

The book cover features a romantic illustration of a man and a woman. The man, shirtless and wearing a purple shirt, is embracing the woman from behind. The woman has long, wavy brown hair and is wearing a white, open-collared blouse. She is holding a black hairbrush. The background is dark, and the overall tone is intimate and sensual. At the top right, there is a small purple square logo with a white stylized 'S' or 'K' shape.

Кристина Скав

„Един и ключителен автор... Обречен да бъде една от звездите на десетилетието.“

„Romantic Times“

Черната Роза

The title 'Черната Роза' is written in a large, yellow, gothic-style font. Below the title, there are several pink roses and a thorny branch, adding to the romantic and perhaps slightly dark theme of the book.

Кристина Скай
Черната роза

Пролог

ПЕСЕН НА КОНТРАБАНДИСТА

Ако се събудиш среднощ и чуеш конски тропот,
не повдигай щората и не гледай на улицата.
На тези, които не питат, не им казват лъжи.
Гледай стената, скъпи, докато джентълменът отmine!

Ръдиард Киплинг

Дантелите – за жената,
писмата – за шпионина.

Ръдиард Киплинг

Лондон, Англия

Април 1810

Свещите върху страничната резбована махагонова маса изпращяха, трептящите им сенки се отразиха върху близкия сервиз от кристална гарфа и чаши. На леглото до масата плахи сенки танцуваха по снежнобелите чаршафи, където се движеха две тела, вплетени в страстна прегръдка.

„Боже мой, тя беше красива!“ – помисли мъжът. Очите му бавно се движеха по чувствената извивка на гърдата и бедрото, изложени за неговата сладострастна оценка.

В хладен размисъл прокара ръка през стегнатите зърна и буйните гърди, усмихвайки се леко, когато жената под него потръпна и обхвана гърба му с двете си ръце. „Да, Даниел трябва да е близо до съвършенството, както една жена може да бъде“ – реши Дейн Ст. Пиер, четвъртият виконт Рейвънхърст, плъзгайки пръстите си надолу, за да намери вдлъбнатината под пъпа на своята любовница.

Ясносините му очи се присвиха, той бавно докосна русата безредица при короната на бедрата ѝ.

Изведнъж бронзовото лице на лорд Рейвънхърст се вкамени. Той отхвърли образа на други две ръце, танцуващи очи и жив, весел смях.

„Забрави я, по дяволите!“ Тя беше лъжлива интригантка, ангел със сърце на блудница. Никой не знаеше това по-добре от него. Той

трябваше да се смята за щастливец, че откри истината за нея навреме.

Изричайки свирепо проклятие, Рейвънхърст притегли креватната си компаньонка по-близо, след което се обърна по гръб. Очите му святкаха срещу лицето ѝ докато теглеше отзивчивото ѝ тяло надолу, за да достигне твърдия му пенис.

Откривайки, че тя беше влажна и жадна за него.

И че, както винаги, в него вътре всичко беше мъртво.

– О, да, Дейн. Моля те! Сега – вземи ме сега.

Зелените очи на любовницата му се затвориха и тя с настойчива бързина се придвижи към бедрата му. Капчици пот оросиха челото ѝ.

Със стегнато лице Рейвънхърст се придвижи, за да се подчини. „В края на краищата – помисли строго той, – мъжът не трябва да разочарова една дама. Особено когато тя е толкова красива и провокативна като Даниел“.

– С най-голямо удоволствие, скъпа моя.

Той се измъкна нагоре, нагласявайки своя мощен ръгач да съвпадне с подивялата ѝ арка долу. Над него любовницата му започна да диша неравномерно, прекъсвайки дъха си от конвулсивни хлипове.

Една вена затуптя в слепоочието на Рейвънхърст. Желание започна да се надига в кръвта му. Простенвайки дрезгаво, той плъзна ръката си между напрегнатите им тела.

Любовницата му отхвърли главата си назад като извика в диво отдаване на страстното удоволствие от неговото съприкосновение. Когато миг по-късно падна върху гърдите му, виконтът енергично се обърна, търкулвайки се на своето място, за да може сам той да си поеме дъх. Там той намери забвението, което търсеше, приветствайки ярките пламъци, които блеснаха за секунда и експлодираха в тъмнина и първична тишина.

И там, както винаги, Рейвънхърст откри, че забравата не беше пълна.

Недостатъчна.

Още преди накъсаното му дишане да се уталожи, той се отстрани от бездейната фигура на Даниел и се опря на студената табла зад главата си със строги и непроницаеми среднощни очи.

Свещите примигваха. В съседната стая часовникът напяваше тихо. Дейн наблюдаваше танцуващите сенки по стената, които приемаха фантастични форми.

Гневни облаци.

Бушуващи вълни.

Бързи шхуни с черни платна.

Изведнъж той потъна в спомени.

Ръцете му се вкопчиха конвулсивно когато чу колабиращия звук на мачтите около себе си. Над него десет паунда раковини пищяха от болка през бакборда, а в това време гъст дим се изливаше от пламтящите палуби. С разкривено лице Рейвънхърст се бореше да запази равновесие, пронизан през цялото тяло от болка, тъй като двеста паунда димящо дебело въже се хвърли върху палубата и обвърза китките и дланите му към падналата мачта.

Пръстите му върху стегнатия шкот се разтвориха, побелели от силното стискане. Още веднъж той беше отнесен назад в тази неравна борба, навреме, за да се освободи от смъртоносните въжета преди да бъде изхвърлен зад борда.

Отново и отново той отритваше ножа, плъзгащ се по собствената му плът. На половината път през горящите навивки на въжетата острието се счупи. Точно тогава силен тласък на вятъра премина през носа на шхуната, изпълвайки падналите платна, запращайки го през палубата почти безчувствен до парапета на бакборда.

С дрезгава ругатня виконтът се изправи. Пот осейваше челото и широките му, покрити с косми гърди. Обля го миризма, вкус и усещане за морска битка.

Трафалгар, Копенхаген, Коруна. Свърши, но никога няма да свърши. Игнорирани, но не забравени.

Зад него жената с преситени очи се нацупи. „Пак черни сънища“ – горчиво си помисли Даниел. Господи, тя не искаше да загуби снажния си виконт! Той беше пламенен, яростен любовник, а сънищата му само подхранваха неговата страст.

Да, той я удовлетвори така както никой мъж никога не е удовлетворил жена. А Даниел би трябвало да знае, след като ѝ беше дадено изключително преживяване в тази област.

Още по средата на дивото им безумно сливане той си беше отишъл от нея, умът му се отдалечи нанякъде докато силното му тяло отпочиваше. Тя беше твърде опитна жена, за да не забележи това. Хубавото ѝ чело се смръщи. Не ѝ ли каза Моргън точно миналата седмица, че тя е свършена? Да, и че да умреш в нейните ръце значи да се родиш отново в рая?

Нещо повече от парите привличаше Даниел към този мъж, въпреки че полагаше усилия Рейвънхърст да не узнае това. Подобно допускане би сложило край на тяхното удобно споразумение, тъй като виконтът

твърде ясно беше дал да се разбере, че в тяхната връзка емоционалната обвързаност няма никакво място.

Езикът на Даниел облиза червените ѝ устни. Тя се закле, че ще го хване. Ако тя не може да направи това, никоя жена няма да може. С по-тайна усмивка тя започна да милва напрегнатия гръб на Дейн, а след това и по-нагоре, за да масажира схванатите му вратни мускули. Той беше герой в края на краищата. Вероятно всички герои имаха своите кошмари. Но Даниел не се задържа върху тази мисъл. Тя беше далеч по-практична, за да се занимава с такива отвлечени неща толкова дълго.

– Какъв буен любовник си, мой изгладнял ягуаре – прошепна тя. – Когато ме пълниш с члена си аз загубвам дъха си, живота си. Такъв див герой – прошепна с дрезгав глас. – Всеки инч е твърда скала. Боже, но изглежда, че аз не съм ти равностойна!

„Това би трябвало да му хареса“ – помисли Даниел. Мъжете винаги харесват да бъдат хвалени за такива неща. И какво щастие е за жени като нея, че техните съпруги бяха твърде глупави, за да го знаят.

Мижът до нея се смръщи, лицето му се изкриви в гримаса.

ГЕРОЙ.

Устата му се изравни в една линия.

С плавна грация той се претърколи и се измъкна от чаршафите, мръщейки се на дрехите, пръснати безразборно между леглото и вратата. Нехаещ за голотата си, отиде до масата с важна походка и си наля чаша бренди.

Дълго време той се визира в кехлибарения спирт.

– Както ти казах и по-рано, Даниел, аз не съм никакъв герой – каза грубо той. – Нелсън беше герой. Колингуд по свой собствен незабележим начин беше герой, но аз не съм нищо повече от едно...

Това, което щеше да каже, беше прекъснато от груба тупурдия откъм входната врата, два хвърлея по-надолу. Развълнувани гласове се издигнаха и паднаха в тихата нощ. Вратата се затръшна. Още напрегнати думи.

Нещо около този глас...

Рейвънхърст се намръщи и после обгърна дългото си здраво тяло с копринена мантия. С каменно лице той отвори вратата.

– О, ваша светлост, аз не исках да... – черните очи на прислужницата блеснаха срещу широките гърди, които се виждаха изпод мантията. Тя бързо погледна настрани, бузите ѝ почервенияха.

– Е, каква е тази суматоха? – нетърпеливо настоя Рейвънхърст. Новата му титла легна тежко върху него. Не беше минало достатъчно

време, за да се чувства удобно, когато го наричаха „Ваша светлост“. – Нахлуха ли най-после французите? – попита той подигравателно.

– Не, ваша светлост – обясни момичето нервно. – Един джентълмен долу иска да те види. Кат' доде до вратата той не си каза името като хората, нищо че много го питах. Каза да ти кажа това, ваша светлост – момичето се смръщи, опитвайки се да възстанови точните думи на съобщението. – *Време е да вдигнете вашите знамена и да почистите палубите.* Нещо такова доколкото си спомням.

Черните вежди на Даниел се събраха на челото, докато бързо връзваше колана на мантията около кръста си.

– Така ли каза копелето. Сега? Добре, ще се погрижим за това!

Рейвънхърст премина с широки крачки през салона надолу по стълбите, вземайки с дългите си крака по три стъпала наведнъж. Лицето му беше черна маска, когато решително отвори вратата към малката стая за рисуване в задната част на къщата, която той поддържаше за неговата любовница.

Висок мъж, облечен в тъмночервено палто и сребристо-брокатно сако, седеше близо до прозореца, грижейки се за чаша бренди. Пронизващите му тюркоазени очи саркастично се присвиха, когато Дейн с трясък отвори вратата.

– А, Рейвънхърст, ето те най-сетне и теб – каза провлечено неканеният гост, оставяйки чашата си на масата откъм неговата страна. – Тъжно ми е да те карам, тъй, да вдигаш твоите флагове в такова време – мърмореше той, но леката му усмивка не показваше и най-малка следа от разкаяние.

„Тази титла – помисли си графът на Морланд, – колко чудато звучеше!“ Капитан Ст. Пиер определено по-добре подхождаше на твърдото изражение на неговия приятел.

– Тони! Какво по дяволите... – Рейвънхърст изсумтя в знак на възмущение пред нехайното спокойствие на приятеля му.

Антони Лангфорд, лорд Морланд, сви устните си и поклати глава неодобрително.

– Нищо, ти знаеш, приятелю мой, ти си създад истинско раздвижване на кръвта в Уайтхол. Изглежда Адмиралтейството се е уморило да му изхвърлят емисарите. Затова Старецът ми направи рядка визита, за да си осигури помощта ми – Морланд се усмихна вяло. – Опитах се да устоя, но ти знаеш колко настойчив може да бъде той. Ето така аз се озовах делегиран емисар – опазвам се, че съм сбъркал, съдейки по твоя буреносен поглед. Но ти няма да изхвърлиш един стар приятел на улицата –

едната му вежда игриво се повдигна въпросително. – Няма, нали?

Дейн сподави едно проклятие, наблюдавайки мъжът, който седеше напълно спокоен в най-удобното му кресло, привършвайки чаша от най-доброто му бренди. Те се бяха срещнали по време на кошмарното отстъпление при Коруна, когато Дейн пристигна с транспортната флота, за да посрещне оттеглящата се армия. Бяха изминали само няколко месеца откакто Рейвънхърст за последен път беше видял своя непоклатим приятел.

Но изглеждаше вечност. До този момент виконтът не си беше дал сметка точно колко много му липсваше непочтителното остроумие на Морланд.

Рейвънхърст хвърли поглед към бастуна до краката на приятеля си.

– Какво е всичко това?

За миг лицето на Морланд потъмня, но след това очите му блеснаха с техния обичаен добър хумор.

– О, всички рани, спечелени в служба на краля и отечеството си струват. Глупав инцидент с начинаещ ловец, нищо повече. Тъжно ми беше да чуя за твоите... загуби – добави Морланд с желанието да приключи въпроса.

Гърбът на виконта настръхна. Черни нишки от болка сграбчиха сърцето му. Всеки казваше, че ще стане по-добре. Тогава защо все още изглежда както вчера?

– Ти знаеш, че миналата година загубих брат си – каза тихо Морланд. – Не е същото, разбира се, но...

Рейвънхърст изостри поглед, изучавайки лицето на приятеля си. За първи път той забеляза следи от болка, които Морланд се опитваше да заличи.

Дейн направи гримаса, отказвайки да позволи на симпатията му да засенчи неговия съд. Приятел или не, Морланд беше дошъл от Адмиралтейството и в това не би могло да има нищо добро.

Свивайки безгрижно рамене, той се обърна и прекрачи към походния сандък пред отдалечения прозорец. След като си наля доволно количество бренди, той премина през стаята с плаваща походка, която му позволяваше да стои на кватерпалубата при всякакво време.

Усмивайки се сурово, той седна в креслото срещу приятеля си и вдигна чаша.

– Както виждам ти вече си се обслужил с най-доброто ми бренди. Няма да ти предлагам повече. Вместо това ето един тост – за траен мир и нека той настъпи скоро.

Морланд вдигна своята чаша в знак на съгласие. Пиха в тишина, всеки зает със собствените си мисли. А това бяха черни мисли, натежали от спомени за паднали другари, за ужасите – видени и никога забравени.

След дълга пауза Морланд погледна нагоре, изследвайки лицето на Рейвънхърст.

– Що се отнася до мира, именно заради него съм дошъл да те видя тази нощ, Рейвънхърст. Досега, приятелю мой, раните ти ще трябва да са почти излекувани. Вино, жени, всичко това е добре, разбира се, но идва време, когато човек трябва да се върне към реалния живот.

Дейн отвърна на втрещения поглед на своя приятел. Ъгловатото му бронзово лице внимателно беше очистено от всякакво изражение. Значи това трябваше да бъде прологът, нали?

– Ти не възнамеряваш да направиш това някак по-лесно за мен, нали? – попита Морланд сухо.

Един мускул трепна върху устната на Дейн. Той погледна графа над ръба на чашата си. Не, господи, не!

– Много добре. Тъй като има вероятност много скоро да се превърна в четвъртия пратеник, който ще бъде изхвърлен на улицата, ще продължа направо към въпроса. Старецът се е препънал в нещо – нещо изключително важно за излизането от тази зловещна война.

– Нито дума повече, Тони – изръмжа Рейвънхърст. – Не искам да те изхвърля и аз!

Морланд просто не му обърна внимание.

– Ти си близък с кръга около Рай и Уинчелси, нали? Доколкото си спомням, ти прекара известно време там преди да се присъединиш към флотата на Нелсън.

Изблик на болка зачерни лицето на Рейвънхърст и той продължи с каменно изражение да се втрещва в приятеля си.

– Какво от това, ако съм го направил? Това какво толкова засяга Адмиралтейството?

Той рязко гаврътна остатъка от бренди, след това си наля друго.

– Освен ако Старецът не се е зарекъл сега да очисти крайбрежието на канала от контрабандисти – думите му бяха леко неразчленени, а пръстите му потрепериха върху гарафата.

„Интересно – помисли Морланд, а очите му се присвиха. – Много интересно.“

– Има, разбира се, контрабандисти, които работят по цялото протежение на брега. Жестока търговия като ендемична болест върлува в тази

област. Но Адмиралтейството е по следите на по-голяма риба този път – много по-голяма от контрабандата. Старецът е открил, че чрез някого в тази област към Наполеон изтичат злато и военни тайни. Изглежда, че Лисицата е нашият човек.

Дейн се смръщи, изучавайки брендито в чашата си. Разбира се, всеки знаеше за Ромни Лисицата. Жените шепнеха името му като молитва и проклетият негодник беше приветстван в публичните къщи от Дувър до Брайтън. „Може би дори тук, в Лондон“ – помисли Дейн цинично. Все още прословутият контрабандист оставаше като фантом, като зловещите светлини, за които казваха че танцували над тресавището Ромни в безлунни нощи.

– Продължавай – каза спокойно Рейвънхърст. Лицето му беше непроницаемо.

– Той използва един порутен имот близо до Уинчелси, на крайбрежието при Съсекс – гласът на Морланд спадна. – Но ти вероятно знаеш мястото.

– Съмнявам се. Бях там за кратко време. Така че Адмиралтейството трябва вероятно да знае – прибави той кисело.

Морланд пренебрегна раздражението в гласа на своя приятел.

– Голяма развалина на едно място в хълмовете на югозапад от Рай, с изглед към цялото крайбрежие, а също и към тресавището на изток. Поколения наред от семейство Лейтън са били там. Както разбирам, заедно с много хубав стар хан в самия Рай. Феърли, струва ми се, се нарича това място.

Феърли. Къща с имение в плачевно състояние, заедно с порутени средновековни останки с люлеещи се парпети и виещи се стълби. Всичко от Феърли до Дънджинес може да се види от върха на тези стени. Самотно място, често посещавано от тъжни духове и скръбен вятър.

„О, да, познавам мястото“ – бързо помисли Дейн. Отлично място за среща на контрабандисти. Отлично място за спускане на бърз катер с товар от златни гвинеи, предназначени за Наполеон. И всяка подхвърлена дума, всяка изтъргувана гвинея означава, че друг английски войник трябва да умре.

Но изваяните от Рейвънхърст образи не оставиха никаква следа.

– Не вярвам, че разпознавам името – излъга хладнокръвно той, завъртайки брендито в чашата. – Феърли ли каза?

– Това е мястото. Няма никакво съмнение, че тайните минават оттам. Адмиралтейството лансира няколко, за да се убеди и информацията за два дни стигна до Париж – Морланд направи пауза, потупвайки с

бастуна си, изпълнен с мисли за своя показалец. – Разбира се, Адмиралтейството изпрати агент да разузнае. Всъщност няколко. Преди два месеца последният се къпеше в залива Феърли с прерязано гърло.

Морланд наблюдаваше пръстите на Дейн, стегнати около кристалния бокал. Старецът беше прав за Феърли. Господи, имаше ли нещо, което страшният стар тиранин не знаеше?

– Всичко това е печално, разбира се, но аз не разбирам какво ме засяга мен – изръмжа Рейвънхърст.

Морланд си осигури време за отговор. Следващите му думи трябваше да бъдат внимателно подбрани, той знаеше това.

– Нещо голямо се създава точно сега, Рейвънхърст. За съжаление нямам право да ти го кажа, но повярвай ми като ти казвам, то може да се превърне в ключ към успеха на Уелингтън на полуострова – гласът му се снижи, за да подчертае това, което щеше да каже. – Този предател трябва да бъде открит преди да се е разчуло за новата операция. Открит и изобличен с всички средства. Доколкото ти си близък на тази област старецът счита, че ти си логичният кандидат за тази работа.

– По дяволите логиката! – озъби се Дейн, крачейки към полицата над камината, като тресна чашата си там. – Господи, той не моли за много, нали? Аз съм бил пет години извън дома, човече, и още шест на активна служба преди това! Загубих баща си, брат си и майка си. Върнах се, за да открия моята... – гласът му се изостри, – моята годеница мъртва – гърбът му се схвана. Той се втренчи долу в петната от бренди, изплискали се върху полицата на камината като кръв. Когато погледна нагоре, лицето му се беше затворило, придобило суров израз.

Морланд седеше неподвижен, гледайки дълбоко в душата на своя приятел, където видя отразени жестоките мигове на собствените си кошмари.

– Загубил съм вкус към борбата – каза накрая Рейвънхърст. Пръстите му здраво държаха гравирания бокал. – Не, за бога, аз свърших играта на война. Морето е дяволски студена и непрощаваща победителка, Тони. Така че за мен са истинските жени и хубавото вино. Няма с какво повече да се съобразявам освен с удоволствието през следващата нощ!

Морланд стегна пръстите си докато изучаваше твърдото лице на своя приятел. Проницателните му сини очи се присвиха, преминавайки през покритите с белези китки на Дейн и белите кичури, които неумолимо сребрееха по слепоочията му.

Разбира се, Морланд знаеше, че Рейвънхърст отказа да обсъжда своята роля в разгромяването на флагмана на Вилнюв при Трафалгар.

Той знаеше също, че офицерът яростно беше отказал препоръката за неговата храброст при този сблъсък.

Това което повече безпокоеше Морланд, беше, че приятелят му откъсваше да говори за онова, което беше дошло по-късно – онези адски месеци миналата година след Коруна, месеци прекарани в пътуване към дома през неприятелска територия, след като е бил изхвърлен зад борда при избухването на снаряд. О, той се беше обърнал към Адмиралтейството с доклад за своето завръщане. Но това беше само схемата на истината – териториите и придвижването на войската.

Останалото безпокоеше Морланд, кървавата плът и сълзите през тези дълги месеци. Това бяха неща, които не се забравят лесно. „Всички носеха белезите на тази кървава война“ – мислеше Морланд ядосано.

И това нямаше да свърши скоро.

Рейвънхърст рязко се завъртя.

– По дяволите, Тони, Аз нямам нищо общо с това! Разреших ти да говориш, защото си мой приятел, но, за бога, никога повече не се връщай на този въпрос – той измърмори живописно проклетие, свивайки юмруците си и пъхайки ги дълбоко в джобовете на копринената си мантия.

– Отлично разбирам, приятелю мой. По-добре, вероятно, отколкото ти самият.

Бавно графът разгъна дългото си тяло и се изправи, опитвайки се да прикрие своята скръб. Това което Старецът възложи, би могло да бъде отлично предписание за Дейн. Той се беше опустошавал шест месеца досега, откакто се върна в града. И всичко, което имаше да покаже за своето безпътство, бяха няколко мрежички от линии около устата му и на челото.

Но някой може да каже, че най-накрая решението трябва да бъде на Рейвънхърст.

Морланд обърна лицето си, заемайки се усърдно с бастуна си със сребърен връх, който беше паднал на пода. Когато най-накрая се изправи, лицето му беше безизразно.

– Е, това е то. Трябваше да направя последен опит – заради Стареца, не заради мен.

„И заради теб“ – помисли Тони. Той насили чертите си във вяла усмивка.

– Карай напред и се наслаждавай, приятелю мой. Бог знае, че ти си го заслужил. И предай моите поздравии на леля – този страховит стар дракон, когато я видиш следващия път. Все още не съм забравил как тя

ме беше на Фаро.¹

Когато Дейн го последва към вратата, той вдигна ръка за сбогом.

– Не е необходимо да ме изпращаш. Точно сега ти имаш други неща, с които да се занимаваш, докато аз съм тъжно сгрешил.

Морланд прибра ръкавиците си и наметна на раменете си горната си дреха. Без да каже повече нищо той се обърна и непохватно излезе от стаята.

Дълго време Дейн стоеше неподвижно, слушайки ехото от колебливите стъпки на своя приятел. Накуцването беше леко, но безпогрешно, когато Морланд се движеше надолу по тихата улица.

С горчиво проклятие виконтът глътна последното бренди, след това отпусна глава върху ръцете си. Обхвана челото си и се опря на студена празна решетка.

И така, Лисицата използваше голямата стара развалина при Феърли за база, да? Среднощните очи на Дейн се стесниха. Трудно за вярване. Безразсъдната храброст на този мъж и щедростта му към местното население бяха достигнали легендарни размери, дори тук, в Лондон. А, Лисицата е човек, когото трудно можеш да спипаш. Но сега той се беше уморил да стоварва чай и бренди. Искаше да играе по-дълбока игра – да носи тайни и злато в подкрепа на Наполеоновите армии.

Мръсна измет! Леден бяс лизна кръвта на Дейн. Всеки факт шепнеше. Всяка продадена гвинея означаваше повече разпиляна английска кръв. Не осъзнаваше ли това подлецът? Или не се интересуваше?

А тя? Чудеше се Рейвънхърст. Ако Лисицата работеше от Феърли, как можеше тя да не е въвлечена?

Тес. Думата затрептя в студения въздух, като че насила прошепната. Той каза името най-накрая. Това някак го пречисти, уталожвайки го до брутално безразличие, правейки го неспособен да си припомни студенината и жалките подробности на тяхната последна среща.

Лицето на Рейвънхърст потъмня, очите му – ледено светлосини – се изостриха. Беше ли тя сега жена на Лисицата? Смееха ли се те заедно в леглото на своята хитрост? И колко още други мъже са споделяли леглото и тялото ѝ?

Soleil². Като тих вик нейното име проехтя в ядните му мисли. С дивашка ругатня той удари по полицата на камината с юмрук.

Слой коприна внезапно прошумя откъм вратата. Силно

1. Вид игра на карти – Б.пр.

2. Слънце – Б.пр.

благоухание на роза се вмъкна в стаята.

– Ето те и теб, лорде мой – промърка сластолюбивата Даниел с леко назидателен тон. – Върни се в леглото преди да си настинал.

Зелените ѝ очи проблясваха, пълните ѝ устни се бяха повдигнали в позната усмивка.

– Там, мой виконте, в това голямо меко легло ще намеря най-необикновения начин да те стопля.

Дейн леко се усмихна, когато видя буйните извивки, ясно очертани през прозрачната ѝ мантия.

– Изкушаваща мисъл, *ma cherie*³, вече става по-топло.

– Но със сигурност възнамерявам да те стопля много повече преди да свършим.

Но когато виконтът още един път се намери до Даниел в събраните чаршафи, с ръце, които държаха пълните ѝ гърди, и с устни, пиещи дивите ѝ стенания, сърцето му не беше пълно с нищо друго, освен с ужасен сковаващ студ.

Мъртъв беше той. Далечен и настрани от своето удоволствие. Само тялото му функционираше. Точно както винаги, той може би е виждал двамата странника, преследващи своето безразсъдство, пиещи слад. Преситен от лицето на своята любовница, той видя други очи – синьозелени и буреносни. Императорски. Обожавани.

Сочното тяло на Даниел се увиваше около него. Дори тогава той почувства студено безразличие. Няколко мига по-късно отдръпна глава-та си назад, търсейки спасение от меките ѝ устни.

Вън, на улицата, изтрополя карета. Свещите бавно горяха.

След това с приглушена ругатня Рейвънхърст претърколи двамата като един. За учудване на Даниел и за много голяма нейна наслада той започна да навлиза в нея. Боже мой, той имаше член като на жребец този път!

Ако имаше място за безразсъдство в яростния страстен шурм на виконта, любовницата му беше далеч по-мъдра жена, за да коментира този факт. Устните ѝ се изкривиха в самодоволна усмивка и тя спусна знаеща ръка надолу по стегнатия му торс, оразмерявайки пулсиращата дължина на неговото мъжество. Да, нейният английски виконт беше мъж за милиони. Сред всички Даниел най-добре знаеше колко рядък е талантът му на любовник. Но и тя беше жена за милиони. Тя ще го хване някак, кълнеше се Даниел. Беше само въпрос на време.

3. скъпа моя – Б.пр.

Когато дрезгавият му стон изпълни тихата стая след няколко минути, Рейвънхърст размишляваше върху много по-различен въпрос. Колко би се наслаждавал, ако накара красивата блудница със сивозелени очи да плати за това, което му беше причинила преди пет години.

1.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТ ПОНИТА,
ПРЕПУСКАЩИ В ТЪМНИНАТА –
БРЕНДИ ЗА ПАСТОРА,
ТЮТЮНЕЦ ЗА ЧИНОВНИКА...

Ръдиард Киплинг

Кемб Сендс

Югоизточно крайбрежие на Англия, Май 1810

Вятърът беше чудесен – висок и постоянен. В открито море малки корабчета кръстосваха през канала между Англия и Франция. Тънки линии от бягащи облаци проблясваха през сребърната луна, превръщайки тресавището в тъмносребрист пейзаж.

Контрабандистка луна, така я наричат в тресавището Ромни, където южният бряг на Англия силно доближава брега на Франция. Светлината беше достатъчна, за да плъзгаш по пясъка необмитен чай и бренди, но твърде слаба, за да дадеш точен изстрел в гърба на някой от конниците на негово кралско височество.

Близко до плажа слаба фигура стоеше приведена в завета на пясъчна дюна, невидима между шушнешите тръстики и тресавищна трева. Тъмното тяло не се движеше, грижливо прикривано от други черни петна на тресавището.

Близко до хоризонта платната на малка платноходка, подложени на добрия вятър, проблясваха бяло на фона на тъмната вода. Нейният товар от бренди беше разтоварен, тя изтича пред вятъра в открито море – товарът ѝ сега беше с около стотина паунда по-малко. Постепенно белите платна станаха по-малки.

Все още слабата сянка чакаше неподвижна, сграбчена от красотата и мира на тресавището. Отгоре долетя тихо просъскване на носения от вятъра пясък. Някъде далече изкрещя самотен дъждосвирец. Красив свят, но много мъртъв.

Без да предупреди митнически катер се плъзна из едно от многобройните скалисти заливчета, врязани в брега между Хастинг и Рай, възнамерявайки да започне гонитба. Но контрабандисткият платноход беше по-бърз и с повече мъже на борда. Той изчезваше зад хоризонта

докато митническият набираще скорост.

Крайно удовлетворена, фигурата, наблюдаваща сред дюнните, най-накрая започна да се размърдва. Когато кралският плавателен съд обърна курса и започна да се връща към Рай, слабата сянка се разгъна и изправи, произнасяйки благодарствено подигравателно проклетие по адрес на завръщащия се митнически кораб.

Лунната светлина играеше по черна тривърха шапка, поставена накриво. Под шапката дълги потрепващи мустаци стърчаха от тъмната кожа, коронована с лисичи нос. А после тривърхата шапка отлетя. Богати кестеняви къдрици се разпиляха върху слабите рамене. Тъмното животно изчезна и тъй като лисичата маска падна, пълните устни с цвят на пролетни ягоди се разтегнаха във възторжена усмивка.

Когато луната изскочи иззад облаците, сребърната ѝ светлина огря пикантно лице с вдигнати нагоре сиво-зелени очи. Незабравимо лице, особено сега, когато беше озарено от триумф. И повече от сигурно, това лице беше на жена. Деликатното чело и изваяният нос биха могли да бъдат работа на майстор от ренесанса.

Финото женско тяло се разтърси от тих смях, когато се наведе и повдигна върху раменете си непромокаема торба с чай. Облечена в тесни черни бричове с провиснала като торба бяла риза и високи ботуши, тя би могла да бъде селско момче, което се прибира у дома през тресавището. С изключение на плавната походка и слабата крива на гърдите и ханша, които се очертаваха от необичайния ѝ костюм.

Но никой не наблюдаваше тази вечер, когато Тес Лейтън наведе главата си и повдигна тежките къдрици, които падаха като червено бургундско под лунната светлина. С дръзка усмивка тя напъха косата си под тривърхата шапка и повдигна черната мантия около раменете си.

Никакви сълзи повече за Тес Лейтън! „Никаква беднотия“ – закле се тя. Младото ѝ лице се опъна в решителност. Без повече обиди и съжалителни погледи.

Баща ѝ беше мъртъв и безрадостните дни останаха зад гърба ѝ. Тя беше направила за себе си нов живот – добър живот, без значение какво биха казали другите. Да, тя отново беше силна и цяла. Под нейното ловко управление ханът от 14 век, който беше в ръцете на семейство Лейтън в продължение на поколения, процъфтяваше. Скоро тя щеше да има достатъчно пари, за да бъде свободна от чудовищните комарджийски дългове заради които баща ѝ си беше отишъл.

А след това?

Тереза Ариадне Лейтън замръзна, чувайки високите самотни ноти

на керкenez. Кий-лий, кий-лий, пееше той, отлитайки на юг над чернотата на тресавището.

Да, а после какво?

Очите й потъмняха, емералдовото стана димно-сиво.

Силен напор на вятъра подхвана мантията й и тя започна да се пляска по слабите й крака. Потрепервайки леко, тя хвана тежкия вълнен плат и го придърпа по-близо до тялото си.

Повдигна предизвикателно рамене, дива светлина проблесна в безкрайните дълбини на очите й.

След това тя би се установила и би се превърнала в хубава лейди – тя ще го направи. Много ще й подхожда да пие чай пред горящия огън, когато дните й със свободните търговци свършат. Но сега все още не.

Пълните й устни се усмихнаха дяволито, когато си помисли за гневна на митническия инспектор, когато откри, че още повече контрабанден товар е стоварен на брега, точно пред очите му. Тя почти пожела да бъде там, за да чуе ругатните на Еймъз Хоукинс.

Да, няма да има повече сълзи за Тес. Този нов живот беше точно това, от което тя се нуждаеше.

Последен поглед към морето и жената, която дръзна да се маскира като Ромни Лисицата, се втурна към ръба на дюната. Нозете й шепнеха през пясъка. Миг по-късно слабата й фигура изчезна в черно-сребристая тишина на тресавището.

Виконт Рейвънхърст опъна юздите, мърморейки. Дълги минути той се взира в оловносивото тресавище, неприветливо в странната полусветлина. Започна да ръми. Той бързо вдигна яката около врата си, в далечината можеше само да различи върховете на покривите и църковната кула на Рай. Остров, заобиколен от мътно полюшващо се море от тресавищна трева.

Беше му студено и гладно. Беше дяволски вън от форма, осъзна Рейвънхърст. Боляха го мускулите там, където дори не подозираше че съществуваха. Точно сега, всичко което искаше, беше гореща баня и дълго пиене – може и не точно в този ред.

Дъждът нарастваше, изсипвайки се неприятно върху яката му, като се процеждаше надолу между двете му плешки. Рейвънхърст прегърби широките си рамене под горната дреха и изруга като се чудеше защо въобще се съгласи да приеме това жалко назначение.

Нещо теглеше очите му на юг, където объркана мрежа от диги и

канали светеше на немошната светлина от половин луна.

„Скоро дори тази светлина ще си отиде“ – помисли той, изучавайки тежките буреносни облаци, които се скупчваха над канала.

Изведнъж настърхна – отново се появи фино изтръпване по целия му гръб. Безпокойствие... и нещо повече.

Внезапно той се изправи на седлото. Възпалените мускули и бодящия гръб бяха забравени, когато пришпори Фараон напред през пустинната пълноводна равнина.

– Почакай, капитане! Ей там, близо до тръстиките! Кълна се, видях нещо да се движи!

Беше един от мъжете на Еймъз Хоукинс, осъзна Тес като се сниши зад ниска стена от блатна трева на ръба на един от многобройните канали, които кръстосваха тресавището.

Тя чу ядосаните проклетия на Хоукинс в далечината. В това време неговите мъже вдигаха врява, търсейки навътре своята плячка. Внезапно един от митническите офицери се обади:

– Там! В тръстиката! Отново се размърда!

Тес потрепера, преглъщайки стон на уплаха. Те я бяха открили!

Отчаяна, тя премигна, за да задържи сълзите си като се опитваше да се концентрира. Ребрата я боляха, защото беше паднала докато пресичаше тресавището. Краката ѝ бяха оловни. Сърцето ѝ биеше като чук. Тя се приведе по-ниско, молейки се буйната растителност да я скрие.

От далечния край на реката Хоукинс започна да смъква хората си надолу.

Често примигващите очи на Тес се вдигнаха към високата земя в далечината, където покритите с плочест варовик кулички на приориата⁴ очертаваха своите силуети срещу бледата издигаща се луна.

Феърли, помисли тя, треперейки. Какво безумие си ми докарал този път?

Но нямаше време да съжاليا, никакво време за страх.

Не и с Хоукинсовите минути зад нея.

Стисна зъби здраво и започна да се придвижва, игнорирайки болката и страха, който пролазваше в краката ѝ. Скоро нейната сянка беше обхваната в огромното море от сенки, които се носеха леко под оловното небе.

4. Клон на манастир. Братство на монаси от военен духовен орден – Б.пр.

Рейвнхърст съвсем се кисна, когато пресече Джибитското треса-вище. Врхната му дреха подгизна, а ботушите му залепнаха за стрemenата.

Той рязко присви очи. Ако не се лъжеше, тази солидна черна стена пред него беше линията на магазините по протежение на кея.

Почти там, благодаря, господи. Миг по-късно стръмната дължина на „Мърмейд стрийт“ беше пред него. Копитата на Фараон отекнаха остро, когато стъпиха върху калдъръма.

Градът изглеждаше пуст. Само една слаба светлинка мъждукаше на върха на хълма.

Мърморейки, Дейн дръпна юздите на своя кон. Още веднъж той усети това странно, дразнещо, болезнено прищракане в гърба.

Три фигури се изплъзнаха от сенките.

– Не мърдай, пътнико! – грубо заповяда мъжът отпред. – Дръж ръцете си встрани от палто и казвай по каква работа си в Рай.

Докато говореше мъжът измъкна изпод наметалото си дулото на мускет, откривайки тъмночервена униформа.

Така, драгуните са навън тази нощ. Рейвнхърст събра хлабаво поводите в едната си ръка. За всеки случай.

– Аз имам работа с магистрата, но най-напред ще отида у Ейнджъл, където възнамерявам да отседна тази нощ.

– Каква работа? – настоя драгунът, заприщвайки пътя на Дейн.

Сигурният тон на мъжа вбеси Дейн. Той никога не е харесвал кавгаджиите, независимо дали бяха французи или англичани. Нито пък искаше да погледне към дулото на пушката.

– Работата ми е от официално естество – изръмжа той. – Поддръжка на военния канал, да бъда точен. – По дяволите! Засега нямаше намерение да дава гласност на своето присъствие в Рай. Но тези мъже не му оставиха избор.

Острите светлосини очи на Рейвнхърст пробягаха по униформата пред него.

– Аз съм виконт Рейвнхърст, новият комисионер. Вярвам, че отговорих на въпросите ви, сержант.

Нещо като гневен изблик на заповед в този гробовен глас накара драгуна да направи несъзнателна крачка назад. Рейвнхърст не чака отговор, пришпори Фараон нагоре по междуселския път.

Кожата по гърба му настръхна и по целия път до върха той

чувстваше втренчените погледи на мъжете.

Двадесет минути по-късно Тес най-после достигна края на пълноводната равнина.

Всичко около нея беше тихо. Дъждът почти беше престанал да рymi и привлечени облаци танцуваха пред луната. Не виждайки никакъв знак за присъствието на Хоукинсовите мъже, тя се подаде и напълни дробовите си с въздух. Въпреки че беше май, студът беше жесток. Зъбите ѝ тракаха, а стъпалата и пръстите ѝ се бяха вкочанили. Почувства се много лека, почти безтегловна, като че ли плуваше над земята.

Междувременно тя достигна старата къщичка в края на тресавището и пусна мушамената торба с китайски чай за Уидоу Харгейт. Луната се беше плъзнала ниско в небето. В далечината можеше да види черните кули на Света Мария, които се издигаха над върховете на покривите на Рай.

С напепеленото си лице, тя мина по периферията на Джибитското тресавище и пое към улица Уиш. Очите ѝ се замъглиха и разфокусираха. Плъзна се между оградите и тъмните дворове, избягвайки главните улици. Лявото ѝ ребро, върху което, падна на една скала в тресавището, туптеше и само силната воля я държеше на крака.

Още пет ярда. Четири, каза тя на себе си, стенойки.

Скоро ще бъде в безопасност. Огън. Сухи дрехи.

Три ярда още.

Не може да спреш сега, не можеш да спреш сега.

И тогава видя черната фигура в началото на алеята. Беше висок мъж, широките му рамене – като петно на слабата лунна светлина. Неподвижен, той стоеше на входа на тесния тунел, обгърнат с горна дреха и облак от мъгла.

Боже господи, защо той избра това място да духа облак? Какво, в името на небесата, трябваше да прави тя сега?

От долния край на улицата се чу едно избухване на псувни и непрекъснатото конско цвилене.

– Браун, вземи пет души и претърси доковете – извика надолу Еймъз Хоукинс от върха на улицата. – Богс, обиколи „Мърмейд стрийт“. Останалите елате с мен. Искам този паразит и не ме е грижа как ще го хванете! Петдесет лири стерлинги за този, който ми доведе Лисицата.

Тес спотаи хълцане, когато Хоукинсовите ревностни офицери прогърмяха зад нея нагоре по улицата. Боже мой, тя беше в капан!

В паниката ѝ единият изморен крак стъпи върху счупена плоча от калдъръма и го запрата да препуска надолу по междуселския път. Веднага се шумгна обратно в сенките, притискайки се към тъмната входна врата. Там замръзна, сърцето ѝ биеше бясно.

Твърде късно! Мъжът в тунела се беше обърнал и въпреки че лицето му беше в сянка, Тес усещаше острите му очи да пробиват тъмната тишина на улицата. За дълго той остана неподвижен, след това се обърна и облегна високата си фигура на отдалечения ъгъл на тунела.

Освобождавайки тиха въздишка, тя се обърна да изследва близките къщи, търсейки по-добро място да се скрие.

Без предупреждение чифт железни ръце сграбчиха раменете ѝ.

– Какво имаме тук? Вероятно плячка за Хоукинс?

С див вик Тес се изви настрани, удряйки бясно по тези твърди ръце. Но нейните млатеци юмурици бяха твърде слаби.

– Ако е така, ти си малък трофей – изръмжа нейният похитител, – при това проклет развратник.

Тес изпрати една молитва на благодарност, че беше напъхала маската на Джек с мустаците в джоба на своята обемиста шапка преди да напусне тресавището. Тривърхата щеше да скрие косата ѝ. Надяваше се, че праха от дървените въглища, който беше втрила в кожата си, не можеше току-така да се изтрие.

Вън от тунела тропота от крака стана по-силен.

За момент тя се полюшна и тогава острите пръсти я хванаха като притиснаха гърба ѝ към грубата тухлена стена.

– Лисицата те обучава, младок, нали? – каза грубо похитителят. – Господи, ти не си на повече от 13–14 години! Просто едно мръсно момче.

– Пусни ме да си отидем, мошеник такъв! Ще те научим как ни безпокоиш нас, невинните хора от народа! – инстинктивно Тес заговори на широко разпространения в страната диалект, защото знаеше, че на всяка цена трябва да запази самоличността си в тайна.

Слабите ѝ нозе се огънаха ужасно, търсейки опора. С всяко движение обемистата ѝ мантия се увиваше жестоко около слабото ѝ тяло докато започна да се задушавя в слоеве студена мокра вълна.

Но мъжът само се смееше, обръщайки се настрани, като я притискахе към стената с цялата тежест на масивното си тяло.

– Ти си дух, това ще кажа за тебе, момче. Десет паунда мантия и девет паунда борба!

Дъхът му беше топъл. Лъхаш на бренди. Макар да знаеше, че беше

безполезно, Тес продължаваше да се бори. Дивото движение доведе плътта ѝ до широките гърди на човека и стегнатата линия на бедрата му.

Тя почувства, че лицето ѝ пламна в червенина под слоевете въглищен прах.

– Спри да се бориш, глупако! – изсъска странникът.

Нещо около този гробовен глас от коприна и стомана се вряза дълбоко в спомените ѝ, спускайки се надолу през пластове горчива тайност, натрупани през последните години. Долу, то проблесна, разкривайки нейната голота, като размъти дълбок кладенец от болка.

В паметта ѝ изплува жестока болка отпреди пет години. Болка, която мислеше за забравена.

Досега.

Замаяна, почувства твърдите мъжки бедра, които стриваха ханша ѝ и тя сподави стенание.

Защото всичко се върна към нея, спомените я удариха с враждебната жестокост на вихрушка от Канала.

Вече няма глас на странник.

Гласът на Дейн Ст. Пиер, мъжа, когото тя веднъж обичаше с цялата си необуздана сила на наивната си млада душа.

ВЕЛИКИ БОЖЕ, НЕ МОЖЕ ДА БЪДЕ!

Но нито грубият тембър на този глас, нито тези твърди кобалтови очи можеха да бъдат сбъркани.

Среднощни очи. Очите на мъжа, който беше взел сърцето ѝ и го разкъса на парчета, а после се обърна и си отиде от живота ѝ без никакво съжаление.

Тес се вкамени, почти крещейки от затъпяващата болка на спомените.

Студени и влажни, пръстите на нейния похитител се придвижиха към гърлото ѝ.

– По дяволите – изграчи тя пресипнало. – Пусни ме да си отидем, мръсна измет! – успя да се изтегли встрани и да постави бързо коляното си срещу слабините му, но той се обърна рязко като хвана крака ѝ със своя крак. След това стегнатото му тяло я забодя в стената.

– Тихо, глупако! – изръмжа Рейвънхърст. Ръцете му безмилостно се вдълбаха в нежната кожа на гърлото ѝ. – Или искаш Хоукинс да те открие!

Вън, към устата на тунела приближиха стъпки и пръхтене на неспокойни коне.

Пръстите на Дейн предупредително се стегнаха, напрегнатото му

тяло я насилваше назад, затискайки и двамата към стената.

Те стояха сърце до сърце, бедро до влажно бедро. Тес се огъваше замаяно, окъпана в спомени, които се изтегляха с цялото си богато ухаение. Тя пое смесения дъх на море, сол и тютюн, бренди и мокра вълна. И под всичко това – миризмата на илюзорния мъж – чист и леко одимен. Колко познато беше. Сякаш дългите години на раздяла не са съществували никога. Всеки стегнат сноп мускули, всяка линия на костите и сухожилията се моделираха срещу внезапно напрегналото се тяло на Тес. Стомахът ѝ се сви и брадичката ѝ се вклини в гърдите му. През мокрите си одежди тя чувстваше горещата му кожа, под разкопчаната мантия чуваше бясното туптене на сърцето му.

Или това беше нейното сърце?

Грубата влажна вълна триеше зърната на гърдите ѝ, които постоянно нарастваха в стегнати връхчета. Желание, диво и нерационално, се връза във вибриращото ѝ тяло и тя изтръпна от ужас, окъпана в море от страстни усещания и жестоки спомени.

„Дейн“ – прошепна кръвта ѝ. Защо позволи така да завърши? Защо въобще се връщаш?

От върха на пътя приближаваше тропота на все повече копита.

– Ти, там! Стой ти казвам, в името на краля! – бързи стъпки пробягаха по улицата.

– За какво спирате, глупаци? – провикна се Хоукинс от основата на хълма. – Там няма нищо освен една мръсна котка! Доведете ми сега тези безбожни контрабандисти! Тази нощ, казвам ви! Домъкнете ми всеки, който има една песъчинка на обувките си или една сламка от блатна трева в косата си. Те ще ми кажат това, което искам да знам, господи, или ще им изтръгна езиците! Сега, раздвижете се или ще загубите вашия човек докато се размотавате!

Конете се хвърлиха нагоре по пътя. Копитата им остро звънтяха в ушите на Тес и миг по-късно митническата сила прогърмя покрай отвора на тунела.

Най-накрая нощта утихна, отривистите гласове се отнесоха нататък, превръщайки се в далечно мърморене. Тес позволи на дъха ѝ да се втурне тихо навън.

Веднага железните пръсти на Рейвънхърст се стегнаха в предупреждение около гърлото ѝ.

Преди да се усети, беше залепена обратно на стената. Дъхът на похитителя ѝ обгаряше измръзналата ѝ кожа.

Когато реброто ѝ се озова срещу изпъкнало парче тухла, тя

простена. „Никакви сълзи! – помисли диво тя. – Не трябва да си отси-
чам пътя с поток от сълзи. Не трябва да му позволя да узнае, че не съм
момче, за каквато ме взема!“

– Та, сега – каза похитителят с мек глас, изпълнен със заплаха. –
Нека да погледнем предполагаемата жертва на Хоукинс.

Напразно се бореше Тес докато той я мъкнеше към квадрата от сла-
ба лунна светлина в долния край на тунела. Обезумяла от ужас, тя се
дръпна силно и когато усети ръката му да докосва лицето ѝ, го удари
свирепо.

Мъжът до нея изрева повече от учудване, отколкото от болка.

Псувайки свободно, той изви ръцете ѝ зад гърба ѝ.

– Още един трик като този, момче, и ще те дам на Хоукинс! От то-
ва, което чувам за този човек, той няма да прояви много симпатия към
теб! – острите му очи се присвиха, търсейки лицето ѝ. – Твоята младост
няма да ти е от полза в Дувърския затвор, глупако. Ако болест не те по-
коси, другите мъже ще го направят, след като най-напред те използват
за своите неестествени удоволствия, разбира се – с каменно лице висо-
кият мъж чакаше думите му да проникнат до съзнанието ѝ.

Тес потрепери. Борбата ѝ секна. Не можеше да се надява да спечели
състезание по сила с него, в никакъв случай. Не, остроумия сега не ѝ
трябваша.

– Така е по-добре. Няма никаква причина да бъдем разделени –
присмя се безмилостно нейния похитител. – Или сме на различни пози-
ции, поне докато помислиш върху моето предложение.

Див пресеклив смях се изтръгна от пресъхналите устни на Тес.
Предложение? Можеше ли да предположи той, че набелязаната му жер-
тва е жена?

Рейвънхърст настръхна. Навъсено, той обърна лицето на своя плен-
ник към отрязъка от лунна светлина, опитвайки се да разгадае чертите,
скрити под дебелия слой въглищен прах. Нетърпелив, той отметна ман-
тията ѝ встрани и я придърпа по-близо.

И тогава ръцете му напипаха мека плът – топли гладки извивки.

Тутакси цялото тяло на Рейвънхърст застина. Той разпозна женски
гърди, когато почувства едната от тях, боже мой!

– Така, Лисицата приема доброволно жени в своята банда, нали?

Като сграбчи китките ѝ в едната си широка длан, Рейвънхърст по-
стави другата отзад, за да потвърди току-що направеното откритие.

Тес се биеше диво, ужасена от това, което той можеше да стори
след това. Но беше слаба и изтощена от борбата и той лесно я надви.

Когато грубите му пръсти последваха извивката на гърдите ѝ, едва прикрити от влажната ѝ риза, тя нямаше повече сили да се съпротивлява.

Изследването му беше бавно и безжалостно изчерпателно.

За свой ужас Тес усети, че връхчетата на гърдите ѝ се стегнаха под тези твърди опитващи пръсти.

Дъхът на похитителя секна. Още веднъж ръката му се насочи към нея, но този път докосването беше бавно и провокативно. Дългите му пръсти обхванаха, изучавайки свитата пъпка с умение на експерт.

Подобие на хленч се изплъзна от стиснатите устни на Тес. Мили боже, как можа това да се случи на нея?

С рев на триумф мъжът в сянката вдигна ръцете ѝ над главата ѝ и я притисна към стената. Пълните му устни очертаха грозна всезнаеща усмивка.

– Не толкова млада, че да не познаваш женската страст, както виждам. Чудя се само дали другата част от тебе чувства наполовина така добре.

Със строго лице Рейвнхърст започна спокойно да откопчава копчетата на ризата ѝ като нацупено отмяташе настрана влажната материя, въпреки че Тес се опитваше да се бори с него. Той не ѝ обръщаше внимание. Присвитите му очи бързо пробягваха през бледите извивки с тъмни краища, слабо осветени от лунната светлина.

Дейн можеше да види дяволски малко, но това, което видя, беше достатъчно, за да го възпламени.

Желание експлодира в слабините му и неговото мъжество се стегна горещо в бричовите му.

Господи, той я желаше, начернена и с всичко останало, въпреки че беше само една обикновена контрабандистка лисичка! Но нещо подказваше на Рейвнхърст, че това тяло беше младо и сладко. А той не беше спал с жена от четири седмици.

Да, господи, защо не?

Бавно наклони главата си докато устните му хванаха едното твърдо връхче.

Жената в ръцете му потрепера и остро изстена, борейки се с него.

И тя почувства, да? Рейвнхърст беше чувал тези хрипливи нотки твърде много пъти по-рано, за да не ги разпознае сега. Тя вероятно мислеше, че малко борба ще качи цената ѝ, реши той цинично.

Кръвта му потече гъста и гореща през вените. Той взе другото зърно в устата си като го прищипна, а след това бясно я засмука. Друга

тръпка я разтърси и той се усмихна мрачно.

Господи, тя беше малка отзивчива проститутка! Някакъв първичен инстинкт му подсказа, че тази жена няма да се преструва или да прави изпълнения както неговите манипулативни любовници го бяха правили толкова често. Не, тази малка красавица щеше да го предизвиква с всеки дъх, борейки се и удрайки. А след това щеше да стене и да се извива под неговите възбуждащи пръсти, гореща и необузdana, цялата влажна, жадна за него.

Дъхът на Рейвънхърст секна, когато го осени внезапното желание да я вкуси навсякъде. Започвайки от тъмния триъгълник между бедрата ѝ.

„Давай – шепнесе тъмен глас. – Тя е гореща и гладна за теб.“

Безмилостен, Дейн закотви главата ѝ и прищипа долната ѝ устна, а след това изтегли меката и набъбнала плът между зъбите си.

Вземи я сега!

Заклещена в дивашката му хватка, Тес изхълца като се дръпна силно от тази яростна атака. Бузите ѝ под възглицния прах пламнаха. Тя трябваше да се махне или всичко ще бъде загубено!

– Дръпни си мръсните ръце от мен! – изкрещя тя, ненавиждайки разкъсаните нотки на страст в гласа си. – Ти не си нищо друго, а измет. Точно като другите дворяни дето хойкат да търсят плячка за спорт.

В сянката Рейвънхърст се смръщи, долавяйки нещо различно от страст в нейния глас, нещо, което чувстваше като животински страх.

– Ако това, което чувам, е страх, тогава ти играеш дяволски опасна игра, моето момиче – изръмжа той, борейки се с горещия прилив на своето желание. Дишането му звучеше грубо и неравномерно в ушите му и той здравата изпсува под носа си.

Какво по дяволите ставаше с него? Той не се бе чувствал така откакто беше непорядъчен юноша.

– Може би ще те заинтересувам с друг вид предложение тази нощ.

– Когато прасетата полетят! – избълва Тес яростно, напрягайки се настрани в отчаяното си намерение да избяга. Но стегнатите му бедра я държаха неподвижна към стената.

– Бог да ти е на помощ, ако Хоукинс те открие – изръмжа той.

– Ау, и дявола бега от този голем содомит-митничар! – избухна Тес във фалшив патос. – Глей, не видиш ли че той бега и от тебе!

– О, да, нашият приятел Хоукинс храни особена симпатия към жена, която има хъс за борба – студеноокият похитител на Тес продължи грубо, все едно че не беше казала нищо. – Чувам че се наслаждава,

когато изхвърля духовете от неговите жени. Почти толкова, колкото и когато може да ги накара след това да вършат неща, колкото по-унизителни, толкова по-добре. Но нощ с Хоукинс не е преживяване, което ти би вкусила с удоволствие, моме, без значение колко огнена се опитваш да изглеждаш – той присви очи срещу лицето ѝ, наполовина скрито от стърчащата триъгълна шапка. – И нещо ми подсказва, че ще бъде ужасно, да видя как светлината изгасва в тези блестящи очи.

Тес потръпна, защото знаеше, че той казваше истината за Хоукинс. Тя си припомни някои клюки, които беше чула за митническия инспектор на Рай. Но, въпреки че Рейвънхърст беше прав, тя отказа да покаже каквото и да е страх.

– За каква услуга говореше преди? – настоя тя с враждебен глас.

– Най-напред нека да видя лицето ти.

– Как не! Много е опасно дори и половината. Само ме издай и после двамата ще ни намерат удавени с вързани за телото ръце в некой самотен канал! Лисицата има очи насекъде, не знаеш ли?

– Може би си права – каза бавно Рейвънхърст като се взираше в начерненото лице.

Тес почака замръзнала, молейки се да не я познае. В края на краищата това са пет години и нейните черти бяха почти скрити от възглицания прах.

След дълга пауза изглежда похитителят ѝ дойде до друго решение.

– Слушай сега внимателно, жено. Имам нужда от информация. Ще ти платя добре, ако можеш да ми кажеш това, което искам да зная.

– Е, защо такъв джентълмен като тебе моли такава като мене за информация?

– Имам причини.

– За каква информация питаш – продължи тя настъпателно.

– Как да се свържа с Лисицата?

Възкликанието на Тес избухна като гръмотевица в тясното пространство между тях.

– Това никога не можеш да направиш!

– Трябва – изръмжа мъжът, чието лице беше в сянка. – Ти работиш за него. Мога да кажа, съдейки по гласа ти, че ти се страхуваш от него, но го и уважаваш. Така че помисли добре. Животът му зависи от това дали ще разговарям с него. Нещо много по-голямо от неговия живот, всъщност.

За какво говореше този луд човек? Учудваше се Тес като отново започна диво да се бори, уплашена от безмилостното решение, което видя

в странните студени очи на Дейн.

– Лисицата нема да обърне внимание. Тя не се среща с никой. Опасно е даже да помислиш за това. И това е самата истина! А сега ме пусни да си ходим, злодей такъв! Преди да ме видат, че говорим с тебе!

Но Тес напразно се бореше срещу ожесточената хватка. Боже мой, нека да свърши! Тя не можеше да издържа повече този маскарад!

– Слушай, моме, не те моля да ми кажеш името на човека, нито нещо за него. Просто занеси съобщението за мен. Кажи му, че искам среща. По време и място, които той избере. В неговите граници. Но това трябва да стане скоро – добави рязко Рейвънхърст.

– Не може да стане, дявол те взел! Немаш ли уши на главата? Кръвно опасно е! Па аз не знам името на Лисицата. Нищо не знам за нея. Никой не знае! Дига се и изчезва като мъглата над тресавището.

Силните пръсти се стегнаха. Изведнъж лицето на похитителя се приближи толкова близко, че горещият му дъх опари бузите ѝ.

– Слушай ме, малка глупачко – изръмжа той. – Това е по-важно от мизерната контрабандна търговия. То е много по-важно от тебе или мене, или дори от твоята гадна Лисица! Хиляди човешки живота са заложени! – той изпсува образно, освобождавайки едната китка, за да бръкне в джоба на горната си дреха.

Миг след това Тес почувства студена кръгла форма да пада в ръката ѝ. Тя погледна като се мръщеше на златната гвинея, която видя.

– Тази е само първата, ако ми помогнеш. Ще има много повече. И всичко, което трябва да направиш, е да занесеш моето съобщение.

Главата на Тес се въртеше. Глупакът не я позна, но със сигурност беше дошъл в точния квадрант за връзка с Лисицата. Ако цялата ситуация не беше толкова отвратителна, тя би се посмяла.

Но вероятно двама можеха да играят тази игра на шпиони, осъзна Тес и сиво-зелените ѝ очи проблеснаха.

– Колко ще ми платиш? – настоя тя войнствено. – Ако решим да ти помогнем. Не казвам дали ще го направим.

Рейвънхърст се усмихна подигравателно. Парите бяха свършили своето, разбира се. Това, което винаги правеха.

– Много. 100 лири стерлинги, например. При положение че си свършиш работата както трябва.

Тес не можа да прикрие възклицание на изненада. Такава сума би било щастие за една селска проститутка, за каквата той я взе!

– И опрощение, ако решиш да напуснеш свободните търговци, както ги наричат. Нещо, което много силно те съветвам – добави сурово

Рейв्हънхърст. – Защото иначе нямаш голямо бъдеще пред себе си. Ако друг те беше хванал тази нощ...

Не беше необходимо да продължава. Тес сама мислеше за същото.

– Друг мъж не би се задоволил да те пипне така – каза Дейн дрезгава с кобалтови огньове в очите. Пръстите му намериха зърното ѝ и той я придърпа по-близо към своето стегнато и горещо тяло. – Или така – изръмжа той и ръката му се плъзна между тях, за да притисне корема ѝ. Той стигна по-ниско, полюлявайки устната на нейната женственост. – Аха, друг мъж може би въобще нямаше да спре, защото твоята развратна реакция възпламенява мъжа отвъд въображението. Нещо, което ти би трябвало добре да знаеш – добави грубо той.

Без предупреждение главата му се наведе и той хвана шокираната ѝ устна в силна гореща целувка. В същото време пръстите му се притиснаха върху чувствителната делта, която бричовите ѝ направиха толкова достъпна за него.

Какво имаше в тази проститутка, та караше кръвта му да гори в пламъци? – чудеше се Рейв्हънхърст. Той беше имал толкова много жени в Лондон, но никоя не беше предизвиквала болка в слабините му, както направи тази! Той почти виждаше как би изглеждала с белите ѝ бедра, отворени към него. Да, тя щеше да се извива и бори като малка тигрица.

И после щеше да стене за него да я напълни.

„Точно както щеше да притежава Тес Лейтън, стенеща, много скоро“ – закле се той мрачно.

Жената в ръцете му се бореше, проклинайки. Той щеше да я познае всеки миг. Най-накрая една от опънатите ѝ ръце се освободи и отлетя към лицето му, впивайки се диво, при което ноктите ѝ издраха лицето му.

– Ти, малка мръсна адска, котко! – един мускул подскочи в линията на устната на Рейв्हънхърст, той сграбчи ръката на Тес и я изви зад гърба ѝ. Безмилостен, отметна главата ѝ назад, целувайки я с дивашка наказваща сила докато тя спря да се бори и се отпусна безволева в ръцете му.

Нещо като разкъсано тихо стенение, изплъзнало се от подутите ѝ устни, извади Дейн от тъмните лапи на страстта. Той затвори очи, изненадан да чуе сърцето си, което биеше тежко. „Господи, как я желаше!“ Устата ѝ беше сладка, топла, с мед, от който той не можа да вземе достатъчно.

Всичко, за което можеше да мисли сега, беше нейното голо тяло, бяло и подлудяващо, докато я водеше натам към тъмната част на тунела.

С проклетие Рейв्हънхърст се отдръпна, клатейки силно глава.

Какво, в името на Бога, правеше? Тя беше обикновена уличница, при това изменница! Защо тялото ѝ го палеше така?

– Пусни ме да си отидем – прошепна на пресекулки жената в неговите ръце, – преди някой да ме е видел с тебе. Не ти казвам дали ще ти помогнем. Но ще помислим.

Ето я отново – нотката на сляпа безпричинна паника. „Но имаше нещо около този глас“ – помисли Дейн навъсено.

После тази слаба нишка от мисъл се изгуби, защото всичко, което можеше да чува, беше неговата кръв, която се вълнуваше горещо във вените му. Всичко, за което можеше да мисли, беше горещата коприна на кожата ѝ.

– Мисли каквото искаш, но не се бави дълго – изръмжа той. – Аз ще бъда в Ейнджъл докато къщата ми отсреща бъде готова. Питай за виконт Рейвънхърст.

Сърцето на Тес залитна в гърдите ѝ. Мили Боже, не Ейнджъл! Никога там! Това би било повече, отколкото тя можеше да понесе.

Тя се огъна и щеше да падне без да има подкрепата на ръцете му около кръста си. Ожули реброто си, все още пламтящо след падането ѝ в тресавището, и се задъха от болка.

Ръцете на Рейвънхърст застинаха.

– Ти си ранена? Защо не ми каза, малка глупачко? Тогава най-добре е да си вървиш – заповяда мрачно той. – Иначе няма да има никаква полза от тебе и за двама ни. Трябва ли да вървиш далече?

– Не толкова далече – каза Тес бързо като се бореше с хаоса на мислите си, неспособна дори сега да повярва, че това беше Дейн. Нейният любим, завърнал се след пет дълги и празни години.

Връща се, за да ѝ се подиграва и да я измъчва.

Връща се, за да съсипе нейното трудно спечелено доверие, поставяйки под заплаха крехката сигурност на новия ѝ живот.

Изведнъж гърлото на Тес се сви от яд и горчивина. Тя мрачно се прокле за слабостта, загдето въобще почувства нещо към този мъж. Трябва да е шок от това, че го вижда отново, мислеше си тя. Нищо повече.

Но дори сега тя чувстваше вероломната топлина на желанието. Натрапчиви спомени, черни и сладки, се втурнаха върху нея, заедно с мъчителните сънища, които винаги следваха тяхното пробуждане.

В този момент Тес знаеше, че мрази този мъж.

Толкова повече, че веднъж го беше обичала.

– Как да се свържа с тебе?

Тес настръхна, извикана обратно в настоящето от този безразличен кратък въпрос.

– Ти не можеш. Ще те намерим когато и ако трябва. – Тя изгримасничи, проклинайки несигурността в гласа си.

Внезапен порив на вятъра се вмъкна в тунела като изпрати малки камъчета, които зачаткаха и полетяха в лицето ѝ.

– Нека да си отидем сега – заповяда тя студено, събудила се най-сетне от черните омагьосващи спомени. – След малко луната ще си отиде, а аз едвам си стоим на краката.

Но намръщеният ѝ похитител не се помръдна. Вбесена, тя сви дланите си в юмруци и ги насочи към гърдите му.

– Ако ме видат с тебе и двамата сме загубени! – изхриптя тя.

Трябваше да се махне. Ребрата ѝ горяха и едва успяваше да остане права.

С просташка сподавена псувня Рейвънхърст я освободи и ядосано отстъпи бързо крачка назад. Какво все пак, по дяволите, ставаше с него?

Тутакси мургавата хлапачка се изстреля нагоре по улицата.

Само за да открие двама от Хоукинсовите драгуни, които караулеха на следващия ъгъл.

2.

Един изстрел излетя и като скимтеше ядовито мина край ушите на Тес. В отговор в далечината се чу гърмеж.

Отчаяна, тя се обърна и се понесе обратно в тесния тунел, където силни пръсти я сграбчиха и я откъгнаха към тъмнината. Сърцето й блъскаше шумно, така че тя едва чу неговите думи.

– Остави това на мен – просъска Рейвънхърст.

Тутакси нощта експлодира в шумотевица и проклетия.

– Излез, мръсен предател! – измуча Еймъз Хоукинс ядосано. – Хванах те, господи! Твоята окървавена леш няма да струва и калта, върху която стоиш. Дигни си ръцете преди да съм се уморил да чакам и да ти изпратим няколко куршума да те накарам да побързаш!

Тес почувства как силните ръце освобождават раменете й. Тя видя Дейн да се придвижва към входа на тунела, където луната хвърляше танцуващи сенки върху тесен полукръг от митнически мъже и драгуни.

– Много до късно сте навън тази нощ, джентълмени – бронзовото лице на Рейвънхърст беше безизразно, когато премина от тъмнината към мъжете. Очите му се присвиха към тежката фигура, която седеше на централния кон.

– Инспектор Хоукинс, това ми харесва. Усилена гонитба на лисици, инспекторе? – попита той подигравателно.

Тумбестите ръце на митническия офицер сграбчиха конвулсивно юздите. Хитрата Лисица отново го беше направила глупак! И то пред този проклет арогантен лондончанин!

– Моите хора ми казаха, че са те спрели долу на кея, Рейвънхърст. Очаквах, че коня, който намерихме вързан при пътя, Ленд Гейт, е твой – малките очички на Хоукинс се присвиха. – Така че какво правиш тук?

– Просто се наслаждавам на нощния въздух, инспекторе. Това все още е разрешено в Англия, уверявам те – изръмжа виконтът.

– Върви където искаш – в Холборн или Хейдз, само да е по-далече от пътя ми – изръмжа Хоукинс. – Ще фанем моята Лисица и дявол да го земе този, който се опита да ме спре. Точно сега копелето е много близо, надушвам го! – той се поколеба малко. – Виде ли нещо друго докато беше натам, Рейвънхърст?

– Аз? – самотната гласна резонира с подигравателно презрение.

Хоукинс отреагира с псувня.

– Нема значение. Ше фанем проклетника до сутринта. И той ще се радва да види бесилката след като съм се позанимавал с него!

Инспекторът се изсмя със студен равен смях. Безцветните му очи примигнаха срещу едрия мъж пред него.

– Сега се махни от пътя ми, Рейвънхърст! Това е мой торф. Ще бъде ужасно срамно за един морски герой като тебе да се сблъска с некакъв инцидент в тъмната нощ, нали?

Рейвънхърст не помръдна дори и един мускул. Тишината се простря между тях, въздухът почти изпука от напрежение. Зад Хоукинс затанцува игрив кон. Някъде в полукръга един драгун нервно прочисти гърлото си.

С каменно лице виконтът остави тишината да се влачи докато положението стана смъртно обидно. Когато най-накрая проговори, имаше заплашителна нотка в гласа му.

– Не обичам нищо повече от добрата схватка, Хоукинс. Съветвам те да запомниш това. Запомни също, че намирам нощния въздух за освежаващ. Поради което се разхождам всяка вечер. Ще направиш гробовна грешка, ако се опиташ да ме лишиш от това удоволствие.

– Ако така си представяш удоволствието, тогава карай – изруга Хоукинс. – Сега се махни от пътя ми, защото изпълнявам кралска работа!

В следващия миг Рейвънхърст направи отмерена крачка назад, наблюдавайки в тишина как митническият офицер се измете към „Хай Стрийт“ и изчезна зад ъгъла.

Точно това чакаше Тес. Веднага щом чу че конете се втурнаха в движение, тя падна на коленете си. Нервните ѝ пръсти бързо прелетяха по стената, търсейки неравна тухла точно над канавката. Тя почувства малката вдлъбнатина, измъкна тухлата и закачи пръстите си в металната халка, скрита под нея.

Сега започна борбата да повдигне скритата врата.

След доста удари на сърцето, пред нея зейна тъмнина. Тя стоеше пред входа на таен тунел, който се издигаше до стаята ѝ в Ейнджъл. Това беше тунел, за чието съществуване знаеха само тя и още трима.

За нещастие нямаше никакво време да заличи следите от стъпките си или да разпръсне кал около входа. Беше само щастлива, че луната е слаба, а нейният преследвач нямаше фенер.

С разтуптяно сърце Тес залитна в тясната тъмнина, притегляйки вратата плътно след себе си. С изкривено от болка лице тя се опита да приглуши звъна на тежката метална плоча, когато я поставяше на мястото ѝ.

Бездиханни секунди тя постоя неподвижна в усойната тишина. Над нея прозвуча приглушено проклятие, последвано от остър тропот на стъпки, които спряха точно над главата ѝ.

С малко находчивост той можеше да открие тайната резка, помисли тя ужасена. След това би отместил тухлата и би открил вратата. Ако го направи, всичко щеше да бъде загубено!

Отгоре изскърца обувка. Силни пръсти блъснаха по вратата.

Със стегнати дробове Тес почака малко, без да смее да диша, като се молеше Рейвънхърст да не открие фалшивата каменна плоча, замазана с хоросан в рамка от желязо и дъб.

Най-накрая, след цяла вечност чакане, стъпките бързо се отдалечиха към входа на тунела. Едва тогава тя освободи спарения въздух, заседнал в гърлото ѝ, което я болеше.

Твърде близко! И тя се държа твърде самонадеяно! Следващият път може да няма толкова късмет.

Тази нощ, с много въображение, би могла да се нарече късметлийска.

Следвайки с пръстите си влажната пръстена стена, Тес се запрепъва към слабата светлина горе, където топлина и сигурност ѝ махаха.

В горния край на „Мърмейд Стрийт“, Еймъз Хоукинс разюзди уста-та си. Дълго и грубо той псува, ослепял от ярост.

– Къде отиде дявола – повтаряше той като докачи един нервен митничар, който стоеше наблизко, и го шамароса. – Е, Богс?

– Претършувахме доковете, но той не беше там, господине – каза мъжът с един миг закъснение, заради което получи нов удар.

Пръстите на Хоукинс конвулсивно се увиваха в поводите.

– Много добре тогава – малките му очички се присвиха, празни и напълно безцветни. – Виждам че трябва да опитам друг път.

Раменете на Рейвънхърст бяха настръхнали от студ, когато опъна юздите на Фараон пред стените на Ейнджъл, направени наполовина от дървени летви, близо до горния край на „Мърмейд Стрийт“. Той не обърна внимание на втренчените погледи на двама от Хоукинсовите патрули, поставени на улицата.

Древната сграда си беше точно каквато я помнеше отпреди пет години, с пълзящи растения и цъфтящи рози, с греещи прозорци, ярки и примамливи. Няколко заблудени капки се плъоснаха на калдъръма,

когато Дейн премина под тясната арка и се отправи към обора в задната част на къщата.

Някакъв инстинкт го беше накарал да отмине стария хан, смушк-вайки Фараон преди час по тъмните гладки от дъжда улици. Оглед на вражеската територия? – питаше се сам той. – Или това беше само извикване към живот на старите спомени?

– Дяволска нощ, нали? – слабовата фигура се подаде от прозорците. – Стая ли търсите?

– Ако това е Ейнджъл, да – усмихна се намръщено Рейвънхърст. Той трябва да внимава да запази идеята, че е странник тук. Поне докато срещне любовницата на Ейнджъл. Изненадата винаги е била тактическо предимство.

– Така е и вие няма да намерите по-добро място на петдесет мили отгук – слабият дванадесет-тринадесетгодишен момък бутна черната си шапка над челото така че да застане небрежно килната. Той бавно прокара ръката си по гърба на коня на Дейн. – Отлично парче имате, господине. Ще се погрижим да бъде добре разтъркан, доста е изморен – той хвърли поглед към Рейвънхърст. – Изглежда и двамата сте – добави той.

Рейвънхърст скочи от седлото и като хвърли горе юздите прекрачи в обора. Там свали шапката си и изтръска дъжда от ръба.

– Така сме ние. Този мой беден звяр има абсолютна нужда от топла ясла и отлична порция овес. А, дяволски неприятно е навън в тресавището тази нощ.

– Вие дойдохте от Джибитския край, нали? Минахте ли край ветрената мелница?

Виконтът кимна като се чудеше на внезапното напрежение в гласа на момчето.

– И не видехте нищо? Нищо необикновено? – остро любопитство светна в черните му очи. Любопитство и още нещо.

Съжаление? Почуди се Дейн.

– Трябваше ли да видя нещо? Може да има няколко пътника, доста глупави, за да бъдат навън в такава нощ.

Раменете на момчето се свиха рязко.

– А – измънка под носа си, – дори Лисицата ще помисли два пъти преди да излезе навън в тази нощ.

Очите на Рейвънхърст се присвиха.

– Кой или какво е Лисицата? – попита той хладно.

– Никога не си чувал за Лисицата? Защо, всеки знае Лисицата! Полу човек, полудявол е той. Идва като фурия от тресавището – като

прилеп от ада! Всичките драгуни на Англия не могат да го фанат!

– Е, аз не минах покрай никого – нито човек, нито дявол – докато яздох през тресавището – каза Дейн като повдигаше подгизналите торби от седлото върху гърба на Фараон. – Може би това пъклено време държи всички вкъщи.

Младият мъж изпръхтя.

– Е, да се намокриш малко повече с дъжд, който чисти улиците наоколо. Не, нещо друго държи глупците в къщи с треперещи сърца.

– И какво може да е то?

– Джентълмен, може би.

– Джентълмен? – гласът на Дейн беше преднамерено сдържан, но умът му работеше бързо. Всяка информация можеше да се окаже ценна, без значение колко незначителна можеше да изглежда. Месеците, прекарани в Испания и Франция, го бяха научили на това.

– Контрабандисти, както ги наричате – младият домакин хвърли внимателен поглед през рамо преди да се наведе по-близко. Гласът му стана нисък. – Мога да ви кажа нещо, господине. Нещо, което ще накара косата ви да се изправи. В края на „Учбел Стрийт“ беше. Но изчезна като дух, спретнат като тебе, моля! Аха, полумъж е той, а другата част е чист дявол. Не можеш да го хванеш. Не повече отколкото странните светлини, които играят над тресавището в безлунни нощи – добави мрачно момчето.

– Никой ли не знае името му?

– Не – каза тайнствено конярчето. – Никога не е бил фашан. Нито ще го фанат. Както казах той е наполовина мъж, а другата...

Дейн се усмихна тънко:

– Да, зная – другата част е дявол.

– Ама вие не ми вервате? Е, аз съм го виждал с моите си очи мога да ви кажа какво видех да те заведем. Ще ви струва само гвинея. Ще ви заведем, защото виждам, че не сте отгук.

Младото му лице застина очаквателно, но беше прекалено простодушено.

Така, момчето си имаше доходен занаят, баламосвайки доверчивите пътници. Може би нещо трябва да се пробере от неговите шантави разкази. Но то никога няма да бъде чак толкова интересно.

– Вълнуващи разкази за отчаяна храброст в тресавището – гласът на Дейн беше твърд от недоверие. – Мога да помисля как по-добре да използвам парите си, благодаря.

Вратата в двора се отвори със скърцане. Момчето бързо прочисти

гърлото си и се обърна да заведе коня на Рейвънхърст до една ясла отзад.

– А, аз ще се погрижим за сичко, господине, точно както вие искате – извика то високо.

– И по-бързо, Джем – едър мъж със сурови черти на лицето, облечен в черно, застана на тясната веранда в задната част на Ейнджъл. Той отпрати пронизателен оценяващ поглед към Дейн.

– Ако обичате, заповядайте оттук, господине – той се отдръпна назад, очаквайки с безразличие новия посетител, за да го въведе вътре.

Като разбра че не може да получи нищо повече от приказливия Ейнджълски коняр тази нощ, Рейвънхърст изкачи задните стъпала на хана. Стомахът му къркореше, когато влезе в широка, добре осветена кухня, цялата в движение. Зад вратата голяма птица с емералдово и аленочервено оперение изкрещя високо, полюшвайки се назад-напред върху дървената пръчка.

– Прекъсни линията, Хобхауз – извика папагалът, разпервайки дългите си пера. – Ти, долен трюмов плъх.

– Тихо, Максимилиан – заповяда сурово обектът на тази реплика. – Намерихме го след като един катер се разби в скалистия залив Уинчелси – обясни той. – Надявам се, че ще ми простите, загдето ви преведох през задния вход, но изглеждахте като човек, който доста се е измокрил тази нощ.

– Така беше. Вие сте Хобхауз, нали?

Едрият мъж кимна, извеждайки Дейн от кухнята надолу по дълъг коридор, покрит с килим.

– Аз съм главният домоуправител тук в Ейнджъл – добави той с гордост в гласа. – Вярвам, че Джем не ви е тормозил с извънземните си истории. Той е добро момче, когато въображението му не се е развихрило.

Дейн вдигна ръка, за да го прекъсне.

– Няма нужда да ми обяснявате. Подозирах че е нещо от този сорт.

Миризмата на печена гъска и пресен хляб напълниха устата му със слюнка и той с умиление помисли за топлото легло, което го чакаше на горния етаж.

Черни очи проблеснаха над подгизналата му мантия.

– Пътували сте надалече, нали?

Рейвънхърст остана с ясното съзнание, че тези отракани очи не са отсъствали много.

– Изглежда цяла вечност. Бях на път от обяд. Аз съм Рейвънхърст,

между впрочем – добави той. – Вие ще трябва да сте получили писмото ми.

Така ли му се стори или наистина очите на човека се присвиха?

– Разбира се. Очакваме ви, милорд. Да ви изпратя ли яденето горе в стаята?

Дейн кимна навъсено. Тази мисъл беше небесна след убийствените часове върху гърба на коня в дъжда.

– Както виждате, не съм в състояние да ви правя компания. Моят човек Пийл ме следва с карета и ще пристигне след час.

И да беше намерил нещо нередно в цялата уредба по пътуването на виконта, проникателният домоуправител на Ейнджъл щеше да внимава да не го покаже. Дългите години, през които угаждаше на прищевките на висшето съсловие, бяха приучили Хобхауз да не изразява учудване от каквито и да било ексцентричности, с които би се сблъскал.

А той се беше срещал с доста такива като слуга.

– Много добре, милорд – измърмори той, като се придвижваше бързо към стаята на виконта.

След като Хобхауз излезе Рейвънхърст свали уморено влажния балтон и издърпа подгизналите си ботуши. Намръщен, той пусна мокрите си вещи на куп и отиде до прозореца и дръпна намачканите бели пердетата, за да се взре в нощта. Долу влажните павета лъщяха слабо на блещукащата светлина на фенера.

Раменете го боляха. Китката отново се обаждаше. Целият беше измръзнал и толкова гладен, че би изял и коня си.

Но не това го притесняваше наистина. Беше нещо друго, нещо, което го жегваше отвътре и го караше да настръхне. Под прозореца няколко камъчета се изгърколиха по паважа. Звукът отекна и замря в тясното пространство между сградите. Дейн присви сините си очи в изучаване на тихата улица.

В този момент усети, че гърлото му е пресъхнало и почувства остра болка между плешките.

Опасност. Някъде там, из ветровитите, измити от дъжда улици. Рейвънхърст знаеше това със сигурност. Инстинктите му се бяха изострили през кошмарните години на борба и никога преди не бе имал причина да се съмнява в тях.

Да, това, което усещаше в момента беше опасност. Неясна, студена и безлична. Очакваща го някъде в нощта.

Когато Тес стигна до стаята си, вятърът виеше почти като хала. Измръзнала и схваната от умора, тя едва успя да преодолее последните стръмни метри на влажния коридор.

Страноприемницата Ейнджъл съществуваше от 14 век и през дългите години този древен тунел със своите груби дървени стълби беше приютявал контрабандисти, дисиденти и други бегълци от кралското негодувание.

Дори и баща ѝ не беше узнал за тайния проход. Тес се бе натъкнала на него случайно един следобед, след като беше опразнила стаята за основно почистване. В процеса на работа беше дръпнала скрито резе и бе наблюдавала в изумление как цялата библиотека се бе отворила като врата към тайния коридор. Откакто започна своята опасна игра на Лисичката, тя доста често бе имала един или друг повод да го използва.

Когато най-накрая пръстите ѝ напипаха дървената рамка на вратата, скрита зад лавицата за книги в собствения ѝ дом, Тес въздъхна с облекчение. С лице изпито от напрежение тя дръпна скритото резе. Тежката врата се отвори.

Загриженото лице на прислужницата ѝ се появи пред очите ѝ.

– Милостиви Боже, какво ви се е случило този път, госпожице?

Със сурово изражение на лицето Тес се олюля и започна да развързва наметалото си.

– О, мис Тес, откажете се! За Бога, откажете се! Това ще ви довърши! А и по-лошо може да стане – тъмнокожата прислужница почти извика.

– Ще спра когато съм готова и нито ден по-рано, Лети – гласът на Тес заглъхна докато изхлузваше ризата през главата си. – Твърде далече отидох, за да спра сега. Не и когато не ми достигат две хиляди, за да освободя Феърли и да го пригода за живот.

Тя се наведе и замислено започна да събува бричовите си.

– Дълговете на баща ми трябва да бъдат изплатени и ти знаеш това не по-зле от мен. Освен това остават господарската къща и параклиса. От пет века Лейтъйновци са живели във Феърли и нямам никакво намерение да загубим къщата сега.

Като отритна мокрите панталони, Тес се извърна към разтревожената си събеседница, която с времето ѝ беше станала добра приятелка.

– Това е всичко, което имам, Лети, не разбираш ли? Не мога да изоставя Феърли! Покривът тече, а парпетите се рушат, но това е единственият дом за мен. Много пари ще отидат за възстановяването му, а независимо колко ми носи страноприемницата, то няма да е достатъчно.

Притеснена от казаното, Лети подаде на Тес дебела кърпа.

– Не зная, мис Тес. Не считам, че е правилно през цялото време да обикаляте из тресавището с тази банда закоравели престъпници.

Тес бързо се изсуши, като трепереше силно.

– Опасявам се, че човек не винаги може да прави това, което иска. Много време ми трябваше да разбера това – Тес придоби суров вид и за момент пръстите ѝ се впиха в дебелината материя. Може би прекалено дълго време.

Тя внезапно вдигна рамене и захвърли кърпата на пода, като се пресегна за бялата батистена нощница, която Лети беше поставила на леглото.

– А и Ашли трябва да бъде подпомаган в Оксфорд. Той никога не бива да разбере за това.

Лети изсумтя с недоволство.

– Изглежда, че на това място той само пие, играе на карти и се надбягва с двуколки с другите контета.

– А защо не? – възрази Тес. – За този свободен живот е роден той, в края на краищата.

– И вие сте родена за такъв живот – остро отговори Лети. – Простете мис, но кажете ми защо вие трябва да тичате из тресавището и да поемате Бог знае какви рискове, за да бъде това място винаги снабдено с бренди и чай за разточителни пътници – въздъхна дълбоко прислужницата. – Не е хубаво, това мога да ви кажа аз! Господарят Ашли трябва да е тук и да ви помага, да поеме част от товара от плещите ви.

– О, млъкни, Лети – отвърна Тес, но беглата усмивка смекчи остротата на думите ѝ. – Само гордостта ми беше наранена тази нощ... А част от дяла ми в товара е сега на път за Лондон. Тези четиридесет бурета доброкачествено бренди ще ми донесат достатъчно, за да се разплатя и с последните търговци, на които баща ми дължи пари.

Лети поклати глава.

– Ами не ми харесва това, никак не ми харесва и всичките тези ваши приказки няма накарат мене да мисля различно.

Тес прикри усмивката си. Лети никога не допускаше граматически грешки, освен когато беше наистина развълнувана. Но прислужницата изглежда дори не забеляза. Тя намръщено подаде една чаша на Тес.

– Хайде сега, изпийте това, мис. Лауданумът ще ви помогне да заспите тази нощ.

Тес присви очи, изучавайки тъмната течност. Ръката ѝ леко потрепери. Само два пъти досега, след изтощителни преследвания се беше

оставяла Лети да я убеди да заспи по този начин. Но тази нощ лекарството изглеждаше много примамливо.

Да, защо не? Поне така нямаше да се събуди по тъмно, разбудена от кошмара на спомените.

– Хайде, изпийте го – настоя Лети.

Бързо преди още да успее да промени решението си. Тес надигна чашата и изпи неприятното съдържание. Да, това беше най-доброто решение. Лети беше права.

Вече капнала от умора, Тес потъна в канапето, което прислужницата ѝ беше пригодила за легло. Може би както беше изтощена лауданума не беше необходим. Но Тес не искаше да рискува.

Не и тази нощ, защото някакъв инстинкт ѝ подсказваше, че тази нощ крие опасности, далеч по-големи от тези, с които вече се бе сблъсквала.

В този момент силен порив на вятъра блъсна прозорците и огъна дърветата, като тънките им клони заскърцаха по покрива. Изведнъж една керемидата се отчупи и полетя надолу, като се разби с трясък на паважа.

Студени тръпки полазиха Тес.

„Това е само вятърът, глупачке“ – каза си тя. Проклятие! Сигурно сяха да започнат да ѝ се привиждат и лица на прозорците!

Но сега беше в безопасност. Нищо не можеше да ѝ се случи тук.

Само сенките да не се движеха.

Само тъмните преследващи неща да не я гонеха в нощта.

Една неволна сълза се изтърколи по бузата на Тес и тя ядно я избърса с opakото на ръката си. „Моля те, Господи, не ги допускай до мен тази нощ“ – помоли се тя тихо.

Очите ѝ бяха широко отворени, когато хвана ръката на Лети.

– Няма да забравиш, нали, Лети?

Прислужницата стисна студените пръсти на Тес.

– Сега не се притеснявайте за нищо, мис. Аз ще се погрижа за това, както винаги съм правила. Вие само побързайте да заспите, млада госпожице.

Тес въздъхна и бавно се отпусна върху сатенените, изпъстрени с цветя възглавници. Клепачите ѝ тежаха неудържимо. Като тъмни воали дългите ѝ ресници потрепнаха и се склопиха.

– Лети? – измърмори тя след минута. – Благодаря ти, че не ми задаваш въпроси. Тогава... както и сега.

Момичето хвърли разтревожен поглед на Тес. След като

господарката ѝ не отвори повече очи, Лети поклати глава и излезе тихо от стаята. На нощното шкафче свещта припламна.

В плен на студени, мъчителни сънища, Тес се въртеше, като отчаяно се пресягаше към светлината, която някак все успяваше да ѝ се изплъзне.

Сенките, които се полюшваха в танц върху наклонения покрив на страноприемницата се материализираха и той изплува от нощта. Присътвайки уверено, като котка, той се промъкна към прозореца, който все още светеше високо горе.

Час-два оставаха до изгрев слънце и той видя, че останалите наематели още спяха.

Той тихо се придвижваше през враждебната тъмнина, с поглед, прикован към това малко квадратче светлина високо над стрехите. Вятърът виеше около него, хвърляше пясък в лицето му и удряше в прозорците, но нито за миг не се изпречи на пътя му.

Това беше детска игра за него, след дългите години, прекарани в катерене по корабните мачти в бурното море.

И сега прозорецът беше над него. Той присви тъмните си очи. Почти виждаше жената, която разкопчаваше редицата малки копчета, за да съблече пеньоара си.

Отмъщението му щеше да бъде сладко и дълго тази нощ, закле се той, като неумолимо приближаваше към целта си.

Близо до тъмната стена на Ленд Гейт Еймъз Хоукинс пришпори копия си и от устата му се изсипа порой ругатни. Малките му очички присвяха докато той преценяваше силата на служителите на реда, строени около него.

– Изпратете постове в двата края на „Мърмейд Стрийт“, Лоусън. И си дръжете очите отворени, ясно ли е?

Внезапно червендалестото лице на митническия инспектор се разля в нещо като жестока пародия на усмивка.

– Колкото до мен, смятам да направя едно нощно посещение на притежателката на Ейнджъл. Все пак, не искаме да се случи нещо на госпожицата, нали така? С всичките тези гнусни бандити наоколо... – смънка той, изкривявайки устата си в неприятна усмивка.

3.

Навън, под прозореца на Тес, мъжът в черно чакаше. Той стисна зъби докато горещите образи трепкаха пред очите му.

Тес бавно съблича изключителна рокля, поръбена с фина дантела – без съмнение подарък от удовлетворен любовник.

Косата ѝ, червена и лъскава, разпиляна по голите ѝ рамене.

Тялото ѝ, толкова мечтано, пишно и бяло, по което пробягва слабата светлина на свещта.

Като горяща факла, желанието прокарваше огнена пътека към слабите му. Той проклинаше, неспособен да спре притока на еротичните картини.

Той вече можеше да достигне прозореца, но все пак нещо го спираше.

Грубите му ръце, покрити с белези се свиваха и отпускаха конвулсивно. С учестено дишане той си представи сочните ѝ гърди, които жадуваха за неговия допир.

Тъмният пухкав триъгълник между нежните ѝ бедра.

Копринените влажни устни скрити отдолу.

НЕ СТАВАЙ ГЛУПАК!

Виконт Рейвънхърст придоби сериозен вид, ярост изкриви чертите му. Кожата му гореше въпреки студения вятър, пот изби по челото му. Тя беше само една коварна малка кучка с курвенски манталитет, каза си той сурово.

Но образите все още не го оставяха на мира.

Тя ще посегне да вземе нощницата си сега. Ще го направи бавно, наслаждавайки се на полъха, разливащ се по голата ѝ плът. Той почти чуваше шумоленето на коприната, фина и примамлива, която ще разкрие тръпнещите ѝ гърди в цялото им великолепие.

Мъжът в тъмнината изруга тихо, изгубил търпение. Защото тя беше сама, само на няколко крачки от него, а той бе прекарал твърде много нощи в очакване на своето отмъщение.

Сега можеше да я има и по този начин щеше да се освободи от безкрайния неудържим глад, който го измъчваше от пет дълги години.

Рейвънхърст извади тънко парче метал от джоба си и го напъха между рамките на двете затворени крила на прозореца. Тогава, с леко завъртане на китката той освободи резето и прозорецът се отвори.

Като фантом стъпи на перваза и се промъкна в осветената стая. Надеждите му бяха оправдани – тя спеше, а дългата ѝ коса се бе разпиляла по батистените възглавници на канапето. Но защо беше там? – почуди се той. И защо свещта гореше?

Рейвнхърст така и не потърси отговор на тези въпроси, заглушени от ожесточеното пулсиране на кръвта във вените му. Той бавно се наведе, пронизвайки я с жаден поглед, който попиваше красотата ѝ. Сините му очи проблеснаха над очертаните под сатенената нощница червени зърна, докато уханието на лавандула се носеше около него.

Нейният мирис – точно като преди пет години, когато я срещна за първи път. Горчиви спомени нахлуха в съзнанието му – като че ли бе вчера.

Рози и лавандула. Свежият аромат на топлата земя след пролетен дъжд, невинен и чист.

Забрави ги! – каза си Рейвнхърст. Тази нощ и всичко свързано с нея не е нищо повече от една жестока илюзия.

Навън в мрака един клон изпраща по покрива. Жената на канапето се размърда неспокойно и придърпа с ръка покривалото към гърдите си. След минута тя протегна тънките си пръсти, като че ли искаше да достигне свещта на нощното шкафче. Една сълза се търкулна по бузата на Тес, като остави сребърна дия.

Лицето на Рейвнхърст беше напрегнато. Той проследи сълзата в мъчително мълчание. Без да мисли, прокара пръсти по извивката на лицето ѝ. Усети пулсирането в слепоочията си, когато улови капката и я поднесе към устните си.

Затвори очи и вкуси солената сълза.

Тогава, с притворени очи, суровият виконт се загледа в спящата пред него жена.

„Проклетата да си, Тес Лейтън! – изруга той с тиха ярост. – Проклетата да си затова, че все още ме караш да те желая. След цялото това време. След като вече познавам твоето коварство.“

Тя все още го притежаваше, със заплахата да си проправи път към неговото ранено сърце.

Но този път нямаше да успее, защото този път Рейвнхърст нямаше сърце, а само една огромна зееща дупка.

Тя му беше причинила това и сега той трябваше да се разплати с нея. След пет мъчителни години на илюзии, Рейвнхърст щеше да вкуси от реалността.

Поривът на вятъра тласна прозореца и пламъкът на свещта

потрепери. Със замъглен поглед Рейвънхърст коленичи и започна да разкопчава копчетата на нощницата ѝ. Вбеси го това, че пръстите му потрепериха при допира с кожата ѝ. Ругаейки, той се напрегна да се концентрира върху задачата си.

И тогава тялото ѝ, бяло и изваяно, се откри пред жадния му поглед.

„Неземно красиво“ – помисли си той. Много по-хубаво, отколкото си го беше представял. И още по-еротично, отколкото беше в мрачните му фантазии.

Гореща тръпка на желание го разтърси, карайки атрибута на неговата мъжественост да добие болезнено големи размери. Той изпсува, борейки се да обуздае треската, която тялото ѝ му причиняваше.

Талията ѝ, толкова тънка и крехка, го примамваше да я сграбчи в ръцете си.

Едри и сочни, с набъбнали тъмни зърна, гърдите ѝ го привличаха неудържимо. Очите му я поглъщаха безмилостно, изучаващи сърцевидната бенка, която украсяваше дясната ѝ гърда. А друга една красеше вътрешната страна на бедрото ѝ, малко под триъгълника от преплетени кестеняви къдрички.

Капка пот се стече по челото му. С всяка изминала секунда пожарът във вените му се разгаряше, като усилваше агонията му. Дори сега не можеше да откъсне очите си от нея.

„Това е само илюзия“ – каза си той. Вътре, където се намираще нейната същност, тя беше грозна и студена.

И все още го измъчваше гледката на облите ѝ гърди, налети и меки, идеално изваяни за да изпълнят мъжките му ръце. Само мисълта за тъмните петънца на гърдата и бедрото ѝ беше достатъчна за да накара пулсиращият му член да набъбне.

Той я желаше по всеки един начин, по който мъжът можеше да желае жена. Искаше да я докосва и да наблюдава как тя стене, извивайки се за да се слее с него отново и отново. Копнееше да я види влажна и жадна, докато той изучава тайните на прекрасното ѝ тяло. Но най-силно желаше да я почувства как тръпне и обвива снежно белите си крака около него, докато той експлодира вътре в нея. По този начин я желаше тази нощ, в този момент. След това щеше да разкрие съкровенията ѝ тайни една по една.

– Тес – името звучеше като студена милувка.

Жената до него се въртеше неспокойно.

Рейвънхърст се наведе по-ниско със замъглени очи.

– Тес – повтори той, – аз се върнах. Точно както ти обещах.

Потрепвайки с мигли спящата жена продължаваше да бъде неспокойна.

– Събуди се, любов моя – дългите му пръсти проследиха извивката на ухото ѝ, нежната линия на скулите ѝ, копринената кожа на врата ѝ. Неговият допир като на изкусен познавач – сигурен, поне Рейвънхърст смяташе така.

Той мрачно обмисляше плана си за тази нощ. Знаеше, че трябва да бъде безмилостен точно толкова, колкото беше и тя, когато убиха него-вия юнга, припомни си Дейн. Точно толкова, колкото беше безмилостен Лисицата.

Да, тази нощ той щеше да използва всичките си оръжия срещу нея.

Той бавно коленичи, като внимаваше да не разбърка кестенявите къдрици разпилени върху облегалката на канапето. Тогава Рейвънхърст забеляза малката чаша на нощното шкафче. С леко навеждане той се протегна да я вземе. Поднесе я към носа си, след което леко подсмъркна. Лауданум. Значи това беше още един от нейните пороци, помисли си тъжно.

Погледна надолу и видя как миглите ѝ потрепват, а вените ѝ прозират под бялата кожа. Да, тя вече трябваше да е попаднала под влиянието на лекарството. Това щеше много да улесни задачата му. Той внимателно отметна гъстите къдрици от лицето ѝ, вдъхвайки с гърди измъчващата го миризма на лавандула. Пръстите му се свиха опарени от огнените кичури.

До него Тес се намръщи. Черният воал на съня се вдигна за момент. „Не, невъзможно е“ – помисли си тя.

И тогава тъмното лице се появи пред нея, наполовина скрито в пламъци и мъгла. Както всеки друг път то я гледаше заплашително и с насмешка. Беше там, но всъщност го нямаше.

Тя изстена, като се бореше с повика на този груб, настоятелен глас.

– Трябва да ти предам нещо, любима.

Думите прозвучаха глухо, като че от края на някакъв дълъг тунел.

– Но преди това... – силните му пръсти проследиха извивката на устата ѝ.

Тес се чувстваше прекрасно.

– Пусни ме да вляза – заповяда дрезгавият глас.

Загубели палци се прокараха по вътрешната част на чувствените ѝ устни.

– Вземи ме в себе си. Тес, целият.

– Не – прошепна тя отчаяно, като се отдръпна бързо опиянена от

мистериозния глас, завладяна от магията на тези умели, силни пръсти.

– Не, не!

– Шшт – отговори мракът.

– Спри – изтена тя, проклинайки лауданума, който замъгляваше мислите ѝ. Милостиви Боже, тази нощ сънят беше толкова истински. Как можеше да му се противопостави?

– Махни се, всичко, всичко свърши.

– Тази нощ не мога да спра, Тес. Тази нощ ще направя това, което трябваше да свърша още преди пет години.

Тогава Дейн се наведе над нея и устните му, твърди и безжалостни, прекъснаха ожесточените ѝ протести. Той с наслаждение започна да пие от сладките им форми. Сърцето му биеше лудо. Внезапно отдели устни от нейните.

– Още – изръмжа той, като всмукна влажната ѝ долна устна и впи зъби в меката плът.

– Спри! – лудо изви глава Тес, като се опитваше да избяга от сладкото изтезание. – Недей... Не ме докосвай! – паника изостри гласа ѝ.

Този сън беше различен от всички други.

Но силните, груби ръце само я хванаха още по-здраво, като обгърнаха раменете ѝ.

– Отдай ми се, Тес – мрачно промълви видението, като следваше устните ѝ със силния си, гладък език. – Тук – прошепна той, когато дъхът му се смеси с нейния, топъл и влажен. – Тук... – неуморим и палав, езикът му потъна в топлата влага. – Навсякъде – изпъшка той.

Мили Боже, тя искаше това. Тялото ѝ беше възбудено и готово за него. Но здравият разум я предупреждаваше. Тя като че ли знаеше, че ако се поддаде, ще бъде свършено с нея.

НО ЗАЩО? – обади се един безразсъден глас. В крайна сметка – мъжът беше само сън. Как може един сън да я нарани?

Тя отвори устни със задавено ридание и вече беше с една стъпка по-близо до забраненото, трепетно удоволствие, което той ѝ обещаваеше.

Видението изпъшка в отговор.

Тя е така проклето сладка... – като огнен пламък езикът му проблесна и без предупреждение се плъзна дълбоко в устата ѝ, карайки я да потъне в океан от чувства.

– Още – каза той грубо. – Дай ми онова, което искам, Тес! Дай ми всичко!

Рейвънхърст отпусна раменете ѝ. Тя усещаше, че сега може да избяга. Но не се опита, вероятно защото не искаше. Само изви шия,

примамвайки го неумоливо, както е правено откакто свят светува. Жестът на жената, която иска мъжа и предлага меката си, възбудена плът като примамка на нейната силна половинка. Да, този път тя трябваше да разбере как ще завърши съня ѝ.

Дейн се изсмя тихо и победоносно. Господи, тя не беше забравила и той щеше да докаже това тази нощ. Свивайки и отпускаяки юмруци, той изучаваше лицето ѝ. Погледът му се проясни. Леко и мъчително бавно галеше гордите ѝ предизвикателни гърди. Тес задиша на пресекулки.

– Не! – извика тя, като се опитваше да се отскубне. – Ти си... ти си само сън!

Но жестоките устни над нея само се разтеглиха в жестока усмивка. Рейвнхърст разтвори дългите си пръсти и я хвана здраво.

– Да, скъпа, аз съм само сън. Но достатъчно истински сън, за да те накара да трепериш. Можеш да ме наречеш кошмар.

Тес безпомощно размаха ръце борейки се с мрака, с порива на страстта и най-вече със себе си. Срамно удоволствие пламваше навсякъде, където той я докоснеше, карайки тялото ѝ да изгаря и играе под ръцете му. Като иска още и още.

„Довери му се, глупачке – прошепна тъмнината. – Довери се на удоволствието, с което те дарява.“

Толкова много време мина все пак. Толкова голяма част от живота ѝ беше сън. Но беше ли това сън? Мракът нахлу в мислите ѝ и Тес се уплаши, че полудява.

– Ма-махай се! – грубо каза тя.

Силните ръце не спряха нито за момент.

– Не мога – безжалостно изръмжа видението, съзнавайки предимството си. – Той ме изпрати при теб. Нося ти посланието му.

– Кой?

– Лисицата, разбира се – дрезгавият глас стана твърд – моя сладка любов, моя Солей.

Тес потрепери като чу това познато име. Спомени нахлуха в съзнанието ѝ, неясни, но болезнени.

– Как?...

– Без въпроси! Той е в опасност и ти трябва да направиш точно това, което иска от теб.

– Господи... аз... кога го видя?

Мъжът над нея се намръщи. По дяволите, щеше да успее.

– Каж ми истинското му име – гласът на Дейн беше напрегнат в

очакване. – Само името, което знаеш, Тес.

– Но къде е розата му? – попита Тес, станала изведнъж предпазлива.

– Името – грубо повтори видението.

Мръщейки се тя разтърси глава, за да прогони тъмната мъгла от съзнанието си. Опита да повдигне клепачи, но те едва трепнаха.

Дейн изруга тихо. Толкова е близо! Джон? Джеймз?

– Кажи му името!

– Отивай си! Не ме измъчвай повече! – бели и крехки, ръцете на Тес замахваха във въздуха.

– О, аз ще си отида, любов моя! Но първо ще получа името му. А после ще те имам и теб – засмя се мрачно Дейн.

Тя отчаяно се опитваше да отвори очи, взирайки се сяпа в лицето над нея. Сухите, ъгловати черти загубиха контурите си. Той. Винаги той. Но истински или въображаем?

Може би няма значение. Може би сънят и реалността са еднакво опасни.

„Не трябва да говоря – диво помисли тя. Не трябва да предавам Джак никога!“

– Кажи ми го, Тес. Довери ми се – изръмжа видението.

О, Господи, тя искаше да му го каже. Мечтаеше да разкрие тайните си, поне веднъж някой да поеме товара от плещите ѝ.

– Някога ти се доверих – прошепна тя, – и тогава ти си отиде.

– Но се върнах, любима, заради тебе – Рейвънхърст сви юмруци. – Заради това.

Тес почувства тежестта на тялото му. Минута по-късно горещите му устни обгърнаха зърното ѝ, като го смучеха и подръпваха пламенно.

Тя се изви зашеметена, напрегна се в очакване на нещо, което тя самата не познаваше. Глухо стенание се откъсна от пресъхналите ѝ устни.

– Ти искаш ли да ми се довериш – прошепна тъмното видение. – Аз го желая не по-малко от теб.

Той беше прав, тя наистина изпитваше необходимост да го направи. Но Тес беше научила горчивия си урок, не биваше да се доверява на никого. Дори и на един сън. Особено на един сън.

– Кажи ми, Тес.

– Върви си – задъха се тя. – Прекалено късно дойде – устните ѝ се раздвижиха, но от тях не излезе нито звук. Тъмните образи я заобиколиха.

– Кажи името му – настояваше гласът от нейното минало. Но този

път тя едва го чу.

Въздъхна и завъртя настрани главата си като придърпа ръка към зачервената си буза. Постепенно престана да чува и вижда всичко. Тя спеше.

По дяволите. За пореден път го беше надхитрила, помисли се Рейвънхърст, като проклинаше тихо. Сграбчи я за раменете и я разтърси яростно.

– Събуди се, мамка ти!

Внезапно някой натисна дръжката на вратата. Рейвънхърст бързо се наведе и духна свещта. Чу се тихо почукване. Но високият мъж в черно вече се промъкваше към прозореца. Дръпна завесите настрани и проведе крак през перваза.

– Аз ще се върна, Тес Лейтън – прошепна той в мрака. – Ще се върна заради Тори, заради всички останали, които ти и твоята Лисица убихте.

В ключалката се превъртя ключ. Виконт Рейвънхърст се обърна, тихо затвори прозореца след себе си и леко скочи върху покрива. Студеният вятър развя дългите му коси. Горепердетата помръднаха. Той замръзна на мястото си, виждайки как прозорецът се отвори и проскърца от течението. Прилепи се плътнo към студените керемиди. По дяволите! Не беше успял да заключи добре резето.

– Но защо е така студено тук – промърмори женски глас. – И защо е отворен този прозорец? – тя повиши тон като пламъкът на свещта й хвърляше дълги сенки върху завесите. – Но мога да се закълна, че аз го затворих.

Дъхът на Дейн спря. Той чуваше жената там горе, точно над него. Усещаше я как се вира в тъмнината.

– Сигурно остарявам – чу я да си мърмори.

И тогава прозорецът се затвори с тъп звук. Нечии ръце дръпнаха пердетата. Отново всичко потъна в мрак. Тогава чу дълбоката въздишка на прислужницата.

– Милостиви Боже, мис Тес... – с бързи стъпки тя се отпрати към канапето.

Рейвънхърст чу трясъка на счупено стъкло и реши, че жената трябва да е съборила чашата в объркването си. Той дълго време стоя неподвижен, обзет от вледеняваща, безразсъдна ярост. Очите му, по-тъмни от нощта, обещаваха отмъщение за спящата вътре лейди.

Далече зад тъмните покриви на Рай той виждаше тънката сребърна линия на Кралския военен канал, който се извиваше, за да се слее с

брега при Хайт. Отвъд лежеше Ламанша, който му напомни задачата, довела го до тук.

– Следващият път – зарече се Рейвънхърст, – няма да има пощада. Следващият път щеше да получи това, което искаше от Тес Лейтън. А то бе всичко, което тя притежаваше.

4.

Отвън на перваза двойка гълъби гукаха шумно. Беше онзи студен и тих час преди зазоряване. Въртейки се безсилно. Тес се бореше да дойде в съзнание. Въздъхна и захлупи глава във възглавницата си. Със затворени очи виждаше неясни, танцуващи образи, бегли спомени, които караха съзнанието ѝ да се пробуди. Тя бавно стана и притисна с ръце пулсиращите си слепоочия. Но това не ѝ помогна. Колкото и да се опитваше, не можеше да си спомни. Имаше само усещането, на мъка и безпокойство. И все пак... Набърчи бледото си чело докато се концентрираше. Не, последната нощ беше някак различна. Последната нощ беше... каква беше? По-истинска? По-завладяваща? Като че ли беше докосвала и беше докосвана в отговор. Но как?

Изведнъж Тес усети играта на вятъра по гърдите си и се сепна. Погледна се и се намръщи в почуда. Защо беше разкопчано горното копче на нощницата ѝ?

Боже Господи, какво беше се случило тази нощ?

Тя потрепери завладяна от неясните спомени. Ревящият вятър блъскаше по прозорците. Старото мъчение. И тогава... Чуждоземна магия, тъмни думи и още по-тъмни ръце. Див, безразсъден глад. Той.

„Господи! Дали не полудявам?!“ – помисли си Тес в отчаяние като наблюдаваше как догаря остатъка на свещта. Или сънищата ѝ ставаха по-страшни? Стоеше неподвижно, обгърната от мрака.

– Да, скъпа, аз съм само сън – чу да казва един подигравателен глас в отговор. – Но съм достатъчно истински за да те накарам да се разтрепериш. Можеш дори и да ме наречеш кошмар.

С ядосан вик Тес запрати възглавницата в другия край на стаята. Стига вече това мъчение! Нямахме мъж, реален или въображаем, комуто да позволи да се намеси в собствения ѝ живот. Нямахме да позволи на миналото да я завладее. Не и когато вече беше дала жертва.

Гледаше прозореца с тъжен поглед в очакване на първите лъчи на зората. И по дяволите, на никого нямаше да позволи да я лиши от успеха. Сви устни. Дори и на флотският офицер, който в това време спеше в едно от меките легла в Ейнджъл.

Делът ѝ в контрабандната стока ще възкреси Феърли и ще ѝ помогне да изплати последните дългове на баща си. След това трябваше да обмисли какво да прави с Ейнджъл, защото там ставаше опасно. Само

миналата седмица едни глупаци се бяха заключили там като напълниха кухнята с дим и това съсипа работата на главния готвач.

Да, обеща си Тес, тя ще свали маската, когато се освободи от тези смазващи дългове, но не по-рано! Особено сега, когато беше поела ролята на Джак и щеше да спечели повече, отколкото ѝ е необходимо. Но тя отказа да помисли, че и рисковете бяха по-големи.

Първите студени лъчи на зората заиграха по пода, когато Рейвънхърст се надигна и отритна от себе си измачканите завивки. Стана и се запъти с тежки стъпки към прозореца, незабелязващ голотата си. Стаята беше уютна. Леглото беше меко, а чаршафите чисти. Но защо не можа да затвори очи и да заспи през цялата тази проклета нощ? Изпсува ядно като дръпна завесата от фина бяла дантела и се вторачи в спящия град, обгърнат от сива утринна мъгла.

Тес Лейтън още го привличаше. Ето защо, дори и след всичките тези години. Трябваше да приеме нещата такива, каквито са. Безсмислено беше да ги отрича. Пред очите му изплува неканеният образ на красотата ѝ и Рейвънхърст веднага усети пулсираща ерекция. Затвори очи и прокара груби пръсти през косата си. Не беше мигнал през цялата нощ, без съмнение.

А беше толкова близко! Още няколко минути и щеше да знае проклетото име. Още няколко минути и щеше да има и Тес също.

Рейвънхърст грабна ризата и бричовете си от пода, където ги беше захвърлил миналата нощ. Отказваше да се вслуша в гласа зад гърба си, който му се присмиваше. Глас, който го питаше кое е по-важно за него.

– О, мис, те бяха свалили завивките от всички легла и бяха разхвърляли ленените чаршафи по пода. – Червенобузестата прислужница на име Нел, се втурна към Тес, докато тя слизаше по стълбите час по-късно. – Че дори и една стая не пропуснаха. Само да ми падне в ръцете това прасе от Кралската гвардия, ще ми кажа аз къде зимуват раците.

Лауданумът все още забулваше мислите ѝ и Тес не можеше да изхвърли от съзнанието си края на ужасния сън. Но при вида на огромната камара от мръсно и смачкано бельо, струпано в антрето, тя се събуди напълно.

Значи това беше работа на Хоукинс. Изгаряща от ярост. Тес гледаше втрещена към чаршафите на пода. Хората на Хоукинс бяха много прецизни, нямаше място, което да не е кално. Много добре, щом той ѝ

обявяваше война, тя щеше да му отвърне със същото.

– Иди доведи Лети, Нел – процеди през зъби Тес. – Опасявам се, че тези проклетни работи ще трябва да се изперат. И ако случайно срещнеш Еймъз Хоукинс да се спотайва някъде, гледай да го доведеш при мене в счетоводството – сериозно добави тя.

Но скоро Тес откри, че мъките ѝ далеч не бяха свършили. Когато след минута влезе в кухнята, намери Едуар, закръгления и темпераментен френски готвач, да кърши ръце над табла с изгорели сладки.

Щом я видя, развълнуваният готвач прекъсна пороя от френски псувни и вдигна ръце към тавана.

– За Бога, свърши се с нея, с проклетата печка. И с мене, и с мене е свършено. Мадмоазел Тес, колко неприятно ми е да ви го кажа. Никога и никога повече! Изпече крехките ми мариновани гълъби по най-жестокия начин! Изгълта сладкишите ми и ги изплю изгорели! Тя е Дяволът, вашата английска печка, и аз няма да се боря повече с нея!

Тес въздъхна, безсилна да помогне. Едуар се бореше с разнебитената печка откакто тя беше дошла в Ейнджъл преди две години. Раздразнителен и труден, Едуар не беше от добрите готвачи в южна Англия и Тес добре знаеше, че за това Ейнджъл е пълна с пътници готови винаги да си тръгнат.

Дори личният слуга на Уелския принц беше останал впечатлен от „добрата“ кухня, на която имаше удоволствието да се „наслади“ преди време. Той беше намекнал, че ще даде на Тес възнаграждение, ако тя освободи избухливия готвач от длъжност. За щастие французинът отказа да обмисли предложението.

Тес изправи рамене и се опита да се усмихне съчувствено.

– Горкият Едуар – каза тя меко. – Какво ти причини лошата печка?

– Хубаво, че попитахте! Внимавайте! – каза той, като посочи сърдито към печката с големия си овалей в брашно пръст.

Намръщено Тес изучаваше старата печка, от която още се надигаше пушек.

– Какво има сега? Какво се е развалило?

– Развалило ли? – изръмжа готвачът. – Та тя е за изхвърляне. Аз правя опит да обърна питките, а тя излива върху мен и готвените ми гълъби тонове мръсотия. И върху хубавите ми сладкиши... – гласът му пресекна и той покри лицето си с ръце, прекалено развълнуван, за да продължи.

Тес се наведе и започна да изучава черната печка, след което се извъртя и погледна към тавана. Предпазливо дръпна веригата, която би

трябвало да освободи отвора към комина. Нищо не последва.

– Изглежда, че няма ни...

Изведнъж облак сажди се изсипа върху главата ѝ. Разтърсена от жестока кашлица тя отстъпи назад, където се сблъска със стоящия наблизо готвач.

– Е, сега видяхте на какви изтезания съм подложен в това жалко подобие на кухня – каза той задъхано, като в същото време ѝ подаде лене-на кърпичка.

Точно тогава остър писък долетя от съседния ъгъл не стаята.

– Дясно на борд – изкрещя някой. – Скали на хоризонта!

– Млъквай, Максимилиан! – изсъска Тес на червения папагал, който прелетя през стаята и кацна на стойката си близо до прозореца.

– А и тази проклета птица! – възкликна Едуар. – Търпя всичко това заради вас, мадмоазел, защото имате добро сърце. Но от нея – той посочи с пръст към птицата, – бих си направил много хубав специалитет и възнамерявам да го сторя в най-скоро време!

Тес моментално застана на пътя между разярения готвач и крещящия Максимилиан.

– Престани, Едуар, това няма да реши проблемите ни. Сигурно ще се наложи да ми покажеш в какво точно се състои повредата. Доколкото си спомням миналия път доста добре се справихме с нея.

Нисичкия пълен французин изсумтя в отговор:

– Да, но само защото монсеньор Хобхауз се оказа достатъчно гениален, за да се справи с трудността. Но този път, тази птица ще затрудни дори и него.

– Всички на пост – изпищя Максимилиан, като изду бузи и запърха с крила. – Вражески кораб насреща!

Минута по-късно кухненската врата се отвори шумно и висок русокос мъж, облечен със зелено сатенено елече, влезе в стаята.

– Ето къде си била – каза той изненадан като изучаваше със зелени-те си очи омацаното в сажди лице на Тес.

– Хобхауз изглежда, че не знае какво ти се е случило, скъпа. Признавам, че не очаквах да те намеря тук – светлокосият мъж се усмихна по детски, а по челото му като пламъчета пробягваха слънчевите лъчи.

Както винаги лорд Ленъкс беше облечен безупречно, помисли си Тес, като отлично съзнаваше колко смешна изглеждаше сега до него. Набързо забърса бузите си, след което се обърна.

– Колко се радвам да ви видя, милорд! Но кога се завърнахте? Доколкото си спомням щяхте да останете в Лондон цял месец.

– Мога ли да се надявам, че съм ви липсвал?

– Можете да си мислите каквото пожелаете, милорд – отвърна Тес с усмивка. – Но сега ме оставете да се почистя и да отстраня този проблем, защото, опасявам се, че изглеждам като някоя просякиня.

Студени пръсти сграбчиха зачервените ѝ бузи.

– Но моя миличка Тес, вие изглеждате очарователна, както винаги. Знаете, че ви обещах да стоя далеч и да ви дам време да решите, но ви предупреждавам – нямам намерение да ви оставя на спокойствие докато не приемете предложението ми.

Тес стоеше замръзнала на мястото си и неловко мълчание възцари в кухнята. Тя усети как четири чифта очи се впиха в гърба ѝ.

С леко почукване на сребърна лъжичка Едуар напомни на персонала за задълженията му.

– Живо, живо – извика той на трите зяпнали кухненски прислужнички. – Сладкишите, или каквото там е останало от тях, ги занесете на Хобхауз. Всички останали подноси – в гостната. По-бързо!

– Милорд, не смятам, че сега му е времето да го обсъждаме – прошепна тихо Тес. Долови зад себе си едва чути въздишки, но така и не ѝ обърна никакво внимание.

С крайцеца на окоото си Тес забеляза Едуар, който изблъскваше прислужниците към кухненската врата. Сега вече беше сама с лорд Ленъкс. Навъсен, графът изучаваше бледото ѝ лице.

– Изглежда не спите добре – прошепна той, като широки бръчки набраздиха челото му. – Имате тъмни кръгове под очите. Това е прекалено голяма отговорност за вас, мила. Вие не трябва да правите нищо, което да ви изморява, освен да танцувате до зори и да ядете шоколад, когато след това се събуждате по обед. А още нищо не е свършено във Феърли... – гласът му пресекна и като продължи след това беше станал още по-настоятелен. – Нека поема част от отговорността, Тес. Ще наглеждам работите във Феърли. Би ми доставило огромно удоволствие да видя къщата оправена и в цялото ѝ великолепие. А после ще намеря надежден човек, който да се грижи за работите ви в Ейнджъл – Ленъкс я гледаше с топли си очи, като пое ръцете ѝ в своите. – Хобхауз, ако трябва, въпреки че съм сигурен, че старият скъперник ще ни измами.

Тес с нежно отдръпване освободи ръцете си.

– Драги Симон, оказвате ми голяма чест с вашето предложение...

– Чест?! – очите на графа проблеснаха. – Та аз ви обичам, не можете ли да го разберете? Понякога ме влудявате напълно!

– Моля ви, милорд, трябва ми време да помисля – запъна се Тес, и

ръцете ѝ нервно подръпваха горната част на престилката. – Не зависи просто от мен, разберете ме. Трябва да обмисля всичко. А и Ашли...

– Въобще не виждам какво общо има той с всичко това. Не се интересува нито от Феърли, нито от Ейнджъл.

Тес въздъхна.

– Не, наистина. Но може и да го направи, ако нещата се променят внезапно. Както и да е, аз поне трябва да обсъдя това с него.

Лорд Ленъкс поднесе ръката ѝ към устните си и нежно я целуна.

– Надявам се това да не ви отнеме дълго време, скъпа – каза той меко.

Някакво скрито вълнение пробягна по лицето му. Той бавно се наведе и впи устни в нейните.

Тес стоеше неподвижна. По дяволите! Кое не ѝ позволяваше да приеме предложението му? Лорд Ленъкс беше красив, мил и богат. Всяка една жена в графството го желаше. Защо сърцето ѝ дори на трепна при толкова загриженост от негова страна?

– Внимание! – изкрещя Максимилиан, танцувайки на стойката си. – Опасни скали на хоризонта!

– О, каква мила картинка.

Тес се смрази като чу този студен женски глас, който идваше от вратата.

– Както винаги сестра ми е избрала най-неподходящия момент за своето посещение – каза Ленъкс сухо, като нито за момент не откъсна поглед от лицето на Тес.

– Точно така, скъпи – съгласи се лейди Патриция Ленъкс. – Трябваше да дойда много по-рано.

Гласът ѝ стана суров.

– Тогава може би щях да ти попреча да се превърнеш в такова голямо магаре.

Тес бързо отстъпи назад и гореща вълна заля бузите ѝ. Беше готова да избухне.

– Моля те, извини сестра ми, Тес – заяви Ленъкс, като стисна нежно ръката ѝ. – Тя е просто едно разглежено, неблагодарно дете. Страхувам се, че това от което се нуждае е съпруг, който редовно да я натупва.

– Щом така казвате – отвърна сухо Тес освобождавайки ръката си.

– В това отношение брат ми е напълно прав, мис Лейтън, но аз съм решила да давам друго и то редовно, макар че в зверщината няма нищо лошо.

– Патриция – изсъска Ленъкс, – самозабравяш се.

Зелените очи на сестра му искряха.

– Но нали вече сме големи хора. Нима нещо би могло да попречи на един прост разговор между възрастни?

Внезапно тя сбърчи тънкия си нос.

– Но каква е тази ужасна миризма? Да не би да криете развалено пилешко месо някъде тук, скъпа?

Тес се навъси, мислейки си, че определението по-точно би паснало на самата Патриция Ленъкс.

– Ужасна миризма ли? Не долавям нищо освен лек дъх на пушек. И тъй като това място тъй много ви оскърбява, аз нито за миг не бих и помислила да ви задържам тук повече.

Сестрата на лорд Ленъкс повдигна подигравателно едната си вежда.

– Наистина, под достойнството на някои хора е стоенето в кухнята. Очаквам да ме изпратиш, Симон. Или вече забрави обещаението си?

Лордът прекъсна саркастичните ѝ думи.

– Не съм.

Той погледна към Тес и в очите му се четеше извинение, когато за пореден път взе ръцете ѝ в своите.

– Запомни какво ти казах, любима – прошепна тихо той.

– Ще обмисля всичко внимателно, милорд, обещавам.

С огромно нежелание Симон освободи ръцете ѝ и се упъти към вратата, където сестра му вече се готвеше да си тръгне.

– О, щях да забравя – каза пълничката, леко пийнала и доста надарена русокоска, обръщайки се към Тес. – Поканили сме няколко приятели от Лондон следващата седмица. Бих искала да им предложа от вашия специалитет. Готвачът ни иска да му кажете рецептата. Трябва да го изпратя да поговори с вас. Вие сте много мила и ще му помогнете, нали? Вас толкова ви бива за тези работи. Надявам се, че няма да ви отнеме повече от час-два.

Очите на Тес излъчваха синьо-зелени отблясъци.

– О, така ли? Но колко странно! Навярно прапрабаба ми е помолила вашата за същата услуга, когато последната е била на служба в двора на Чарлз II. Нали той удостоил името ви с титла в отплата за отлична работа в кухнята, доколкото си спомням.

Лицето на Тес беше образец на самата невинност.

– Или може би за отлично представяне в леглото му?

– Как смееш, малка, безочлива уличнице! – избухна лейди Ленъкс.

– Достатъчно, Патриция. Ти просто получи това, което си търсеше.

Хайде, върви напред и ме чакай в каляската! – лицето на Ленъкс беше станало сурово.

Ядно шумолейки с полите си, сестра му се завъртя и напусна стаята.

– Простете ми – промълви сухо Тес. – Пак моят непослушен език. Забравих, че намеквайки за произхода ѝ, аз всъщност обиждам и вас. Но просто вие сте толкова различен. Понякога съвсем забравям, че имате нещо общо с нея.

Пръстите на лорда съвсем леко докоснаха все още пламтящите бузи на Тес.

– Напротив, аз трябва да ви помоля да извините поведението на сестра ми. Вие просто отвърнахте на предизвикателството ѝ. Уверявам ви, че това никога няма да се повтори. Когато се оженим...

– Ако се оженим – поправи го Тес.

Очите на лорд Ленъкс потъмняха.

– Когато се оженим – настоя той. – Защото може да сте сигурна, това е просто въпрос на време.

Ужасно объркана, Тес се запъти към канцеларията на Хобхауз, за да обсъдят програмата за деня. Разговорът с лорд Ленъкс я беше разстроил много повече, отколкото би признала. Но вече други проблеми бяха обсебили мислите ѝ.

Много скоро тя трябваше да посрещне новите посетители на странноприемницата. При мисълта за това тя вдигна решително брадичка. Нека да дойде тогава! Тя щеше да му покаже, че в сърцето ѝ няма място за виконт Рейвънхърст!

Колкото до готварската печка, тя можеше само да се моли, че Хобхауз ще демонстрира и този път своята сръчност и ще успее да излекува поне за кратко крехката наранена чувствителност на Едуар. Но оставаше деликатната мисия на пласирането на висококачественото бренди. Както се беше споразумяла предварително, буренцата трябваше да бъдат прикрити под пратка на брашно и зеленчуци, донесена от Хобхауз на разсъмване. Сега контрабандната стока стоеше скрита зад леглото ѝ.

Тес изви пълните си устни триумфално. Довечера тя щеше да прелее брендито в стари, прашни бутилки и щеше внимателно да ги затвори. До сутринта нямаше да има нито следа от престъплението.

Но тя знаеше, че до тогава трябва да е особено предпазлива. За петстотин лири, които се даваха за главата на Лисицата, хорските езици можеха внезапно да се развържат.

След като не намери Хобхауз на мястото му, Тес се върна бавно в

работната си стая, която се намираше в дъното на странноприемницата. По пътя си надникна в кухнята, учудена, че заварва голямата стая празна и тиха. Забеляза, че дори и Максимилиан липсваше. Той вероятно забавляваше няколкото гуляйджии в пивницата. Изведнъж Тес чу викове идващи от двора, последвани от пламенните наставления на Едуар към прислугата. Те разтоварваха провизии, досети се тя. Готвачът търсеше най-доброто място за тях в килера.

След като разреши загадката на празната кухня, Тес продължи пътя си към работния кабинет. Там тя държеше счетоводната книга и приемаше търговците.

Като пресметна, че разполагаше с няколко свободни минути, Тес седна до прозореца. Извади счетоводната книга. Набързо сумира цифрите от дългите колони. Само за последния месец бяха похарчени сто и петдесет лири! Но така тя никога нямаше да успее да изплати дълговете си.

И все пак вчерашното бренди би получило добра цена в Лондон. Освен това от предишния месец трябваше да ѝ се изплатят печалбите от още четири пратки чай и коприна. Щяха да ги внесат в анонимна сметка в Лондон, разбира се.

Тес се намръщи и захапа края на перото си докато записваше в колонка последните печалби. С малко късмет можеше и да надхвърли двеста лири. Това беше напредък, все пак. Въпреки, че не беше достатъчен. Някъде по средата на страницата очите ѝ се отделиха от дългата колона числа. През прозореца струеше дневна светлина и тя виждаше меките очертания на далечните хълмове, буйни и зелени. Освежени от вчерашният дъжд.

Студен порив на вятъра погали бузата ѝ и развя кичур светлокестенява коса по раменете ѝ. Тес придоби строго изражение, усетила нечие присъствие на входа.

Напрежението в раменете ѝ и пулсирането на вените ѝ подсказа, че само един можеше да е човекът стоящ зад гърба ѝ. Тя знаеше, че скоро ще трябва да го погледне в лицето. Но сега, когато времето за уреждане на сметките беше настъпило, Тес откри, че губи контрол над себе си, точно както в тясната уличка миналата нощ.

– Обърни се, Тес – долетя гласът на виконт Рейвънхърст. – Нека те погледна. Нека видя дали си все още оная малка, пресметлива кучка, която беше преди пет години.

5.

Тес не се обърна. Вместо това, с болезнено разгуптяно сърце, тя затвори счетоводната книга и остави перото на масата до нея. Тя внимателно набра ръкава си и обърса малко брашно петънце от пръста си. Чак тогава се завъртя на стола, за да застане очи в очи с неканения гост.

Въпреки всичко видът на това студено, подигравателно лице и тези лазурно сини очи, я накараха да замръзне на мястото си. Лицето на човека, когото тя някога обичаше. Сега това лице беше брутално, неумолимо и вражеско.

Той беше облечен в широка бяла риза. Разкопчаната му яка разкриваше бронзова кожа покрита с черни косъмчета. Сиви бричове се опъваха на силните му, мускулисти бедра и изчезваха във високите, излъскани ботуши.

Лицето му впечатли Тес. „Как се бе променило то“ – помисли си тя. Беше по-мрачно, по-сурово, по-набраздено. Да, дългите години на войната бяха сложили своя отпечатък и върху него. И върху този глас, който сега беше груб и леко дрезгав, за разлика от преди. Цялостния ефект беше този на остри контрасти. Под тънката обвивка на благоприличие се криеше безмилостен непознат. Някой по природа див и непредсказуем.

От решителната му стойка, от широките му рамене, от огромните му ръце, долиташе полъх на диво безразсъдство, докато лазурните му очи изгаряха лицето ѝ. Жестокост се четеше по мрачните му черти и безжалостен поглед. Цялото му същество крещеше „опасност“.

Изведнъж Тес замръзна забелязвайки снопчетата бели коси по слепоочията му.

Значи все пак и той беше почувствал как минава времето. Но не беше страдал като нея, си помисли горчиво Тес. Сега всичко беше отминало, слава Богу. Тя вече никога нямаше да се остави да я наранят така дълбоко.

Но изведнъж тя видя всичко – вената, която пулсираше на врата му, непоколебимостта на брадичката му, студената решителност на стойката му.

Преди да може въобще да реагира, Рейвънхърст беше стигнал вече до кухнята, запречвайки с лоста, който подпираше вратата. Тя беше в капан.

– И сега, мила моя Тес – каза виконта, – мисля че ние двамата има какво да си кажем.

– Защо се върна – изсъска Тес стиснала здраво юмруци. – Защо не си остана там, мътните те взели!

– Защото може би почувствах, че имаш нужда от мъж в този живот, затова.

– Не си въобразявай. Ти нищо не значиш за мен. А явно и аз нищо не означавам за теб.

Острите черти на Дейн се изкривиха в подигравателна усмивка.

– Хайде, хайде, скъпа. Това ли е начинът да посрещнеш своя любим?

– Върви по дяволите, Ст. Пиер. Или може би трябваше да кажа виконт Рейвънхърст, както ме информира Хобхауз. Поздравления за новата ти титла. Уверена съм, че тя задоволява напълно твоята арогантност. Но ако смяташ, че има още нещо, което не сме си казали, лъжеш се. Просто ме остави на мира.

– Както виждаш аз съвсем нямам такива намерения. Все пак трябва да наваксаме толкова много загубено време – добави Рейвънхърст. Гласът му беше изпълнен със заплаха. – Пет години, ако искаш да бъдем съвсем точни.

Тес стискаше и отпускате юмруците си върху бюрото. Каква жестока игра играеше той? И защо, за Бога, се върна тъкмо сега, когато вече беше започнала да го забравя?

„Да го забравяш ли? – запита един подигравателен глас. – Да забравиш това твърдо тяло? Да забравиш как очите му, в чиято дълбочина проблясват дяволски пламъчета, те поглъщат? Да забравиш дъха на косата му, от която струеше ароматът на море, слънце и вятър? Ти никога не ще успееш да го забравиш. Дори и заради начина по който се разделихте.“

– Заповядвам ти да напуснеш тази стая! – яростно извика Тес. – Или Хобхауз ще те изхвърли!

– Ще ми е интересно да видя как ще го стори – бавно отвърна Рейвънхърст, като присви подигравателно веждите си. – Би било забавно.

– Негодник! Много ме интересува какво би те развеселило.

Мъжът на входа на помръдна. Тес наблюдаваше пулсиращата вена на врата му. Очите му се движеха, изучавайки я, мъгливи и яростни. Като че ли би желал да я изгори с поглед, стига да можеше.

– А някога те интересуваше.

Гласът на Рейвънхърст се снижи, превърнат в опасно ръмжене.

– Преди чувствата ни значеха много за тебе, Тес, или поне така ми казваше – пълните му устни се изкривиха иронично. – Или и това беше лъжа?

Значи тази мисъл го притесняваше. Обезумяла от ярост, Тес наклони глава настрани и зеленикаво-сивите ѝ очи заискряха под кестенявите мигли.

– Никога няма да го узнаеш – отвърна тя.

Дейн присви очи и Тес почувства горещата, изпепеляваща сила на погледа му. Бедрата му бяха леко раздалечени, здрави и напрегнати от дългото клатушкане по палубата на кораба. Цялото му тяло излъчваше сила, подхранвана от мрачния му гняв, готова всеки момент да се превърне в нещо диво и пулсиращо.

И тогава студената фасада на неговото безразличие се пречупи. С бясна решителност той прекоси стаята и я разтърси на стола ѝ.

– О, аз ще те науча, Тес Лейтън! Но преди това... – като сграбчи ръцете ѝ и я притисна към себе си.

Тес се изви в безсилен гняв, като се бореше в желязната му хватка с опустошителната горещина на тялото му.

– Върви по дяволите! Не ме интересува. И ме остави, мътните те взели.

– Това е последното нещо, което възнамерявам да сторя – отвърна виконтът, като се ухили подигравателно. – Сега смятам да продължа всичко от там, откъдето прекъснахме. От онази нощ пред портата на бащината ти къща във Феърли. Спомняш си тази нощ, нали, любов моя? – пръстите му пристегнаха китките ѝ.

Болезнени спомени изплуваха пред очите на Тес. Откъси от миналото, по-жестоки и от неговите безмилостни ръце. Боже мили, нямаше ли някога да забрави всичко това?

– Спомням си, свиньо такава – изсъска Тес. – Но ти изглежда, че си забравил. Ние не се разделихме никъде и с нищо! Не можеш ли да проумееш това? Дори сега...

С яростен вик тя изтегли крака си назад, готова да го ритне точно както я беше учил някога Джек.

Рейвънхърст се завъртя изведнъж и пхна коляно между нейните. Същевременно зарови пръсти в напрегнатите ѝ бедра и я придърпа към себе си.

Триумф заблестя в помътнелите му очи.

– Искаш да ти повярвам, така ли? Но няма да го бъде. Не се случи на времето, няма да се случи и сега.

Тес се изопна, усещайки възбудата му през тънката си пола. Отчаяно се опита да издърпа ръцете си, да го издере с нокти, но той здраво я държеше в плен.

– Тогава – извика тя, – ти си глупак и самонадеяността ти няма граници.

Рейвнхърст остана сериозен. Обхвана с ръце слабите ѝ бедра и се притисна към нея.

– Това не е самонадеяност, любов моя, а само сурови факти. Нищо не се е променило между нас, разбираш ли. Тес? – озъби се той. – Ти горя веднъж за мене и, Бога ми, ще стане пак така. Но предупреждавам те, още един такъв номер и ще се наложи да те уча на добри маниери.

– Ще ми се да те видя как го правиш!

Рейвнхърст я стисна.

– Не ме предизвиквай, малка лисицо. Няма нищо по-приятно от това да си оставя дланите по малкото ти, палаво задниче!

Бясна, Тес се опита да се отскубне от хватката му, но само за да се окаже още по-безпомощна. Ръцете му бяха много силни, благодарение на годините през които се беше борил с въжета и платна. Тя усещаше колко бяха задебелили дланите му. Продължи да се бори със зачервени бузи. Но всяко движение я приближаваше все повече до възбуденото му тяло. Чувстваше възбудения му член между бедрата си. И се мразеше за това.

– Ти си като всички останали от арогантния ти пол! Играеш някаква гадна игра, нали? Тръпката на преследването! Добре, но аз няма да стана твоя жертва, чуваш ли? И никога няма да се предам, нито на теб, нито на някой друг.

Рейвнхърст бавно улови китките ѝ в силната си ръка. Някакво смъртно вълнение премина през очите му.

– О, това е нещо повече от игра, скъпа! – прошепна той, като се опита да обхване лицето ѝ със свободната си ръка. – И престани да ме сравняваш с други мъже, които са споделяли леглото ти. Много скоро ще те накарам да ги забравиш, уверявам те.

Дълго време и двамата останаха неподвижни, лице в лице, долепени с очи и тела в смъртоносна схватка. Напрежението между тях нарасна и Тес имаше чувството, че ще се задуши.

Все още нещо от арогантността на този мъж я вълнуваше и предизвикваше безразсъдни реакции у нея. Караше я да иска да възбуди, да предизвика този натрапник, да свали маската му. Искаше ѝ се да открие суровите чувства, които той толкова се стараше да не издаде.

Ако не си го беше помислила, тя никога нямаше да се довери на инстинкта си. Но този път Тес беше увлечена от нещо по-дълбоко, от мисъл, нещо старо колкото света. Бузите ѝ почервеняха, когато почувства доказателството за неговото желание някъде по корема си.

Не си зададе въпрос за действията си. Не мислеше, а само следваше сърдитите гласове, които ѝ говореха.

Защото въпреки, че Рейвънхърст изглеждаше опасен, яростта му бе все още обуздана. На Тес ѝ се прииска изведнъж да види как ще изглежда този човек, когато избухне.

Да, тогава може би...

Устните ѝ се извиха в подигравателна усмивка.

– Искрено се съмнявам в това, виконте. Изглеждаш доста... – отметна глава докато го изучаваше предпазливо – смачкан, слаб и изтощен от годините, прекарани в морето – подкупващо го мамеше тя. – Опасявам се, че не си в състояние да се бориш, виконте.

Деликатно прекара език по горната си устна за да го предизвика.

– Поне не с мене.

– Това че съм мъж не е ли достатъчно за да те надвия? Това ли искаш да разбереш, Тес?

Малката ѝ волева брадичка се навири и яростта ѝ я накара да направи още една опасна крачка.

– Така ли, виконте – измърка Тес, като го гледаше изпод вежди. – Това, че си мъж е достатъчно, така ли?

Тогава някакъв безразсъден демон я накара да се раздвижи леко, потърквайки бедра в твърдия му мъжки мускул.

В този момент желанието на Тес беше сбъднато. Очите ѝ заблестяха. Тя наблюдаваше как Рейвънхърст едва се сдържаше. Той хвана краката ѝ и ги уви около кръста си, като ѝ даде възможност да усети напрежението на члена му. На лицето му се изписа ярост. Той се засили към голямата покрита с брашно маса на Едуар и сложи Тес отгоре.

– Бъди сигурна – озъби се той, като я притисна към себе си, че съм в състояние да те обслужа. Тебе, една малка, лъжлива уличница. За мене ще бъде голямо удоволствие да ти го докажа, тук и сега.

Сивозелените ѝ котешки очи заблестяха и му отвърнаха със същата увереност.

– Колко жалко за тебе, че няма да имаш тази възможност. Сега ме пусни веднага, преди Хобхауз да ме е потърсил и да станеш за смях.

– Мисля, че няма да се получи, мила – добави Рейвънхърст. – Разбирам, че добре си използвала времето си. Каква изкусна развратница

си станала. През колко мъже си минала, докато научиш тези жалки номера?

Въпреки, че сърцето ѝ биеше лудо, Тес успя да повдигне рамене с безразличие.

– Петдесет, сто, какво значение има? В края на краищата телата ви са еднакви в тъмнината.

Дейн се намръщи, неподготвен за ревността, която го обхвана при последните ѝ думи.

– Колко бяха, по дяволите?

– Толкова много ли те интересува? Е, тогава, разбира се ще ти кажа. Петдесет, не, сто и петдесет! – отговори Тес като се изви за да се отскубне от него.

Но това се оказва невъзможно. Да избяга от спомените, които заплашваха да я залееят.

В слабините на Дейн се събуди желание, диво и заслепяващо. То се усилваше при всяко докосване на тялото ѝ. Той не можеше да си позволи това да стане част от играта му. Поне неговото собствено желание – не.

Проклинайки, Рейвънхърст стисна още по-силно китките ѝ.

– Каж ми, каква е цената на една опитна курва в Рай сега?

Дъхът на Тес спря, преди да успее да се покаже безразлична.

– Нямам никаква представа, милорд. Щастливците, които са се ползвали от услугите ми, никога не са се унижавали да обсъждат това. Но ако искаш да знаеш, предпочитам вещите – дрехи, карети, бижута. Неща трайни и много скъпи, разбира се. Колкото до вас, лорд Рейвънхърст – странните очи на Тес заблестяха ядно, – съмнявам се, че можете да платите цената ми.

Виконтът присви очи.

– Аз мога да ти платя скъпо, и в гвинеи, и в натура.

Сърцето на Тес заби лудо. Слаба руменина покри страните ѝ. Тя успя да обуздае гнева си и се усмихна провокиращо на мъжа, който беше толкова близо до нея.

Защото някакъв дълбок женски инстинкт ѝ подсказваше, че това най-дълбоко ще нарани Рейвънхърст.

– Ако не сте заинтересован, милорд, тогава мога само да се питам защо сте тук, решен да ме наранявате по този груб начин.

Рейвънхърст впи пръсти в крехките кости на ръцете ѝ, докато я изучаваше.

– Защото, така ми харесва, кучко! – отвърна той спокойно.

– Пусни ме, свиня такава! Боли ме!

– Ще си помисля когато ми кажеш всичко за Лисицата.

– Какво те кара да мислиш, че зная всичко за този мъж?

– А не знаеш ли?

– Дори и да знаех – продължи Тес, като че ли не го беше чула, – защо мислиш, че щях да ти кажа каквото и да е?

– Защото – наведе се виконтът, – ще прережа това лъжливо, малко гърло, ако не ми кажеш.

– Мисля, че си способен да го направиш – хладно се съгласи Тес. – Но няма да ти се наложи. Разбираш ли, не зная нищо за този престъпник. Той е мистерия за мене, както и за всички хора в областта.

– Лъжкия! – експлодира думата от устните на Рейвънхърст. – Не можеш да живееш толкова дълго тук и да не знаеш нищо за него. Еймъз Хоукинс е постъпил хубаво, като е изхвърлил чаршафите ти на улицата.

– Еймъз Хоукинс е едно говедо! Защо го намесваш?

– Защото човекът познава предателите само като ги погледне, както и аз.

– Ние не подслоняваме предатели тук, в Ейнджъл! – отвърна Тес, като се мъчеше да се освободи. – Още повече, че не разбирам за какво е цялата шумотевица. Свободната търговия е част от живота по крайбрежието. Това е така от петстотин години. Всъщност, ако бъдат арестуванни всички контрабандисти, ще останат много малко хора – фермери, рибари или офицери.

Тес се извиваше бясно, но не можеше да се отскубне.

Тя играеше съвсем хладнокръвно, мислеше си Рейвънхърст, дори прекалено добре.

– Това ми прилича на бунт, мила моя – озъби се той, като изви ръцете й назад. – Съветвам те да си държиш езика зад зъбите, за да не те нарекат хората предателка, освен че те наричат курва.

– Само змия като тебе може да бъде толкова зла! Аз не казвам нищо повече от това, което се знае в Рай. Никой няма да се застъпи за чужденец като тебе! И ще ти кажа още една истина – ние не се интересуваме от чужденците тук, виконте! Много често те се оказват бирници. Или военни, които идват да отведат мъжете ни оковани във вериги! Братя, съпрузи и синове, за да служат на проклетите ви бойни кораби! А сега ме пусни, ти... ти долен мръсник!

Рейвънхърст сви устни. Беше ядосан.

– Още ли? – той безмилостно я бутна върху брашнената маса. Погледът му беше непроницаем докато се навеждаше над нея. – Ние сме

във война с Франция, момиче. Трябва ли да ти напомням, че войната има нужда от мъже и кораби? Само те могат да предпазят бреговете ни, ако французите решат да пуснат котва тук.

Тес го беше зяпнала с явно недоверие.

– Нашествие? – присмя се тя. – Тук? Говориш глупости! Новият военен канал ще смаже всичките надежди на французите.

– Много си сигурна – озъби се Рейвънхърст. – Но моята работа е да разбере дали е така – той присви очи. – Бони може да открие, че безплодните земи на Ромни Марш се използват за друго от хората му, а не за това, за което са предназначени.

Изведнъж Тес се намръщи.

– Да не искаше да кажеш, че ние тук сме в съюз с врага? – просъска тя.

– Защо не ми кажеш ти?

Със святкащи очи Тес се изви, за да се освободи от възбуденото му тяло и от грубите му пръсти.

– Това ще го направя, арогантен мръсник такъв! Докато нашите хора внасят контрабандно бренди и плават с прилива до Диеп, те са англичани преди всичко! Но те биха подкрепили и действията на Наполеон, както биха... – и промърмори неподходяща за жена псувня, като търсеше достатъчно силно сравнение – както биха... танцували със самия дявол!

Деян присви леко устни.

– Много си уверена в това, мила. Само се чудя откъде познаваш толкова добре тези отчаяни престъпници.

Сините му очи изведнъж се втренчиха, следейки изражението на лицето ѝ.

– Чувал съм, че този луд вземал и жени в пъстроцветната си банда. Възможно ли е?

Пулсът на Тес се ускори като си спомни как беше проучвал точно по същия начин намазаното ѝ със сажди лице предишната нощ. Господи, ами ако разбере, че тя е жената от тясната уличка?

Тя напрегна крака и гърди и заизвива гръб диво. Боричкането само я приближи още до тялото на Рейвънхърст. Видът на нападателя ѝ стана сериозен и вената на челото му запулсира.

– Престани да се дърпаш, по дяволите! Освен ако не искаш да те имам тук и сега! Тази маса ще свърши работа както всяко легло горе!

Тес го погледна с дива ярост. Страните ѝ бяха пламнали.

Рейвънхърст я изгледа въпросително.

– Целият този гняв не е ли за прикриване на нещо или някого?

В очите на Тес се изписа страх под студения му, изпитателен поглед.

– Пусни ме! – извика тя, като знаеше, че всяка секунда го приближаваше до опасното разпознаване. – Аз не зная за какво говориш.

– Не знаеш? – Дейн обърна лицето ѝ към себе си и го заразглежда. – За Бога – остро каза той.

Сърцето на Тес заби лудо, тя се извърна, за да избегне въпросителния му поглед.

– Пусни ме...

– Не бих повярвал – измърмори той повече на себе си, отколкото на нея.

Сърцето на Тес спря. Той знаеше. Проклет да е! Защо тогава не спря? Защо продължаваше да си играе на котки и мишки с нея?

Рейвънхърст премрежи очи.

– Значи е истина. Чета по лицето ти – ръцете му бавно се плъзнаха по врата ѝ за да проверят ускорения ѝ пулс.

Мъртвешки бледа. Тес очакваше той да я познае.

– Да, ти си изплашена. Много даже бих казал, въпреки че го прикриваш добре.

От устните на Тес се изтръгна въздишка.

– Няма, няма нищо такова!

– Ти си адски ужасена – очите на Рейвънхърст се разшириха.

– Пусни ме, по дяволите!

– Но защо, питам се? Трябва да е нещо много важно, за да изплаши такава малка, самоуверена уличница като тебе?

– Въобщо не ме е страх от тебе – избухна Тес. И ще ти кажа още веднъж – не зная нищо за този човек!

Рейвънхърст се ухили злобно, усещайки как пулсът ѝ бие под пръстите му.

– Докажи го, в такъв случай.

– Прогресираш от наглост към слабоумие.

– Ни най-малко, вещице! Щом не знаеш нищо за Лисицата, запознай ме с някой, който знае.

Тес поклати глава отрицателно.

– Това ще бъде голяма грешка от моя страна. И изключително нездравословно и за двама ни.

– Ще бъде много по-зле за тебе, ако не ми кажеш! Може да си успявала да подлудиш други мъже с няколко часа опипване в леглото, но ще

откриеш, че аз не мога така лесно да бъда обуздан.

– Не бих прекарала дори и една секунда със свиня като тебе – процеди през зъби Тес.

– О, ти не само, че ще го направиш, но ще свършиш още доста неща покрай това, Тес. Преди да приключим, ти вече ще си ми дала всичко, което възнамерявам да получа. Това, което искам, скъпа моя, е просто... просто всичко, което можеш да дадеш.

Със сурово изражение на лицето лорд Рейвънхърст се наведе над напрегнатото ѝ тяло, като се долепи плътно до меката ѝ кожа.

– И тогава... – прошепна той тихо, – ще ми дадеш и още нещо.

– Няма да получиш нищо, мръсно! – изхлипа Тес с дрезгав глас.

С очи потъмнели от ярост Рейвънхърст я блъсна на масата.

– Да пробваме, ако искаш.

– Ти, жалък, долен... – изведнъж Тес ахна, усетила нещо гъсто и лепкаво да се стича надолу през яката на пеньоара ѝ. Бавно, със строга прецизност, Дейн оценяваше вкусовите качества на остатъците от тортата с череша, която беше изсипал на гърдите ѝ.

– Да, добре, че ми напомни за този сладкиш.

Тес затвори очи като се въртеше лудо, разбрала за намеренията му. Но беше прекалено късно. Тъмното му и сурово лице се доближаваше безмилостно. Устните му, жадни и жестоки, прокаряваха огнена дияра по шията ѝ.

– Стига! – заповяда тя, останала без дъх, като се бореше с цялото си същество срещу това диво желание, провокирано от неговия допир.

За Бога, как би могло тялото ѝ да я предаде по този начин. Отново. Сега тя усещаше още по-силно, чувстваше влажния му, грапав език по нежната си кожа и устните му, жадно поглъщащи сладките ѝ плодове.

– Много си сочна – прошепна той във врата ѝ. – И очевидно добре подготвена.

Тес се извиваше отчаяно, но не можеше нито за минута да разхлаби безмилостната му хватка.

– Ще си платиш за това – прокле тя през стиснатите зъби. – Дори и това да е последното нещо в живота ми!

Изричайки тези думи, тя отвори очи, за да ги срещне с тъжния поглед на Дейн, който жадно поглъщаше лицето ѝ.

– Това е само началото, Тес. Знаеш го не по-зле от мене.

– Това е краят, отрепка такава. Краят на нещо, което изобщо не е започвало.

Чертите на Рейвънхърст се изкривиха в яростна гримаса.

– Дори и за миг да не ти минава през ума да ме измамиш. Учестеният ти пулс, както напрегнатите ти мускули вече те издадоха. Поне тялото ти все още не се е научило да лъже.

– Ти се лъжеш, ти... ти си абсолютно луд!

– Лудият понякога казва най-чистата истина. Защо не признаеш, че ме желаш?

– Нищо не съм ти признала, за да ти спестя това, че те ненавиждам!

Жадни, с тлеещ поглед, очите му я изучаваха.

– Нима? Чак сега забелязвам, че съм пропуснал последното парче торта, най-сочното.

Изведнъж той се извъртя, като успокои с бедро ритачите ѝ крака. Отново наведе тъмната си глава над нея. И тогава тя почувства острата болка, или това беше върховното удовлетворение от докосването на езика му по набъбналото ѝ зърно. Сърцето ѝ биеше лудо, докато извивайки се опитваше да се освободи. Движението ѝ още повече я долепи до тръпнещите му устни.

– Каж ми, по дяволите – изръмжа Рейвънхърст, докато устните му възбуждаха омацаното с плодове тъмно връхче. – Няма да те пусна, докато не ми кажеш, Тес.

Той наистина няма да го направи, осъзна мрачно Тес. От устните ѝ се изтръгна стон на диво удоволствие, докато умелите му устни леко подръпваха зърното ѝ. Мили Боже, тя трябваше да избяга! Ако той продължаваше да я държи, тя щеше...

– Добре тогава. Ще ти кажа – прошепна дрезгаво тя. – Само ме остави да си поема дъх.

Рейвънхърст отпусна леко стоманената си хватка. В очите му проблесна триумф.

– Е?

– Нямам представа... – прошепна Тес.

Внезапно тя извърна лицето си настрани неспособна да продължи.

– Каж ми, дяволи те взели!

Силните ръце на Рейвънхърст обгърнаха лицето ѝ, принуждавайки я да го погледне.

– Този път, истината.

– Не знаех – промълви с треперещ глас Тес, – че можеш да си толкова... – пръстите ѝ се свиха в юмрук, – толкова извратен.

С яростна въздишка тя грабна шепа брашно и го разпръсна яростно. Белият прах изпълни цялата стая, покривайки лицето на Рейвънхърст.

Той се отдръпна ядно, търкайки очите си.

– Ах, ти, мръсна кучко! – изсъска той. – Трябваше да го знам по-добре от...

Така и не довърши изречението си. Защото точно тогава Тес с всичка сила го ритна с коляно в слабините.

6.

С черти разкривени от болка, Рейвънхърст се олюля назад и се преве като марионетна кукла откачена от въжетата си.

Беше почти смешно, помисли дяволито Тес. Още малко ѝ оставаше да избухне в истерия. Тя усещаше как смехът идва на вълни, застрашаваше да се отприщи от пресъхналото ѝ гърло. Но пристъпът отмина и след него остана само безсилна злоба.

– Не се доближавай до мен! – изпищя тя. – Аз вече не съм онова невинно момиче отпреди пет години. Разбираш ли? Сега мога да се боря по начини, за които не съм и предполагала тогава, че съществуват. Ти няма нищо повече да получиш от мен, твоя светлост, стига да не искаш още от последното.

Пред нея Рейвънхърст се олюля като пиян и се свлече на колене. Болката беше непоносима и той впи пръсти в бедрата си. Сподавен стон се изтръгна от гърдите му. После, все още разтреперан, повдигна глава и се напрегна да види лицето ѝ. От очите му струяха искри. Безмилостният гняв, излъчващ се от изкривените му черти, накара Тес да потръпне. Но тя не остана при него, за да чуе страшните му клетви за отмъщение. След така трудно извоювана победа, само глупак би останал на това място.

Ожесточените проклетия все още звучаха в ушите ѝ, когато стигна до вратата, освободи лоста и избяга по коридора.

– Само идиот би могъл... аах... да се довери на коварна и малка уличница, като теб – изръмжа пресипнало Рейвънхърст, докато наблюдаваше как жертвата му избяга. – Тази грешка няма да се повтори.

От удобното си място в килера Лети видя как Тес прелетя през кухнята с развети поли. Тя не пропусна да забележи изплашения ѝ поглед, нито бледото ѝ лице. Лети се втрещи, когато минута по-късно лорд Рейвънхърст излезе сковано от същата стая.

Тя се намръщи и разтърси глава, като се чудеше защо косата и раменете на виконта бяха целите в брашно. Но още по-голямо бе удивлението ѝ, като срещна бушуващата, гневна буря в тъмните му очи.

– Не знам какво му е сторила този път нашата мис – промърмори разтревожено тя. – Но имам усещането, че този път ще си получи заслуженото, при това много скоро.

Няколко часа по-късно, източно от Рай, малка лодка леко пореше водата по Кралския военен канал, като набраздяваше с нос сребърните вълнички. В нея млад, жилест лейтенант се наведе и посегна към греблата.

На кърмата зад него стоеше виконт Рейвънхърст. Той спокойно изучаваше с поглед местностите, през които минаваха, огрени от златните лъчи на изгряващото слънце, току-що показало се над върховете на дърветата. В тъмната му коса нямаше дори и пращинка от брашното. Само гневните пламъчета в очите му продължаваха да тлеят като нямо доказателство за гнева му. Тази ярост беше подхранвана от неуспешно търсене на предателя, обитаващ тези блатата.

– Кажете ми нещо за контрабандиста, чието име толкова често е на устата на всеки, Ромни Лисицата, ако не се лъжа.

Дори като говореше, Рейвънхърст внимателно изучаваше бреговете, търсеше да открие следи, които биха направили врага му уязвим.

– Имате ли някаква представа за неговата идентичност?

– Не, сър..., така де, милорд – младият офицер побърза да поправи грешката си, нервен от присъствието на един от неговите идоли. – Никой не знае. Толкова трудно е да му хванеш следите, колкото и да уловиш сянка. Хората казват за него, че той е самият фантом от блатото, но според мене това са суеверия. Каквото и да е, сигурно е, че знае тези долица като дланта си, той, а и всички останали.

Рейвънхърст се намръщи. Не вярваше, че южният бряг може да бъде нападнат. Не и сега, когато великите морски битки на Англия бяха захвърлени в миналото и почти забравени. Не, войната с Бони, сега бушуваше на сушата. Корсиканците бяха научили горчивия си урок при Трафалгар. Това не беше грешка, която човек би повторил, Дейн беше убеден в това.

И все пак Наполеон беше отличен стратег. Ако Англия не беше защитена, той не би се поколебал да забие нокти в сърцето ѝ. Ако това се случеше, този канал нямаше да може да се използва пълноценно. Не и когато доста дълги участъци от него не бяха по-широки дори и от локва. Двеста тридесет и четири хиляди лири бяха похарчени за тази локва, за Бога!

Рейвънхърст изруга тихо. С крайчеца на окото си забеляза как лейтенанта му хвърли разтревожен поглед, уплашен, че по някакъв начин го е обидил и сам е предизвикал недоволството му. Чувствайки се неудобно от объркването, което прочете в тези млади очи, виконтът шумно прочисти гърлото си и погледна настрани.

– Бяха ми казали, че каналът се разширява нататък.

– Точно така, милорд. Точно там, зад онези дървета.

Сега, след като тишината беше вече нарушена, младият офицер в синя униформа, се осмели да каже това, което желаше да сподели цял следобед.

– Простете, милорд, но аз просто исках да споделя с вас колко ни зарадваха новините.

– Новините – Дейн сбърчи чело. – Та няма съобщението от Адмиралтейството пристигна вече?

– Да, милорд. В него е отбелязано, че ние ще служим под вашето ръководство. Имам предвид, че вие сте новият специален пълномощен комисар на канала.

– Благодаря ви, мистър Тафт – каза сухо Рейвънхърст и челото му се набразди от ситни бръчици.

Приказливият лейтенант, запленен от величествения си събеседник, когото боготвореше като герой, изглежда, че не долови намека му.

– Голям късмет извадихме, че ще сме под вашето командване. Ние всички знаем какво направихте при Трафалгар. Съжалявам, само, че аз самият не бях там за да видя всичко със собствените си очи – добави горчиво младежът.

– Наистина ли съжалявате? – изръмжа Рейвънхърст. – Тогава нека ви кажа нещо, лейтенант. Трябва да благодарите на милостивия Господ, задето не сте били при Трафалгар. Това беше най-ужасната битка, съществувала някога. Дори под командването на Нелсън, тя представляваше едно кърваво, безмилостно клане. Навсякъде, едва помръдващи кораби със свалени мачти затрупаха пристанищата. Идеята за фронталната атака беше добра, но беше почти лудост. Нелсън знаеше това по-добре от всеки друг.

Лицето на лейтенанта побеля, когато чу тази ерес. Странен, спокоен звук се изтръгна от гърдите му.

Рейвънхърст доби сурово изражение, когато спомените от този кошмарен ден нахлуха в паметта му.

– Нямахте нищо романтично, в това, което се случи при Трафалгар, мистър Тафт. Дори героизмът на този ден е доста преувеличен. Можем единствено да се надяваме, че нищо подобно няма да ни се случи отново. Колкото до войните – добави строго той, – има ги всякакви, водени по какви ли не начини. Запомнете това, лейтенант.

– Тъй вярно, милорд – отвърна смутено младият мъж.

– Добре. Сега трябва да посадим повече брястове за да покрием

този бряг – Рейвънхърст посочи към северната страна на канала, където голяят бряг се издигаше стръмно, като тъмен белег сред заобикалящата го зелена равнина. – Също така глогини, те ще служат за прикритие и ще предоставят по-голяма възможност за нашите момчета да открият огън при случай на атака.

– Наистина ли смятате, че французите ще посмеят да направят подобно нещо?

– Не е моя работа да гадая, лейтенант – отвърна Рейвънхърст сухо. – Моята работа е да осигуря безопасността на тази област в случай, че Наполеон реши да нападне. Сега ме интересува колко фута е канала в най-широката си част?

– Тридесет, милорд, плюс-минус няколко – долетя напрегнатия отговор.

Значи този приятел се притеснява, така ли? По устните на Дейн пробяга бегла усмивка, докато младият офицер се напрягаше да не допусне грешка.

– А в най-тъсната?

– Не повече от десет, милорд.

Рейвънхърст повдигна вежди. Десет, но това не отговаряше на информацията, която беше получил от Адмиралтейството.

– Приблизително – добави сковано офицера.

Дейн чакаше.

– Но има един участък западно от Рай, до Пет Левъл – Тафт коригира грешката си минута по-късно. – Направен е съвсем накрая и не е голям от локва.

– Благодаря, лейтенант – промърмори Рейвънхърст, защото съзнанието му вече беше заето с бързи пресмятания.

Първата му грижа беше да покрие земята около канала. Може да предложи брястовите дръвчета да се засадят на всеки десет стъпки, а зад тях като втори защитен ред щяха да дойдат глогините. Западният ръкав на канала до Пет Левъл трябваше да се разшири, разбира се. Но това едва ли би могло да се осъществи сега. Освен това оставаше проблемът с пътя за снабдяване разположен северно от канала, който вече се нуждаеше от ремонт.

– Престанете да ме зяпате, лейтенант – каза остро Дейн, без да се обърне. – Карате ме да се чувствам дяволски нервен.

– Да, милорд – долетя едва смутолевеният отговор.

– Значи този Ромни Лисицата има стабилни връзки с местните хора?

– Да, наистина. Винаги е предпазлив, когато оставя храна, чай или пари за бедните. Той е хладнокръвен, този Ромни Лисицата. Но човек просто не може да не... – и така и не каза това, което възнамеряваше.

– Да не какво, лейтенант?

– Сър... – мъжът с греблата промърмори сконфузено.

– Довърши изречението си, човече – дойде безмилостната заповед.

– Е, добре, как да не му се възхити човек. Той никога не е нагрубил офицер или когото и да било. А и плановете му са чудесно обмислени. Всеки път изненадва Хоукинс, като че ли си играе с него.

Чертите на Рейвънхърст се изопнаха.

– Този човек е престъпник, лейтенант! Също така е и в съюз с нашите врагове. Никога не го забравяй! И няма нищо, което да заслужава възхищение в този изменник. Затова гледай да не изпадаш в подобни сантименталности пред мен.

– Слушам, милорд – дойде краткият отговор. Значи момчето не хареса заповедта му. Е, щеше да е по-добре да се научи да я харесва, си помисли сурово Дейн. Все още оставаше войната и врага трябваше да бъде победен. Адмиралтейството имаше причини да вярва, че този приятел Лисицата беше доста вътре в играта. Накратко, те искаха техният предател да бъде хванат и Дейн възнамеряваше да го направи.

– А свърталищата на контрабандистите? Някакви предположения къде биха могли да се крият, за да организират набезите? Те все пак трябва да осъществяват връзка по някакъв начин.

– Имат система от сигнали тук, на острова, която се сменя доста често, милорд. Светлинни отражения в прозорците, коне, вързани пред къщите и всякакви такива. Понякога казват, че и музиката на цигуларите в страноприемниците и обществените сгради е някакъв вид сигнализация. Чувал съм, че за половин час могат да съберат двеста души.

– Страноприемници, казваш? – гласът на Дейн стана остър. – Като Ейнджъл може би?

– Веднъж чух да я споменават, но доста отдавна. Мис Лейтън не е такъв тип човек да прикрива подобни пристигания и отпътувания. Не, няма никаква следа в този район. Но на едно друго ниско място, точно на ръба на блатото, близо до Снаргейт, може би. Нарича се Мери Мейдс.

Дейн присви очи. Наближаваха покрайнините на Епълдор. Сред широките поля малка църквичка, с ожулени от времето стени, се къпеше във виолетовото сияние на последните лъчи на залязващото слънце.

– Има ли още някой подозрителен, за когото трябва да знам,

лейтенант?

– Никой специално, сър. Всеки тук е замесен до известна степен в „търговията“, както я наричат. А освен това и този нахален французин, който патрулира по бреговете от Феърли до Фолсктаун е толкова нагъл. Точно миналата седмица е бил забелязан да пуска котва край Уинчелси. Посред бял ден!

– С какво се занимава той?

– С контрабанда на борда на „Свобода“, милорд, двумачтов кораб с четиригълни платна, отлично плавателно средство за всяко време на годината. Има отличен екипаж. Те успяват да се измъкват под носа на всеки, който се е опитал да ги догони.

– Това въобще не говори добре за Кралската флота – каза лорд Рей-внхърст кисело.

– Да, милорд.

– Ами този митнически инспектор, Еймъз Хоукинз? Каква роля играе той във всичко това?

– Жестока е съдбата, милорд. Разпорежда се с малко повече власт, отколкото разполага, ако разбирате какво имам предвид.

– Не разбирам, лейтенант. Ако разбирах, нямаше да ви питам.

Така жестоко порицан, младият офицер се надвеси над греблото, за да прикрие в дрехата сит зачервените си бузи.

– На него му харесва да използва властта си, за да измъква стоки от хората – храна, дрехи и всякакви от същия сорт. Бяха се пуснали слухове, че наказвал някои селяни, които не искали да му се подчинят... – гласът му се провлачи.

– Продължавайте, лейтенант, като че ли има още какво да ми кажете.

– Е, той се разпорежда доста свободно с местните жени, милорд. Държи се с тях непочтително и грубо. Само преди месец едно селско момиче от Епърдор си дошло в къщи цялото покрито със синини. Страхувало се да каже името на подлеца, който го наранил. Но брат ѝ все пак успял да изтръгне името му от нея. „Еймъз Хоукинс“ – казало девицето – гласът на лейтенанта се снижи. – Когато тръгнали трима с брат ѝ след него да му отмъстят, той стрелял в гърбовете им и ги убил. После захвърлил труповете им в канала. Казал, че това ще се случи на всеки, който му се противопостави.

– А съдията?

– Не смятам, че е правилно да го замесваме, милорд. Вярно, той направи прибързано заключение и отсъди, че виновни са момчетата,

които попрепили и се изпозастреляли.

– Предполагам, че след като са се застреляли са успели да изхвърлят и телата си в канала... – студено заяви Рейвънхърст. – Нямахте ли свидетели?

– Никои не посмя да свидетелства. Смятам, че Хоукинс доста добре беше нагласил работата.

Лицето на виконта стана сериозно. Бяха във война с Франция, а разни мулета като Хоукинс си стояха в къщи и тероризираха селячеството.

Но това нямаше да продължи докато той имаше сили и искаше да го спре, тихо се закле Рейвънхърст.

И те продължиха плаването си навъсени и нито един от тях не продума.

Над тях небето потъмня. Сините цветове се преливаха с последните жълти лъчи на залязващото слънце над Рай.

Дейн стоеше напрегнат, пъхнал ръце дълбоко в джобовете на балтона си. „Ако Тес наистина беше замесена“ – обади се безжалостен глас в него. Щеше ли той хладнокръвно да я остави в ръцете на човек като Хоукинс, при положение, че знаеше какво можеше да й стори.

От устните на Рейвънхърст се откъсна тиха ругатня. Животът в морето изглеждаше като че ли доста по-лесен.

– Простете, ваша светлост – започна нерешително лейтенанта, – но дори и на контрабандист не пожелавам да попадне в ръцете на Хоукинс.

Ами ако това се случи с нея, помисли си Рейвънхърст.

– Разбирате, че колкото се отнася до Лисицата, той доста е затруднил нашия Хоукинс. Много често му е хвърлял пясък в очите и оттогава залавянето на този престъпник се е превърнало в нещо като лична война за Хоукинс.

– В такъв случай ще е много по-добре да пуснем нашите собствени лисици да душат наоколо и да го намерят, преди Еймъз Хоукинс да е успял, нали, лейтенант?

Няколко часа по-късно, когато сенките се сляха в едно с падналия здрач, четири рози достигнаха своето предназначение в четири различни колиби в края на блатото.

Четирима мъже се намръщиха, когато видяха откъснатите черни цветя, тайния знак на Лисицата. Но какво по дяволите правеше този мръсник, вдигайки ги на крака толкова скоро? – чудеха се те. Имаха

само шест часа за да се срещнат с каретите и да съберат четиридесет човека.

Но раздразнението им бързо отмина.

По-честите набези означаваха повече златни гвинеи да подрънкват в джобовете им. Кой бяха те, за да се оплакват, че Лисицата беше толкова усърден.

Да, когато блатото потънеше в мрак, всичките щяха да чакат.

7.

Небето беше оловно сиво, покрито с черни облаци. Въздухът беше тежък и предвещаваше дъжд. Нощ в блатото.

Може би духове бродеха в тази мрачна тишина.

В тъмнината за миг проблесна фенер. Но той бързо угасна. Високо в дюнните фигурата, която стискаше фенера в ръка, се спусна по подветрената им страна, като се извърна да хвърли остър поглед през вълните от пясък. Те се простираха на север до върховете над Рай и на изток преминаваха в огромните черни пространства на Ромни Марш.

„Там няма нищо“ – си каза Тес. – Но откъде идваше тогава това остро чувство на напрегнатост?

Далече отвъд канала дойде и отговора – присветна светлинка и също толкова бързо изчезна.

Изведнъж всичко се оживи. Иззад дюнните излезе тъмна колона от човешки фигури и четиридесет контрабандисти с почернени лица запълзяха към брега по свличащия се пясък. Подредените платна на двумачтов кораб изникнаха пред очите на мъжете, осветени от слабата лунна светлина.

Над мочурището проехтя самотният писък на керкenez, почти задушен от скърцането на колона фургони, които лъкатушеха по източния склон на дюнните.

Без да предупредят колите или кочияшите, маскирани изцяло в черно, от мантиите до триполите си шапки, те изскочиха от нощта. Лицата под шапката можеха ясно да се различат на лунната светлина, лица странни, с черни мустаци под остър нос. Само очите на конниците можеха да се видят през малки цепнатини на маските. Въпреки, че блестяха от диво въодушевление, беше невъзможно да се каже какъв беше цвѐта им.

– Още веднъж ви поздравявам за хубавата работа, която свършихте тази нощ, джентълмени – извика ездачът. Гласът му прозвуча изопачен и остър изпод маската му. Никой не можеше да познае как звучи наистина гласът му, но смехът, който прекъсваше думите му, беше ясен и сърдечен.

Лисицата! Името беше преминало през колоната, изговорено с гордост, благодарност и страх и четиридесет лица се обърнаха към ездача.

– Лисицата някога да е закъснявал, юначаги? – изсъска мъжът със

странния си, неестествен глас. – Ха! Джафкашите кучета на Хоукинс трябва да ме догонят до дупката ми! – хуморът му изчезна, смесен от студената точност на командата. – Извадете лодките, мистър Джоунз.

Моментално петимата мъже, които стояха отпред, се отделиха от редицата и залазиха за да ги изровят от пясъка недалече от брега. След малко, като магия се показаха четири лъскави галери, а дългите им гребла бяха увити в платно за да заглушава ударите им.

– Като вземете товара, насочете се към Хайт, Листър Хайт – заповяда Лисицата. – Чака ви Уинчелси Бийч тази нощ, мистър Смит. Останалите върнете стоката тук за товарене!

По неизказано споразумение в мочурищата никога не се използваша истински имена. Така беше по-сигурно. Имена като Смит и Джоунз бяха достатъчни и всички го знаеха, най-вече Лисицата, защото мъжете бяха създания твърде склонни да развържат езиците си след чаша питие или преживяване с хубава жена.

Корабът се виждаше сега ясно. Платната му се отпуснаха докато улавяха течението. Надписът на мачтата блестеше на лунната светлина – „Свобода“.

Нито един от мъжете не откри каквато и да е ирония в тази дума. Нито пък почувства неудобство, че търгува с граждани от враждебна нация.

Това беше бизнес, в края на краищата, бизнес, който е пазил семействата по крайбрежието от глад повече от четиристотин години. Войните ще бъдат спечелени или загубени, нации ще се издигат или падат, но контрабандата винаги ще оцелява.

Фенер светна еднократно от палубата на френския кораб и получи същия отговор от слабата фигура, която се беше придвижила напред. Галерите вече бяха освободени от пясъка.

Един по един, всеки взе определения брой бурета със силно бренди и джин, сандъци с чай, тютюн и китайска коприна. Стоката беше натоварена. Храбрият екипаж се обърна бързо и се отправи към брега, където чевръсти ръце чакаха, за да пренатоварят новата стока във фургоните.

След по-малко от половин час фургоните бяха почти пълни. Галерите вече се бяха върнали за последния курс – едната до Уинчелси, а другата до Хайт. Другите две лодки щяха да бъдат скрити в скривалищата им под пясъците на Калебер.

Цялата маневра беше извършена с точността на военна операция. Всъщност Лисицата се гордеше с опитността на хората си и с

точността на изчисленията. Особено, когато се отнасяше до нов вид контакт, както този с капитана на „Свобода“. Дори сега контрабандистът се ограничаваше да прави връзка с него само чрез посредник.

Да, Лисицата беше от хората, които обмисляха и най-малкия детайл, затова и имаше такъв голям успех в търговията.

Черният кон под него уплашено се изправи на задните си крака.

– Внимателно, Фенси – прошепна контрабандистът, като присви очи изучавайки хоризонта със соколов поглед. След като не забеляза никакво движение той погледна към трудещите се фигури. Очите му се спряха на човека, който държеше фенера и той навъсено започна да го изучава. Нещо изникна в съзнанието му, нещо, което не можеше да определи.

Стисна здраво юздите и изруга тихо. Какво го притесняваше в това момче? Но каквото и да беше то, не биваше да го разсейва от мислите му.

Точно тогава над дюните се изви писък. Изведнъж, като че ли от земята изникна колона драгуни.

– Спрете, в името на краля, говеда такива!

Но Лисицата вече беше на път.

– Дръжете се, момчета! – изкомандва той твърдо и властно. – Пазете главите си и бягайте през мочурището! Оставете стоката. Ще има много повече.

Докато говореше едрият мъж пришпори коня си между фургоните, като протягаше ръка за опора или издърпваше някой сред хаоса на отстъплението.

Първият митнически агент започна да пори дюните към брега, но контрабандистите бяха по-бързи. Те хукнаха на изток, където пясъкът свършваше и започваха тъмните контури на мочурището.

Поне галерите не бяха застрашени в морето – забеляза Лисицата със задоволство. Те щяха да бъдат натоварени и щяха да заплават към по-сигурно място – към заливи далеч на изток и запад.

Изведнъж Лисицата пришпори коня си напред. Момчето с фенера беше паднало на земята, този глупак Том Ранели го беше съборил.

Драгуните вече се насочваха към последните фигури, които се бяха разпръснали по брега.

Ругаейки тихо Лисицата се наведе, като се опитваше да стигне слабото тяло на пясъка. Главата на момчето беше отметната назад. Голямата му шапка беше килната настрани като откриваше слабо овално лице, крехки скули и големи, изплашени очи.

– Тес! – извика Лисицата с ужас. Сърцето му биеше болезнено бързо. – Господи, момиче, какви лудости вършиш?

„Какви наистина?“ – помисли си Тес обезумяла. Но тя твърде късно си задаваше този въпрос – приключението вече се бе превърнало в кошмар. Болеше я реброто, където онзи глупак Рансли я беше ритнал и тя едва можеше да се движи. Около нея мятаните се коне цвилеха сърдито, пищови гърмяха и хората на Хоукинс псуваха дивашки.

– Ето го къде бил Дяволът! – изрева дундестият митнически инспектор. – Петстотин лири за първият от вас, който го хване копелето!

Компанията изрева и всички започнаха да се блъскат.

– Хвани се за мен, момиче! – заповяда Лисицата и протегна ръка, като се опитваше да успокои Фенси. – Бързо!

Тес сяпа се изправи на крака. Тя почти беше уловила ръката, когато погледна нагоре, за да види големия, тъмен силует на Хоукинс, очертан на лунната светлина, с вдигната ръка, внимателно прицелващ се.

В Лисицата. А Джак бе твърде зает да ѝ помогне, за да забележи това.

– Зад теб, Лисица! – изкрещя тя, но предупреждението ѝ дойде твърде късно. В същия момент изгърмя пищов и високият мъж падна върху седлото. Тес едва успяваше да си поеме дъх, но въпреки това стисна зъби и хвана големия кон за юздите.

– Остави ме, мила – прошепна Джак. – Отивай в Пет Левъл. Аз не мога да те защитавам сега – гласът му беше дрезгав. На бялата му блуза под черната мантия вече се бе очертало тъмно петно кръв.

– Не мога да те оставя – изплака Тес. – Не и така.

Лисицата се олюля на седлото като за малко щеше да падне. Тес се хвана за седлото и скочи зад клюмналия ездач, като го хвана здраво през кръста. Тя пришпори огромния черен кон като придържаше с ръка отпуснатото му тяло.

– Давай, Фенси! – изкрещя тя.

Този път мъжът не протестираше.

Сериозна, Тес се опитваше да успокои нахлулите безредни мисли. Проклетие! Морето беше зад нея, а галерите вече ги нямаше. А проклетите офицери бяха толкова близо...

Лисицата изстена тихо и Тес сви треперещите си пръсти. Нямаше време за паника, каза си, поемайки глътка студен въздух. Обзе я ледено спокойствие. Те никога няма да имат нея и Лисицата живи. Проклетата да е, ако някога види приятеля си на бесилото.

Тъй като Хоукинс очакваше тя да бяга напред, пред хората му, Тес

реши да направи точно обратното. С див крясък обърна коня и се запъти право срещу редицата мъже коленичили в пясъка.

Сърцето ѝ подскачаше. Пришпори коня нагоре по склона, като пъскът заглушаваше ударите от копитата. Сърдит залп изгърмя над главата ѝ и тя инстинктивно се наведе, като повлече със себе и Лисицата, за да намали риска от вражеските куршуми.

Само десет ярда, изчисли Тес.

Драгуните, коленичили в пясъка вече презареждаха оръжията си.

– Размърдайте си задниците и стреляйте, глупаци такива! – изрева Хоукинс от прикритието си. В усърдието да презареди пушката си един от мъжете се препъна и митническият инспектор го ритна така, че той зарови лице в пясъка.

– Заловете ги и двамата, иначе ще станете за смях във вестниците.

Вятъра свистеше в ушите на Тес. Още пет ярда!

Един драгун се изправи и насочи пушката си за прицел. Времето като че ли беше спряло.

За секунда Тес се взря в дулото му, а имаше усещането, че е изминала цяла вечност.

– Сега, Фенси! – извика тя. Големият черен кон се изправи на задните си крака и полетя напред, прелитайки над главите на онемелите драгуни. Куршум иззвистя над ухото на Тес. Зад нея митническите офицери започнаха да викат безразборно докато тя прехвърли дюните. Когато се скри от погледа им рязко обърна на запад.

Точно след устието на река Ротър, която сега при отлив беше тясна, имаше малка пътечка водеща до криещите опасности канали на Пет Левъл. Денем беше трудно, но през нощта...

Тес не се двоуми. Нямахше избор. Поне беше сигурна, че никой няма да ги последва, защото тресавището криеше прекалено много задънени пътечки и прекалено тесни проходи, които внезапно завършваха в блатата.

„Не – помисли си тя, като сбърчи чело от болка, – дори и за приказното възнаграждение от петстотин лири страхливите офицери не биха рискували с Пет Левъл през нощта.“

Мъжът пред нея се раздвижи, изпъшка и се закашля остро.

– К'во направи, миличка? Господи, ако знаех какво се мъти в тая твоя малка главичка, щях да се занимая с тебе – изскрибуца Лисицата с подчертан диалект.

– Дори и да беше опитал, Джак – прошепна Тес, – нямаше да успееш да ме разубедиш.

Мъжът пред нея не отговори. Той отново отпусна натежалото си тяло в уморените ръце на Тес.

– О, Джак – прошепна тя дрезгаво, като се опитваше да го задържи изправен.

Молеше се лодката да е все още между бурените на завоя на реката, където я беше скрила предния ден. Сви очи, търсейки завоя на Ротър, осветен в сребърно под лунната светлина.

Когато видя очертанието на гребло, Тес се свлече от коня и се втурна към прикритието от бурени. Раненият контрабандист се олюля върху седлото и Тес се втурна да го хване.

– Дръж се, Джак – с треперещи ръце тя дръпна сведеното му тяло от коня като едва се справяше със смазващата тежест. Времето беше ценно. Тес го влачеше и буташе към малката лодка. Зад нея, отвъд дюните долитаха виковете на преследвачите.

Когато товарът беше вече в лодката, Тес се обърна и плесна коня по задницата.

– У дома, Фенси! – заповяда тя.

Всички познаваха големия черен кон на Лисицата. Това щеше да спести време, от което Тес отчаяно се нуждаеше, защото твърде дълго време отне преместването на Джак в лодката.

Тес се отблъсна от брега, като се пресегна за греблата. Ребрата й изгаряха от болка при всяко движение. Със стиснати зъби се концентрира върху задачата да стабилизира лодката. За щастие имаше отлив и отсрещния бряг бе на не повече от десет ярда.

Лодката се блъсна тихо в брега. Отзад хората на Хоукинс се разпръскваха, за да претърсят пясъка. Изгърмя пищов.

– Тука бе, глупаци! Това е Лисицата! Тоя път не изпускате копелето. Запомнете – петстотин лири за този, който ми ги доведе, живи или мъртви!

Лорд Рейвънхърст седеше пред прациящия огън, все още далеч от пълното забвение, за което пламенно бленуваше. Той размърда широките си рамене и неудобния старинен стол, който беше прекалено малък за него. Балтонът му висеше накриво върху облегалката на фотьойла, а дългите му силни крака бяха протегнати срещу огъня. Присвил сините си очи, той с интерес изучаваше полупразната чаша в ръката си.

Беше забравил колко студено може да бъде тук, на брега, дори и в началото на лятото. След месеците разточителен лукс в Лондон, влагата като че ли проникваше в костите му и причиняваше остра болка навсякъде. Слава Богу поне, че Хобхауз беше наредил да запалят огън.

Ставаше изнежен и ленив, помисли си Рейвънхърст.

Пламъците съскаха и пукаха докато Рейвънхърст изучаваше танца им. Постепенно цветовете започнаха да се смесват и бледнеят пред погледа му. Усмихна се. Може би бе по-близо до забравата, отколкото предполагаше. Все още с усмивка на устни той изпи брендите останало на дъното на чашата и си наля друго.

Да, беше забравил много неща за това място, неща като призраците, които обитаваха Чърч Скуеър и Уочбел Стрийт. Призраци с тъмни очи и копирени коси.

Сега Рейвънхърст осъзна, че не е достатъчно пиян.

Вятърът запрати дъжд в лицето на Тес и тя потрепери.

– Проклятие! – изруга тя наум, извъръщайки поглед към Кембър. След минута тази игра ще свърши. Хоукинс ще я залови, а Лисицата ще-ще да увисне на бесилото.

Тогава Тес отправи благодарствена молитва, защото видя, че Юпитер чака точно там, където го беше вързала, скрит зад завеса от избуяли бурени.

Само ако можеше да качи Джак на коня!

– Събуди се, Джак! Ще трябва да ми помогнеш! – тя се наведе над отпуснатата фигура в лодката и махна маската му, като започна нежно да го пошляпва по бузите.

Господи, нека дойде в съзнание!

Като го подхвана за раменете, Тес опита да го изправи.

– Помогни ми, Джак! – помоли го тя.

Отчаянието в гласа ѝ проникна през болката до съзнанието му.

– Ще опитам, миличка, но няма да ти помогна много. Бутни ме малко напред – измърмори той. Успя да се задържи седнал, олюля се за миг и се изправи. Със сурова решителност стъпи на краката си, подпомаган от Тес.

Те излязоха на брега и Тес сама не разбра как стана това.

– Още малко, Джак – прошепна тя. – Не спирай сега.

Благодарение на силната си ръка мъжът се протегна към гърба на коня и се хвана здраво, издърпа се и го възседна. Тес веднага скочи зад

него като придържаше със студените си ръце гърба му.

През цялото време отзад долитаха дивашките псувни на Хоукинс.

Само да стигнеха веднъж Левъл, щяха да са на сигурно място, помисли си Тес. Никой не може да ги последва през каналите и рововете нощем.

Ръцете ѝ изнемогнаха под натежалото тяло на Джак, но Тес знаеше, че не може да спре. Размърда се, за да го хване по друг начин.

Тогава напипа нещо топло и лепкаво.

Извика от ужас.

– Боже – прошепна, – Хоукинс ще ми плати за това, Джак. Обещавам.

Дъхът на Тес изведнъж секна, тя дръпна рязко юздите на Юпитер, защото за малко щяха да влязат в блато, от което нямаше да излязат и което сякаш изникна от някъде. Пръстите ѝ побеляха върху поводата. Нежно пришпори коня, заобикаляйки сребърната вода. Търсеше малката туфа трева, която сочеше сигурната пътека към Феърли.

Малки блата лъщяха отляво и отдясно. Толкова красиви, помисли си Тес, вече изтощена от болка.

И толкова опасни.

Когато стигнаха до стария вал, тя беше съставила отчаяния си план. Дръпна поводите докато се спускаха надолу. Потупа коня по шията.

– Върви вкъщи, във Феърли, Юпитер – заповяда тя, – следвай старата пътека, ти знаеш пътя.

Големият пъстър кон се обърна и изцвили, без да помръдне.

– У дома! – заповяда ожесточено тя.

Мъжът познат на мочурището като Лисицата, започна да мърмори нещо, като се опитваше да избяга от болката.

– Тес? – прошепна той и протегна студената си ръка, за да хване нейната. – Мила, няма да ти позволя. Вземи коня и ме остави тук. Няма да оцелея.

– Не мога да те оставя, Джак – отчаяно извика Тес. – Томас е в старата колиба на пазача. Той ще те наглежда докато се върна. Няма да се забавя повече от час-два, надявам се. Не се тревожи за мен. Познавам тези блата много добре!

Лисицата се олюля и за момент разхлаби хватката си. Тес моментално се освободи и плесна коня по задницата.

– Върви, Юпитер.

Големият кон се запъти на север, а Джак измърмори някаква ругатня под носа си.

– Когато ми паднеш в ръцете, мила, ще те накарам да съжаляваш за тази нощ. Само почакай! Почакай да видиш... – измърмори той.

Заканата му бе прекъсната от пристъп на остра кашлица, която разтърси отпуснатото му тяло.

„О, Джак, аз вече съжалявам!“ – помисли си Тес, като гледеше как Юпитер потъва в тъмните треви на мочурището. След миг и конят, и ездачът се скриха от погледа ѝ.

Тогава, удовлетворена, тя се запрепва към един тесен канал, почти целия скрит зад сноп водни растения.

Рейвънхърст чу леко почукване на вратата.

Сви очи. Може би ако го пренебрегнеше, натрапникът щеше да си отиде.

Мръщейки се изпи брентото от чашата и се загледа в огъня борейки се с тежестта на отговорностите, които всеки ден ставаха все по-големи. Дори сега като че ли чуваше тиктакането на часовник в главата си. Две седмици, напомняше му той. Остават само две седмици.

Почукването се повтори отново, този път по-настойтелно.

– Кой, по дяволите, е това?! – изръмжа, без да отдели поглед от огъня.

Вратата се отвори с леко поскърцване.

– Само Пийл, капитане – прислужникът на Рейвънхърст влезе тихо в стаята и прибра на място ботушите, които току-що бе лъснал.

– Не ме наричай капитан! – каза мъжът пред камината. – Не ме наричай повече така. Сега аз съм просто Дейн – гласът му стана по-твърд. – По дяволите и лорд Рейвънхърст.

Прислужникът не отговори, защото знаеше, че това не е особено разумно при подобно настроение на господаря му. Пийл се запъти да разопакова последния куфар на Рейвънхърст, като се опитваше да не поглежда към полупразната гарафа на масата край господаря.

След като свещите бяха изгасени, той трябваше да се задоволи със слабата светлина, идваща от огнището. Но беше работил и при по-лоши условия, помисли си прислужникът.

Много по-лоши.

След няколко минути част от ризите бяха подредени в чекмеджета. Мръщейки се, Пийл се помаиваше, като опипваше хубавите ленени тъкани.

Всичките ризи бяха чисто нови. Необличани. „Времената се

променят – помисли си той, – и хората с тях.“ Също както капитана – виконта, поправи се остро Пийл – трябваше да се промени.

Прислужникът изучаваше приведената фигура на Рейвънхърст критично. Той имаше здраво тяло, с добре развити мускули, а широките му рамене се очертаваха ясно под ризата му. Нямаше я слабостта, която бе обзела офицера след завръщането му в Англия само преди три месеца. Тръпнещите раменни мускули и стегнатото тяло бяха резултатът от всекидневно боксиране и фехтовка. Когато имаше възможност, виконтът плуваше, Пийл знаеше това, но напоследък нямаше свободно време.

„Може би затова господарят беше станал толкова проклето мрачен напоследък. Затова и заради потока закодирани документи, които получаваше от Адмиралтейството – помисли си Пийл.“

Прислужникът присви очи и заклати глава. Утре също нямаше да се плува.

С безизразна физиономия прислужникът, който в крайна сметка не беше точно такъв, вдигна поглед.

– Ще искате ли да ви наля още едно бренди преди да съм си отишъл?

– Нямам нужда от болногледачка, Пийл – изстреля Рейвънхърст. – Дълго време сме заедно, но дори и помощта ти след Трафалгар не ти дава това право!

Прошареният прислужник тихо въздъхна. Нищо повече не можеше да направи за господаря си тази нощ. Поне докато виконтът пиеше, той можеше да спи.

Повечето нощи той просто сновеше напред-назад, обикаляйки като бясно животно.

Дълго време Рейвънхърст се концентрираше с мътен поглед върху огъня.

– Съжалявам, Пийл. Не заслужаваше това. Аз съм човекът, който трябва най-добре да го знае.

Дейн се изправи с несигурни движения и отиде до прозореца. Отдръпна белите завеси и се загледа в тихата улица. Устието на Ротър се протягаше на юг под лунната светлина. Различи една шхуна навътре в морето.

Още контрабандисти, без съмнение! Господ да убие душите им! Проклятието на цялото това крайбрежие!

Какво правеше той тук, все пак? – попита се Дейн. Той трябваше да е в морето на палубата на някой кораб, грубите дъски да скърцат под краката му и вятърът да свисти в платната над главата му.

Защо, за Бога, беше вързан тук, на сушата, когато се водеше война зад хоризонта?

Впи пръсти в белите надиплени пердета. Белите кичури, които се спускаха по челото му блестяха – сребро и абанос.

Да, време беше да се изправи лице в лице с това, което го притесняваше.

Защо съдбата бе отредила той да бъде опазен, когато толкова много други мъже, много по-добри от него, бяха паднали в боя?

Но, може би това няма значение, каза си той. Този живот си беше отишъл завинаги. Нелсън беше мъртъв. Семейството му също си бе отишло, отнесено от болест и нелеп нещастен случай в открито море. Той няма да може да излиза вече в морето, не и когато носеше отговорност. Един ден тази отговорност щеше да изисква от него да се ожени и да продължи рода Рейвънхърст.

Намръщи се при мисълта за студено съжителство заради продължаването на едно потомство. Но предположи, че ще се научи как да приема това, както се бе научил да приема много неща откакто се завърна.

Навън, в морето, платната на далечната шхуна потрепнаха за момент, а после изчезнаха на юг към Диеп, без съмнение, помисли си Дейн, като несъзнателно стискаше плата в ръката си.

Дали и сега не пренасяха златни гвинеи, за да хранят и подпомагат изтощените от войната Наполеоновы войски?

Чертите на лицето му се изопнаха при спомена за последната среща в Адмиралтейството само преди няколко дни.

– Доста време ми отне да ви откроя, Рейвънхърст – каза строгият, белокоос старец с най-дистанциращия си тон. – Виното и проститутките са хубаво нещо. Ти знаеш това, разбира се. Но не мислиш ли, ме е време да се заемеш с живота отново? Раните ти трябва дълго да се лекуват, все пак.

„Само раните да бяха“ – помисли си горчиво Дейн, като се вираше в нощта. Прокара пръсти по грозните белези, набраздили дясната му ръка от китката до лакътя.

Дълги, закоравели линии, които ставаха ту сребристи, ту кърваво червени на светлината на танцуващия огън.

Може би Стареца беше прав. Може би точно от работа имаше нужда. Нещо, което да разсее мислите му от Трафалгар и Коруна. Бог му е свидетел – беше опитал всичко друго през изминалите месеци. Виното не бе помогнало, нито веселбата в Лондон.

Жените бяха помогнали, но само за малко. Скоро и те престанаха

да го привличат, дори и чувствената Даниел.

И тогава Адмиралтейството го бе открило. Очите му помътноха като си припомни безцеремонния тон на Стареца.

– Този път е заповед – гладко каза строгият мъж. – Зная, че си бил освободен от служба заради тази неприятност със семейството ти. Лош повод да се прибереш вкъщи – той вдигна ръка, когато Дейн се готвеше да го прекъсне. – Не, остави ме да се изкажа. Няма да те пращам отново в морето, затова не питай. Това е нещо много по-важно, въпреки че разбирам от гримасата ти, че това не ти харесва. Този път се отнася за шпионин. Базата, изглежда е Феърли. Познаваш го добре, така че не ми казвай обратното – продължи неумолимо той, – бил е в рода Лейтън поколения наред. Но сега е само една развалина, за съжаление. Защото, както подочух, последният от рода Лейтън е бил абсолютен простак – проиграл парите си до последния шилинг, а след това се самоубил. Гадна работа, казвам ти.

Товагава адмиралът спря, като погледна надолу към куп листа подредени старателно в средата на бюрото му.

– Една дъщеря – Тереза Ариадне Лейтън. Освен нея единственият оцелял потомък е брат й Ашли. Момчето е възпитаник на Оксфорд и вече си е създадо име сред компанията на немирниците – адмиралът изсумтя с негодувание. – Момчето е достатъчно нагло, че да започне да се занимава с контрабанда, без съмнение. Но би било дяволски трудно да го прави от такова голямо разстояние. А и е прекалено неопитно, за да бъде водач. Но човек никога не може да бъде сигурен...

След като се намръщи, прошареният офицер заговори по същество.

– Но както и да е, сега това е твой проблем, Рейвънхърст. Имаме причина да смятаме, че човекът, който се крие зад всичко това е Ромни Лисицата. Проклет да е неуловимият негодник... вероятно си чувал за него. Не трябва да разчиташ на помощ в Рай, защото нашият човек е далеч по-близък с тамошните хора, отколкото който и да е друг.

„Или по-близък с НЕЯ“ – запита се Дейн, задушаван от студените пръсти на яростта.

От другия край на стаята безмилостните очи на адмирала дълго и сурово го бяха изучавали.

– Намери Лисицата, Рейвънхърст. Хвани го на тясно и разбери дали той стои зад това шпионство и историята със златните товари. Ако е той – очите на адмирала нито за миг не се отделяха от лицето на Дейн, – тогава премахни този негодник веднъж завинаги. Не можем да си позволим виконт Уелингтън да хване Бонапарт, не и сега, когато нещата са

стигнали до критичен етап на континента. Няма да ти кажа кога или къде, защото до тази информация имат достъп само неколцина. Но едно ще ти кажа, Рейвънхърст – използвай каквито начини пожелаеш. Давам ти карт-бланш. Само гледай с този контрабандист да е свършено. Завинаги.

Белите пердета се полюшваха докато Дейн стоеше неподвижно, огрян от слабата среднощна светлина. Тъмните му очи бяха безжалостни и непроницаеми.

Дори и сега той се опита да се освободи от мрежите на Стареца.

– Какво ви кара да мислите, че аз по какъвто и да е начин съм заинтересован от вашите съмнения или от тази проклета война? – запита той безцеремонно.

– Значи не ме слушаш. А не те ли интересува човека, който спаси живота ти? – запита сурово адмиралът. – Спомняш си младият Гори, нали? Юнгата от Веегophon, който загуби ръката си при Трафалгар. След Коруна момчето работеше на половин заплата. Морланд не ти каза това, нали? Нито последните думи на момчето: „Тя ме чакаше... Ейнджъл... Тес“.

При произнасянето на това име Дейн трепна, като сви ръцете си в юмруци. Лицето му беше като непроницаема маска. Горчива болка започна да гори вътре в него, болка, която завъртя мислите му в тъмен водовъртеж.

Да работиш с контрабандисти беше достатъчно отвратително, но да убиеш невинен седемнадесет годишен младеж...

Кучка! Хладнокръвна кучка!

Внезапно цялото значение на възложената му задача светна в нова светлина, вече не ставаше въпрос да защитава името на Краля и отечеството. Сега всичко стана дяволски лично. Дейн трябваше да отмъсти за невинния юноша, който някога беше спасил живота му, рискувайки собствената си ръка.

Сега трябваше да се изправи лице в лице срещу мъжа... или може би жената.

Да, закле се твърдо Рейвънхърст, той щеше да изпълни заповедта на адмирала. Щеше да пречупи Тес Лейтън без най-малкото угризение на съвестта.

– Разполагаш със шест седмици – продължи безмилостно адмиралът. – Съвсем скоро Уелингтън ще бъде задържан от контраатака в Пиренейския полуостров. Достатъчно е да знаеш, че не можем да си позволим каквото и да било да попречи на успеха на акцията. Без мен или теб

може да мине, защото военната операция е гарантирана.

– Но на мен няма да са ми необходими шест седмици – отвърна сухо Рейвънхърст, като в гласа му се четеше заплаха. – Ще получите отговора за половината на това време – жестока усмивка заигра по крайчеца на устните му. – О, да, аз ще заловя Лисицата ви, адмирале, и когато го направя ще го накарам да съжалява, че се е родил.

И нея също.

Ръцете на Дейн конвулсивно стиснаха белите пердета, когато си спомни за жестоката клетва, която беше дал онзи ден в Лондон.

Зад него Пийл дискретно се изкашля.

– Ще желаете ли още нещо, милорд?

– Късмет, Пийл – промърмори Дейн, като леко сливаше думите. – Може би дори чудо!

– Чудеса стават, милорд – тихо промълви прислужникът. – А и Рай е такова място, където човек би повярвал, че магията съществува.

След като вратата бе безшумно затворена, Рейвънхърст продължи да гледа морето. С очи на познавач той проследи хоризонта, където бели пухкави облаци си играеха с вятъра.

Да, той щеше да получи тъмното си отмъщение. Може би то щеше да оправдае цялата горчивина, която последните пет години му донесоха.

Внезапно тишината на нощта бе прекъсната от викове на няколко драгуни и множество митнически агенти се запридвижиха по тясната улица.

Значи хрътките на Хоукинс бяха надушили своята плячка. Рейвънхърст се извъртя, залитна и осъзна, че беше малко повече от леко пиян. Ухили се и захвърли балтона и ботушите си.

Какво от това, че се беше напил? Дяволски добре се чувстваше така!

Всъщност беше в отлично състояние, за да направи едно малко, свое разследване.

8.

Когато стигна края на тунела, Тес се олюляваше, като се бореше отчаяно да се задържи на краката си. С лице, изкривено от болка, тя освободи тайното резе, което отвори тайната врата към стаята ѝ. Тогава, с разтуптяно сърце, отправи тиха благодарствена молитва към хилядите тайни на Ейнджъл.

За пореден път те я бяха спасили. Страните ѝ горяха когато почука на вътрешната врата. Чувстваше как потта се стича по овъгленото ѝ чело и усети нещо топло и лепкаво над корема, вероятно кръв от мястото, където противният драгун я беше ритнал.

След минута се чуха забързани стъпки и вратата се отвори.

Бледото изплашено лице на Лети се появи на прага.

– Слава тебе, Господи! Щях да умра от притеснение за вас, мис.

Тес се опита да свали мокрото си наметало, но само се олюля.

– Вие сте ранена! – възкликна Лети.

– Тази свиня Ранели ме ритна. О, не се притеснявай. Той нямаше представа, че рита жена, а още по-малко, че той и мъжете му са толкова груби. Но Джак, Джак беше прострелян. Проклет да е Хоукинс – гласът ѝ заглъхна, когато се наведе да разгледа засъхналата кръв и синините, които разкрасяваха ребрата ѝ.

– О, мис, вие сте луда.

– Може би си права – през зъби процеди Тес. – Но ако наистина е така, то тогава това е много хубава лудост – тя вече свалеше мръсната си блуза и се протегна за ленена кърпа, с която да избърше саждите от лицето си. – Сега бързо слез долу, Лети. Имам нужда от една чашка от онзи хубав портвайн, който Джак донесе от последната пратка.

– Откажете се, мис, за Бога! Преди нещо ужасно да се е случило! – извика прислужницата почти в паника.

Тес се усмихна мрачно.

– Ще се откажа. Лети, при това с удоволствие. Но не и сега, когато съм толкова близо до всичко, към което се стремях. Стените на Феърли имат нужда от ремонт, а и покривът се руши. Съвсем скоро ще имам достатъчно, за да се справя с всичко това. Тогава...

Това, което щеше да каже Тес бе заглушено от чукането на сърдити юмурици по дебелия дъбов врата на Ейнджъл три етажа по-надолу. Двете жени замръзнаха в странна картина: Лети – протягаща се за кана

вода, а Тес – събуваща чорапите си.

– Отворете! Митнически агенти на Короната! Искаме да видим собственика.

Тес се олюля за момент. Щеше ли този кошмар някога да свърши?! Тя чу гневния отговор на Хобхауз, който бе заглушен от сърдити бръщолевения.

– Мис Лейтън спи – настоя верният домоуправител, – и нищо на света не би ме накарало да обезпокоя съня ѝ заради стадо добичета като вас.

– Може би ще предпочете да приеме капитан Хоукинс в спалнята си тогава – излая някой грубо.

Лети се извърна с побеляло лице към господарката си.

– Бързо, Лети, помогни ми да облека пеньоар – нареди Тес, – но да не е прекалено къс, за да не се видят синините ми. Слава богу, човек може да очаква да види една дама разчорлена, ако я събуди посреднощ.

Разтревожената прислужница усети как гласа на господарката ѝ изтъня, почти истерично, което бе доказателство за уплахата ѝ, но тя изчезна моментално.

– По-живо, Лети – каза Тес забързано, – синият муселин. Не трябва да карам посетителите да чакат.

Отговорът на прислужницата така и не бе чул, тъй като докато говореше, Лети бе напъхала глава във високия гардероб срещу вратата, откъдето след минута се появи с пеньоар, риза, плетени чорапи и сини кожни пантофи.

Лети помогна на Тес да нахлузи ризата, като се намръщи, докато наблюдаваше синините, които красяха гърдите и ребрата на господарката ѝ. Клатейки неодобрително глава, подаде на Тес плетените вълнени чорапи. Въпреки всичко мис Тес беше красавица. Слабото ѝ бяло тяло беше гъвкаво и силно. Тя досега трябваше да се е омъжила за някой добър човек и да е създала семейство, а не да се тревожи за селяните, Господ знае на каква цена!

А и освен това тази странна случка от миналата нощ, когато завари прозореца отворен и нощницата на мис Тес разкопчана от първото до последното копче. Беше ли успял Еймъз Хоукинс по някакъв начин да се сдобие с ключ от стаята на господарката? Лети потрепера при тази мисъл. Никой не беше в безопасност от този звяр!

Сърдит рев долетя от долният етаж и това безспорно бе гласът на Еймъз Хоукинс.

– Къде е нейната стая, мътните ви взели!

Очите на двете жени се срещнаха разширени от ужас.

– О, мис Тес, какво ще стане сега с нас? – извика прислужницата, кършейки ръце. – Със сигурност ще ни обесят всичките!

– Глупости, Лети! Ще се оправим – твърдо заяви Тес. – Сега престани да трепериш и ми подай нощницата.

Въпреки че говореше смело, пръстите на Тес трепереха докато нахлуваше синия муселин през главата си. Еймъз Хоукинс беше глупак, но въпреки това бе упорит и отмъстителен. Лисицата го правеше за смях вече прекалено дълго време и Тес знаеше, че това животно не би се спряло пред нищо, само и само да залови вечно изплъзващата му се плячка.

– Слез долу и кажи на Хобхауз да запали огън в малкия салон. Там ще приема нощните посетители. И го помоли точно след пет минути да донесе чай и шери.

Сивозелените очи на Тес проблеснаха пред разтревожения поглед на Лети.

– Не се притеснявай, Хоукинс не би посмял да ми направи нищо лошо под собствения ми покрив, Лети – пълните ѝ устни се извиха в тъжна усмивка. – Поне не и докато Хобхауз стои на вратата.

След секунда усмивката изчезна, Тес изведнъж потрепери, припомняйки си предупреждението на нейния нападател в Нийдълс.

Да, Еймъз Хоукинс не беше човекът, който тя желаше да срещне сама в тъмна нощ. И с божията помощ това може би никога нямаше да ѝ се случи.

Пет минути по-късно хладнокръвната и елегантна Тереза Лейтън слезе по старинното стълбище и прекоси галерията към главното крило на Ейнджъл.

Гъстата ѝ кестенява коса беше безупречно сресана. Сърдити пламчета проблясваха в прекрасните ѝ очи, а слабата ѝ елегантна фигура беше скована от възмущение. И ако беше стиснала устни, то се дължеше на факта, че бе вдигната от леглото по този груб и невъзпитан начин.

Да, тя бе напълно готова за битката с Еймъз Хоукинс, но Тес ясно съзнаваше, че сега трябва да изпълни ролята си блестящо. Извика на помощ малко ярост, но не прекалено много, за да не изглежда подозрително.

Огънят припламваше в камината, когато тя влезе в тихата стая от предната страна на страноприемницата. Преценявайки по смеха, който

идваше от края на коридора, Тес разбра, че Хобхауз е въвел Хоукинс и хората му в пивницата и че им бе предложил от най-доброто вино.

От най-доброто вино на Лисицата, поправи се тя и лека усмивка озари лицето ѝ.

Само ако Хоукинс знаеше.

А може би наистина знаеше. Може би затова беше тук, за да я арестува – помисли си Тес, като сърцето ѝ заби яростно.

„Стига!“ – каза си гневно Тес. Мъртвешки бяла тя се запъти към малка масичка, украсена с рози и си наля чаша портвайн.

Комфорт по нидерландски, помисли си тя, като хвана чашата с треперещи пръсти и я пресуши на един дъх. Остра кашлица напираше в гърлото ѝ, но Тес се насили да преглътне сладката парлива течност, която изгори гърлото ѝ и веднага след това в жилите ѝ се разля приятна топлина. Сипа си още една чаша, но този път алкохолът бе загубил първоначалното си действие.

„Струва ми се, че започвам да харесвам този вкус“ – горчиво си помисли Тес.

На вратата рязко се почука. Тес тръсна рамене, извърна се и пое дълбоко въздух.

– Да? – за щастие гласът ѝ не потрепери. Студено беше, отбеляза тя с голяма доза раздразнение.

Суровото лице на Хобхауз се появи на вратата.

– Мистър Хоукинс желяе да ви види, мис – каза икономът с равен глас, който точно показваше какво мисли той за това обидно посещение.

– Отмести се, бе, мътните те взели! – Хобхауз беше изблъскан безцеремонно настрана, докато митническият влизаше в стаята.

Тес се взираше с повдигнати вежди в злобното и студено изражение на Хоукинс, като се стареше да запази спокойствие.

– Ето значи къде сте била, мис Лейтън – провлачи офицерът, като хвърли бърз поглед наоколо. Погледът му се плъзна по шията на Тес, по покритите със син муселин гърди, като че ли се опитваше да си представи какво се крие отдолу под дрехата.

– Наредете му да напусне – остро заповяда Хоукинс.

– Няма да направя нищо по...

– Веднага! Или ще се наложи моите момчета да го изхвърлят!

– Добре – рязко отвърна Тес, като отчаяно се стареше да не удължава нито с минута настоящата среща. Само някаква нечовешка воля ѝ помагаше още да се държи на крака.

Внезапно се почувства замаяна и се подпря на облегалката на

близкостоящия стол. Очите ѝ се затвориха за момент, след това отново се отвориха и потърсиха разгневения поглед на иконома.

– Можеш да ме изчакаш в предверието, Хобхауз.

Хоукинс слушаше внимателно инструкциите, намръщи се, след което затръшна вратата зад гърба на иконома.

– Няма ли да ми предложите да седна, мис Лейтън?

– Не виждам смисъл да го правя, мистър Хоукинс, защото нашият разговор ще бъде кратък.

– Не съм тук по собствено желание, мис Лейтън, а по заповед на краля. Да, на краля – повтори Хоукинс заплашително. – Аз трябва да залявя моята Лисица тази нощ и нито вие, нито който и да е друг ще ме спре. И ще започна с претърсването на всички стаи – безцветните му очи се спряха върху лицето на Тес. – Ще започна с вашата, мила моя, ако разбира се не ми дадете достатъчно добър повод, за да не го направя.

Тес усети, че се изчервява.

– Ваше право е да го сторите, наистина, но смятам, че само ще си загубите времето. Няма да намерите контрабандисти в Ейнджъл, инспекторе.

„Това поне беше вярно“ – помисли си Тес. Хоукинс никога нямаше да намери неговия човек. Не и ако тя бе в състояние да го спре!

Ядосан от нейното спокойствие, дебелият офицер се наведе по-близо. Повдигна с дебелите си пръсти кестенява къдрица от рамото ѝ и я дръпна рязко, теглейки главата ѝ напред докато тя застана само на няколко инча от лицето му.

– Така ли? – вонящия му дъх се разля около бузите на Тес и тя трябваше да се насили, за да не се отдръпне. – В такъв случай няма да имате нищо против да поразровим наоколо, нали? Навсякъде, по-точно – добави той с очи впити в пеньоара ѝ. – Като ще започнем с вашата стая.

Тес се отдръпна като сви ръцете си в юмрук, за да не зашлеви подигравателното лице на Хоукинс. Мисълта, че неговите хора щяха да прероят дрехите ѝ и личните ѝ вещи я разяри, но тя не го показа, защото това ѝ действие само би разпалило подозренията на Хоукинс. Той беше в правата си като кралски митнически инспектор и добре съзнаваше това. Тес само се молеше Лети да се е досетила да се освободи от мръсната риза и калните бричове.

– Мънди!

Вратата се отвори. Хоукинс грубо кимна на слабия човек, който

стоеше отпред.

– Провери всяка стая, Мънди, като започнеш с тази на мис Лейтън – изръмжа той. – Сваляй завивките, изсипи чекмеджетата и опразни лавиците. Не искам нито едно нещо да бъде пропуснато, разбра ли ме?

Безмилостни зелени искри струяха от очите на Тес. Тя се завъртя, за да погледне лицето на Хоукинс и за момент усети, че е прекалено развълнувана, за да говори. Гърдите я боляха, а дебелият инспектор изглежда изпитваше специално удоволствие да я измъчва.

– Цялата тази грубост е напълно излишна – процеди през зъби Тес.

– Да не би да криете нещо, мис Лейтън? Аз винаги мога да накарам хората ми да се върнат. Тогава можем да отидем и да обсъдим нещата някъде... насаме.

– Нямам какво да ви кажа, инспекторе! Нито пред хора, нито насаме.

Дебелото лице на Хоукинс придоби отвратителен лилав оттенък. Ругайки той хвана Тес за лакътя и я придърпа по-близо до себе си.

– Все още в търсене на лисици, а, Хоукинс? – съвсем нов ясен глас се чу от вратата, в която трептяха нотки на подигравка.

Тес замръзна на мястото си. Внезапно усети как остра болка прони- за врата ѝ и се спусна надолу по гръбнака ѝ.

Напрегнато усещане. Тя бавно се обърна, като се намери лице в лице със сини очи, които лениво изучаваха зачервеното ѝ лице. Сърцето ѝ заби лудо. Тес се опита да прикрие изненадата си, като не показва нищо повече от слабо раздражение.

– Мис Лейтън! – студени и непроницаеми, подигравателните му сини очи я оглеждаха.

– Виконт Рейвънхърст! – отговори хладно Тес. Тя повдигна високо- мерно брадичка, успяла да се освободи от Хоукинс и се отдръпна назад, за да пооправи нощния си тоалет.

Жестоката усмивка заигра на устните на човека пред нея.

– Ние се срещнахме с тази дама преди пет години, инспекторе, знаехте ли това? Тогава аз бях един прост лейтенант. Но дамата предпочита да не си спомня за това. О, тази хубавица е толкова непостоянна – добави той иронично. – Аз съм отчаян, мис Лейтън.

Тес повдигна рамене като отвърна на погледа му с презрение.

– Но пет години са доста дълго време, милорд. Доста неща могат да се променят за такъв период. Печелят се битки, сърца се разбиват и рани заздравяват.

Докато говореше, Тес се стареше да не гледа неговото силно и

здраво тяло, но това някак не ѝ се отдаваше. Раменете му все още бяха най-хубавите, които някога беше виждала, помисли си с нежелание Тес. А и очите му – все още най-привлекателните. Среднощни очи, които сега бяха замъглени от сапфирени пламъци.

Безцеремонно оставяйки го да се наслаждава на прелестите ѝ, Тес погледна свирепо човека, който някога обичаше със цялото си съществуване. Човекът, който разби всяка една нейна надежда за щастие.

Очите им се срещнаха. В смразяваща тишина те се оглеждаха един друг – двама смъртни врагове преценяващи силите си. И слабостите.

Тес бавно разтегли устните си в подигравателна усмивка. Точно в този момент се почувства щастлива, че душата ѝ бе мъртва, че никога вече не можеше да изпита такава силна болка, каквато този мъж ѝ бе причинил, когато си беше отишъл.

– Пет пари не давам за това дали сте се срещали или не! – изрева Хоукинс, вбесен от факта, че остана пренебрегнат през цялото време, докато траеше разговорът им. – И това, което казвам на мис Лейтън съвсем не ви засяга, Рейвнхърст!

– Напротив, инспекторе, живо ме интересува. Като гост на Ейнджъл, аз нямам никакво желание багажа и принадлежностите ми да бъдат преровени.

– Въобще не ме занимавайте със скапаните си прищевки, ясно ли ви е? – изсъска Хоукинс. – Сега не сме на вашия квартедек и това не е Средиземно море. Не ми пука ако ще и дук да сте – това е моят град и по-добре не го забравяйте!

Необезпокоен от думите му Дейн повдигна с палеца на крака си връхчето на ботуша си за езда и започна мързеливо да го изучава.

– Не се досетих, че сега Рай е под ваш контрол, Хоукинс. Нещата трябва доста да са се променили през последните пет години, много повече, отколкото бях очаквал – каза той иронично.

– Е, сега законът тук – съм аз! Точно тази вечер надуших контрабандисти на Кембър Сендс. Почти щях да заловя гнусната сган, но те се ометоха преди моите момчета да им устроят засада. Но единият е ранен, затова няма да е особено трудно да го проследим. Щукна ми, че такъв човек би се подслонил в Ейнджъл, например.

– Няма да откриете престъпници тук! – избухна Тес.

Погледът на студените сини очи пробяга по лицето ѝ преди да се спре на Хоукинс.

– Не чухте ли какво каза младата дама, инспекторе? – виконтът лениво провлачи думите си. – Така че вашите хора могат да преустановят

обиска си.

– Не съм ви молила за съдействие – го прекъсна Тес безцеремонно. И никога не би го сторила, защото този Дейн Ст. Пиер не беше човека, който тя познаваше преди пет години. Този беше груб, циничен и отмъщение беше завладяло мислите му. Напълно непознат.

Тя съвсем скоро щеше да му докаже, че за него нямаше място тук – нито в живота, нито в сърцето ѝ.

Рейв्हънхърст тронаво се приближи и инсценира подигравателен поклон.

– Очевидно все още не сте забравила срещата ни в кухнята тази сутрин. – Докато говореше протегна ръка и застана неподвижен пред нея.

Съзнаваща факта, че мъничките очички на Хоукинс не пропускат нито едно тяхно действие, Тес с нежелание поднесе пръсти към ръката му. Дейн ги хвана безмилостно. По дяволите! Защо сърцето ѝ заби така лудо при неговия допир?

Съзнанието ѝ се замъгли и годините се върнаха назад.

„Забрави го! – каза си тя. – Забрави го преди да е станало късно.“

Внезапно Хоукинс яростно изръмжа.

– Да нямате предвид, че не сте чувала за виконт Рейв्हънхърст, героят от Трафалгар? Отстъпващ по храброст единствено на Нелсън в морето – той се засмя иронично.

– Дойде да ни спаси всичките от Бони, без съмнение истински герой – хладно заяви Тес, пренебрегвайки думите на Хоукинс. – Едва ли ни заварвате в най-доброто положение, милорд – пръстите му стиснаха нейните, като усети внезапно болка.

– О, не, аз съм доволен от това, което видях до момента, мис Лейтън – провлачи Рейв्हънхърст. С добре тренирана арогантност той се наведе и целуна ръката ѝ. – Разбира се, възнамерявам да видя още много неща преди да си тръгна – прошепна мрачно той, достатъчно тихо, че Хоукинс да не успее да го чуе. – Неща като Ейнджъл и прекрасната му собственичка.

За неин ужас усети, че пулсът ѝ ще се пръсне. Опита се да освободи ръката си, но пръстите само я стиснаха още по-здраво.

Виконтът се усмихна леко, като наблюдаваше как бузите ѝ се зачервиха. Чак тогава той я пусна.

„Дяволите да ги вземат и двамата!“ – помисли си Тес.

С искрящи очи тя се извърна с лице към Хоукинс, който се мръщеше сърцито при настъпилото объркване.

– Ейнджъл почти няма свободни стаи в момента, инспекторе! Не вярвам да възнамерявате да обезпокоите гостите ми с вашия шур план. Като че ли някой от тях ще е скрил Лисицата под леглото си.

– Значи мислите, че всичко е на шега, така ли? Е, добре, съвсем скоро ще спрете да се смеете, когато видите този нещастник увиснал на въжето! – изръмжа Хоукинс.

– А аз за пореден път ви казвам, че ние в Ейнджъл не укриваме контрабандисти!

– Радвам се да го чуя, мис Лейтън. Много се радвам наистина, защото сам възнамерявам да се убедя в това – малките очички на Хоукинс просветнаха победоносно. – А за да осъществя намеренията си всичко трябва да е внимателно инспектирано. Има награда от петстотин лири за главата на този мръсник, нима забравихте за това?

„Да, за петстотин лири човек би се продал и на Дявола!“ – помисли си Тес. Трябваше да бъде предпазлива.

– Не, разбира се, инспекторе, как бих могла... Въпреки че парите не означават нищо за мен.

„Колко е вярно това“ – помисли си Тес.

– А колкото до вас – изръмжа Хоукинс, гледайки намръщено огромния мъж, облегал се на рамката на вратата, – съветвам ви да не се бъркате в това, иначе ще смятам, че се опитвате да спъвате изпълнението на дълга ми.

– Сега пък заговорихте и за дълг! – ленивото изражение на Дейн изчезна на секундата, заместено от дива ярост. – Тогава запомнете, че тази област е под моята юрисдикция като комисар на Кралския военен канал. Ако изпълнението на това, което вие наричате ваша длъжност се сблъска по какъвто и да е повод с осъществяването на моята задача...

– Господа! Господа! – прекъсна ги Тес, като отчаяно се опитваше да сложи край на разговора. Искаше й се да си легне, погледът й се замъгляваше и тя беше на ръба на припадъка. – Сигурна съм, че никой няма намерение да пречи на правосъдието, мистър Хоукинс.

„Дръж се – каза си тя. – Само още няколко минути. Не можеш, да развалиш всичко точно сега! Прекалено много ще загубиш. Дръж се, заради себе си и заради Джек, който е най-добрият приятел, който някога си имала.“

Полите й изшумоляха, когато тя се обърна към бюрото и извади голяма връзка ключове от едно чекмедже. С леден поглед Тес поднесе връзката към Хоукинс.

– След като настоявате да извършите тази лудост, инспекторе, то аз

ще се опитам да ви улесня. Ето ви ключовете ми. Добре дошъл сте да търсите каквото поискате. Сега, с ваше позволение, аз ще ви напусна.

С високо вдигната глава Тес излезе грациозно от стаята, като усети как двамата мъже зад нея я изпиваха с очи. „Почти свърши“ – каза си тя, докато пресичаше коридора и невиждаща потърси опора в парапета.

Тъмното стълбище пред нея изглеждаше безкрайно. Погледът ѝ се затъмни. Като насън започна да се изкачва, като с всяко изминато стъпало ставаше все по-трудно. Най-накрая стоеше пред вратата на собствената си стая и се опитваше да освободи резето.

Тес прекрачи през прага, като затвори вратата след себе си.

Тъмнина... трябваше да запали свещ!

Не можеше. Беше твърде късно. Винаги беше твърде късно.

И тогава, много бавно, Тес се свлече на студения под.

9.

Светкавици разкъсваха облаците над канала. Вятърът се изви свистейки и накара прозорците да потреперят. Неочаквано студеното небе се отвори и от него се изсипа дъжд като из ведро.

Като сянка една тъмна фигура се огъна на вятъра и се насочи право към покрива. За миг невидими ръце се плъзнаха по стъклото и прозорецът се отвори. Завесите се развяха в див танц, докато той безшумно прекрачи перваза.

Присви студените си очи и започна да изучава обгърналата го тъмнина. Какво ѝ бе станало на проклетата свещ? Челюстта му потрепна, докато той се придвижваше край стената като се опитваше да се ориентира в стаята. В тъмнината се блъсна в една маса, като обърна на земята поставения върху нея свещник.

Лорд Рейвънхърст процеди една ругатня и тогава кракът му докосна нещо. Нещо меко.

Точно в този момент светкавица освети стаята. Заслепен от фосфорния ѝ отблясък Дейн стоеше замръзнал на мястото си и не вярваше на очите си. Дори и когато отново го обгърна мрак остана така, бездиханен, неспособен да забрави гледката на бледите страни на Тес обгърнати като ореол от лъскава кестенява коса. Само на няколко сантиметра от крака му беше бялата ѝ ръка, обгърнала цвете от килима, като че ли готова да отскубне впримчените тичинки на цвета.

Тя лежеше, безмълвна и красива, точно на прага, а косата ѝ стоеше като украса на килима. Изглеждаше почти като мъртвец, единствения признак на живот беше лекото повдигане на гърдите ѝ.

Грубите ръце на Дейн се свиваха и отпускаха конвулсивно.

Солей... слънцето ми.

Чиста, красива жена, а сега хладнокръвен предател.

Нова светкавица прониза небето и този път Рейвънхърст използва момента, за да потърси свещ и кибрит. Придвижи се към бюрото, където бяха поставени.

Нейде отдолу долетяха сърдити стъпки. Някой се изкачваше по стълбите.

– Махни се от пътя ми, Хобхауз! Зная пътя много добре. Само не се опитвай да ме спреш!

Рейвънхърст замръзна на мястото си. Къде беше тръгнал

митническият инспектор сега? Той тихо се промъкна през мрака до отсрещната стена и отвори гардероба. Едва беше затворил вратичката след себе си, когато чу, че Хоукинс беше вече на третия етаж.

– Имам ключ, глупако! Сега изчезвай! Свали го долу, Мънди. И го вържи, ако отново се опита да се качи!

В ключалката се превъртя ключ. След секунда вратата се отвори. През тясната ключалка на гардероба Рейвънхърст видя как Хоукинс влиза със свещник в ръка, затваря вратата и я заключва след себе си. Ухилен, инспекторът пусна ключа в джоба си и се обърна с жаден поглед към жената на пода.

– Спиш ли, красавице? – измърмори той. – След малко ще те видя будна и топла. – Хоукинс остави свещта на нощното шкафче и се наведе над Тес, като пръстите му трескаво започнаха да разкопчават копчетата на нощницата ѝ.

Мъжът в гардероба изтръпна, зялат от гореща вълна на ярост.

Коварното му копеле! Докато тя спи той ще...

Коравите пръсти на Рейвънхърст се свиха, и той усети студенината на металния свещник в ръката си.

Приклепнал до вратата Хоукинс се смееше триумфално. Сега Тес беше негова. Никой нямаше да застане на пътя му. Ръцете му несигурно заопипваха малките копчета, които само му се изплъзваха. С цветуща псувня хвана деколтето на ефирната нощница ѝ го дръпна, като няколко копчета изхвърчаха.

Навън в нощта вятърът блъскаше прозорците. Внезапно блесна светкавица.

Дейн беше готов. Когато светлината изчезна той се измъкна от гардероба.

Хоукинс дори не успя да усети удара от железния свещник на тила си. Със сподавен стон се свлече на килима до Тес.

С потъмнели очи Рейвънхърст задържа тялото на Хоукинс през стаята. Внимателно отвори вратата и се ослуша. Минута след това издърпа изпадналия в безсъзнание митнически инспектор в коридора. Точно беше затворил вратата след себе си, когато се сети, че ключът от стаята на Тес бе все още у Хоукинс.

– Смятам да те лиша от това – прошепна Рейвънхърст на неподвижното тумбесто тяло. Той изви устни в усмивка когато използва присвоения ключ, за да заключи вратата и след това пусна студения метал в джоба си. Щеше да му е страшно полезен.

Дълго време Рейвънхърст се взираше в спящата Тес. Мълчаливо

наблюдаваше как се издигат гърдите ѝ. Страните ѝ бяха бледи на светлината на свещта на Хоукинс. Припомни си какво беше решил да направи този звяр, забравил, че и той бе имал подобни намерения.

Жената на пода се раздвижи, червените ѝ устни помръднаха и тя промърмори нещо под носа си.

Пръстите ѝ се протегнаха към свещта.

Нямаше ли представа, че е опасно, чудеше се ядосан Дейн, или беше станала толкова сурова, че нищо не проникваше зад фасадата ѝ.

Той сви устни в горчива усмивка.

Какво му влизаше в работата? Това, което имаше значение за него беше информацията, която искаше да получи от Тес и за начало самоличността на Лисицата.

Господи, сега щеше да разбере името!

Очите на Рейвънхърст бяха тъмни и непроницаеми докато повдигаше Тес и я занесе на канапето. Косата ѝ се разпиля по ръцете му като коприна и въздухът се изпълни с аромата на лавандула.

Слабините му пламнаха. Очите му заискряха. Да, помисли си горчиво той, тогава щеше да я има и нея.

Отвън в коридора се чуха бързи, леки стъпки. Дейн намръщено положи Тес върху леглото.

– Това е Хоукинс! И е в безсъзнание!

Рейвънхърст разпозна гласа на прислужницата на Тес.

– Боже, какво ще правим сега? – уплашено попита тя невидимия си събеседник.

– Мисля, че ще се наложи да го свалим долу! – дойде хладния отговор на Хобхауз.

– Но той ще побеснее като се събуди!

– Без съмнение – каза бавно икономът, като в гласа му се прокрадна нотка на огромно удоволствие. – Само ако можеш да стисна ръката на този, който му е направил това.

Резето щракна, вратата леко проскърца.

– Заключено – промърмори Хобхауз. – В тебе ли е ключът ти?

– А, да, тук е. И хич не ме интересува дали оня е все още в безсъзнание. Ще бъда с нея през цялата нощ. Не ми се мисли какви ще ги върши този звяр, когато се събуди. Заключената врата даже не би го спряла.

Дейн се промъкна до прозореца. Внимателно дръпна завесите и освободи резето. Прозорецът се отвори. Студен дъжд поръси лицето му. Прехвърли крак през перваза като същевременно внимателно изучаваше стръмния покрив осеян с комини. В ключалката превъртя ключ.

– Побързай, защото това ревящо говедо може да се събуди и да ни открие.

Рейвнхърст тихо потъна в нощта. С лице потъмняло от ярост той започна да обмисля последните подробности около своя план.

– Събудете се, Тес! О, небеса, какво ви се е случило?

Тес се намръщи, опитваща се да се пребори с тъмните пръсти, впити в раменете ѝ.

– Моля ви, мис Тес, трябва да се събудите!

– Върви си... – измънка тя, като отвори очи. – Лети, какво...

– Аз възнамерявах да ви задам същия въпрос, мис! Намерихме Хоукинс в антрето пред стаята ви, в безсъзнание. Хобхауз го отнесе долу и аз дойдох да ви видя. Не можете ли да си спомните какво стана?

Тес прекара треперещи пръсти през бледото си лице.

НЕ СЕ ОПИТВАЙ ДА МЕ СПРЕШ!

Хоукинс?

Груби, топли ръце я повдигат. Усещане за твърди мускули, долепени до гърдата ѝ.

Не, не беше Хоукинс.

Тя отвори широко сивозелените си очи, обляна от нов наплив на болката. Тогава забеляза, че не е върху канапето, а върху леглото. Със сподавен стон се изправи на колене.

В този момент нещо падна на килима – копче от нейната нощница! Синият муселин се отвори, като разкри гърдата ѝ.

– Но как стана това? – запита Лети, зяпнала Тес от учудване.

„Мили Боже – помисли си Тес, – и това ли беше дело на Хоукинс?“

Тя долепи юмрук до стиснатите си челюсти. Трябваше да внимава, в противен случай кошмарите ѝ в най-скоро време щяха да се превърнат в част от реалния ѝ живот.

– Не зная, Лети! Трябва да съм припаднала, след като влязох в стаята. Помня, че беше тъмно и... – Тес сбърчи чело забелязвайки припламващата свещ върху нощната масичка.

– Хоукинс трябва да я е донесъл, мис. Този път той имаше и ключ. Хобхауз се опита да го спре, но хората на инспектора го задържаха. Когато се върнахме, го заварихме проснат на земята в коридора – долетя отговорът на прислужницата.

Тес потрепери, усетила студените тръпки на страха да пролазват по гърба ѝ. Докъде ли беше стигнал Хоукинс тази нощ в желанието си да я насили?

Погледът ѝ се спря на железният свещник на пода и внезапно дъхът

й секна. Да не би да беше използвала този предмет, за да се защити от неканения дебел посетител? И ако беше така, защо нищо не можеше да си спомни?

С побеляло лице тя погледна Лети, която само повдигна рамене.

Придържайки роклята си със замръзнали пръсти, Тес се смъкна от леглото и отиде до прозореца. Дъждът плющеше по покрива и се лееше като из ведро.

За миг над блатото проблесна светкавица и след това изчезна.

С крайчеца на окоото си тя видя нещо лъскаво на пода. Бавно се наведе и вдигна ключа, който беше паднал под прозореца.

Нейният ключ. Дори нямаше нужда да проверява дали влиза в ключалката.

Господи, какво се бе случило? Бе сънувала ужасен сън, а събуждането ѝ я ужаси още повече.

Но нямаше да се предаде – нито на Хоукинс, нито на когото и да било друг! С изправена глава Тес посрещна завладяващото я чувство на безпомощност и се пребори с него, както бе правила много пъти преди това. Както бе изплашена, сега я обзе дива ярост. Очите ѝ засвяткаха, докато си представяше как дебелия пръсти на Хоукинс опипват роклята ѝ.

Никога повече! – закле се тя. Никога няма да бяга. Никога няма да отстъпи и крачка пред никого и нищо на света! Ейнджъл беше нейна, Феърли – също!

Ако контрабандата ѝ помагаше да ги запази, тя щеше да прекара пратка бренди дори и край призрака на самия мистър Пийт!

Мръсната му свиня! Как е посмял да го стори!

На следващата сутрин Тес се събуди, изпълнена с ярост и недоумение, и зяпна разпилените на пода спални завивки и кърпи, като че ли никога повече нямаше да бъдат използвани.

– Къде е той? – властно запита тя Хобхауз, който бе застанал до нея.

– Бях го сложил на една кушетка в салона за гости, мис Тес. Събуди се по същия начин, по който си представям, че е заспал – грозен и ръмжаш. Цялата сутрин ругаеше и се кълнеше, че ще си отмъсти. Между другото на главата му е изникнала цицина, голяма колкото човката на Максимилиан. Предполагам, нямате представа къде я е получил?

– Не си спомням нищо – съвсем честно отвърна Тес. Погледът ѝ

отново се върна на разкъсаните ленени завивки на пода и тя изруга наум – „Чудя се само защо не съм го ударила по-силно“!

Двадесет минути по-късно тя се носеше в двуколката си из тесните улички на Рай. Вятърът развяваше дългата ѝ коса и подмяташе кестенявите ѝ къдрици пред очите ѝ. Кръвта ѝ все още кипваше при мисълта за арогантността на Хоукинс. Но все пак я предпочиташе пред безнаказаната ирония на Рейвънхърст.

Този човек беше груб, беше зъл, беше...

Тя забави с поводите хода на коня и се усмихна приветливо на двойка възрастни дами, които някога бяха приятелки на майка ѝ.

Той беше жалък, окаян и му липсваха добри маниери, но най-лошото бе, че беше опасен.

Тес още по-здраво стисна поводите. Слава Богу, че не бе я познал в тясната уличка, когато беше омазана със сажди. Но когато откриеше...

АКО откриеше – поправи се бързо тя, повдигна безразлично рамене и накара коня да забърза ход по Уинчелси Роуд към Феърли. С пламна-ли бузи почти прелетя през зелените пасища, по които пасяха безброй овце от Съсекс – картина, внушаваща вечно спокойствие и приказна красота.

Но Тес дори не я погледна.

Вместо това видя пред себе си чифт студени очи и обеща да отмъсти. Щеше да научи проклетия лондончанин на някои работи, първото от които беше, че тя не бе човек, който позволява да си играят с него.

Все още изпълнена с такива мисли, тя пришпори коня по алеята към Феърли. На половината път по склона спря и скочи долу, като захвърли поводите на стария слуга, който бавно се задаваше.

– Дай ѝ да яде, Томас. Аз ще бъда в параклиса.

Благовъзпитаният старец не зададе никакъв въпрос, а просто поклати бялата си глава и промърмори тихо нещо, докато отвеждаше пъстрата кобила на Тес. Той беше във Феърли вече двадесет години – достатъчно дълго, за да знае за странностите, които се случваха на хълмовете зад обрулените от времето стени на стария манастир, а и бе достатъчно благоразумен да не споменава за тях.

Като всеки друг, старият прислужник бе живял достатъчно дълго край мочурището, за да знае, че тези които не задават въпроси, никога не биват лъгани.

Топлите слънчеви лъчи нежно галеха раменете на Тес, докато вървеше забързано към облените в светлина стени на параклиса, точно на върха на хълма. По-късно възнамеряваше да посети и господарската

къща, но това щеше да стане след като видеше как е Джак.

Заобикаляйки висока, ожулена от времето стена, Тес се обърна, за да се увери, че никой не я наблюдава. Чак тогава, доволна от факта, че е сама се наведе и издърпа малък камък близо до основата на стената.

Чу се тихо изпукване и тънка цепнатина се отвори над камъка. Тес бързо промуши ръка и дръпна скритото отдолу резе.

Минута по-късно голям правоъгълен коридор се откри, след като в стената се отвори врата.

Студен, застоен въздух я лъхна от прохода. Далече долу някой се изкашля сподавено и след това долетя продължително стенение.

Джак!

С разтуптяно сърце Тес потъна в коридора, осветен от слаба светлина, който свършваше в каменна стая. В единия край на стаята, мятан се непрестанно в треска, върху леглото от слама лежеше побелелият мъж, наричан Ромни Лисицата.

Безмълвна, Тес се свлече край приятеля си и хвана студените му ръце. Лицето му бе измъчено и бледо, забеляза тя, а очите му блестяха от треската.

– Тес? Ти ли си, момичето ми? – Джак примига с черните си очи и се напрегна да я погледне. – Разбира се, че си ти – добави той с половин глас. – Никой друг не знае тези тайни проходи, освен теб – и внезапно се сви, разкъсан от нов спазъм на кашлица.

Тес наблюдаваше безпомощно, неспособна да направи нищо друго, освен да опъне вълнените одеяла около него.

Най-накрая кашлицата затихна. Белокосият контрабандист бавно отвори очи, за да срещне погледа ѝ с неговия – изпълнен с дива ярост.

– Сега, хубавице, възнамерявам да получа няколко отговора от теб. Какво, за Бога, си мислиш? Този глупак Хоукинс можеше да ни залови и двамата миналата нощ, а днес щяхме да увиснем на въжето! Или, може би бързаш да се видиш със Създателя си? – остро запита той.

Тес впи пръсти в одеялото.

– Напротив, Джак, възнамерявам да живея до дълбока старост. И също така да събера достатъчно пари, за да възкреса величието на Фейрли. А междувременно държа страноприемница и трябва да изплатя дълговете на баща си. Можеш ли да ми предложиш по-добър начин да направя всичко това? – възрази тя, като в очите ѝ се четеше предизвикателство.

Контрабандистът се намръщи.

– Но това не е живот за жена, Тес, а най-малкото за лейди като теб.

Тес само поклати глава.

– Мили думи, Джак, но кой ще плати за тези копринени рокли и кожени ръкавици? Кой ще издържа Ашли...

– Ашли?! – ядосано я прекъсна мъжът. – Господинчото трябваше да е тук и да ти помага, момиче, а не да се шляе с тези богаташи, университетски сополанковци и прочее. Прибери го вкъщи, Тес. Стига си е играл на маскарад.

– Не мога, Джак. Не и сега, когато съм толкова близо до това, което винаги съм искала.

– Близо до смъртта, с една дума. Не може ли да осъзнае това проклетата ти дебела глава?

– Това е риск, който съм готова да поема.

– Но аз не съм, за Бога! Не и когато кръвта ти ще лежи на съвестта ми, защото аз те въвлякох в тази опасна игра.

– Ще тежи само на моята съвест, Джак – възрази Тес развълнувана. – Няма да отговарям пред теб или пред който и да е. Не съм твоя дъщеря, не забравяй – но тонът ѝ леко омекна. – Въпреки че те обичам много повече отколкото собствения си проклет баща.

Пръстите на Джак потърсиха нейните. Дълго никой не проговори.

– Кога ти шукна тази шура идея? – запита най-накрая той.

– Преди около две години. В същата нощ, когато баща ми... – не довърши изречението си.

– В нощта, когато научи за смъртта на баща си – бавно каза Лисичката. – Имам чувството, че няма да стане, казвам ти. Е, беше ми приятно да доставям чай и коприна, за да помагам на теб и на момчето. Но това, не! – той прекара уморено пръсти през гъстата си бяла коса. – Бога ми, момиче, какво щеше да каже майка ти, ако разбереше в какъв живот съм те въвлякъл?

Тес само повдигна слабите си рамене.

– Тя би се радвала да разбере, че дъщеря ѝ се стреми към Феърли, по единствения начин, който зная, защото всичко което помня за моята майка, е това, че тя обичаше това място толкова силно, колкото и аз.

Мъжът върху сламеника затвори очи и слаба усмивка озари лицето му.

– Така беше, Тес. Никога няма да забравя как тя с часове стоеше и засаждаше маргаритки и иглики в бялата си градина – тонът му внезапно стана по-остър. – Но тя не обичаше чак толкова Феърли. И никога не би ми простила ако...

Очите му се отвориха – блестящи и непроницаеми.

– Дай ми дума, че ще се откажеш. Не желая твоята кръв да тежи на съвестта ми. Не и когато съм вече виновен за толкова много неща.

Тес потрепери, осъзнавайки колко много неща не знае за този човек. Каква голяма част от живота му бе тайна за нея!

Джак обхвана китките ѝ с ледените си пръсти. Опита се да се изправи на лакът.

– Дай ми дума, Тес! Сега! Никакви истории повече с хората ми. Няма да млькна докато не получа честната ти дума – пръстите му я стиснаха.

– Не мога да се откажа, Джак. Не, не мога. Не още.

Лицето на контрабандиста потъмня от гняв. Минута по-късно, обзет от нов пристъп на кашлица, той се свлече обратно на сламеника. Ръцете му започнаха да треперят и я пусна, като впи пръсти в одеялото.

Тес наблюдаваше безпомощно, докато пристъпът отмина. Той легнеше неподвижно, със затворени очи, изтощен и отпуснат.

– Не се тревожи, Джак – прошепна тя като намести одеялото върху гърдите му. – Аз научих урока си. В бъдеще ще бъде много внимателна.

Но мъжът до нея не отговори. Той вече беше потънал в мъчителен, неспокоен сън, изпълнен с много по-жестоки призраци отколкото неговата хубава посетителка би могла да си представи.

Тес бавно се изправи, неспособна да помръдне от страх. Този път той, нейната Лисица, бе наистина зле. Винаги преди бе имал дяволски късмет, беше успявал да се измъкне на драгуните и на митническите офицери, изигравайки им някой неповторим номер в блатата. Да, някак си винаги предугаждаше ходовете им до най-малките подробности, а това беше нечувано.

„Но не и този път“ – помисли си Тес докато гледаше пепелявото му лице.

И всичко това заради нея. Ако не се бе върнал, за да я спаси, сега щеше да е добре и далеч отук.

Проклятие! Тес ядосано избърса сълзите си. Но защо плачеше? Имаше ли смисъл да съжалява?

С влажен поглед тя коленичи под кръстосаните мечове в противоположния ъгъл на стаята.

За момент погледът ѝ проблесна, когато си спомни как Джак първо я учеше да прескача ограда с коня си и как се възхищаваше на грацията и сръчността ѝ. За Тес това беше отворена светла вратичка в суровото ѝ самотно съществуване. Да, от деня, в който се запознаха преди много

години, когато Джек беше доуцал ранен във Феърли, той като че ли я бе помел също като вихъра над канала, учейки я как да достигне радостите в живота. А, сега?

Намръщена, Тес се наведе да докосне гравираната сребърна дръжка на шпагата. Това бяха оръжията на дядо ѝ, старателно скрити тук от баща ѝ, който така или иначе щеше да ги е проиграл отдавна, както беше проиграл всичко останало ценно във Феърли.

Дори собствената си дъщеря.

Тес тихо извика и като погледна надолу видя как рапирата се връза в пръстите ѝ. Чергите ѝ замръзнаха докато наблюдаваше как кръвта ѝ бавно се стичаше от раната.

Никакво съжаление! Никакви кошмари повече! Баща ѝ си бе отишъл и тя се бе освободила от тиранията му завинаги.

Като че ли насън, тласкана от нечии невидими ръце, Тес прекоси тунела и излезе на повърхността. След това пресече тясното каменно дворче и се изкачи по стръмните стъпала, които водеха към полуразрушения покрив на параклиса.

Бавно отиде до просторната ъглова кула и се облегна на лакти на стоплената от слънчевите лъчи скала, като се вгледа в ивицата земя и море, ширнала се пред нея.

На юг беше Рай, а отвъд се разполагаше канала, чиито тюркоазени води се сливаха с безоблачното синьо небе в далечината. Този ден морето беше спокойно, само бели точки се забелязваха далеч, отвъд мястото, където канала се вливаше в Дънджинес. Само като присви очи Тес успя да забележи малката двумачтова платноходка, плаваща към Уинчелси. Имаше нещо в тази лодка, което я накара да се замисли за френския кораб „Свобода“, който зърна за съвсем кратко време миналата нощ.

Капитанът трябваше да е доста храбър човек, щом си позволяваше да предизвиква Кралската флота, при това в нейни води! Но храбростта имаше безброй лица и Тес знаеше това. Някои ярко се открояваха, като предизвикваха възхищение у всички. Други тлееха незабелязани в дългите нощи на болка и отчаяние, невидяни и неоценени от някого, освен от шепа хора. Такъв кураж имаха малцина, но на този кураж се опитваше да се научи Тес, докато се бореше да спаси тези оголени стени, към които таеше най-съкровена обич.

Дори сега тя не би могла да определи какво точно я влечеше към тази развалина. Дните на величието на параклиса бяха безвъзвратно изчезнали преди векове, а и Феърли не беше в по-добро състояние. От удобната си позиция високо на кулата Тес можеше да види врабчетата

свили гнезда в стрехите на къщата и липсващите стъкла на широките двукрили прозорци.

Да, стените бяха се поддали на разяждащата ги влага и стълбищата бяха нестабилни, но това беше нейният дом, единственото място, където някога щеше да се чувства сигурна. Феърли беше в кръвта ѝ и тя щеше да направи всичко, което бе по силите ѝ, за да го спаси.

Още когато беше малко момиченце Тес молеше майка си да ѝ разказва с часове, отново и отново, древните легенди. Разкази за това, как римляните построили морска крепост близо до голямото пристанище. Разкази за това, как в по-късните години норманите последвали примера им издигайки високо своите кули около римската зидана крепост. Тези творения някога създадени в морето сега отбелязваха местонахождение то на блатата.

Внезапен страх пролази по гърба на Тес. Тя си спомни за най-старата от всичките легенди, меланхолична история, която винаги караше майка ѝ да плаче. Тес много добре помнеше как сядаше със скръстени крака на плодородната черна земя, докато майка ѝ работеше в градината си от бели цветя. Неподвижна и безмълвна Тес бе слушала милиони пъти историята за двамата обречени влюбени, които намерили края на дните си някъде в земите на Феърли.

Те все още продължаваха да се разхождат по парапетите, поне така говореха хората, в безлунни нощи, когато вятърът виеше остро и духаше откъм морето. Томас твърдеше, че е виждал призрачните им фигури няколко пъти, придружени от странни и далечни звуци на гайда.

Нова студена тръпка премина по гръбнака на Тес. Тъмнината проникваше в мислите ѝ и тя потрепери. Как можеше да е толкова глупава? Това не беше нищо повече от една детска приказка, в края на краищата. А и тя не беше вече дете.

С леко повдигане на раменете тя се изправи, като погледът ѝ пробяга с любов по смарагдените хълмове и след това се плъзна надолу към тюркоазените води на залива Феърли. Да, това беше нейното място. Това бе единственият дом, в който някога щеше да живее и никакви духове или митнически офицери, дори и онзи проклет бивш флотски офицер не биха могли да ѝ попречат да го стори.

Тес стоя в кулата около два часа. През цялото това време Джек не се събуди, но най-накрая търпението ѝ бе възнаградено. Бузите му взеха да придобиват цвят и дишането му се нормализира.

Осъзнавайки, че нищо повече не би могла да стори за своя приятел, Тес опъна одеялото върху тресещата се фигура и тръгна към изхода. Когато излезе от прохода остър писък над главата ѝ я принуди да погледне нагоре, където снежен сокол се виеше грациозно, разперил дългите си бели криле в безоблачното небе.

Тес се закова на мястото си, хипнотизирана от съвършенството на устремения към морето полет на птицата. В този миг я прониза жестока завист – колко е хубаво да летиш така и да няма нито граници, нито тревоги!

Изведнъж Тес прецени, че откакто се помни, винаги е носила отговорност за другите. Години наред се бе грижила за немощната си майка, като я бе предпазвала от гнева на баща си.

И тогава бе дошло разорението на баща ѝ и заплахата да загубят Феърли.

Соколът изчезна в далечината. Тес отпусна уморено рамене. За момент се почуди как би се чувствала, ако някой друг поеме товара от плещите ѝ, ако почувства опората на силни ръце.

Но знаеше, че това няма да се случи. Поне не с нея.

И каква беше ползата от подобни мечти? Това бяха илюзии за хора със слаб характер. Не, тя нямаше нужда от нищо и никого. Добре бе научила горчивите уроци на живота.

Изведнъж си спомни чифт жестоки очи с цвят на бурно море.

Напрягна се. Ще ти покажа, проклети виконте, закани се тихо.

ВСИЧКО ЩЕ ТИ ПОКАЖА!

10.

Хобхауз нетърпеливо чакаше на стълбите пред входа, докато Тес закарваше двуколката в конюшните зад Ейнджъл. Един поглед към лицето на иконома ѝ стигаше да разбере, че има нещо нередно.

– Три жени чакат вътре, мис Тес. Същите три, които идваха миналата седмица да набират благотворителни средства. Казах им, че ще си дойдете много късно, но те отказаха да напуснат.

Тес се намръщи. Добре знаеше, че въпросните дами не са дошли на приятелско посещение. Напротив – опасната мисис Тредуел беше демонстрирала вече презрението си към Тес, при няколкото им срещи. За още по-голяма беда разгътният ѝ син беше започнал да души около страноприемницата и беше устроил клопка на Тес във винарната – беше се опитал да я опипа с потните си ръце.

След всичко това Тес не хранеше илюзии относно това посещение.

– Как е Джак? – попита тихо Лети, когато Тес влезе в антрето.

– Вече не така блед за щастие. Томас ще се грижи за него докато се върна. Какво искат посетителките? – попита Тес.

– Досадната мисис Тредуел е. Довела е миниатюрните сестри Грабтрий. Навърташе се тук като лешояд, като се стараеше да притеснява всеки. И всички отлично знаем в кого ще си забие ноктите. Неприятна гледка, на която надявам се да не бъда свидетел!

– Смятам, че аз ще съм жертвата, Лети – сухо отговори Тес. Тя въздъхна и разтърка раменете си, които я наболяваха. – Надявах се този сблъсък да бъде избегнат, но старата явно няма такова намерение. За съжаление няма да намери това, което търси! Къде са те? – попита Тес, като отметна назад къдриците и заглади полата си.

– В нишата на предверието – каза Лети с усмивка.

– Ами! Та там няма място даже за две от тях. Ах, Лети, какво зло създание си ти! – засмя се Тес.

– Не само аз! И искрено се надявам дебелите им крака да се оплетат и разранят, ако се опитат да станат. Добре ще им дойде на коварните твари! Искате ли да остана? – попита тя.

Тес въздъхна.

– Не, само ми дай няколко минути и ги доведи в канцеларията. Но помоли Хобхауз да дойде и да ме измъкне след десетина минути. И да е намислил някакъв проблем в кухнята – изразителната уста на Тес се

изви в усмивка. – Само се надявам подобно нещо наистина да не се случва, защото живея в постоянен страх печката да не избухне.

– Хобхауз каза, че почти я е поправил, мис Тес, така че не се притеснявайте.

– Този човек е цяло съкровище! – Тес внезапно хвана Лети за ръката. – Наблизо ли е Рейвнхърст?

– Мисля, че преди малко излезе. Да го пратя ли горе, когато се върне?

– Разбира се, че не! – изстреля Тес с блеснали очи. – Всъщност, ако пожелае да ме види, кажи му, че съм заета със счетоводните книги и че при никакви обстоятелства не мога да бъда обезпокоявана.

– Много добре, мис – тъмните очи на Лети се свиха. – Ще кажа и на Хобхауз.

– Казвала ли съм ти, че си много мила, Лети?

Прислужничката се ухили.

– Не достатъчно често.

– Заминавай, нахалнице! – отговори Тес с дяволите усмивка. – Да не караме мисис Тредуел да чака повече.

Ако зависеше от мен, старата вещица можеше да чака с векове – измърмори Лети, като се запъти да търси Хобхауз.

Точно след пет минути Лети въведе трите матрони със сериозни лица в канцеларията на Тес. Начело бе мисис Тредуел, пълна жена на около шестдесет години, облечена в кафява дреха. На главата ѝ бе кацнала малка грозна шапка с три кафяви пера, надвиснала над червендалестото ѝ лице. Тя непрекъснато се мръщеше и буташе перата, които ѝ влизаха в очите.

Веднага стана ясно, че мисис Тредуел с продълговатото лице, бе дошла за кръв.

По-точно за кръвта на Тес.

– Е, мис Лейтън, радвам се, че най-накрая свършихте „спешната“ си работа – заяде се матроната.

– Съжалявам, че отсъствието ми ви причини неудобства. Ако бяхте изпратили бележка да съобщите за вашето намерение да ме посетите щях да съм тук – хладно отвърна Тес, като покани дамите да седнат.

Мис Алиша Грабтрий, около петдесетгодишна стара мома, слаба, с безлично лице, имаше намерението да положи кокалестото си тяло в един стол до прозореца, но острата команда на мисис Тредуел я спря.

– Не сме дошли да седим, мис Лейтън! – властно съобщи жената в кафяво. При всяка нейна дума дългите пера над челото ѝ потрепваха като потвърждение на казаното. – Достатъчно ни забавихте вече, затова да си дойдем на думата.

– Не се и съмнявам, че така ще направите – сухо отвърна Тес.

– Хм, точно такъв устат отговор очаквах от вас, мис Лейтън – каза матроната. – Станала сте пословична в този град. Важничите тук в Ейнджъл, като общувате с най-низша класа хора и давате лошо име на благоприлични дами. Още повече, че оказвате гибелно влияние върху нашите благовъзпитани дъщери. Затова сме дошли днес!

Гласът на мисис Тредуел се изви, като достигна гръмливите тонове на съобщението на пратеник, известяващ пристигането на кралска особа.

– От името на Женското общество за нравственост, настоявам да се оттеглите от Ейнджъл веднага и да се откажете от тази неподходяща за жена работа.

Лицето на Тес бе станало като неразгадаема маска, докато тя се настаняваше зад чудесното орехово писалище и остави гостите си упорито да стоят на вратата.

– И ако не се съглася с тази... молба? – попита тя меко.

– Тогава нашите членове са готови да предприемат необходимите действия.

– Да не мислите да замерите двуколката ми с развалени плодове? Или ще има дуел?

Лицето на мисис Тредуел придоби грозен червеникав оттенък.

– Смей се нахалнице. Смей се докато можеш. Но скоро ще видиш последиците от неблагоприличното ти държание. Тогава няма да бъдеш толкова твърда, уверявам те!

– И кое е това непристойно държание, за което ще бъде наказана, мадам? Това, че навивам ръкави и пера с перачките? Или това, че се боря със зъби и нокти да запазя тази странноприемница здрава?

– Знаете отговора добре, мис Лейтън – перата сега висяха точно пред лицето на матроната, като гъделичкаха носа ѝ. Пуфтейки с раздразнение, тя ги издуха настрана. – И не се опитвайте да ни заблудите с вашата хитрост. Не възнамеряваме да ви даваме повече примери за безсрамното ви държание!

– Наистина ли? – меко каза Тес. Сивозелените ѝ очи блестяха заплашително. – Ако не съм се провинила в нещо по отношение на странноприемницата, то значи има нещо друго. Може би това, че наредих

съпругът ви да бъде изхвърлен, когато се опитваше да заведе една кипърка в стаята си миналата седмица.

Сестрите Грабтрий ахнаха в изумление.

– Как смеете! – изсъска мисис Тредуел, като от устата ѝ полетяха пръски слюнка.

– Или може би за това, че се отнесох и със сина ви по същия начин? – продължи хладнокръвно Тес. – Една чаша е достатъчна, за да разпали страстта в него, знаехте ли това? Той се опита да ме изнасили в собствена ми винарна. Всъщност, стигнала съм до заключението, че вашето семейство е с непристойно поведение, мадам. Вероятно ще се наложи да свикам събрание, за да се разбера с вас!

– Няма да позволя подобно нещо, чувате ли ме какво ви казвам? Но това е скандално!

– Напълно съм съгласна с вас, мадам. Трябва да оказвате по-добро морално влияние върху мъжете във вашето семейство.

– Това по-скоро се отнася за вас, каквато сте безсрамница, нахално същество такова!

– А вие сте долна двуличница с лице на кон, която тероризира мъжа си и бие кухненските си прислужнички. Знам това, защото аз съм тази, която съм превързвала раните им и то неведнъж. Да, вие сте добра опора на обществото, наистина. Ходите на църква всяка неделя и мамите търговците през останалото време от седмицата. Срамота! И вие ли сте дошла да ми давате уроци по поведение?

– Как ти, безсрамна малка... – бясна матроната постави дебела ръка на огромните си гърди. Когато бе в състояние да говори отново, гласът ѝ бе станал писклив, придобил нотките на истерия.

– Няма да остана тук нито минута повече да слушам как ме обиждат такива като вас. Йезавел!

– В такъв случай, вратата е точно зад вас.

– Вие сте позор за нашия град, ето каква сте! Позор за жените, по-точно! Позор за милата ви, починала майка! Ако можеше само добрата сладка Виктория да види какво станахте!

Лицето на Тес побеля, като само две малки червени точкица заиграха високо на бузите ѝ.

– Престанете, мадам – властно каза тя, като гласът ѝ придоби застрашително нисък тембър. – Никога повече не споменавайте името ѝ в мое присъствие. Вие покварявате въздуха, който тя е дишала, и аз няма да позволя да опетните името ѝ, произнасяйки го с вашата уста! Сега – вълн, всичките – каза ледено тя, като се изправи. – Преди да съм

променила решението си и да съм повикала Хобхауз да ви изхвърли на улицата, както ви се полага!

– Много добре, мис Лейтън. След като доказахте с намеренията си проклетото си поведение. Но въпросът съвсем не е приключил, предупреждавам ви! И последиците за вас ще са всичко друго, но не и приятни.

Точно тогава в коридора се чу тихо пърхане на крила. В следващия момент Максимилиан прелетя през вратата, пърхащ със зелените си криле. Той обиколи два пъти стаята, след това внезапно видя лицето на мисис Тредуел, добило пепеляв оттенък, по което висяха отпуснатите пера на шапката ѝ.

Викайки остро, папагалът полетя надолу, за да я погледне по-отблизо.

– Помощ, нападат ме! – изкрещя гневната матрона.

– Глупости, той просто е заинтересован от украсата на шапката ви. Максимилиан, ела тук веднага!

Но това странно нещо с кафяво оперение действаше като примамка за птицата. Максимилиан изпърха с криле, като кацна на шапката на мисис Тредуел. От удобната си позиция той поклати глава напред-назад, изучавайки кафявото оперено нещо, което беше взел за съперник от собствения си птичи род, дошъл неканен на неговата територия.

– По дяволите! По дяволите! – той отвори острата си човка и за начало започна да кълве конкурента си.

– М-махнете това чудо от м-мен! – процеди мисис Тредуел през зъби.

– Максимилиан! Веднага се махай от там! – Тес с мъка се съдържа-ше да не избухне в смях при вида на лицето на матроната, където страхът се примесваше с яростта.

С мощно изскърцване на силната си човка, пъстроцветния папагал кълвна крайчеца на едно кафяво перо. С триумфален писък той отлетя отнасяйки завоеването си.

– На оръжие! – изписка той, като кацна на бюрото на Тес. – Скали на хоризонта!

– Видяхте го със собствените си очи! – извика мисис Тредуел с почервеняло лице. – Това отвратително създание се опита да ме нападне. Ще се оплача на съдията за това, запомнете думите ми!

В този момент Едуар се появи на вратата, придружен от Хобхауз и Лети. Присвил очи готвачът бързо пое положението в свои ръце.

– Кой тук пици като диво прасе? Вие ли? – дебелият му пръст посочи в посока на мисис Тредуел. – Ако продължавате, кълна се, че

тогава наистина ще ви дам повод да цвилите!

– Той е луд! – извика мисис Тредуел. – Всичките са луди!

– А вие, сте една грозна дърта крава! Измитайте се! – изръмжа яростно готвачът.

– Елате, дами! – гласът на матроната потрепери в желанието ѝ да спаси опетнената си от тази последна обида чест.

С непроницаеми лица Хобхауз и останалият персонал се отдръпнаха, като образуваха пътека до коридора за трите жени.

Но последните думи останаха за Максимилиан, който сега се бе разположил удобно върху рамото на Тес.

– По дяволите! – изписка той весело. – Грозна дърта крава! Грозна дърта крава!

11.

– Сега, след като се освободихме от тази сврака, ми кажете тъжната новина, Хобхауз, защото виждам, че проклетото нещо далеч не е поправено.

Сивокосият прислужник на Тес бе коленичил до нея в кухнята и се взираше в „древната“ печка.

– Скарите са почистени, както и кюнците. Дяволски много време ми отнеха. Дори и комина отворих, но там нямаше нищо, което да го е задушило. Опасявам се, че този път проклетото нещо ме озадачи, мис Тес.

Хобхауз поклати глава и прокара покритите си със сажди ръце през косата си:

– Започвам да мисля, че дяволското чудо наистина е обитавано от духове, както твърдеше Едуар.

Тес въздъхна. Точно от това нямаше нужда – от обитавана от призраци печка! Която на всичкото отгоре беше и развалена – помисли си тя. Мътните го взели! Тъкмо когато вече почти се беше разплатила със смазващите я дългове...

– Разкарай се от пътя ми, глупако!

Без предупреждение Еймъз Хоукинс влезе през вратата зад Тес.

– А, значи ето ви къде сте била. Ще разговарям с вас, мис Лейтън – изръмжа той. – Насае. Всички останали – вън!

Лицето на Хобхауз придоби сурово изражение. Той се изправи на крака и се взря в дебелия инспектор.

– Сега, само един момент – процеди през зъби той.

– Вън! – отвърна Хоукинс. – В противен случай ще окошаря още тук и веднага това гнездо на бандити!

Тес потрепера, усетила невероятна злоба в този глас. Чудеше се откъде извираше тази омраза и дали Хоукинс не се преструваше, само за да я изплаши, но така и нямаше желание да узнае отговора. Не и когато двадесет буренца с контрабандно бренди бяха горе в стаята й, където един достатъчно мнителен човек би могъл да ги открие.

– Какъв е проблемът, инспектор Хоукинс? – хладно запита тя.

– Разкарайте ги оттука. Тогава ще говорим.

Тес скришом се усмихна на Хобхауз и на двете кухненски прислужнички, които се измъкваха зад гърба на инспектора, зяпнали с

широко отворени очи.

– Можете да излезете всички. Ще обсъдим проблема с печката по-късно, Хобхауз.

С подчертано нежелание преданият слуга изчака останалия персонал да излезе и тогава се оттегли безмълвно от стаята, като нарочно остави вратата след себе си откритата.

– Затвори проклетата врата! – изрева Хоукинс.

Хобхауз не изпълни заповедта му и затова инспекторът прекоси стаята и затръшна вратата с ритник.

– Няма нужда да чупите вратата – хладно каза Тес, но сърцето ѝ заби като чук, когато се намери лице в лице с Хоукинс. Изведнъж тя се почувства много уязвима, спомняйки си за предната нощ, като се чудеше какво точно се бе случило тогава.

Но тя определено не можеше да попита за това Хоукинс!

За да прикрие уплахата си Тес се отправи към масата. Там, с лице придобило суров и непроницаем вид, се хвана за облегалката на един стол и се обърна към своя противник. Нещо ѝ подсказваше, че най-добрата защита за нея в този момент беше обидата.

– Е, инспекторе? Сигурно сте доволен от себе си. Вашите хора не бяха пропуснали нищо. Сега нито една ленена завивка или кърпа в Ейнджъл не е останала здрава. Но съм убедена, че не сте дошъл, за да обсъждаме вашата грубост.

Хоукинс присви малките си кръгли святкащи очички.

– Мръсна малка кучка! – изръмжа той. – Кой го направи? Хобхауз? Или оная дребен французин?

– Нямам ни най-малка представа за какво говорите, инспекторе.

– Нима? За цицината на главата си говоря, ето за какво! Попречването на офицер на короната да свърши дълга си се счита за голяма обида и се наказва с бесилка, мис Лейтън. Бихте ли желала да почувствате как въжето се затяга около нежното ви вратленце, да усетите как краката ви ритат безпомощно и въздухът не прониква в дробовете ви?

– Още някоя заплаха, инспекторе?

– Заплаха, не, просто отбелязване на фактите – очите му потъмняха пресмятайки. – Мога да затворя Ейнджъл на минутата, знаете ли това?

Блъфяраше ли?

– Вероятно имате основателна причина за това – ледено заяви Тес.

– Подозрение за укриване на опасен престъпник.

– Но това не е вярно и вие го знаете!

– Така ли? Ако не за това, то за укриване на бренди. Така устройва

ли ви, мис Лейтън? 100 буренца, за да бъдем точни, незаловения дял от последния набег на Лисицата. Е, ние заловихме част от контрабандната стока, но още много пропуснахме. А тези 100 буренца са някъде наблизо, толкова близо, че даже ги надушвам, за Бога! – дебелите устни на Хоукинс се изкривиха в усмивка. – Затова смятам отново да огледам Ейнджъл. Нямам намерение да обърна всичко наопаки, разбира се, но...

– Вие вече го сторихте, мътните ви взели!

Хоукинс повдигна рамене с безразличие.

– Колкото до лепените завивки... е, работата за краля изисква да сме съвсем съвестни, знаете – очите на Хоукинс станаха безцветни и в тях се четеше нотка на триумф. – И отново имам намерение да съм „съвестен“ докато не открия никакъв повод да продължавам да претърсвам.

Пламъци на ярост прогориха кръвта на Тес. Арогантна свиня, той искаше да срине Ейнджъл докато...

– Моето бренди е бутилирано още по времето на дядо ми, инспекторе. Ние не използваме контрабандни стоки тук и ще бъда много щастлива, ако успея да ви убедя в това – ръцете ѝ стиснаха облегалката на стола като връхчетата на пръстите ѝ побеляха.

– О, доказателствата ще са нужни, така или иначе. Можете да разчитате на това – изръмжа той. – И ще започнем от мазето. Само аз и вие самата – добави мрачно той. – Като наредите никой да не ни безпокои. Този път ще завърша това, което започнах предишната нощ – обеща той, с поглед впит в устните ѝ.

Свирепостта, която прочете в очите му, я накара да потрепери. Представата ѝ за това, какво възнамерява да прави с нея този звяр, когато останат сами в мазата беше доста ясна. Още от първия ден, когато дойде в Рай, Хоукинс вървеше по петите ѝ, правейки ѝ неприлични предложения за това как тя би могла да избегне всички тези проблеми. Доста дълго време беше успявала да го отблъсне, като се правеше, че не разбира за какво ѝ говори.

Двата пъти, когато бе отишъл твърде далеч със заплахите си, наблюдателния Хобхауз бе пристигнал да осуети плановете му. И тогава, миналата нощ...

Какво се бе случило тогава?

Тес се опитваше да не показва какво мисли.

– Хобхауз ще ви заведе да огледате пивницата, инспекторе. За съжаление съм твърде заета със счупената печка, за да ви придружа.

В следващия миг калните ботуши на Хоукинс тропаха по пода.

– Тогава ще ви отворя много повече работа, преди да съм свършил

с това място – изрѣмжа той. – А, да, и преди да приключа няма да са ви останали нито пердета, нито одеяла. Също и легла и столове! Хората ми ще обърнат всичко с главата надолу и след това ще го изхвърлят на улицата – той присви безцветните си очи. – Е, освен, ако се подчините на заповедта – протегна дебелите си пръсти към ръцете на Тес, като я избута до масивното дъбово бюро. – Ледената кралица, така ви наричат хората, но аз ще стоя този лед, за Бога! Ще ви го напъхам между краката и ще ви накарам да ме молите за още! – изрева той, а Тес усети неприятния му дъх.

Тя яростно се опита да се отскубне от опипващите я пръсти. Но Хоукинс заби нокти в талията ѝ и я притегли към себе си.

– Кучка, сега ще ти покажа как трябва да се държиш – той дишаше тежко, мачкайки зърната ѝ.

– Пусни... пусни ме, мръсно копеле! – изпълнена с гняв и болка, Тес се изви, но не можеше да надвие Хоукинс.

С трепереща ръка заопипва лавицата зад себе си, като отчаяно търсеше оръжие за отбрана срещу него. И тогава пръстите ѝ напипаха капския нож на Едуар. Дива ярост се изписа по лицето ѝ и тя откачи сатъра. С разтуптяно сърце вдигна острието над Хоукинс.

На всичко бе готова, само тези ръце да се махнеха от нея!

– По поръчение на краля, а, Хоукинс?

Бавните думи секнаха яростта на Тес. Тя замръзна на мястото си стискайки дръжката на сатъра.

– Де, да бяха толкова точни всички митнически офицери!

Тежкия инструмент бе измъкнат от белите, треперещи пръсти на Тес. Хоукинс взе да ругае.

– Проклет да си, Рейвънхърст! Някой ден ще ме подтикнеш да направя нещо... – лицето му почервения, докато се взираше в подигравателните очи на натрапника.

Рейвънхърст повдигна леко черната си вежда.

– По кое време ще имам щастието да ви срещна, Хоукинс? Готов съм по всяко време и на всяко място, по ваш избор – той се приближи, като хвана по-здраво сатъра. – Но дотогава ви съветвам да сте много внимателен, защото иначе ще ми достави голямо удоволствие да ви затворя устата веднъж завинаги.

Митническият инспектор се вцепени, изпълнен с ярост, но малко или много изплашен от студения блясък в очите на Дейн.

– Ще ми се да видя как ще стане това, Рейвънхърст – каза Хоукинс, като отстъпи към вратата и се обърна към Тес.

– Не съм приключил с вас още! Имайте го предвид, мис!

С тези думи той излезе от стаята, като проклинаше по целия път през коридора.

Тес потрепери слаба и потисната от обидата на Хоукинс. Бавно подпря гръб на китайското бюро с леко присвити в колената крака.

– Започвам да се питам, Тес Лейтън, дали не си луда! – каза Рейв्हърст, докато тъмните му очи търсеха бледото лице на Тес. Косата му беше мокра и гъстите къдрици се спускаха върху яката на безупречно бялата риза. Изглеждаше силен и хищен, владеещ изцяло ситуацията. – Нашият митнически инспектор става опасен. Някой ден няма да съм тук да те спасявам.

– О, я си отивай и ме остави на мира – изплака Тес със сълзи на очите. – Ти не си ми спасител, а напаст!

– А ти си голяма глупачка! – с бляскащи очи Рейв्हърст се приближи, докато твърдото му бедро застана на сантиметър от нейното. – Глупаците не живеят дълго, мила. Запомни това – дъхът му, топъл и примесен с миризма на бренди я погъделичка по бузите.

В съзнанието на Тес проблесна безумната мисъл, че иска да я целуне. Но Рейв्हърст стоя дълго наведен над нея, разглеждайки я с лазурните си очи.

След това протегна ръка и закачи сатъра на мястото му.

При движението платът на ризата му се опъна и под нея се очертаха напрегнатите му мускули. Погледът на Тес бе привлечен от триъгълника на врата му, където платът се разширяваше, за да разкрие мургавата кожа покрита с черни косъмчета.

В един миг телата им се срещнаха предизвикателно.

Беше му топъл и настоятелен.

Беше й студена и беззащитна.

„Кога щеше да свърши този кошмар?“ – отчаяно се запита Тес, като се опита да го отблъсне. В този момент усети студ и леко потрепери, като че Дейн бе погълнал цялата топлина от стаята.

Зад нея острието все още се клатеше и поскърчваше. Очите на Рейв्हърст потъмняха постепенно, докато полюшванията на сатъра бавно замряха. Погледът му бе твърд, той разглеждаше лицето й неочакващо нищо, още по-малко обещаващо.

Какъв ли бе опитът набраздил така дълбоко челото и устата му? – запита се Тес, но следващите му думи я накараха да се замисли защо въобще трябваше да й пука за това.

– Защо не се омъжиш за Ленъкс?

– Ти... ти си подслушвал!

Рейвнхърст се усмихна.

– О, малко.

– Тази работа е моя и само моя.

– Интересен подбор на думите, скъпа. Само от Ленъкс ли се страхувах или от всички мъже.

– Ти, мръсен...

Рейвнхърст потисна една ругатня.

– Чудя се дали разбираш в какво опасно положение се намираш?

– Един брутален митнически инспектор не може да ме изплаши, Рейвнхърст – с неестествен глас извика Тес.

Тя почувства, а и видя напрежението на високия мъж. Той едва сдържаше нервите си.

– Но ти забравяш едно, скъпа – прошепна Рейвнхърст, устата му бе само на сантиметър от нейната. – Хоукинс не е единственият ти враг. Нито най-опасният.

Максимилиан, който до този момент бе наблюдавал сцената мълчаливо, изведнъж се размърда и тръсна глава.

– Стоп! – извика той. – Огромни вълни откъм подветрената страна! Внимавайте!

След миг вратата на кухнята се отвори широко с пронизително искърцване, Рейвнхърст отстъпи назад, когато лорд Ленъкс влезе в стаята.

– Значи за втори път ви откривам тук. Хобхауз ми събщи... – изведнъж усмивката му се вледени, защото видя високият мъж само на сантиметри от Тес.

Виконтът бавно се обърна и подпря дългото си тяло на печката.

– О, простете – каза Ленъкс, а гласът му охладня. – Не знаех, че сте заета.

Тес беше бясна. Отметна косата от рамото си.

– Не, вие не се натрапвате, лорд Ленъкс. Аз само... само имах малко работа с един наемател – тя бързо се отдалечи от Рейвнхърст. – Смея да твърдя, че не се познавате с виконт Рейвнхърст. Дошъл е да нагледа Кралския военен канал и ще бъде в Ейнджъл докато другите шабове се приготвят.

– Тук грешите, драга. Срещали сме с виконта преди няколко години – усмихна се Ленъкс, протягайки ръка към мъжа до печката. – Неочаквано удоволствие, Рейвнхърст. Дори тук, в тази дълбока провинция на Съсекс, сме чували за подвизите ви в морето.

Дейн бавно протегна ръка и пристъпи да отвърне на поздрав на Ленъкс, като повдигна тъмната си вежда при похвалата.

– Без съмнение подвизите ми са били преувеличени от разказвачите – обърна се към Тес. – Но се опасявам, че отнех прекалено много време на мис Лейтън. Ще се оттегля.

При тези думи той тръгна с тежки стъпки към вратата.

Тес ядосано откри, че ѝ е трудно да откъсне очи от широките рамене на Рейвънхърст. Пребори се с тази моментна слабост и се обърна към Ленъкс с широка усмивка.

– Много мило от ваша страна да ме посетите отново толкова скоро, милорд.

– Това ми звучи като „много ми е неприятно, че идвате да ми досадите отново“.

– Познавате ме достатъчно добре, за да знаете, че ако го мислех, щях да го кажа.

Той се намръщи и взе ръката ѝ.

– Но вие сте разстроена от нещо. Свързано ли е с него?

Тези думи върнаха Тес към подигравателния въпрос на Рейвънхърст – „Защо не се омъжиш за Ленъкс?“ – това я накара да посърне.

– Този мъж? Какъв интерес бих имала от това?

– Не зная как да започна – зелените очи на Ленъкс потърсиха лицето на Тес. – Надявам се, не сте променила решението си относно моето предложение.

Тес се стегна и това бе достатъчно.

Лорд Ленъкс се усмихна тежко и пусна ръката ѝ.

– Тогава само потвърждава предложението, скъпа моя. Само не се бавете, защото ще дойде ден, когато вече ще съм остарял и очукан, с кичури бяла коса по слепоочията като Рейвънхърст.

След като той си тръгна Тес дълго стоя неподвижно край прозореца. Бузата ѝ все още гореше, на мястото където я беше целунал Ленъкс на тръгване.

– Земя на хоризонта – забръщолеви Максимилиан. – Опасни плитчини.

– О, млъкни, досадно създание – сопна му се Тес. И ритна ядосано счупената печка, чудейки се как да си подреди деня.

Отговорът дойде по-рано отколкото го очакваше.

Някъде отгоре долетя дълбок тътен. След секунда големия железен отдушник се откачи и експлодира в комина върху печката, като причини порой от тухли.

Преди да си легне тази нощ Тес провери здравето резе, което Хоб-хауз беше монтирал съвсем наскоро. След това със странно разтреперани пръсти пусна лъскавото резе на прозореца.

Готово, каза си, никой няма да влезе в стаята тази нощ. Същевременно се чудеше защо сигурността на тези съоръжения не успокояваше странното ѝ притеснение.

В открито море, капитанът на „Свобода“ наблюдаваше сребристите скали на север към Англия. Силните му крака бяха стъпили здраво на палубата, а вятърът духаше в лицето му, но той не усещаше солените пръски на морето.

Лицето ѝ беше в мислите му. Тялото ѝ караше кръвта му да кипне.

„Скоро, моя кестенява красавице“ – обеща той, а вятърът играеше в косите му.

Глуравите англичани с катера Ревеню, нямаше да хванат плячката си тази нощ. Да, „Свобода“ беше много по-бърз, за да могат такива като онези да го хванат. Добре обучен екипаж беше винаги готов да изпълни заповедите на своя капитан, като оставяше Андре ле Брикс да се наслаждава спокойно на собствените си удоволствия. А едно от тях бе да мисли за жената, чиято коса бе с цвета на разпенено бургундско, а очите ѝ просветваха като на котка.

Често я бе виждал през изминалия месец, въпреки че самата тя не знаеше за това. Понякога той тайно излизаше от убежището си, изпълнен с триумф от успеха на последния набег, като от стройното му мускулесто тяло се носеше приятния мирис на море. С горда крачка вървеше по тесните улички и накрая заставаше под прозореца ѝ, който беше крайната му цел.

Наблюдаваше. Чакаше.

Беше опасно, разбира се. Всъщност екипажа го считаше за доста смахнат, но тя беше жена, която подлудява мъжете, помисли си капитана на „Свобода“. А опасността само подсилваше възбудата му.

От седмици бленуваше за нея – една огнена жена. Умелите му пръсти щяха да я накарат да стене и да се топи като лед.

„Скоро, ма шерс – каза твърдо той. – О, да съвсем скоро ще те имам.“

Два пъти през нощта Тес се буди, убедена, че е чула прищракване в

ключалката или скърцане на дървения прозорец. И двата пъти стоеше вцепенена от ужас и очакваше неканения посетител да се появи.

Но това беше само вятърът, който се блъскаше в стъклата, карайки ги да треперят.

Така поне си го обясни тя, когато се пхна под завивките и се взря в потрепващия пламък на свещта.

Само стария дъб, чиито клонки драскаха по покрива...

12.

Когато се събуди за последен път златните лъчи на слънцето нежно галеха лицето ѝ. За момент премигна и топлината се разля по страните ѝ.

Намръщена Тес се изправи и отвори очи.

Вече беше ден, тъмнината си беше отишла.

Тази нощ тя не сънува, просто беше изпаднала в състояние на благословена забрава.

Чувстваше се като преродена и се протегна бавно, наслаждавайки се на слънчевите лъчи, които ласкаво милваха ръцете ѝ.

Мислите ѝ вече бяха заети в подготвяне на програмата за деня. Днес тя щеше да се погрижи за скритото бренди от последните набези. Хобхауз трябваше да е отнесъл вече буретата от четири галона във Фейърли, тя знаеше това. Там Тес щеше да размеси силния алкохол с вода и да премести течността в бутилки без опасност някой да я безпокои.

Сега, когато един от проблемите ѝ беше решен, мислите ѝ се прехвърлиха на следващия. Том Рансли започваше да става опасен. Беше сигурна, че той подозира нещо. Но тя не можеше да напусне състава на отбраната, приближена група на Джак или поне, все още не. Без нея той доста бързо би внесъл неразбирателство между останалите.

И сега идваше трудното решение на следващия набег. Тя трябваше да свика събрание с четиримата помощника на Лисицата. На Тес най-малко ѝ допадаха тези срещи насаме.

Криеха опасност, криеха риск, но тя нямаше друг избор.

Трябваше да се срещнат в разрушения замък при Кембър, реши тя, и то следващата нощ. Връзката при Хайт, беше докладвала на Хобхауз, че товарът от чай и тютюн ще бъде доставен до три дни. До три дена хората трябваше да са на крака, конете и фургоните да са уредени. Джак все още щеше да е в скривалището, защото нямаше да може да ръководи нещата в лошото си състояние. Да, с малко повече късмет Тес щеше, за пореден път, да се справи с този рискован маскарад. Тя знаеше, че успехът ѝ би се дължал само на абсолютната дискретност, която Джак беше наложил на хората си. Както обикновено информацията беше наксана на части и известна само на няколко определени личности. Дори при тези обстоятелства никой не можеше да бъде сигурен в това, какво знаят или не знаят останалите, а и никой не правеше грешката да задава

въпроси.

Най-накрая, с взето решение, Тес стана и започна да се облича. Погледна отражението си в огледалото с проблясващите си очи и прочете в тях безразсъдство. За сетен път се почувства в старото повишено настроение. Дива, зашеметяваща възбуда пролази в нея. Рансли или който и да е от хората на Джек трябваше да е разкрил вече самоличността ѝ, Хоукинс щеше да я преследва докато я улови, но тя поне бе жива и напълно оказваща контрол върху живота си. Нещо, което някога считаеше за невъзможно.

Тя прекоси смеейки се стаята и дръпна завесите. Отвори прозореца и почувства как топлият наситен с аромат на цветя въздух гали лицето ѝ и изпълва стаята.

Новият ден беше настъпил. Щеше да се срещне с изпитанията му и да ги победи.

Беше вече късно след обед, когато Тес бе готова да посети Джек. Вървеше надолу по голямото стълбище, за да даде последните инструкции на Хобхауз, когато чу приглушен смях и шумолене на дреха.

Още смях, последван от тихо стенание. Приглушен писък на жена.

Намръщена, Тес прекоси на пръсти площадката по посока на тайнствените звуци, но намери само стена от мъчлане.

Внезапно една врата в края на коридора се отвори с трясък. За по-малко от секунда Тес прекоси антрето и се долепи плътно до стената, в очакване виновниците да се появят.

Ако синът на мисис Тредуел си въобразяваше, че може да води тук леки жени, щеше да му покаже, че той дяволски греши.

Миг по-късно една червенобузеста, чувствена прислужница излезе със страхотен кикот в коридора.

– Марш, безделнице! – дойде приглушената заповед.

– Знаеш къде да ме намериш, любов моя – измърка жената, като се завъртя игриво и се долепи до гърдите на мъжа, – когато желаш. За мъж като теб имам още много от това... Не го забравяй.

С лице потъмняло от ярост Тес наблюдаваше как Люси, една от новите камериерки, се притискаше в мъжа на вратата. Той се падаше откъм страната на Тес и от него не се виждаше почти нищо, освен дълга мокра коса, защото пищните форми на Люси го бяха обгърнали подкупващо.

На отсрещната страна Тес видя коритото с локвички по килима

около него, които маркираха пътя на мъжа до стаята.

Но кой беше той? – запита се ядосано Тес.

Червендалестият търговец на вино от Едингтън?

Дебелият земевладелец от Дънбридж Уелс?

Или може би тъжния кавалерийски офицер се беше върнал от Доувър? Тя сбърчи чело, когато мъжът леко се извъртя и придърпа Люси към себе си, за да се наведе близо към нея и да прошепне нещо в ухото ѝ.

Тес усети как я изпълва прилив на гняв, който накара бузите ѝ да се покрият с червенина. Не можеше да види лицето на мъжа, но сега всичко останало от него беше пред очите ѝ.

Едно настоятелно чувство я накара да изтръпне, карайки я да се наслаждава от скривалището си на това незабравимо тяло. Малки капчици вода блестяха по мускулите му и се стичаха надолу по гърба и раменете му. Под хавлиената кърпа завързана на кръста му се очертаваха формите на широкия му ханш и силните бедра.

Блуждаещото любопитство на Тес изведнъж избухна в дива ярост.

Нима този нахален глупак си въобразява, че Ейнджъл е бардак?

Внезапно уелските пръсти на Люси се снижиха и заопипваха твърдата плът при слабините, очертана под кърпата.

Тес излезе от прикритието си, като очите ѝ искряха.

– Вън, и двамата!

За миг тъмнокосият мъж замръзна на мястото си, след което бавно се извърна, като лека усмивка пробяга по устните му.

– Чакайте реда си, а, мис Лейтън?

Тес го позна още преди да я погледне, още преди да срещне тези подигравателни очи. Погледът му бе студен и непроницаем, носещ спомена за неспазени обещания.

С иронично повдигнати вежди виконт Рейвънхърст неочаквано обхвана с ръце пълните гърди на своята компаньонка, които ясно се очертаваха под влажната ѝ рокля. Прокара уелските си пръсти по очерталото се тъмно зърно, което набъбна при допира му.

– Махайте се! – с дрезгав глас извика Тес.

Широка усмивка озари лицето му.

– Моля?

– Прекрасно ме чу, жалък окаяник! Махайте се! Ако смятате да продължавате гнусното си забавление, то намерете друго място за това. Ейнджъл не е бардак. А колкото до теб, Люси – добави Тес, като се обърна към подигравателно усмихнатата прислужница, – уволнена си.

Хобхауз ще ти плати.

– Но какво лошо има в това малко да се позабавляваме, мис Свръх-всемогъщество – изписка камериерката. – Само, защото сте Ледената кралица и не знаете нищо за...

За миг някаква тъжна сянка премина в погледа на Тес. Тя гордо повдигна брадичка.

– Напротив, Люси, знам – меко отвърна Тес. – Точно за това предпочитам да раздавам правосъдие, вместо да дебна като котка, за всеки котарак, който се окаже наблизо.

– Как смееш, ти... – пръстите на Люси се извики и като орлови нокти се устремиха към лицето на Тес.

– Спокойно, любов моя – измърмори Рейвънхърст, като спря компаньонката си обгръщайки с ръка широката ѝ талия. – Няма нужда да се гневиш. И за двете ви имам достатъчно – подигравателно допълни той.

– Ще я науча аз тази надута, мис Свръхвсемогъщество! – изсъска Люси, като отчаяно се опитваше да се освободи от хватката на Дейн.

– Престани, Люси – гласът на виконта прозвуча като камшик. Това отново беше гласът, който някога караше и възрастните да изтръпнат. Сега той имаше ефект и върху разгневената камериерка.

– Добре, милорд, но само, защото вие ме молите – мърморейки тя грабна кирливите си поли и се завъртя на пета.

Онемяла от гняв, Тес наблюдаваше как момичето слезе тромаво по стълбите. След това се обърна към Рейвънхърст, но яростта ѝ беше намаляла, без тя самата да знае защо.

Той я чакаше в средата на стаята, с ръце на кръста, с разкрячени силни бедра. Малки капчици вода се стичаха по гърдите му, проблясваха в косата му и по бронзовата кожа на тялото му. Тес трябваше да се насили, за да не проследи пътя им надолу, там където тази бъркотия от еластични косъмчета се стесняваше и...

По дяволите! Да не би да полудяваше? Онемяла от ярост тя гневно погледна в почти голия мъж пред нея.

Устните на Рейвънхърст се разкривиха в студена усмивка. Очите му искряха, без да се отделят от почервенялото ѝ лице докато ръцете му се движеха бавно към възела на кръста му.

Предизвикателството му беше възбуждащо, язвително и почти явно.

И като някое гневно, обезумяло създание от тресавището, Тес категорично отказваше да му се поддаде.

Неспособна да помръдне, тя наблюдаваше как дългите му пръсти

развързват опънатата материя.

С пресъхнало гърло ги видя как се свиват и се отдръпват внезапно.

Не, не би могъл...

Кърпата тихо падна на килима.

– Това надвишава ли твоята симпатия, мис Лейтън? – каза той с насмешка.

Изплашена Тес отдръпна очите си от пространството мокра, блестяща, бронзова плът, от гъстата бъркотия черни косъмчета, от едрия набъбнал мускул на мъжествеността му.

– Ти... ти... – каза тя с дрезгав глас, като бузите ѝ пламнаха.

С твърда решителност Дейн тръгна към нея. Преди Тес да се осъзнае пръстите му обхванаха китките ѝ и я примъкнаха в стаята. След миг той затръшна вратата с ритник.

– Какво си мислиш, че правиш?

– Какво правя ли? – повтори остро Рейвънхърст, като я притискаше към здравето си мокро тяло. – Правя ли, моя скъпа Тес? Аз ти давам урок, ето какво правя. Първият от многото уроци, които възнамерявам да ти дам. Днес ти показвам какво точно си пропуснала. Вкуси от това, което тепърва ще дойде.

– Никога, мръсноко! – Тес дишаше на пресекулки, докато се опитваше да се освободи, за да го удари в гърдите. Допира на голата му плът я пареше, измъчваше по начин, за който тя дори не беше си представяла, че е възможен.

– Змия! Свиня! Скорпион!

– Как са се лъгали хората, когато са те нарекли Ледената кралица – изръмжа Рейвънхърст, като стисна мятаните ѝ се китки и ги задържа неподвижни от двете ѝ страни. – Защото ти, скъпа моя, си като огнен пламък готов да избухне!

– Защо се върна? – изсъска Тес. – Каж ми истинската причина този път.

– Защо ли, о, мой черен ангел? Заради теб, разбира се. Заради това, което ми стори преди пет години. Ти ми каза да вървя по дяволите, помниш ли? Е, аз бях там, Тес. Видях дори самият Дявол. И сега се върнах заради теб, за да ти дам да опиташ вкуса му – бавно и безпощадно той я притисна към голото си тяло.

Тес трепна, усетила твърдите очертания на члена му върху бедрото си, почувства, че тази опустошителна коравосърдечност между тях е нещо много по-лошо от който и да е от кошмарите ѝ.

– Не...

Грубите му пръсти се впиха в китките ѝ.

– О, да, Тес. Възнамерявам да направя точно това, което трябваше да сторя онази нощ в къщата на вратаря. Сега след като на мястото на сърцето на Чевингтън поставих куршум, ще разкрия лъжите ти, една по една, докато достигна до сърцето ти. Но ще го сторя при моите условия. По време, което аз сам ще избира и по начин, който сам ще реша. Но все още не – сините очи на Рейвънхърст прогориха с блестящия си поглед зачервеното лице на Тес. – Не, първо искам да те видя как кървиш.

С блуждаещи мисли. Тес ненапълно осъзнаваше, че той я бе пунал. Тя леко се олюля и намери опора в скрина до вратата.

Кошмари... Още кошмари...

Тя неясно видя как Рейвънхърст се обърна и влезе в коритото от което се носеше пара. Лицето му бе неразгадаемо и безизразно, докато се разполагаше удобно, след което вдигна силния си крак и го облегна на ръба на медното корито.

– Много жалко, че освободи Люси. Да го разбирам ли, че сега сама ти ще ми изтриеш гърба?

Тес отвори уста и веднага я затвори, но нито звук не се откъсна от гърлото ѝ.

– Е, какво ще кажеш?

– А-аз бих предпочела да пипна змия!

Устните на Рейвънхърст се извиха.

– Интересно, любов моя. Продължавай.

– Няма да позволя да останеш в Ейнджъл дори още една нощ, чуваш ли?

– Въобразявам ли си или тук наистина стана студено? Би ли затворила прозореца? – той повдигна подигравателно гъстата си вежда. – След като ми се насладиш, разбира се.

– Мътните те взели – избухна Тес. – Ти си като всички останали! Мислиш си, че можеш... – тя премълча това, което възнамеряваше да каже. – Няма да ти позволя да ми искаш помощ!

– Тогава вероятно трябва да поискам теб? Но аз вече опитах нали, така, Тес? И виж докъде ни доведе – пръстите на Рейвънхърст стиснаха ръба на коритото. – Само че тогава не аз те съблазнявах. Ти го правеше и то през цялото време. Колко ли си се смяла над завоеванието си.

Тес го гледаше мълчаливо.

– Отговори ми, по дяволите! Или се страхуваш да произнесеш истината пред себе си? Защото дори тогава, въпреки че бе само на седемнайсет и едва излязла от учебната стая, ти вече бе закоравяла уличница!

Тес се смръзна, а в тъмните ѝ очи се четеше безмерна болка.

„Но във Феърли нямахме учебна стая – искаше ѝ се да му каже, – нито учител, нито майка. Нито каквито и да е било приятели. Хранехме се когато имахме с какво, а доста често въобще не го правехме. На всичко отгоре не трябваше да се изпречваме на татко, когато беше в лошо настроение.

О, да лорд Рейвънхърст, много неща може да съм била на седемнадесет, но не и уличница – но това беше последното нещо, което можеше да каже на този непознат – истината за тези години.“ – вместо това тя наведе глава назад и леко се засмя.

– Да, беше доста забавен, милорд. За кратко – тя повдигна ръце с безразличие, – за съвсем кратко време, уви.

– И затова ти потърси нова плячка. Точно като онази.

– Вие мъжете го правите през цялото време. Защо тогава да не го правим и ние, жените?

Тя чу как той шумно пое въздух. По лицето му се изписа отвращение и Тес почти потрепера.

Слабите ѝ рамене се стегнаха. Какво я интересуваше какво мислеше той за нея?

– Преди да настъпи нощта да си напуснал Ейнджъл, Рейвънхърст, разбра ли ме?

– Мисля, че разбрах. Много по-добре, отколкото си мислиш. Но колкото до заминаването – лицето на мъжа във ваната потъмня, – въобще не ми е минавало през ума да го сторя. Не и сега, когато нещата взеха да стават интересни.

– Играй мръсните си игрички някъде другаде, твое скапано величество! И ако търсиш развлечения, отиди в „Мери Мейдс“⁵. Тук няма нищо, което би те задоволило.

Без да се бави, защото знаеше, че следващата му реплика отново ще е някой подигравателен отговор, Тес се обърна и бързо напусна стаята. С разтуптяно сърце тя затръшна вратата след себе си.

– Дявол да те вземе, Дейн Ст. Пиер! – изсъска тя, като бързо слезе по стълбите.

Мъжът в коритото само се изсмя коравосърдечно, като в студените му очи се четеше триумф.

– Как грешиш, Тес Лейтън – прошепна той и устните му се изкривиха в горчива усмивка. – Толкова неща ми харесват тук. А това, което

5. Мери Мейдс – веселите момичета

най би ми допаднало, както ще разбереш съвсем скоро, ще бъде да разнищя всичките ти гнусни тайни, инч по инч, докато останеш гола пред мен – физически и душевно, и когато това стане, вече няма да си играем игрички.

13.

Сладък мирис се примесваше с дъх на упадък в прашната всекидневна на Феърли, където Тес стоеше приведена под скъсаните пердета, заета с пресипването на силното бренди от последните ѝ набези.

Пред нея стоеше редица прашни, покрити с паяжина бутилки от подземията на Феърли. Така беше открила тя най-безопасния начин да прикрие доказателствата. На всеки, който случайно се отдадеше възможността да види тези бутилки, те изглеждаха, като че ли не бяха местени от местата си минимум петдесет години.

Но Хоукинс не беше случаен човек, Тес знаеше това и тази мисъл я караше да бъде прекалено внимателна при изпълнението на задачата си. Всичко бе извършвано с педантичност и почти механично. Тес отваряше буренцата от по четири галона едно след друго, преливаше съдържанието им в едно ведро, объркваше го с вода и карамелизиран оцветител, след това преливаше алкохола в новите, така да се каже, изглеждащи доста стари съдове. Всяко буренце съдържаше шест галона бренди, което се равняваше точно на четири паунда в Лондон, а покупателната цена във Франция беше само тринадесет шилинга за паунд. Почти петорно по-голяма печалба. Достатъчно голяма, за да си струва човек да поеме сериозни рискове.

По-точно жена, стига да беше достатъчно смела.

Тес го беше правила доста пъти досега и предполагаше, че щеше да продължава да го прави още много пъти. Но днес тази мисъл не ѝ се стори привлекателна.

Когато четиридесет бутилки, пълни с висококачествено френско вино, бяха напълнени и строени пред нея, тя се облегна назад. Щяха да ѝ донесат добра печалба, тези бутилки – повече от достатъчно, за да поправи щетата, която Хоукинс нанесе на ленените ѝ завивки.

Да, всичко вървеше по план. Беше навестила Джак и установи, че състоянието му се подобряваше. Лети беше казала, че опасността от треската вече е преминала.

Но тогава защо Тес продължаваше да се чувства нервна и объркана? Защо сърцето ѝ не биеше изпълнено с триумф, докато береше плодовете на своя труд?

Този път дивото въодушевление я беше напуснало. Просто задачата ѝ беше изпълнена и нищо повече.

Тя пое дълбоко въздух, когато затвори с тапа последното шише и след това се изправи на крака.

Леко се олюля и осъзна, че ароматът на брендите я опиваше и караше да се чувства малко повече от леко замаяна. Може би това обясняваше странното ѝ състояние.

Още веднъж нещо се прокрадна в мислите ѝ, нещо, което я принуди да се почувства особено, някак притеснено. Тя се намръщи, опитвайки се да свърже блуждаещите видения, но те само много по-бързо се размиха.

Може би я притесняваха конфликтите с мисис Тредуел. Или проблемите ѝ с Еймъз Хоукинс. Или може би това, че още не бе взела решение относно предложението на лорд Ленъкс?

Но Тес знаеше, че нито едно от тези не беше това, което я притесняваше в момента.

Беше нещо свързано с този мръсник със сини очи и груби пръсти. Мъж, който знаеше къде точно бяха слабите ѝ места и продължаваше да ги изучава с непогрешима акуратност. Мъж, който не ѝ даваше да си отдъхне.

В студените му очи се четеше дивата сила на омразата му и това усещане я бе уплашило.

Но само за момент.

В следващия, другата Тес вече бе преодоляла слабостта. Това бе тази Тес, която винаги спасяваше майка си от гневните нападки на баща си, тази Тес, която предвождаше стотина мъже, намиращи се извън закона, през тресавището и гористите местности. Тази Тес, която си бе наложила да забрави всички тези неща, които я караха да се чувства безпомощна.

Или поне се опитваше да забрави.

Ето го отново, това странно чувство, че е пропуснала нещо...

Тя присви очи и погледът ѝ се плъзна по прашните бутилки и тя за пореден път се почувства удовлетворена.

Е, по-добре беше да започне да разтрива наоколо. Томас сигурно щеше да пристигне с фургона и заедно щяха да натоварят тайната стока в специалното отделение под седалката.

Все още смръщена Тес се наведе за въжето, което щеше да е необходимо на Том да завърже коша. Тя разсеяно изучаваше безредно навърляните въжета на пода, които представляваха една трудно разплетена бъркотия.

Какво невероятно безредие, помисли си тя, като се протегна към

тях. Изглеждат като живо същество, като...

И тук тя се смръзна, с ръка заровена в оплетените въжета.

Като борещо се, измъчено създание – грубо като белезите, набраздили китките на Дейн.

Тя не бе осъзнала това преди, докато се възстановяваше от обидата му и бе шокирана от своята собствена реакция при вида на голотата му.

Но сега, след като вече бе започнала да се чувства по-добре след този „двубой“, образите експлодираха в съзнанието ѝ.

Белези, отвратителни белези. Откъде се бяха получили? На квартердека, докато той се бореше с падналите платна и куршумени изстрели свистяха около ушите му? Или в ревящите морета, борейки се да хванат спасителните въжета?

Сега тя си ги представи много ясно, червени и дълбоки, с гневно извити краища, грозни и отблъскващи. Точно в тон с характера на човека, комуто принадлежаха.

Сигурно не бе минала повече от година, откакто бяха получени.

Тес отбеляза всичко това с ненадейна, смразяваща яснота и се зачуди как го бе пренебрегвала досега.

Мили Боже, Дейн, какво стана с нас? Как можеше нещо така свежо и чисто да бъде смесено с друго толкова тъмно и изпълнено с омраза?

Там, на пода на празната всекидневна, където пращинките се вдигаха като завеса при най-малкото ѝ движение, Тес притисна треперещи ръце към лицето си и позволи горещите ѝ сълзи да се стичат по бузите ѝ.

Тя плачеше за личността, която беше и за тази, в която сега се бе превърнала. Тя плачеше за любовта, която умря новородена и за раните, причинени от нея, които не се лекуваха.

Тя плачеше също така и за смелия офицер, печелил битка след битка, и за студения непознат, който се бе върнал вместо него от войните.

Това беше първият път, когато Тес плачеше след смъртта на майка си. За първи път от почти девет години.

Сега, осъзна тя мрачно, суровата закана на Дейн се оказваше вярна.

– Съдбата е жестока, мис Тес. Покрийте ги добре с дървата за горене. Не вярвам някой да рови наоколо, а сега вие по-добре си сменете омацаната рокля и си измийте ръцете, защото отдалеч смърдите на кръчма и това всеки би го забелязал – старият Том ѝ се усмихна тъжно. – Ако въобще ме изслушате, защото никой от вас, Лейтъновците, не го е

правил.

Възрастният прислужник се намръщи като изучаваше бледото лице на Тес. За миг като че ли искаше да каже още нещо, но само поклати глава и отиде да докара фургона по-близо, като си мърмореше под носа.

Тес прокара бързо ръка по лицето си, чудейки се дали Томас беше отгатнал защо страните ѝ бяха бледи, а очите зачервени. Но тя само стегна раменете си, станали още по-крехки под товара на напрежението. Защото сега нямаше време за повече сълзи.

Довечера Лисицата трябваше да проправи пътека и да заложил капана си.

Когато изгря луната същата вечер, четири цветя достигнаха своите местопредназначения в тресавището. Замъкът Кембър – дойде прошепнатото съобщение, което накара получателите на розите за миг да потреперят. Със своите рушащи се стени, през които проникваха както слънчеви и лунни лъчи, така и прилепите, замъкът беше място, където призраци може би наистина съществуваха. И точно това го правеше толкова удобно за срещи, тъй като самата Лисица беше нещо повече от полу-човек, полу-призрак.

– Кървава банда от боклуци, казвам ти! – дългата коса на Том Рансли изглеждаше права и объркана на лунната светлина, и мръщейки се той крачеше напред-назад в празното пространство между каменните стени в центъра на разрушения замък Тюдор. Високо горе луната светеше ярка на нощното небе и сребърното ѝ величие от време на време бе засенчвано само от белите облаци, които мудно влачеха пухкавите си тела пред трона ѝ. В далечината се чу самотния вик на бухал, последван от острото стенание на прелитащите в нощта прилепи.

Двамата мъже, стоящи до стената потръпнаха.

– Млъквай, Том Рансли – изсъска единият. – Никога не можеш да си сигурен, че той не те чува от някъде.

– Дяволите да го вземат, тази Лисица, само това ще ти кажа! Кой е ТОЙ, че крие лицето си от нас, при положение, че ние се нагърбваме със същите рискове като него! И още нещо, защо крие името си в тайна? – бледата лунна светлина освети лицето му, така че бе възможно да се видят грубите очертания на белега, който започваше от слепоочието му и стигаше до брадичката му.

– Защото той планира набезите и пак той носи стоката, и не се

прави, че това не ти е известно – докато мъжът до стената говореше, той нервно се взираше през рамо в тъмнината зад него. – Какво беше това? – внезапно запита той, като гласът му прозвуча някак остро.

– Да, какво беше това? – попита и Рансли, като в думите му потрепнаха нотки на безпокойство.

От страната на стената се долови тихо скърцащо шумолене. Мъжете се смръзнаха на местата си. След няколко секунди шумът утихна.

– Само проклетите бухали – изръмжа Рансли и минута след това всичко отново потъна в мълчание, тъй като отново се чу предишния шум, но този път, идващ от много по-близо.

Някъде отвъд черната дупка, която зееше срещу тях.

С широко отворени очи тримата мъже се отдръпнаха назад. През отвора в старата каменна стена пристъпи висока, стройна фигура.

– Кой е там? – с глас нетърпящ неподчинение запита Рансли.

– Джон Диджби. ТОЙ тук ли е? – за всеки един от нервните мъже бе пределно ясно кого има предвид Диджби.

– Не, както винаги проклетия мръсник закъснява. Пак иска да ни впечатли с пристигането си, такъв е той – с тромава крачка Рансли се придвижи към центъра на голите стени, над които липсваше покрив, с единствената цел да замаскира и последните следи на обзелата го моментна слабост. – А ние си стоим тук побелели от студ и треперим като тайфа от проклетени ученици!

– Затваряй си устата, Рансли! – прекъсна го новопристигналия. – Ти си получил точно толкова златни гвинеи, колкото всеки един от нас, а Лисицата ни носи по много. Затова нямаш никаква причина да го ругаеш. Освен, ако нямаш предвид нещо друго.

С дълга и цветуща псувня правокосият контрабандист хвана Диджби за яката и го прилепи към стената.

– Ти си затваряй скапаната уста, Джон Диджби! Или може би умираш от желание да усетиш ласката на юмука ми, заврян в гърлото ти?

Диджби се освободи ръмжейки и минута по-късно двамата се биеха.

– Господа! Господа! Какъв е този начин на посрещане – от горния край на стената зад тях долетя звука на стърженето на чакъл. Този нисък, остър глас би могъл да принадлежи единствено на един човек.

Лисицата.

Както винаги той бе облечен целия в черно, като се почнеше от тривърхата шапка, та чак до високите ботуши. Дългото му наметало падаше тежко около снагата му докато той стоеше с широко разкрасени

крака и ръце скръстени на гърдите.

Тесните продълговати бакенбарди на маската му проблеснаха слабо на лунната светлина.

– Пусни брата Диджби, Том Рансли – изръмжа тъмната фигура. Гласът му звучеше неясен под тежката маска. – В противен случай ще те отведе оттук и ще се занимава с тебе лично. Джентълмените не вдигат ръка един на друг. Това е една от клетвите, които положихте преди да се присъедините към нашата група – напомни Лисицата.

Намръщен, огромният мъж отблъсна стройния си противник настрана.

– Винаги знаеш кога да пристигнеш, нали Лисица? – изръмжа той, като от устата му се изстреляха множество пръски гъста слюнка, които се приземиха някъде на тъмната земя между него и Лисицата.

Внезапно сноп студени лунни лъчи се отразиха в дулото на пищова, който се появи в ръката на Лисицата. Всъщност единствено тази бегла светлина издаваше точното местонахождение на тъмната фигура, която някак се сливаше с тъмнината.

– Да не би това да е един вид оплакване, приятелю? – в равния глас на контрабандиста се четеше заплаха. – Ако е така, ще трябва да се погрижи за това с полагашата се сериозност – неестествения глас, идващ отгоре, звучеше сковано, лишен от всякаква следа на емоция; само един звук беше достатъчен за четиримата мъже долу да се сковат от ужас.

Няколко дълги минути Рансли не помръдна, но по лицето му личаха петната на яростта. Той се изкушаваше да извади пищова, скрит дълбоко в джоба на провисналите му панталони.

Но времето не бе подходящо за предизвикателства, той знаеше това. Все още не.

Подигравателен поглед заструя от набразденото с белези лице на контрабандиста и той леко повдигна рамене.

– Колкото до мен, не. Явно, че човек не може да направи и най-малкия коментар без да бъде порицан. Ех, така е, за Бога!

От позицията си горе на стената Лисицата стоеше неподвижно. Бавно постави ръце на кръста си и по този начин заприлича на огромен черен ангел, който стоеше над тях и преценяваше.

Четиримата мъже почувстваха как погледа на студените му очи проникваше през тях като ги премерваше всеки по реда си. И всеки един се чудеше колко ли от тайните му бяха разгадани от тези непроницаеми очи.

И всеки стоеше изтръпнал като потрепваше едва доловимо в

очакване тъмният фантом да избере именно него за обект, върху който да излее гнева си в следващия момент.

В празното пространство между тези очукани от времето стени цареше тишина, която изглежда щеше да трае вечно.

Но в хармония с лесно променящите му се настроения Лисицата внезапно се усмихна и свали тривърхата си шапка.

– Ами добре тогава. Това беше шега, мистър Рансли, и точно затова ще е по-добре да я забравим. Сега, джентълмени, нека се залавяме за работа – като пристъпи напред с единия си крак, Лисицата приклепна и подпря лакът на коляното си. – Слушайте, братя мои, и то ме слушайте добре. Чакат ви много златни гвинеи, ако си отваряте достатъчно добре ушите.

Дори в думите му да прозвуча някакъв едва доловим намек, то никой от мъжете изглежда не забеляза. В очите им вече проблясваха пламчетата на жажда да погълнат всичко, което им казваше Лисицата относно плана.

В същия този момент, на отсрещната страна на тресавището Еймъз Хоукинс стоеше с двадесет от своите митнически офицери строени в неправилна редица пред тъмната колиба.

– Отворете, в името на Короната!

Отвътре никой не отговори. Не че тантурестият инспектор бе очаквал някой да го стори.

– Изстреляйте залп да покажем на тези мръсници, че не си правим майтап!

Поток от яростни куршуми се изля върху дебелията врата и грубите нацепени дървени стени. Въобразяваха ли си или отвътре наистина се чу остър писък?

Хоукинс изръмжа някаква заповед и редицата мъже преустанови стрелбата си и хората започнаха да се движат нервно във внезапно обгърналата ги тишина. Хоукинс изсумтя, извади двата си собствени पिщова и извърна лице към хората си.

– Разбийте вратата!

Никой не помръдна.

– Хайде, Богс! И ти също, Лоусън! – изкряска той на мъжете, които стояха най-близо до вратата. – Размърдайте си задниците!

Двамата посочени бавно прекосиха тъмните сенки. Ръцете им леко потрепваха, когато те ги протегнаха към ръждивата дръжка. Тогава

нещо се раздвижи или може би това беше само острото свистене на вятъра в тягостната тишина?

– Всички останали, пригответе се за стрелба – по-мекко нареди Хоукинс. – И не оставяйте мръсника да се измъкне този път, защото в противен случай ще станете за смях на прасетата!

Четиридесет ръце се вдигнаха като една, стиснали пушките и двайсет чифта очи се впиха в злокобния правоъгълник тишина. В тихото пространство в края на тресавището не се чуваше нито звук. Изглежда, че и вятърът затихна скован от ужаса.

Бравата леко изщрака. С нервна ръка близкостоящият митнически офицер отвори вратата, зад която се виждаше само злокобна тъмнина.

В следващия момент нощта се изпълни със звуци. Отначало се чу приглушено скърцане, което мигновено беше заглушено от остри кръсъци, принадлежащи на множество разгневени фигури, които изскочиха от черната врата на колибата.

С наежени опашки, с блещукащи мустаци, с драскащи лапи дванайсетина бесни лисици изскочиха в нощта, а яростните им кръсъци разкъсаха въздуха докато онемелите офицери ги гледаха втрещени.

– Какво по... – ругатнята на Хоукинс заглъхна докато той с тромава стъпка се отправи към колибата. В този момент яростните животни го нападнаха, деряха бричовите му, ръмжащи и извиващи се, като прокарваха път към свободата си.

– Разкарайте тези проклети чудовища оттук! – изрева инспекторът в безсилен гняв.

Хората му се втурнаха напред, прокарвайки си път през наеженото множество, като вдигаха високо фенерите си, за да се взрат в онемялата колиба.

Празната колиба.

– Тук няма нищо, мистър Хоукинс – някъде от края на редицата долетя тихо кикотене.

С очи, в които проблясваха кръвожадни пламъчета Хоукинс се извърна и погледна в посоката, от която долетя гласа.

– Значи мръсникът смята, че ме е надхитрил, така ли? Но аз ще го хвана, за Бога, и това ще стане много скоро – ругаейки, дебелият мъж се извърна отново. Той насочи пищова си към лисиците, които претичваха свободни по равната черна земя. Пищовът му изгърмя веднъж и последното животно, най-дребното, изписка от ужас и болка, като падна на влажната пръст и се замята в предсмъртна агония.

– Ето това ще получиш от мен, мръсничко! Един куршум в

проклетия ти череп!

Обляна в студена пот Тес се отправи в тъмнината към древния тунел, който лъкатушеше под развалините на замъка. Томас първи ѝ бе казал за това място, където бяха играли някога като деца с брат му. Но този брат отдавна беше мъртъв, убит при внезапното нападение на индианци в новооткритите колонии.

Сега само Тес и старият ѝ слуга знаеха за това място.

Когато се появи от края на тунела тя се озова само на няколко крачки от тясно заливче, където бе вързала лодката си.

Ни най-малко не ѝ се харесваше целия този маскарад, който противчаше толкова близо и където всяка минута криеше опасността да бъде изложена на риск. Успокояваше я само мисълта, че хората не бяха особено мнителни тази нощ.

Всички с изключение на Том Рансли, чиято репутация се носеше на човек, който не вярваше на никого.

Тес си позволи да се усмихне. Да, планът беше добър, това никой не можеше да го отрече.

Точно тази нощ, тя трябваше да даде условния знак – три завързани коня пред църквата Снаргейт и факли запалени на всяка трета колиба от Рай до Епълдор.

До сутринта сто мъже щяха да са предизвестени за предстоящия набег и щяха да чакат по-нататъшните инструкции, които Лисицата пазеше в тайна до последните часове. От суров опит Джек знаеше, че предателите също използват нощта за тъмните си деяния, защото тъмнината беше най-доброто прикритие за подслушвачите.

Тес също получи последните си инструкции няколко часа преди набега. След това един цигулар щеше да свири в страноприемницата и определени момчета щяха да пеят прости приспивни песнички. Два часа по-късно сто мъже щяха да я чакат при тресавището.

Ръцете ѝ бяха премръзнали и тежката маска причиняваше сърбежи по лицето ѝ. Вятърът свистеше покрай ушите ѝ докато тя измъкна малката лодка от тръстиките и се наведе над греблата, изгаряща от желание да се прибере във Феърли, където щеше да е в безопасност. Тя знаеше, че никой нямаше да я проследи дотук.

В съвсем скоро време Джек щеше да е достатъчно добре, за да пътува. И докато настъпеше този момент, Тес трябваше да обсъди много неща с него.

Но сега, след като най-тежкото беше отминало, тя усети как бавно я завладя умората. С блестящи очи Тес насочи лодката на запад по тесните водни пътища, които пресичаха надлъж и нашир Пет Левъл.

Луната се издигаше високо над хоризонта и Тес отправи искрящия си поглед към хълмовете на север, където гордите кулички на манастирчето Феърли се гушеха тъмни под лунната светлина. Милият стар Феърли, мислеше си тя. Нейният дом, който сега едва ли можеше да се нарече така, той все още беше единственото място където би се чувствала в безопасност. И имаше намерение да се бори за тази полуразвалина, при това с цената на всичко.

С въздишка на облекчение тя видя тясната следа, която насочваше първоначално на запад и после правеше остър завои обратно към Феърли. Тес винаги гледаше да организира работите си далеч от къщи, защото по никакъв начин не желаше дома на Лейтън да е свързан с контрабандната търговия.

И преди всичко, една лисица никога не ловуваше в близост до собственото си леговище, помисли си тя, като жестока усмивка озари устните ѝ.

Последната пречка се изправи на пътя ѝ – блестящите сребърни води на гладкото езеро, простиращо се до пасището, където овчици пасяха мирно и тихо. Ако всичко вървеше добре до един час щеше да се е прибрала и напъхала глава под юргана. На половината път през ледените води на езерото тя чу викове, които вятърът довя от изток. Един бегъл поглед към черните танцуващи сенки бе достатъчен да разбере, че Хоукинс я бе открил.

14.

Гръм и мълнии!

Гъстите руна на охранените овце, осяели пасището, изглеждаха сребърни на лунната светлина. Тес заби нокти в дланите си, опитвайки се да превъзмogne обземащия я ужас.

– Там, сър!

Осъзнала факта, че е ясна мишена в малката лодка, тя загреба яростно към едно островче гъсти тръстики и завърза лодката. С пресъхнали от напрежение устни Тес прехвърли крака през края ѝ и се потопи до рамената в мрачните солени води на блатото. Трепереща при студения им допир, тя наведе глава и започна да плува под водата.

Освен полюшващите се тръстики около нея всичко беше спокойно. Но най-накрая ръката ѝ докосна дъното. Тя уморено изплува до повърхността и показа главата си, като се придържаше близо до края на водното пространство, където бяха тръстиките.

Хората от бреговата охрана се придвижваха бавно по канала, оглеждаха всичко, като се страхуваха да не пропуснат и най-малката подробност. Само ругатните и ревовете на Хоукинс ги караха да продължат с издирването. Като все още наградата за главата ѝ беше петстотин лири. Тес знаеше, че хората му нямаше да се откажат преди да са претърсили всеки канал или блато.

Трепереща тя се промъкна към края на езерото близо до брега, където овцете пасяха мирно, огрени от лунната светлина.

Толкова красиви, толкова зловещи?

Тес присви устни, нежелаеща да си помисли какво би ѝ се случило, ако Хоукинс я открие.

Да заловят мъж-контрабандист бе достатъчно лошо, но ако тези хора откриеха, че плячката им беше жена...

Тя сви ледените си пръсти в юмрук и ги напъха дълбоко в джобовете си, като се бореше да превъзмogne ужаса, който бавно завладяваше съзнанието ѝ. Ръката ѝ докосна някакъв твърд предмет – голяма буца каменна сол, която Тес грабна от кухнята на Ейнджъл, за да я даде на любимата телица на Томас!

С пламенна молитва на устни Тес изпълзя от водата на брега.

– Е, глупаци? Всичко сам ли трябва да върша? – сърдития глас на Хоукинс процепи вятъра някъде зад нея.

– Май ни се изплъзнаха, мистър Хоукинс – дочу се непознат глас.

– Изплъзнаха ли? За Бога, тогава ще се наложи да стоите в дълбоките води на езерото докато не ги откриете отново!

Тес продължи да пълзи през ливадата към пасящото стадо, като опитваше с ръка пространството пред нея преди да се придвижи.

Когато беше все още на няколко стъпки от овцете, стадото се раздвижи надушило солта. Скоро животните я заобиколиха, като душеха и ближеха ценния бял кристал, който Тес стискаше здраво в ръката си.

И тя стоеше там, свита на кълбо в овчото царство, прикрита под гъстите им космати кожуси.

Молеше се с цялото си сърце, солта скоро да не свърши.

– Той бе тук преди минута, по дяволите! Претърсете проклетите канали, глупаци. И не очаквайте да си отидете преди да сте заловили мръсника!

Някъде зад нея долетя звукът на разплискани вълнички, причинени от няколко офицера, които се гмуркаха във водата.

Сърцето на Тес заби като чук. Ако беше останала на предишното си място сега щяха да я открият! Тя се сви конвулсивно и се примъкна понавътре към средата на пухкавия кръг.

Хората на Хоукинс сега бяха само на няколко ярда, ръцете им цепеа водата. Само ако свършеше солта...

Един от мъжете се придвижи още по-близо и сърцето на Тес заби така силно, че тя имаше усещането, че то скоро ще се пръсне. Струваше ѝ се, че е в тресавището от векове – векове изпълнени само с умора и студ. С лице изопнато от напрежение и страх се опитваше да задържи въздуха в гърдите си и да диша тихо, докато дробовете ѝ изгаряха от болка.

– Ей го там!

Някой претича близо до нея. Тя чу шум от влачене на крака и след това плисък на вода.

– Това е само лебед, глупаци такива? – изрева Хоукинс. – Придвижете се към ръкава, който води към морето. Ще завардим и заловим мръсника в капан.

Те започнаха да се предвигват на изток. Минута по-късно Тес чу как един от хората изруга тихо.

– Никога няма да заловим Лисицата – мрачно каза мъжът. – Получовек, полу-дявол, това е той. Проклетият му фантом знае всяко завойче в тези канали. Срамота! Колко грог мога да си купя с петстотин лири и колко много топли хубавици...

И тогава, за безкрайно облекчение на Тес, те се отдалечиха дотолкова, че тя вече не ги чуваше. Дълги минути чакаше без да помръдне, докато абсолютна тишина възцари над сребърните води на езерото и само вятърът шептеше в хълмовете на север. Дори и тогава остана неподвижна като си нареди да довърши наум броенето до петстотин, което бе започнала.

Чак тогава разбута уморено рунтавите овце и започна да си прокарва път през доволното стадо. Наоколо всичко бе тихо и от Хоукинс и хората му нямаше и следа.

В миг тя се изправи на крака и хукна да бяга. Ръцете и краката ѝ бяха страшно мудни, а тялото ѝ се обливаше ту от топли, ту от студени вълни. Докато прекосяваше бързо мократа поляна Тес се молеше дорестият флотски жребец да я чака до старата вятърна мелница, където Хобхауз го беше завързал на заздравяване.

Тази нощ „Мери Мейдс“ беше препълнена с посетители. Пиянски смях се носеше в тъмния двор, когато груби ръце и още по-груби лица се опитваха да си проправят път вътре. Въздухът беше изпълнен с тежката воня на цигарен дим, алкохолни изпарения и потни тела, но джинът беше естив, а жените струваха само малко по-скъпо.

Джордж Джоукис се усмихна доволно, изучавайки това шумно димно множество с примижало око по начин, доста странен за него. Дори и горните стаи бяха заети тази нощ, отбеляза той и кимна бегло на Бес, новото момиче от прислугата, което точно в този момент слизаше по стълбите, заглаждайки полите по пищния си ханш.

„О, хубавичка беше новата слугиня“ – помисли си Джоукис, и тази мисъл не му хрумваше за първи път. Не малко мъже бе привлякла тя в „Мери Мейдс“ и плешивият съдържател знаеше това.

Точно тогава външната врата се отвори шумно. Студен въздух нахлу в пренаселения салон. С порива на вятъра в залата с тежки стъпки влезе човек с висока фигура, широки рамене и тясна талия, увит в дълга, черна мантия. Непознатият постоя известно време на прага като лениво изучаваше посетителите преди да се отправи към един празен фотьойл в далечния ъгъл на отсрещната страна.

Дрезгави смехове и възклициания на възхита долетяха от веселото множество. Съзнаващ ефекта на своето присъствие, новодошлият свали ръкавиците си и с леден жест ги захвърли на масата пред себе си.

Изведнъж се възцари абсолютна тишина. Джордж Джоукис се

намръщи, потното му чело се осея с безброй блестящи капчици. Какво, по дяволите, търсеше този военноморски офицер в място като „Мери Мейдс“? Нямаше ли достатъчно средства, за да отседне в Рай? Пивницата в Ейнджъл, известна с претенциите си за аристократичност, беше мястото, което би задоволило вкусовете му, но не и това димно заведение на края на тресавището, където хората обичаха да пият алкохол в неограничени количества и да споделят тайни, без да се притесняват, че някой може да ги чуе.

Когато той заговори Джоукис видя как Том Рансли се извърна по посока на новодошлия и сбърчи чело. Лицето на съдържателя побеля. Въобще не му се искаше да си създава проблеми, особено тази нощ, когато имаше петдесет бурета нелегално бренди и джин скрити в нишата под задното стълбище. Ако бързо не предприемеше нещо със сигурност щеше да възникне някакъв проблем между Рансли и този безцеремонен лондонски виконт.

Изтривайки ръце в омацаната си престилка Джоукис махна бързо на Бес.

– Занеси бутилка ром и чаша на човека в ъгъла – прошепна той, като в гласа му потрепнаха нотки на напрежение. – И момиче, само искам да се увериш преди това, че чашата е чиста.

Бес също бе усетила трептящото напрежение в салона, когато с лакти си прокара път през множеството от потни тела и остави бутилка и чаша на мръсната масичка в ъгъла, където тъмнокосият непознат се бе усамотил. С широко отворени очи, изпълнени с любопитство, тя се вгледа в широките рамене и студеното безизразно лице и забеляза, че твърдата извивка на челюстта му беше в остър разрез с пълната му долна уста.

Господи, Боже мой, това се казва мъж, помисли си тя, почувствала топлата вълна на желанието да се разлива в жилите ѝ. Но какво правеше този приказан лорд в бардак като „Мери Мейдс“ и то в такава нощ?

Трябваше да бъде или изключително смел или прекалено глупав човек.

Тя се наведе да напълни чашата му с добре заучено небрежно изражение на лицето.

– Ром, сър. Приемете уваженията на мистър Джоукис.

Рейвънхърст присви тъмните си очи, забелязал, че приготвената й усмивка беше само заучен жест. Той също така не пропусна факта, че пръстите ѝ трепереха.

– О, каква неочаквана любезност. Благодарете на мистър Джоукис

от мое име.

Ръцете на прислужницата потрепериха докато поставяше оловната чаша пред него и малко ром се изплиска по масата.

– Изпийте го бързо – прошепна тя, навеждайки се пред него да изтрие разлятото с мръсната си престилка. – И си вървете. Тези там не биха се отнесли любезно с вашето присъствие тук тази нощ.

Устните на Дейн се разтеглиха в широка усмивка и той небрежно подхвърли една гвинея на масата.

– Благодаря, пиленце. Оценявам твоята мила загриженост, но едно такова малко развлечение би ми било дори приятно. Ти само гледай чашата ми да не остава дълго суха. Останалото няма значение – добави той твърдо.

Клатейки глава Бес се обърна и отново с помощта на лактите си прокара път обратно до бара, като чувстваше топлината на златната гвинея напъхана дълбоко в джоба ѝ. О, ангели небесни, с монетата тя щеше да си купи нов чифт обувки и една ширина муселин. Тя само се молеше красивият непознат да е чул предупреждението ѝ. После повдигна рамене, като престана да мисли за него. В края на краищата той беше човек, който сам може да се грижи за себе си, дори и в такава отворителна компания.

С мрачно изражение на лицето Том Рансли се извъртя целия, за да може да разгледа последния новопристигнал по-обстойно.

Както и да е, той вече нямаше да е първи. Мистър Джоукис го беше изпреварил. Усмиввайки се нервно съдържателят пристъпи към масата на Дейн.

– Приемете поздравленията на компанията, така де, ваше благородие. В памет на Трафалгар – гласът на плешивият съдържател внезапно се снижи. – Но ако нямате някаква определена цел на посещението си, вероятно няма да го приемете като негостоприемство, ако ви изпратя до вратата. Както сам можете да видите, тази вечер тук е доста пренаселено и няколко от момчетата са доста буйни след като са изгълтали чашка-две – очите му нервно обходиха стаята в двете посоки. – Ако разбирате какво имам предвид, милорд...

Дейн лениво облегна гръб на облегалката на фотьойла. Лицето му беше неразгадаемо.

– Отлично разбирам... мистър Джоукис, ако не греша. Но просто нещата стоят така, че аз наистина имам работа тук. Също така възнамерявам да се насладя на още едно-две питиета преди да се върна в тресащицето. А и вие не бихте отпратили среднощен пътник, нали така? –

погледът в тъмните му очи беше обезоръжаващ, но в него същевременно се усещаше и укор.

– Не, но...

– Вие сте добър човек – внезапно гласът на виконта стана рязък като кама.

Нервно поклащаш глава, собственикът се върна на мястото зад тезгяха на бара. Защо, по дяволите, проклетите благородници не си стояха там, където им е мястото? Нищо добро не можеше да излезе от това, мина му през ума. Ама съвсем нищо...

Миг по-късно Том Рансли се отдели от компанията си и с тежка походка прекоси тихия салон. Той спря пред масата на Рейвънхърст като дебелия му палец висяха затъкнати на гайките на широкия му кожен колан.

– Ние тук не обичаме аутсайдерите, капитане – изръмжа той. – Независимо дали са герои или не. Затова ви съветвам да изчезвате оттук.

Изречението на лицето на Дейн ни най-малко не се промени. Много бавно той вдигна очуканата оловна чаша към човека пред него, като нито за миг не свали очи от гневното му лице докато пресушаваше силния алкохол.

– За ваше здраве, сър – каза меко той.

– Вие не разбирате ли английски, мътните ви взели? Не сте желан тук! – острите думи разкъсаха въздуха.

Рейвънхърст леко се изправи в стола си, като остави празната чаша на масата пред себе си.

– Мистър Рансли, нали така? – гласът му бе нисък и някак измамно тих, но това беше тон, който екипажът на Bellerophon познаваше много добре. Всяко едно от момчетата би предупредило Том Рансли, че най-неразумно би било, ако той продължи да дразни капитана, когато последният е в такова настроение.

– Не съм желан от кого, мистър Рансли?

Но Том Рансли не беше чак толкова наблюдателен, нито чак толкова проникателен. Той не можеше да знае, че човекът, седящ пред него беше най-опасен точно когато заговори с такъв мек тон.

– От мен, на първо място, а и от всички останали тук, всички до един! – изкрещя той. – Сега стана ли ви ясно?

– Абсолютно ясно. И все пак е доста зле замислено.

– Какво имате предвид?

– А вие как го разбрахте?

– Няма да си губя времето в размисли с такива скапаняци.

Разкарайте се, казах!

– Имам намерението да си почина още малко, мистър Рансли. Вие, разбира се, сте добре дошъл да се почерпите когато пожелаете – отвърна меко Дейн.

– Как не! – чертите на Рансли се свиха в жестока гримаса. – Виждал съм такива като вас и преди. Мотаят се из тресавището като задават всякакви въпроси и се бъркат в работите на всеки. Това не ни допада, предупреждавам ви! Или пък скапаната ви благотворителност. И сами имаме начини как да се оправяме тук и натрапници не ни трябват. Затова кажете на вашата приятелка от Ейнджъл, че нямаме нужда от излишната ѝ храна или кърпените ленени завивки. Сами можем да се грижим за себе си и го правим. Чухте ли? Предайте това на вашата мис Лейтън когато се приберете. А това, ако сте благоразумен, ще стане на секундата – Рансли плъзна ръцете си по-дълбоко в джобовете си, търсейки дръжката на пищова.

– Мръдни само още един инч и си мъртъв! – заплахата беше кратка и зловеща. – А сега много бавно извади ръцете си от джобовете.

Рансли сподави една ругатня, забелязал за първи път, че ръцете на Рейвънхърст бяха скрити под масата. Контрабандистът сви устни в тънка, жестока линия. Той бавно вдигна лявата си ръка и разпъна пръстите си, за да покаже празната си длан.

– Много добре. Сега вярвам, че ще мога да довърша питието си на спокойствие, мистър Рансли – Дейн сбърчи гъстите си черни вежди. – И ако не възразявате нещо, смятам, че разговорът е приключен.

В този момент Дейн нямаше нищо друго в джоба си, освен една огризка от ябълка и две бучки въглен, но остро изражение на лицето му и неподвижната челюст нито за миг не го издадоха.

Очите на двамата се срещнаха, мъгляво-кафяви изучаваха леденосини. Около тях възродилата се врява отново заглъхна и в салона за пореден път се възцари мрачно мълчание. Замръзнал на мястото си от гняв Рансли се опита да накара Рейвънхърст да сведе поглед.

И не успя.

– Защо не – изръмжа най-накрая той. – На мен хич не ми пука! Все пак вие сте герой и други подобни – проклинайки той изстреля тънка струя слюнка на пода близо до лъснатите ботуши на Дейн.

Рейвънхърст извика на помощ цялата си воля и самообладание и с мъка се въздържа да не отвърне на обидата му. Пръстите се свиха в джобовете му, мачкайки бучките въглен докато те се превърнаха в прах. Мили Боже, та той умираше от желание да стовари юмука си върху

беззащитното лице на мръсника!

Но не можеше. Той бе дошъл тук по работа на краля и задачата му бе твърде важна, за да бъде осуетена от момент на лично отмъщение – независимо колко привлекателно му изглеждаше.

Кръвта бучеше в ушите му докато оглеждаше лениво противника си изпод полуотворените си клепки.

– Но добре внимавайте, Рансли. Някой ден вятърът ще задуха срещу вас и плюнката ще се размаже по собственото ви лице.

– Как, ти... – ръката на Ранели бе почти до джоба му, когато двама от приятелите му го грабнаха и започнаха да го теглят обратно към мястото му в противоположния край на салона.

– Стига, Том – изръмжа единият от мъжете. – Достатъчно проблеми си имахме тази нощ. Нямаме нужда от повече.

След като седна на предишното си място, Рансли се освободи от хватката на приятелите си.

– Нямаме нужда от тази измет тук – изръмжа той. – Хайка проклети натрапници, ето това са те! Нека си се връща в Ейнджъл, да си играе на заек и лисица със Ледената кралица, вместо да ни се пречка. Въпреки че смятам, че той не е достатъчно мъж, та да ѝ разкрачи краката – иронично каза пияният контрабандист.

– Рансли? – едва се чу.

В момента, в който Рансли се обърна, усмивката замръзна на зачервеното му лице. Твърд, безмилостен юмрук се стовари върху носа му. Кръвта шурна да тече по бузите и устата му. С леко ръмжене червенокозият контрабандист се извъртя и след това бавно се свлече на пода.

Кръвта на Рейвънхърст все още кипеше докато гледаше лежащия пред него мъж. Един мускул потрепна на челюстта му, той се бореше да превъзмогне вълната дивашка, заслепителна ярост.

Най-накрая обидата беше върната. Нравът беше едно от слабите места на Дейн и той го знаеше. И точно защото го знаеше, яростта му доста често се възползваше от това.

Но не и сега.

– Моля ви, капитане, няма нужда от повече – потното лице на Джоукис лъщеше пред Рейвънхърст. – За думите, които често казваме в гнева си после съжаляваме. По-добре си идете сега. Вярвам, че сам разбирате защо.

С ледено изражение Рейвънхърст се извърна и грабна ръкавиците си от масата. Ромът беше от евтиния, помисли си той. Велики Боже, той бе съвсем достатъчен да подтикне човек да се отдаде на чувствата си.

Чист нощен въздух беше сега това, от което се нуждаеше Рейвънхърст, свеж и щипещ, точно като солената вода, откъдето идваше.

И може би, ако беше късметлия, би могъл да си представи, че е в кварталдека отново, платната са издути от вятъра и дъските скърцат под краката му. Да, за Бога, тази нощ щеше да спи под откритото небе и щеше да се събуди на зазоряване от плискането на вълните в брега – едно доста тежко упражнение. Той знаеше точното място, където вълните щяха да подложат на изпитание неговата издръжливост.

Заливът Феърли.

С приглушена ругатня хладнокръвният виконт отвори рязко вратата и с тежка крачка потъна в нощта. Неговото оттегляне накара не един или двама да въздъхнат с облекчение.

15.

Час преди зазоряване Тес се промъкна в тъмния тунел под руините на параклиса. Единствен свидетел на това събитие стана самотен бухал, който бухаше тъжно от високите клони на един тис при върха на хълма. Луната беше слязла ниско и тъмните поляни се покриваха с гъста, бавно настъпваща мъгла, която запълваше празнините като океан морска пяна.

„Или като мрачните призраци на отдавна починали любовници“ – помисли си Тес, наблюдавайки бледите извиващи се форми. Като ледени спомени на мъртви желаня.

Тя ядосано напъха маската в джоба си и се уви плътно във влажното си наметало, трепереща от пронизващия студ и мрачни чувства.

Сега трябваше да мисли за доста по-значителни проблеми.

На първо място, за Джак. Тя беше отишла във Феърли, за да смени бричовете си с рокля, защото ако той видеше маската ѝ, просто не знаеше до къде ще се развихри яростта му.

– Джак? – Тес се придвижи към началото на тунела, като държеше фенера високо над главата си. Пламъкът хвърляше страшни отражения през стръмния коридор, чиито разпокъсани очертания се отразяваха върху стените на тясната стаичка на отсрещния край. – Спиш ли?

Мъжът върху сламената постеля се обърна. Лицето му бе изпито.

– Не, не спя, скъпа. Едва ли мога да си представя, че сънищата ми биха били приятни тази нощ – той се облегна на студената каменна стена и потупа мястото до него. – Ела седни до мен. Имам да ти кажа някои неща преди да си тръгна.

Значи той си отиваше. Бавно Тес постави фенера си върху един обърнат варел.

– Тръгваш ли? Тази нощ?

– Достатъчно съм добре, за да пътувам, мисля по-безопасно ще е да съм далеч отук.

– Да, разбира се – промърмори тя. Нещо я караше да продължи да стои права и да не се подчини на желанието на Джак. Вместо това с ранене сковани от умора, започна да крачи през тясната стаичка.

Бе толкова спокойно тук дълбоко под земята. Въздухът бе студен, а разяждаща влага проникваше дълбоко до костите. Внезапно Тес бе залята от вълна на отчаяние. Стаята, като че ли я обгърна с огромните си черни ръце и започна да изстиска живителната ѝ сила.

– Джак... – изведнъж проплака тя. Хвърли се в прегръдките му хлипаща и старият контрабандист бе достатъчно мъдър да я остави да плаче, като с нито една дума не прекъсна дългите й сърцераздирателни стонове. Джак отлично знаеше, че това бе болка, която се бе събирала с течение на дълги години. Той само я държеше близко до себе си, обгърнал я с ръце изтръпнали от собствените му несподелени чувства.

Най-накрая Тес започна да се поуспокоява, мракът като че ли я беше освободил. Подсмърчаща се облегна назад и изтри сълзите си.

– Каква съм глупачка, да цивря като хлапе и то за нищо. И все пак тука има нещо странно, много странно. Това място...

– Забрави, дете – рязко отвърна белокосият мъж, като я потупа по рамото. – Сълзите все някога трябва да дойдат. Прекалено дълго ги криеше в себе си. Знаем, че е странно, както каза преди малко, но аз знам какво имаш предвид за това място – гласът на Джак внезапно замлъкна. Той повдигна рамене и когато заговори отново гласът му бе подрезгавял. – Сега искам да ми кажеш истината относно твоите смели приключения.

Докато студентите му очи изучаваха лицето й, Тес почувства, че я обзема моментна паника. Беше ли узнал той наистина до каква степен бе замесена? Беше ли осъзнал, че тя се бе оказала дотолкова безразсъдно смела, че дори влезе в неговата роля и даже точно пристигаше от последното си изпълнение през самата тази нощ.

Тя предизвикателно повдигна брадичката си готова да посрещне погледа му.

– Аз имах нужда от парите, Джак. За Феърли. И аз...

– За този твой безотговорен брат. Ето още едно нещо, което е доста необичайно. Той трябва да е тук и да се грижи за теб, вместо да прави точно обратното.

– Глупости, аз съм четири години по-голяма от него и след смъртта на нашата майка, аз съм...

– Знаем всичко, дете, но Ашли вече е голям човек. Настъпи времето, когато сам трябва да си стъпи на краката. А колкото до парите, ти отлично знаеш, че съм заделил достатъчно. Толкова често съм ти предлагал да ти дам... да ти услужа – той бързо се поправи, – с всичките гвинеи, които ти трябва, за да поправиш тази развалина.

– Само ще ти повтори това, което съм ти казвала и преди: Благодаря ти, но не. Имаме дългове вече към половин Англия, благодарение на увлечението на баща ми към покера. Не желая да прибавя и теб към списъка.

В този момент Джак се намръщи, а погледът в очите му стана студен и неразгадаем. Проницателни очи бяха това, очи, които бяха срещали предателства, толкова много от тъмните страни на човешкото сърце. Но това бяха неща, които Джак знаеше, че Тес никога не трябва да разбере.

– И аз приключих с тези луди гонитби с джентълмените, слушаш ли ме какво ти казвам? Това трябваше да бъде само една игра, не разбираш ли? Нещо, с което да запълваме празните часове тук, с теб и тази отрепка Ашли. Това не е нищо друго, а само една лудост, дете! Какво щеше да стане, ако Хоукинс те бе заловил последния път? Какво щеше да правиш когато този мръсник откриеше, че не си мъж, за каквото се представяше.

– Но той не ме откри – остро отвърна Тес. Очите ѝ се изпълниха е внезапна топлина. – Аз помогнах и на теб да избягаш, ако не си спомняш!

– След като почти не умрях от шока, когато те видях. Не, не съм забравил как ме спаси, момиче. И това е единствената причина, поради която още не съм те обърнал и не съм нашляпал нежното ти дупенце – изръмжа в отговор.

Тя долови страх в думите му и това омекоти следващата ѝ реплика.

– Не се тревожи, Джак. Аз научих урока си. Трудно е да уловиш луната, отразена във водата – това последното бе напълно вярно. Тя все още трепереше при мисълта колко близо бе до смъртта, по-точно бяха, онази нощ в тресавището.

И колко близо бе стигнала тогава.

Но Тес се молеше Лисицата да не я кара да му дава обещания. Ако я принудеше да се закълне, как можеше да излъже? Самата тя не знаеше. Може би докато не настъпеше момента никога нямаше да разбере...

Лисицата тихо изруга.

– Доведи хлапака отново тук, където му е мястото, по дяволите! Нека да поеме част от товара, който тежи на плещите ти...

– О, Джак, нека не започваме отново с този спор. Вече сме обсъждали това преди. Ашли е там, където му е мястото, в света, за който е роден. И няма причина да не заеме мястото си в този свят, въпреки че смъртта на баща ни, ни остави дори без два шилинга, за да се съберем отново.

– Няма причина ли, казваш, Тес Лейтън? Е, да, наистина няма причина, освен тази, че нямаш друг начин да събереш пари да го обличаш в разкошни дрехи и да плащаш дълговете му, освен да се присъединиш

към хората ми. Ако питаш мен, той ще свърши точно както баща ти.

– Но аз не те питам – рязко отговори Тес, като устните ѝ побеляха от гняв. – Умолявам те, Джак – каза по-меко. – Нека не губим време в излишни спорове. Не и в тази нощ, когато ще си заминаваш – очите ѝ проблеснаха, като в тях зеленото се преливаше със сивото. От погледа ѝ струеше страх, който тя отчаяно се опитваше да прикрие. – Винаги се притеснявам, че ти няма...

Контрабандистът се усмихна закачливо.

– Да се върна ли? Стига си говорила глупости, момиче. Липсата ти на доверие в мен ме обижда. Да, точно така! Това би отнело много повече усилия, отколкото тези на Хоукинс и хората му да хванат Лисицата, дете. Аз съм наполовина тресавищен дух – добави той, като в гласът му прозвучаха отново обичайните нотки на самодоволство.

– О, Джак, престани да ме дразниш – Тес стисна с пръсти ръката му.

С подозрителен звук някъде между лекото подсмърчане на Тес и сърдитото ѝ изсумтяване, красивият белококс мъж я погали по ръката.

– Ще ме видиш отново, обещавам ти. Но дотогава ще продължавам да те наглеждам отдалеч. И само, ако разбере, че отново си се заловила с тази игра в тресавището – сурово добави той, – тогава, за Бога, ще те накарам да съжаляваш, че Хоукинс не ме прати в подземното царство на Хадес онази нощ!

Внезапно фенерът потрепери и почти угасна. Очите им се срещнаха, напрегнати, осъзнаващи, че времето за раздяла беше настъпило.

– Трябва да е почти зазоряване – тихо каза Лисицата. – Време е да тръгвам. Не ми се ще да си представя, че може да срещна някого по пътя тази нощ. Не и с тази все още незаздравяла рана.

– Къде отиваш? – Тес едва си поемаше дъх. Тя дори наруши тяхното съглашение да не си задават въпроси. Тъмните очи на контрабандиста я погледнаха с укор.

– Отлично знаеш, че не трябва да ме питаш такива неща, момиче. Това е по-добре да не го знаеш. По този начин... – той бързо се изправи и започна да събира нещата си. – Сега трябва да вървя – добави остро, като гласът му затихна приглушен, когато се наведе към ботушите и седлото.

„Толкова малко принадлежности“ – помисли си Тес отчаяно. Толкова малко часове, които Тес щеше да запомни, прекарани с този мил, нежен човек, който ѝ бе повече баща, отколкото собственият ѝ родител бе някога. И сега настъпваше агонията на очакването – никога да не

знае кога или дали изобщо щеше да се върне.

– Не ме изпращай – гласът на Джак бе изпълнен с отънъка на собствените му чувства, също така и с една твърдост, и Тес знаеше, че трябва да му се подчини този път.

Ръцете ѝ лежаха свити на юмруци в скута ѝ, а ноктите се впиха дълбоко в нежната ѝ кожа, докато усети как кръв потече от дланите ѝ.

– Д-добре.

Стъпките отекваха в тесния тунел, като звукът от скърцането им постепенно ставаше все по-слаб. В далечината се чу цвилене, последвано от тракането на копита по чакъла.

– Дяволски бързо – прошепна Тес в тъмнината.

И тогава осъзна всичко, той си отиваше. Може би завинаги. Как може да му позволи да си отиде без дори да зърне лицето му за последен път?

– Джак! – извика тя, префучавайки през коридора след него.

Той вече се бе качил на коня и се бе обърнал на север към Доунс. Изражението на лицето му бе неразгадаемо, когато дръпна поводите на коня, който изпръхтя и сърдито замаха с копита във въздуха.

С приглушена клетва, той се наведе над нея и я пое в обятията си за последна бърза прегръдка. И тогава си отиде, като чаткането на копитата долиташе до ушите на Тес примесено с последното предупреждение на Джак.

– Запомни какво ти казах, момиче – каза той, – и помни също така, че Лисицата ще се върне. И то когато най-малко го очакват.

Преди Тес да успее да му отговори бе изчезнал, като че ли погълнат от бързо настъпващата мъгла и враждебната тъмнина отвън.

Мъглата се увиваше около краката на Рейвънхърст, като одеяло от призрачен сняг, докато се спускаше по хълма към параклиса, изпълнен с шума от приглушени гласове.

Те отново долетяха, бързи и напрегнати, този път последвани от цвилене на кон.

Той бързо прекоси и последната стъпка към разрушената тераса и там остана сразен от ярост при гледката на двете прегърнати неясни фигури в началото на стълбите.

Рейвънхърст не помръдна и дори на дишаше, чувствайки как кръвта му пулсира алено червена и изгаря вените му. Гърлото му пресъхна и той усети киселия вкус на пепел в устата си, неспособен да промълви

даже една дума, дори когато покрития с тъмно наметало мъж на гърба на коня се насочи надолу по хълма през мъглата към брега.

Значи тук се срещаше Тес с него, измамна курва! Адмиралтейството бе право за това, както и за всичко останало. Жената със сигурност бе замесена с контрабандистите и какъв глупак бе той, че не желаше да го повярва. Винаги дълбоко в него се бе надигала една нотка съмнение, една надежда, че тя не можеше да знае какво става във Феърли в нейно отсъствие. И през цялото време тя симулираше ангелска невинност пред него, а в това време споделяше леглото на проклетата Лисица.

Но, за Бога, не за дълго.

Рейвнхърст тихо се промъкна зад стената, наблюдавайки как Тес се обърна и изчезна зад ъгъла на параклиса. Тогава с лице скрито под гранитната маска на яростта, той скочи на влажната земя и се приготви да чака.

16.

Пръстите на Тес потрепериха и тя придърпа към раменете си плътното вълнено наметало. На половината път по коридора към стаичката спря, за да изтрие сълзите, които замъгляваха погледа ѝ проклинайки се за проявената слабост.

Защото знаеше, че слабостта е лукс, който не трябваше да си позволява.

В края на краищата това не бе по-различно от всеки друг път, когато Джак си тръгваше. Той щеше да се върне, беше ѝ обещал. Но нали се бе връщал всеки път преди?

След като за последен път изтри бузите си, тя отиде до края на тунела, застана на прага на тихата каменна стая и започна да я изучава. Той не бе оставил нищо, нищо, което можеше да загатне присъствието му. Дори леката, едва доловима преди топлина си беше отишла с него от празната стая.

Това място бе студено, толкова студено и нещо друго – нещо, което Тес би могла да определи почти като зловещо...

Трепереща, вдигна фенера и се отправи към изхода на коридора, като през цялото време усещаше тъмнината, студена и изучаваща я, като тих, безмилостен враг, чакаща момента, в който нейният поддръжник ще я изостави.

Тя излезе от земята и почувства нощния въздух, чист и студен, да гали страните ѝ. Ниско стелещата се мъгла обви краката ѝ, когато се обърна да издърпа кожата, която отново щеше да закрие входа към тунела. Вратата бе солидна и никога не би могла да я помръдне сама, дори и с помощта на невидимата механична система. Но изобретателните ръце бяха подредили камъните преди векове, като бяха направили тънка фасада, която отлично пасваше на околните стени.

С леко изскърцване коридорът се затвори, за пореден път прикрит от любопитните погледи на хората. В следващия момент Тес чу тихо шумолене в мъглата, в най-отдалечения ъгъл на терасата. Сърцето ѝ заби лудо, тя се извърна и замръзна на мястото си напрегната, опитваща се да различи отново шума във влудяващата я тишина.

Беше най-студения час преди зазоряване, когато целият свят още спеше, дори птиците бяха мъртвешки тихи. Тес духна пламъка на фенера, нежелаяща да предизвика допълнително вниманието, сега Лисицата

я бе оставил сама и уязвима.

Чакаше пребледняла. Шумът не се повтори.

Водена от някакъв инстинкт, който самата не можеше да си обясни, Тес започна да се изкачва по стръмната полянка към мъглявото пространство, където бе бялата градина на майка ѝ. Уханието на лилиите се носеше в чистия, смразяващ въздух, примесено с мириса на борови иглички и морска сол. Мръщейки се, Тес опита да усети отново спокойствието, с което бе запомнила това място, тук, под крилото на майка си. Но тази нощ това спокойствие ѝ убягваше. Единственото чувство, което я изпълваше беше тягостна самота.

Зад нея мъглата се изви, протягаща кокалестите си пръсти.

– Образът на невинността – изръмжа нечий глас зад нея. Дъхът ѝ секна и тя се извърна на секундата, а кръвта бучеше в ушите ѝ.

Пред нея стоеше Рейвънхърст, черен фантом от черната нощ, а около дългите му крака се увиваха ледените ръце на мъглата. Изражението му бе студено и безизразно и единствено сребърните косъмчета по слепоочията разведряваха картината на мрачното му лице.

Беше ли видял? Какво знаеше?

Гърдите на Тес се повдигаха и спадаха неравномерно, докато се опитваше да се успокои. Нека той заговори пръв – мрачно си каза тя. Нека той сам се издаде до каква степен е проучил нещата.

Ледените му пръсти бавно погалиха бузата ѝ.

– Да, наистина, самата беззащитност – внезапно пръстите му се свиха конвулсивно. – Сълзи?

– Това е само мъглата. Както винаги твоята развихрена фантазия.

– Каква безупречна лъжа, дори сега – отвърна Рейвънхърст почти на себе си. Той дълги минути изучава лицето ѝ. – И така, мила моя, най-сетне завъртяхме кръга. Отново в тази твоя бяла градина. Точно както преди пет години. Вероятно това не е чак толкова дълго време, в края на краищата всеки си е мислил за малко по-различни неща през целия този период. Както виждаш аз мисля да затворя този кръг. Тази вечер. Това сега винаги ще си остане между нас.

– Нищо такова няма да стане! Защо просто не оставиш нещата такива каквито са, точно както сторих аз?

Грубите пръсти на Рейвънхърст се свиха, впивайки се в раменете ѝ.

– Мечтая си да го направя, но не сега – изръмжа той, като я придърпа към стръмната полянка от сребърно бели цветчета.

– Какво, какво правиш? – през дъх каза Тес, старейки се да прикрие паниката си. Милостиви Боже, беше ли видял Джак? А тунела?

– Какво правя ли? – повтори безмилостно нападателят ѝ. – Имам намерението да изтръгна истината от теб. Веднъж завинаги, на първо място бих желал да науча името на този мръсник.

– Ч-чие?

Тъмнината ги бе обгърнала, тежка и безмълвна. Единственият звук, който се долавяше беше лекото шумолене на листата под краката им.

– На човека, който току-що излезе от умело прикритият коридор, за Бога. Кой е той?

Ръцете му стиснаха Тес, като пръстите му безжалостно се впиха в китките ѝ.

– Това въобще не влиза в скапаната ти работа! Махай се от мен, ти долен мръсник! – Тес се напрегна яростно в ръцете му, риташа и извиваша се, въпреки че видя безсмислието на борбата която водеше.

Устните на Рейвънхърст се извиха в подигравателна усмивка.

– Възнамерявам да свърша доста неща тази нощ, скъпа, но да те пусна не е едно от тях. Точно обратното – той се изсмя остро, като смехът му прозвуча грубо и гадно.

– Нямах право да идваш тук и да ме шпионираш! Феърли е моята територия! Сега се разкарай оттук преди да съм...

– Преди да си направила какво, мила моя? Сега тук сме само ние двамата. И сега ще довършим започнатото, обещавам ти. А колкото до правата ми, нима забравяш, че аз съм новия комисар на Кралския военен канал? Земите на Феърли се разпростират по почти цялата му дължина и напоследък са провокирали моите подозрения, които се оправдаха, съдейки по милата сцена, на която току-що станах свидетел.

Потискайки една ругатня, Рейвънхърст притисна Тес към гърдите си, като оплете пръсти в косата ѝ и изви главата ѝ назад. Той се вгледа в бледото ѝ лице, върху което очите ѝ изглеждаха като тъмни сини сенки.

– Каж ми името му, по дяволите!!

– Много добре тогава – въздъхна Тес, като съзнанието ѝ усилено работеше, – той е един от хората на Лисицата. П-понякога ме снабдява с бренди и коприна – зъбите ѝ започнаха да тракат. – Току-що имахме събрание по работа.

– Събиране по работа? – думите, произнесени от устата на Дейн звучаха нелепо. – Така ли го наричаш? Само това ли е достатъчно, за да легнеш в леглото му, само няколко бутилки бренди и една-две дължини коприна? Мили Боже, прекалено евтино оценяваш услугите си, Тес Лейтън. Познавам хора в Лондон, които биха платили цяло състояние и златни гвинеи, за да разкрачат нежните ти крака само за една нощ –

пръстите му се впиха по-дълбоко в косата ѝ. – Всъщност ти самата можеш да определиш цената си – остро прибави той, мачкаш гъстата ухаеща коса. – Да, за тази нежна, топла, блестяща плът, човек може да забрави всички скрупули. Стига да повярва, че е първият.

Изведнъж пръстите на нападателя ѝ се свиха и я стиснаха толкова силно, че от пресъхналите устни на Тес се изтръгна стон. Внезапно Рейвънхърст се извърна и я натисна към ствола на стар дъб, чиито клони висяха над главите им. С лице потъмняло от ярост стисна китките ѝ и ги притисна плътно към грубата повърхност на дървото.

– И ти ще знаеш отлично как да го убедиш, нали? Но той няма да е първият ти, нали така, моя сладка Тес? Чевингтън бе пръв. И колко дойдоха след него, мътните те взели?

Яростта му проряза съзнанието на Тес като нож. Тя диво се изви, отчаяно търсеща някакво слабо място, за да се освободи от Дейн.

Но мъжът със сурово лице пред нея нямаше слаби места.

– Стига с твоите номера, по дяволите. Достатъчно белези имам и без това – той вкара коляно между бедрата ѝ, притискайки я към огромния ствол. – Сега ми кажи името на мръсника.

– Никога! – Тес се изви назад, без нито за минута да престане да се бори. – Нищо няма да узнаеш от мен!

Но китките му бяха здрави като стомана и тялото му бе обладано от черна ярост, която управляваше силата му.

– О, аз ще изтръгна името от теб, Тес. Заедно с всичко друго, което пожелае тази нощ – докато изричаше тези думи, здравите му бедра се притиснаха безмилостно към нея, като я долепиха плътно към дървото.

– Аз, аз не знам истинското му име. А колкото до това къде отиде, той никога не ми казва, така или иначе. Така е по-безопасно.

– Лъжкия! – Тес усещаше тежестта на студеното му раздражено тяло плътно долепено до нейното. – Защото той въобще не е един от хората на Лисицата, той е самата проклетата Лисица! О, да, Тес, наблюдавах ви как се разделихте. Ти топлиш леглото му, мътните те взели. Кажи ми, целува ли те той така, твоят среднощен любовник?

Докато говореше Рейвънхърст бе долепил устата си до нейната, хапейки я се опитваше да разтвори стиснатите ѝ зъби. Накрая Тес не издържа и от устните ѝ се откъсна стон. Моментално устните му се отделиха и я лъхна гореща безмилостна вълна.

Той я прегърна хладнокръвно. Притисна я с безпощадно умение на експерт, учейки я колко безсмислено бе да му се противопоставя и колко лесно би могъл да накара тялото ѝ да я издаде.

Тя чувстваше всеки инч от него, усещаше напрежението в горещите бедра, усещаше набраздените по китките му белези, също така добре, както острата кора на дървото, впиваща се в нея.

Екстазът се превръщаше в мъчителна болка. Дъхът му я обгръщаше ту топъл, ту студен, странен и все пак някак болезнено познат.

Като искра от жив пламък, желанието се разля от устата му в жили-те й изгаряйки треперещите й крайници.

– Точно така, любов моя – остро каза Рейвънхърст. – Харесва ми да слушам как стенеш отново за мен. Точно както на алеята.

– В-върви си, ти...

– Помисли си, че си ме изхитрила, прав ли съм? И ти почти успя. Но когато те видях в кухнята с брашно по лицето всичко си пасна на мястото. Да, ти беше шокирана да ме видиш отново, но ме желаше онази нощ, нали? Въпреки че по всякакъв начин се опитваш да го скриеш, както от мен, така и от себе си, но сега ще сториш дяволски добре, ако ме вземеш.

– Не-е-е! Искам единствено да се освободя от теб. Завинаги! – с всяко движение, което правеше Тес, пръстите му се впираха все по-дълбоко в нежната кожа на китките й, жестоки и болезнени. Стенеща, отчаяно зарита с крака отново и отново, докато накрая единият от ритниците й попадна в целта.

Рейвънхърст изрева яростно. Изведнъж беше свободна.

Дишаша тежко, тя се извъртя и се затича към малката горичка на върха на хълма. Там имаше тайна пътечка. Само ако успееше да стигне върха...

– Уличница! – ядосано изкрещя Рейвънхърст, като куцукаше след нея стиснал с една ръка пулсиращото си коляно.

„Още десет стъпки“ – каза си Тес.

Тя можеше да го чуе зад гърба си. Стъпките му отекваха яростни и несигурни. Тя почти прелетя над поляната като едвам докосваше мократа трева. Призрачната мъгла се извиваше образувайки странни форми около нея.

И ето, че неясният полукръг на бялата градина беше пред нея, леко сребрист, точно под тъмния дървен кръст на хълма.

Уханието на лилии се носеше от студения въздух и тя почти виждаше бледите венчелистчета на дивите рози, растящи редом с ниската оградка.

„Почти стигна, не изоставай!“

Вягърът прокарваше ледените си пръсти през косата й, която се

вееше лудешки зад нея докато тичаше към горичката. Точно в следващия момент усети как я хващат груби пръсти на още по-груби ръце. Тя изпищя, когато те хванаха крайчеца на развяващото ѝ се наметало, като я придърпаха назад и я задържаха неподвижна. Тес се задави, усетила как тънката връвчица на наметалото се впива в гърлото ѝ. Отчаяно задърпа връзката, като се опитваше да развърже възела, който я правеше пленница на Рейвънхърст.

Но пръстите ѝ се оказаха неочаквано тромави. Започна да се гърчи, задушена от липсата на въздух.

През пялото време той с тежка походка се доближаваше все по-близо до нея, като ръцете му здраво държаха края на наметалото и я придърпаха към него.

– Стига си бягала, Тес. Тази нощ кръгът се затваря. Между нас всичко ще се уреди веднъж завинаги.

С приглушено изсвистяване възелът се развърза и наметалото падна от раменете ѝ. Тес диво се понесе към тъмните гори, като лицето ѝ беше мъртвешки бледо. Но тя не бе достатъчно бърза. Този път безмилостния ѝ преследвач не се хвана за дрехите ѝ. Вместо това, сграбчи косата ѝ в жестока хватка.

Хлипаша тя посегна към тези невидими пръсти, но срещна само подигравателна празнота. Тогава тези ръце обгърнаха тънката ѝ талия, като я завъртяха, за да застане с лице към неговото.

– Така ли се бори и с Чевингтън? – изръмжа Рейвънхърст, като тъмнината на лицето му се бе сляла с яростта в една грозна маска. – Така ли започна онази нощ в къщата на вратаря, когато трябваше вместо това да се срещнеш с мен тук? По същия начин ли го предизвикваше?

В първия момент Тес не го чу, бе прекалено заета да рита, да се извива и да се бори.

– Кога престана да му се опъваш? Когато ти обеща да се ожени за тебе ли? Или златни гвинеи? – ръцете му безмилостно се извиха. – Каж ми, по дяволите! Каква е цената на една курва?

– Престани – изплака Тес, отказваща да слуша жестоките му думи. Отказваща да се вгледа в спомените, които изплуваха далеч в съзнание-то ѝ.

Рейвънхърст обхвана по-здраво кръста ѝ.

– Колко му струваше да се предадеш, кажи ми, малка прелъстителке?

– То... то не беше така!

Горчив смях се изплъзна от устните на нейния нападател.

– Ще ми се да греша, но няма да приема повече лъжи, за Бога, защото самият аз те видях онази нощ, Тес. Със собствените си очи те наблюдавах как се напругаше и притискаше към него, така както майка те е родила. Да, ти бе изпълнена е безмерно желание и всеки инч от тебе копнееше Чевингтън да те люби онази нощ. Проклинам черното ти сърце за това.

Рейвънхърст за миг не помръдна, произнасяйки груба цветуща ругатня под носа си.

За Тес, всичко като че ли бе свършило, край на бягането й сякаш бе настъпил. Най-накрая кошмарите й я бяха завладели и протягаха ледените си пръсти, за да проникнат в нежната плът на врата й.

Още видения, тъмни и влудяващи.

След това остра, раздираща болка.

Милостиви Боже, тя излъга когато каза, че Рейвънхърст греша относно това, което се бе случило в тази отдавна отминала нощ. Не завишеше от нея да каже дали бяха правили нещо, защото самата Тес не знаеше какво се бе случило през нощта.

– Да, в края на краищата, това бе отлично изпълнение. Приеми моите поздравления – продължи безмилостно Рейвънхърст. – Само себе си мога да обвинявам, че бях такъв глупак да не взема това, което ти даде толкова лесно на Чевингтън. Но разбира се аз бях джентълмен. Човек на честта. Щях да го получа само след като се оженехме – пръстите му се впиваха в плътта й като нокти на птица. – Как ли си се смяла на моята любезност.

– Ти... ти извърташ всичко! – извика Тес без дъх, като се опитваше да измисли достатъчно убедителен начин, за да обясни всичко.

Съзнаваше, че точно в този момент това бе невъзможно. Особено сега, когато Рейвънхърст изглежда въобще не желаше да я изслуша.

– Цели пет години аз си лягах и смехът ти кълтеше в ушите ми, а спомените за копринената ти кожа ми се подиграваха. И всяка сутрин ме заварваше разтреперан от все едни и същи такива кошмари. Но вече не, защото тази нощ ще почувствам истинското, за Бога, и завинаги ще забравя мъчителните спомени.

Тес потрепера и застана, замаята се от своите собствени спомени, които изместиха мъглата като смразяваща виелица.

В съзнанието й се появи спомен от грубата нежност на Дейн и всичките онези седмици, които прекараха заедно, вместо това, ужасът на неговото заминаване, докато тя се молеше да го запомни така, както една жена би запомнила един мъж, само така, както беше преди да

замине за Трафалгар.

Образът му бе груб и брутален.

И тогава, най-напред, дойде споменът за онази кошмарна нощ в къщата на вратаря. Тес затвори очи, треперейки. Спомняйки си... Кръвта ѝ пламна. Усети изгарящ дъх и дерящи нокти. И най-лошото, нейното собствено тяло, жадно и агонизиращо, като някое измъчено, обезумяло животно.

Всичко това премина през мислите ѝ само за миг, само отделни фрагменти проблеснаха в съзнанието ѝ като последните пламъци на догарящ огън. Почувствала всичко отново Тес потрепери и затвори очи, неспокойна да се срещне с мъгявите образи, очи в очи.

Мили Боже, какво точно се бе случило тази нощ? И защо тя не можеше да си спомни нищо?

„Защото си прекалено слаба, за да понесеш голата истина“ – прошепна някакъв мрачен глас.

– Много трогателно, скъпа моя, но номерът няма да мине. Не и този път. Прекалено далеч отидохме, за да спрем сега – с мрачно изражение на лицето Рейвънхърст зарови пръсти дълбоко в червеникавата ѝ коса.

Не толкова думите, колкото горчивия цинизъм в гласа му най-сетне върнаха Тес в настоящето.

– Пусни ме, мътните те взели! Всичко свърши, не разбираш ли?

Но Рейвънхърст продължаваше да я държи.

– Свърши? – повтори той горчиво. – Свърши? За Бога, мечтая си да беше така, скъпа! Ти знаеш ли как все още продължават да ме наричат в Лондон? Рейвънхърст, Дяволът от Трафалгар. Нелсън беше Ангела от тези дни, а аз наистина имах дяволски късмет онзи ден. Мен нищо, като че ли не ме нарани, докато наблюдавах през пушека как моите хора бяха разкъсвани на парчета пред собствените ми очи. Дори когато хванах запалена бомба на дека и я хвърлих обратно във водата, останах невредим. Ето затова ме наричат сега герой. Но истината е, че аз бях обречен да нося кръста си и да живея, докато моите момчета загиваха в боя – Рейвънхърст зарови още по-дълбоко пръсти в косата ѝ. Придърпа главата на Тес назад, така че да погледне в очите ѝ. – Моят кръст е да живея, Тес, като осъзнавам факта, че оцелях не заради храбростта, която проявих този ден в Трафалгар, а поради факта, че въобще не се интересувах от участта си.

Той присви очи и се вгледа в бледото ѝ лице.

– Както виждаш, лесно е да си смел когато не те интересува нищо или по-точно никой. Особено самият ти. И затова трябва да благодаря

специално на теб.

Тес не помръдна, а и да искаше не можеше, хипнотизирана от мъката в тези лазурно сини очи, ужасена от безмилостната му откровеност. Тя потрепери със сърце сковано от болка и съжаление. Но гордо изправи брадичка и почти на секундата поднови борбата си срещу тази ѝ слабост. Защото този мъж бе неин враг и тя никога не биваше да забравя това.

Тес присви устни с лице изопнато от нов прилив на ярост.

– Ти ли ми говориш за храброст, ти, проклет подлизурко? Тогава се огледай, защото точно сега е война, тук в Кент и Съсекс! Това е война на болести и бедност, на разяждащ, безмилостен глад. Можеш да видиш отпечатъците, които е оставила върху изпитите детски личица или в очите на жените остарели много преди наистина да е дошло времето им – очите ѝ святаха и от тях струяха зелени искри. – Всеки ден и всяка секунда става една малка война, в която не можеш да победиш, но се борим по единствения начин, който ни е известен. И ако контрабандата е начин за някои, то аз бих им пожелала да са по-силни. И Господ да ни е на помощ, ако този остров загуби в битката, защото това ще означава краят на Англия много преди, която ѝ да е от победите на Наполеон!

Един мускул трепна на напрегнатата челюст на Рейвънхърст. „Тя беше добра – помисли си той. – Дяволски добра.“

И тогава пред очите му се появи споменът за разкъсаното тяло на младия юнга.

Неочаквано грубите му пръсти потънаха дълбоко в червеникавата грива на Тес и се свиха.

– За Бога, ти наистина вярваш, че е така, нали? – извъръчайки се той я повлече обратно към белите цветя. – Това твоё изкривено разбиране, че си права, трябва доста да улеснява всичко това, което вършиш тук.

Тес се бореше обезумяла и всяко движение ѝ причиняваше невероятна болка, която се плъзгаше по гръбнака и сковаваше жилите ѝ.

– Откажи се! – нареди властно Рейвънхърст. – Не желая да използвам насилието като цяр за необуздаността ти. Не, ако не ме принудиш да го сторя, в края на краищата.

– Иска ти се, нали? Защото това би те накарало да се чувстваш посилен или даже герой както сам се нарече. За бога, защо въобще се върна?

– Защо ли, Тес? – запита жестоко нападателят ѝ. – Отлично знаеш, че въобще нямах подобни намерения. Не и след като видях какво стана в къщата на вратаря. Страхувах се, че ако те видя отново може би щях...

– внезапно той изруга. – Не нещо много по-значимо ме принуди да се върна. Нито контрабандистите, нито дори шпионството биха го сторили, но златните товари бяха нещо друго. Златото използвано за храна и оръжие, за изтощените от войната Наполеоновы войски, а аз знам от собствен опит какво могат да причинят тези оръжия. И всяка една златна гвинея се пренася във Франция от същия кораб, който те снабдява с бренди и коприна, скъпа моя.

– Каква е тази измишльотина, която ми разправяш?

– Това не е измислица. Дори сега нелегалният товар е на път на юг и ще пристигне на острова утре сутринта. Всъщност там ли отиде любовника ти? За да се увери сам, че товара е пристигнал благополучно?

– Няма никакъв товар. Никакво злато не се изнася от тези острови! – така поне трябваше да е, каза си Тес. Ако Лисицата бе планирал подобни пратки, тя със сигурност щеше да е чула за тях.

А щеше ли наистина?

– Очаквам отговор от теб. Като за начало, но не след дълго ще узнай истината от теб, даже най-малките скапани подробности, защото в деня, в който тръгна с Лисицата беше деня, в който ти предначерта собствената си съдба, Тес.

– Какво те интересува той? – настоя тя горчиво. – Какво ти е сторил Лисицата?

– Затова попитай стоте моряка, които видях да загиват за един час в Трафалгар. Попитай за това невинния мъж, по-точно юноша, който загина в залива Феърли с прерязано гърло, с твоето име на устните. Сигурно ще можеш да ми обясниш това.

– В залива Феърли? Не знам нищо за този човек. Но знам едно нещо. Лисицата никога не би наранил момче, нито би предал родината си? – гласът ѝ се извиси див и истеричен. – Ти си този, който говори измислици и ми внушава, че някакви извъртени лъжи са истини. Да не мислиш, че аз съм някой от твоя нещастен насилствено избран екипаж, за да се страхувам и да ме биеш с камшик докато се подчиня. На никой мъж няма да угоднича, предупреждавам те!

Рейвънхърст стегна хватката си, като я придърпа силно към себе си и усети пищните ѝ форми, долепени до неговите гърди.

Горчива усмивка пропълзя по устните му като светкавица раздираща черно небе.

– Но ти знаеш толкова малко от методите ми, скъпа моя. Аз съм човек с неограничени възможности. Съвсем скоро ще разбера кои техники са за теб.

С лице като каменна маска, Рейвънхърст я придърпа надолу към ниската каменна стена, която ограждаше градината. Все още съпротивляваща се Тес падна в скута му.

– Предполагам искаш да започнем с това? – изръмжа той с груб неясен глас. Едната му ръка бе притиснала китките ѝ, докато другата проследяваше гордата извивка на бузите ѝ, след това се сниши и обхвана пълните ѝ предизвикателни гърди. За разлика от гласът му докосването му бе леко, предизвикателно, нежно и възбуждащо. Всеки негов допир караше Тес да се задъхва, като че ли в нея пламваше внезапен огън.

– Ти, ти си луд!

– О, съвсем нормален съм, скъпа. Вероятно за първи път от много години. И знам всичко за тези игри, които ти и брат ти Ашли играехте.

– Какви игри? – прошепна Тес, печелейки време, за да успокои неравномерното си дишане. Тя мечтаеше пръстите на безмилостния ѝ похитител да прекъснат мъчението си. Следващите си думи тя произнесе с леден глас, силно и отчетливо. – В края на краищата ние играехме толкова много.

Тес почувства как ръцете му се сковаха.

– За Бога, абсолютна дъщеря на баща си, доколкото разбирам. Става въпрос за онази игра, в която показваш колко бързо можеш да спечелиш нови завоевания. Играта, която включваше Чевингтън и мен онази нощ. Само че ти и Ашли не бяхте преценили нещата достатъчно добре и аз дойдох по-рано, отколкото ме очаквахте – лицето му придоби ледено изражение докато наблюдаваше как очите ѝ се отвориха широко, отричащи, и в тях прочете ужас. – Не смей да отречеш. Чух всичко от устата на собствения ти баща!

– Моят... баща... ти каза това? – попита Тес сковано, като най-накрая започваше да разбира.

За себе си. За студеноликият мъж пред нея, коравосърдечен и безмилостен като самия Дявол.

– Е добре, той ми каза. Всичко за тези две очарователни деца. И това, което той пропусна, аз съвсем скоро го видях със собствените си очи. По същия начин ли стенеше за твоята Лисица, както преди за Чевингтън? – попита сурово Рейвънхърст. – Дереше ли плътта му с нокти когато влизаше в теб?

– Защо питаш? След като претендираш, че всичко ти е известно, то със сигурност трябва да знаеш и това. И след като си наясно с ужасната истина, значи нямаш повече причини да стоиш тук и да ме измъчваш с тези безсмислени въпроси – Тес благодареше на Бога, че гласът ѝ не

потрепери. Само да можеше да успокои развълнуваното си сърце...

– Имам само една причина, скъпа моя, и тя е името на Лисицата, както и имената на всички от хората му.

– Нищо няма да научиш от мен, чуваш ли? Нито сега, нито когато и да било, независимо от това какво можеш да ми направиш. Сега ме пусни! Или, кълна се във всички светии, ще ти издера очите при първия удобен случай, който ми се предостави.

Докато се навеждаше над нея смехът на Рейвънхърст прозвуча студен и някак жесток.

– Наистина ли смяташ, че имаш желание да ми издереш очите? Възнамерявам да те накарам да се чувстваш по-другояче. Да, накрая ще ме молиш да остана, още преди да съм свършил с теб – и като че ли да подсили ефекта на думите си той докосна с устни нежната кожа зад ухото ѝ, като започна да я ближе и смуче. Миг по-късно зъбите му леко се впиха в ухото ѝ, като го подложиха на същото блажено мъчение.

След секунда пръстите му се събраха около настръхналото ѝ зърно. Огън, вместо кръв потече в жилите на Тес. Тя дишаше тежко, мразеше го и същевременно се страхуваше от безмилостния му допир, но вече някъде дълбоко в съзнанието си се молеше той да не спира.

Помогни ми, Господи, това не трябваше да става!

С приглушено стенание Тес започна да мятя главата си наляво и надясно в напразно усилие да се отърве от безжалостните му устни.

– Да – прошепна Дейн във врата ѝ с дрезгав глас. – Усещам дивото желание на пулса ти. Всичко, което твоите лъжливи устни се опитват да скрият от мен, твоето напрегнато тяло вече ми го каза. Ти ме желаеш, Тес. И преди да свърша с теб ще ми поискаш даже много, много повече!

Тес потрепери, изгаряна на клада от чувства, обзета от гняв, страх и някакво странно отчаяние.

Какво ѝ бе сторил? Защо не можеше да прояви твърдост?

Как може някога да съм го обичала, не преставаше да си задава тя този въпрос. Този човек е мой враг и аз трябва да се боря с него. Този мъж е просто един безчувствен непознат.

Устните на Дейн атакуваха във всеки удобен момент. Той я хапеше със зъби безпощадно, а езикът му я къпеше в черен огън.

Около тях мъглата се издигна и отново се спусна на тихи призрачни вълни.

„Преди да съм свършил с теб.“

Чак тогава горчивото обещание на Рейвънхърст проникна в хаоса на мислите ѝ. О, небеса, какво имаше предвид той?

Като в отговор дългите му пръсти се впиха в извиващите ѝ се китки.

– Бий се с мен, дяволска котко – с дрезгав глас изрече той. – Бори се със зъби и нокти. Така ми харесва още повече, защото твоята ярост само усилва желанието ми. Но знай, още преди да е изгряло слънцето, ти ще мъркаш под мен и ще ме молиш за още, като в замяна ще ми предлагаш всичко, което пожелаеш, всяка тайна на нежното ти тяло – като изгарящ я огън езикът му се плъзна в чувствителната извивка на ухото ѝ, като доказателство за думите му. – Всяко име от предателската ти шайка.

– Никога!

– Отвори се за мен – прошепна той, като прокара език по извивката на пълните ѝ устни. – Нека да те опитам. Дай ми от твоя черен мед.

От устните на Тес се изтръгна вик, който прозвуча почти като стениание и в този момент Рейвънхърст откри отвора и плъзна безжалостно кадифения си език по пълните ѝ устни.

– За Бога, ти си сладка – шептеше той. – Още! – каза властно.

– Не, не прави това, Дейн – Тес осъзна, че ръцете ѝ бяха върху напрегнатите му рамене, като ги мачкаха и се впиваха в плътта му.

Дали да го придърпа към себе си или да го отблъсне... тя отказа да си помисли.

– Колкото повече даваш, толкова повече ще взимам. Устните ти са като бренди, изгарящо жилите ми и преди да си отиде нощта ти също ще усетиш тази неповторима треска, обещавам ти!

– Дейн... – гласът ѝ бе слаб, умоляващ.

– Милостиви Боже, с какво нетърпение очаквах да те чуя да стениш по този начин, да чуя как името ми трепти на устните ти – той изръмжа като котка, дълго и ниско, като заглуши по нататъшните ѝ протести е устните си. Влажен и топъл, езикът му си играеше с нейния, докато Тес започна да осъзнава, че никога нямаше да може да се освободи от него, независимо колкото и диво да се бореше. С него, а сега още по-яростно и със себе си.

Но тя губеше и двамата го знаеха.

С безпощадна прецизност Рейвънхърст се извъртя, като преценяваше предимството си. Миг по-късно напипа заостреното връхче под батистената ѝ рокля.

„Лудост!“ – Тес тихо изпищя, с пламнало тяло и съзнание. В същия този момент тя се молеше този сладък огън никога да не загасва.

„Лудост!“ – помисли си Дейн и си спомни другата жена и другата

нощ, изпълнена като че ли е чиста магия. Нощ, която той никога не бе успял да забрави.

Дъхът му спря когато жената до него изстена от удоволствие. Изведнъж батистената материя се оказва непреодолима бариера между тях. С приглушено изръмжаване той хвана деколтето на роклята ѝ и с един единствен яростен замах разкъса тънката батиста. Сребърното ѝ тяло се откри пред жадния му поглед.

– Исусе Христе, ти си красива – произнесе той с нисък глас, като по лицето му не трепна дори и една жилка. – По-красива си дори отколкото те помня. Мъркай за мен, дяволска котко – прошепна той и прокара език по напрегнатата ѝ кожа преди да поеме с устни зърното ѝ.

– Никога – изстена Тес, но дори докато говореше усети как опънатите ѝ нерви експлодираха при допира на неговата изгаряща я плът. – Спри! – извика без дъх, обезумяла от нанесената ѝ обида. Но той не спря и тя знаеше, че ще трябва да се моли за свободата си.

И то трябваше да го направи скоро, преди да се е отказала.

– Моля те, Дейн, умолявам те! Не е редно. Въобще не е редно!

Но мъжът със среднощните очи не я чу. Инч по инч той напредваше към целта си. Стъпка по стъпка я подчиняваше на своите желания, докато накрая само стъпканите останки на гордостта на Тес я спираха да не застане от удоволствие.

„Преди са свърша с теб.“

За пореден път суровата му закана се върна, за да я измъчва.

Тя не беше нищо повече от още един военен обект за този закоравял офицер, мрачно осъзна Тес. Нищо повече от още едно завоевание на собствена територия. Не тя не трябваше да се колебае, не трябваше да се предава нито за миг.

Ако по някакъв начин покажеше слабост, той не би се бавил и веднага би използвал това като оръжие срещу самата нея.

– Ти си луд! – извика тя в лицето му.

– Най-вероятно. Но аз ще получа това, а и много, много повече – внезапно Рейвнхърст замръзна, дъхът му едвам се долавяше, рязък и топъл в обгърналата ги тишина.

Но какво правеше той? Още веднъж ли искаше да го направи глупак?

С присвити очи я изучаваше, като се опитваше да изгаси пожара във вените си и да подчини горещото си жадно тяло на здравия разум, като прогони всички долни изкушения от съзнанието си.

Заради това, в което двамата се бяха превърнали през дългите

години след онази омайна нощ, в която се срещнаха.

Да, тази нощ той щеше да ѝ покаже как двамата могат да играят играта на желание и измама. А можеха да използват телата си за по-мрачна цел. Това бе урок, който тя бе научила преди много време, изглежда от собствения си баща-комарджия.

– Да, човек би дал цяло състояние, даже повече – прошепна Дейн и прокара пръсти по цялото ѝ тяло, на което само преди миг се бе наслаждавал с поглед. Той галеше копринената ѝ кожа, докато се бореше да успокои трескавите си мисли. – И би дал всичко, което му остане, за да те има още един единствен път.

Грубите му думи се завъртяха в трескавото съзнание на Тес като звуци без смисъл. Той толкова приличаше на човека когото тя обожаваше, със същите черти на лицето, с тяло също така диво и познато.

Откъде можеше да събере сила и да устои на това, което преди бе обичала така силно?

Но какво се бе случило и го бе накарало да се държи по този начин? – се чудеше тя, но здравия разум я върна отново на земята. Проклятие, какво я засягаше това, когато всичко, което имаше сега значение бе как да избяга?

Сега, преди предателското ѝ тяло да я издаде още повече.

„Трябва да се боря“ – обезумяла си каза Тес, като се опитваше с последни сили да се измъкне от този безкраен океан от удоволствие, в който я бе потопил този див хищник, нямаш нищо общо с галантния лейтенант, който я бе ухажвал и спечелил сърцето ѝ преди пет години.

Този мъж, внезапно осъзна Тес, бе мъртъв. А с него бе загинала и любовта ѝ към него.

Сега всичко, което бе останало бяха мъчителните спомени на тази измъчваща буря, пародия на любовта.

– Пусни ме, ти безжалостен, мръсник! Точно факта, че си мъртъв, не означава...

– Мъртъв? – смехът на Рейв्हърст бе изпълнен с остра горчивина и той се смееше колкото на нея, толкова и на себе си. Ако не бе толкова ужасена може би Тес също щеше да усети безкрайната болка в дълбочината на гласа му. – Мисля, че наистина бях само до този момент, когато дойдох да видя какво представляваш в действителност – ръцете му се плъзнаха под кръста ѝ и той я придърпа към напрегнатите си бедра, по които се разливаше пареща топлина на пулсиращо мъжко желание.

– Сега съм толкова далеч от смъртта, колкото само един мъж може да бъде, уверявам те.

– Ти, ти си самият Дявол. Изскачаш от нощта, като прилеп от ада! – извика тя, като напразно се бореше с желязната хватка на стоманените му ръце.

Внезапно усети как той се извъртя, плъзна се по тялото ѝ и я притисна към каменната стена докато напрегнатите му мускули я премазваха върху неравните камъни, като се впиваха в гърба ѝ.

– Тази нощ ще те накарам да съжаляваш, дяволите да вземат проклетата ти душа! – извивайки се тя се опитваше да се освободи от тежкото му напрегнато тяло. Но движенията ѝ само още повече помагаша на Дейн да повдигне дрехите ѝ.

Внезапно той вкара желязното си коляно между ритациите ѝ крака.

– Продължавай да се търкаш в мене като котка и аз няма да се бавя да направя това, което искам от теб – грубо каза Рейвънхърст. – Ще го взема грубо и бързо, за Бога, точно тук, на тази стена.

Дишаша на пресекулки, Тес се изви в опит да се освободи от парещия мускул, впит в бедрото ѝ, борейки се с дивата ярост на неговото желание.

„Мъртъв“ – помисли си диво Тес. Човекът, който бе обичала, единственият мъж, който някога щеше да обича. Беше си отишъл завинаги. Този звяр не бе нищо повече от една извратена отрепка, жестоката сянка на човек, след като цялата веселост и чест го бе напуснала.

– Дявол! – изпищя дивашки тя, извиваща се в желязните му ръце. Със стон Тес наведе главата си към него и впи зъби в китката му.

От устните на Рейвънхърст се изтръгна кратка и прекалено цветуща ругатня. В същия този миг той натисна с ръце главата ѝ, почти премазвайки я с напрегнатото си гневно тяло, така че борбата ѝ само ѝ причиняваше все по-мъчителна болка.

И на двамата по-точно, но Тес изглежда не забелязваше това.

– Каква, каква злина си намислил отново? – в очите му, по-тъмни от нощта, по-мрачни даже от самият ад, припламна подигравателно пламъче.

Очи, в които се четеше болката на всяка една неосъществена мечта на всяка една разбита надежда.

И точно това възнамеряваше да направи сега с нея Дейн.

– Просто удоволствие, скъпа моя, и то такова каквото гарантирам твоят надут контрабандист не е имал време да ти достави. Такова неземно удоволствие, след което ти с голямо удоволствие ще отговориш на моите въпроси.

Онемяла от жестоката му заплаха, Тес направи последен опит да се

освободи. Отчаянието я правеше силна и тя хвана Рейвънхърст неподготвен за новата ѝ атака. Изви се диво към свободната му ръка, като целта ѝ бе мястото на дясната му китка, където пресичащите се белези бяха най-дълбоки.

Скованите ѝ пръсти се впиха в резките, тя усети как той трепна и се изви назад от неочакваната болка.

Тес диво се нахвърли на другата му ръка, но дори и сега силите им въобще не бяха равностойни. Нощта трепереше около тях напрегната и задушаваша. Всичко наоколо бе тихо с изключение на шума от собствените им приглушени дихания, жестокото съскане и шумолене на борбата им.

И тогава Тес почувства как полита в пространството, свободна за един дълъг момент на делириум преди да се просне върху влажната почва на градинката под нея, с ръка върху голям камък отчупен от стената.

Тя като че ли знаеше, че това ще се случи, когато Рейвънхърст скочи от стената секунда по-късно. Тес беше вече готова.

С треперещо стенание тя захвърли кремъчния къс по главата му, който изсвистя с треперещо съскане в тъмнината и в миг почувства, как той се стовари върху нея.

17.

С тежка крачка, заслепена от ярост, Тес вървеше към Ейнджъл. Хобхауз я посрещна на стъпалата на странноприемницата, като я изучаваше с поглед, в който се четеше любопитство.

– Какво...

Тес повдигна бледата си, трепереща ръка.

– Не сега, Хобхауз, моля ви, в-вероятно по-късно – с побеляло лице тя мина покрай него и прекоси безупречно чистото фоайе.

В началото на стълбището тя се обърна. Врърхчетата на пръстите ѝ бяха побелели на излъсканите перила.

– Моля ви да ме уведомите, когато виконт Рейвнхърст се върне. На самата секунда – нареди тя властно.

Стенещ, Рейвнхърст помръдна, усетил остра пареща болка на лявото си слепоочие. Извърна се на една страна и след това отвори очите си, за да види само гъста, непрогледна мъгла. Откри, че бузата му е опряна на студената земя и че някой биеше барабан, много голям барабан в главата му.

– Какво по дя...

Той седна, като след ниско стелещата се мъгла се озова в един сив, студен свят. Веднага поднесе ръката си към пулсиращото кървящо слепоочие. Мястото където тежкият камък го бе ударил.

Проклинайки, прокара пръст по грапавата рана, покрита с гъста кръв.

Споменът за предателството на Тес нахлу отново в съзнанието му и той изруга още веднъж, но този път много по-живописно, Йезавел за сетен пет го бе изоставила.

Потрепери и ядосано избърса капка кръв от окоото си.

Скъпо щеше да му плати тя за това нощно представление – закле се Дейн, като се изправи на крака. Мисълта как точно щеше да я накара да му плати го крепеше през целия път до града.

Два часа по-късно, пращен и намръщен Рейвнхърст пристигна в Ейнджъл. Хобхауз стоеше на стъпалата като неуморим страж.

Те не си размениха приветствени слова. Присвили очи се изучаваха

в тишината.

Тес чакаше вътре на средата на стълбите и стискаше под мишница тежък вързоп дрехи.

– Няма нужда да придружавате виконт Рейвънхърст до стаята му, Хобхауз – хладно заяви тя. – Всъщност съвсем излишно е да проявявате каквато и да е любезност към този човек.

Пръстите ѝ се свиха и тя захвърли чифт ботуши долу на пода. Те се стовариха върху излъскания мрамор с трясък на пищовен изстрел.

– Защото виждате ли, Хобхауз...

Купчина книги удари гърдите на Рейвънхърст.

– ...Виконтът...

Тя запрати в лицето му няколко смачкани ризи.

– тъкмо...

Една кожена чанта се приземи някъде около краката му.

– ... си тръгва!

Едно по едно, принадлежностите на Дейн падаха на земята докато той стоеше без да помръдне и наблюдаваше сцената онемял от ярост. Пийл гледаше притеснен няколко стъпала над Тес.

– Опитих се да я спра, ваше...

– Сега! – заповяда Тес.

– За Бога, аз... – така и не завърши заканата си Дейн.

С ледено изражение Хобхауз се премести от пътя на виконта.

– Бих бил повече от щастлив да отведа джентълмена навън, мис – домоуправителят присви очи. – Не искам да създавам неприятности, ваше благородие. Но с това не искам да кажа, че не бих провел няколко рунда с вас сега.

Дълги мъчителни минути четиримата стояха неподвижни във фойето.

Тогава погледът на Дейн, впит изцяло в побелялото лице на Тес, стана безмилостен.

– Наслаждавай се на успеха си, докато можеш. Но те предупреждавам, че това няма да трае дълго.

И след тези думи си тръгна, последван от разтревожения Пийл.

Денят премина в дива, потискаща мъглявина. Тес даде инструкции на Едуар и Лети, прегледа новите ленени завивки доставени в Ейнджъл и определи менюто за следващата седмица. Провери подредбата на старото бренди в избата на страноприемницата, след което погледна

счетоводната книга.

През цялото време беше хиляди мили далеч.

Мечтаеше за времето, когато беше млада и невинна. Когато светът изглеждаше свеж и красив. Вместо това сега този свят се бе превърнал в самия ад.

– Елате бързо, мис, нещо се е случило на Томас във Феърли – с намачкано облекло Джем префуча през кухнята докато търсеше Тес.

– Успокой се, Джем, тук съм – Тес се появи намръщена от килера и избърса ръце в престилката си. – Какво се е случило на Томас?

– Южната стена на манастира се е срутила върху него. Едно момче от селото случайно минавало наблизко и го видял. То в момента е в коношната. Да впрегна ли двуколката?

Тес вече тичаше към стаята си, за да се преоблече.

– Не, оседлай дорестия. С него ще е по-бързо. Лети и Хобхауз могат да ме последват с двуколката.

Когато пет минути по-късно Тес притича по стъпалата, тя носеше един вързоп чисти ленини завивки, мехлем и малка бутилка лаунданум. Хобхауз вече бе предизвестил лекаря, като го бе помолил да се отбие във Феърли, но на Тес и бе известно, че можеха да минат часове преди заетият лекар да може да изпълни молбата ѝ. Знаеше, че трябва на първо време да направи сама всичко, което можеше за Томас.

Нямаше да може да поспи този ден, осъзна тя, като се стараше да се концентрира върху пътя пред нея. Тогава пришпори дорестия и се понесе в галоп. Те скоро заобиколиха Гибетс Корнър и префучаха край старата вятърна мелница.

Тес присви очи, за да види нещо по средата на пътя. Беше една преобърнатата каруца, а водачът ѝ никъде не се виждаше.

– Спокойно – извика тя на пьстрия кон, като го пришпори, за да отиде да погледне отблизо. Хвърли бърз поглед в канавката край пътя, като мислеше, че човекът може да е паднал там и че сега е ранен.

Без предупреждение една силна ръка хвана здраво глезена ѝ и я издърпа грубо от коня.

Лицето ѝ бе покрито с вълнена кърпа. Тес зарита и се опита да извика.

– Какво... – кракът ѝ докосна нещо и тя трепна.

Тихи ругатни. Силни пръсти, впити в китката ѝ.

Освободи се и се затича спяпо.

След миг усети, че пада върху каменистата почва. Звезди се завъртяха пред очите ѝ и ушите ѝ запищяха.

Тогава я погълна мракът – усоеен и смазващ.

Точно като в кошмарите ѝ.

Когато Тес отново отвори очи, бе настъпила нощта. Или поне така изглеждаше. Не можеше да е сигурна, защото вълнената кърпа беше все още върху очите ѝ.

Седеше на стол – това поне знаеше със сигурност, защото го усещаше под себе си. **НО КЪДЕ СЕ НАМИРАШЕ?**

Наоколо цареше пълна тишина. Напрегна се да чуе нещо и накрая долови звуци от течаща вода.

„Почти като студената, влажна празнота в каменните тунели на Ферърли“ – помисли си Тес. Мили Боже, не може да са я завели там със сигурност! Не и долу в тунелите!

С побеляло от напрежение лице, тя заопипва с крака каменния под, а същевременно се опитваше да махне превръзката от лицето си.

Какво от това, че беше тъмно? Какво от това, че беше заключена завинаги като пленница на мрака? Разтрепери се, тъмнината я притискаше. Но там имаше нещо. Невидимо и мълчаливо.

„**ПРЕСТАНИ!**“ – каза си тя като дърпаше вълнения плат от лицето си. **НЯКОЙ ТЕ ДОВЕДЕ ТУК, ВСЕ ПАК. КОЙТО И ДА Е, ТОЙ ЩЕ СЕ ВЪРНЕ.** Решително се протегна напред и усети студените плочи на каменната стена.

Тогава, като по магия, тя чу стъпки, последвани от завъртане на ключ.

Вратата се отвори с изскърцване и стъпките се приближиха. Топъл полъх обля шията ѝ, шокиращ след влагата и студа.

След миг усети непознатата още фигура да се движи зад нея. Без предупреждение вълненото парче бе свалено от лицето ѝ. Премигна и видя пред себе си голямо каменно мазе, съвсем голо, с изключение на стола, върху който седеше и една разнебитена маса, осветена от блестяща свещ.

През няколкото мига, необходими на Тес, за да свикне със светлината, човекът зад нея стоя неподвижен. „Хоукинс?“ – помисли си Тес.

Повдигна заплашително рамене.

– Това е отвличане, да знаете! – равно каза тя, като все още стоеше с гръб към похитителя си. – Съдията ще бъде уведомен за това.

– Не ми се вярва, мила – застана пред нея Рейвънхърст, осветен от свещта.

Бялата му риза бе разкопчана на врата, набързо загащена в дебели-те памучни бричове. Главата му бе превързана с дебела бяла лента. Превръзката, забеляза с удовлетворение Тес, бе цялата на капчици кръв.

– Хобхауз ще дойде да ме търси, да знаеш.

Рейвънхърст се ухили:

– Невъзможно, скъпа. Всички хора от персонала ти мислят, че си на задушевна визита на лорд Ленъкс и сестра му.

– Ти, мръсен, жалък... – Тес посегна яростно към лицето му, но той само отблъсна ръката ѝ.

– Бях ти казал, че с теб не сме приключили още. Но скоро и това ще стане.

– А Томас? – запита Тес, въпреки че вече знаеше отговора.

– Томас в момента си похапва овнешко печено и кюфтета, ако не се лъжа. Забележително възстановяване, а? Трапезата му ще сподели и едно селско момче със шест пенса в джоба. Беше удоволствие за него да отнесе съобщение за Джем в Ейнджъл. Разбира се, нямаше никаква представа какво пише в бележката.

Очите на Тес сърдито засвяткаха!

– Мислиш, че си се погрижил за всичко, нали? Но аз ще викам. Ще викам докато някой ме чуе.

– Но, разбира се, опитай. Само че тези каменни мазета са удивително добре построени. И то по времето на Армадата. Да, те са съвсем непроницаеми и аз точно затова избрах тази къща.

– Къде си ме довел, негоднико?

– Това наистина не е важно за теб, скъпа. Това, което трябва да знаеш е, че си там, където никой не може да те открие. С изключение на мен, разбира се. И сега ти си изцяло под моя власт.

Тес се облегна на студената каменна стена, като наблюдаваше в недоумение как дългите пръсти на Рейвънхърст се плъзнаха към ризата му. Тя сяпа се вираше, не вярваше на очите си, че това се случва наистина.

– Ти нямаш намерение да...

Едно копче вече бе разкопчано, после още едно, разкривайки косматите му гърди.

– О, напротив, скъпа Тес. Ще имам името на Лисицата тази нощ, както и плановете за пратките. По един или друг начин ще разбере всичко, което ми трябва, бди сигурна в това. Но дали по лесния или по

трудния начин – този избор оставям на теб – още едно копче беше разкопчано. Студените му очи се взираха в лицето на Тес. Рейвънхърст започна да изважда ризата от бричовете си и нарочно правеше това бавно и мълчаливо.

– Но аз нямам никакъв избор в такъв случай и ти добре знаеш това! – извика Тес като започна да си дърпа ръцете и краката, които се нараниха от връзките.

Рейвънхърст не отдели поглед от лицето ѝ.

– Кажи ми това, което ми трябва, Тес.

– Никога!

– Кажи ми името му – повтори похитителят ѝ, – освен ако не искаш да си навлечеш гнева ми – той внезапно протегна ръка и обърна лицето ѝ към себе си. – Разбираш ли какво ти казвам, Тес? Как ще разрешим въпроса?

– Ти си отвратителен и долен! Хоукинс поне е искрен в страстта си. Но ти искаш да маскираш своята като задължение!

– Толкова е просто, наистина. Само няколко думи са достатъчни.

Тес отговори с гневен поглед.

– Подлец! Арогантен измамник!

Лицето на Рейвънхърст потъмня, но той не каза нищо. Силните му пръсти пуснаха брадичката ѝ. Бавно разкопча и последното копче и съблече хубавата ленена риза от широките си мускулести рамене.

„Това е сън“ – каза си Тес, докато гледаше голите му гърди. Не можеше да бъде истина!

Но тогава Рейвънхърст посегна към копчетата на бричовете си.

– Все още ли имаш задни мисли, скъпа?

– Колко си зъл! По-зъл и от Хоукинс! Защото той поне не се преструва, че е по-различен от това което е – лъжец и говедо.

Тес видя как Рейвънхърст стисна зъби при тези думи. Някаква слаба искра на емоция пламна, а после изчезна от ясните му студени очи.

„Да – помисли си тя, – може би това бе начина.“

– Така ли се отнасяше с френските затворници? – упрекна го тя, като отчаяно се опитваше да го разсее. – Така ли насилваше жените за свое удоволствие? Хващаше ли ги за гърлото когато ти се съпротивляваха?

Рейвънхърст пак стисна зъби.

– Престани да плямпаш! Не знаеш какво говориш!

– Но зная достатъчно за теб, за да се досетя сама!

– Внимавай какво говориш, иначе ще почувстваш яростта ми сега!

– Изобщо не се страхувам от теб! – избухна Тес. – Ти си само един ръмжащ мъж от списъка ми с такива мъже, на които се е случвало да ме имат. Какво би могъл да ми направиш, че да се изплаша? – малката й брадичка се вирна заплашително. – Е, милорд?

– Едно име, Тес. Една сричка само – рязко каза той.

– Никога! – отсече тя.

Рейвнхърст се приближи.

– Ще ми кажеш името, Тес. Така или иначе.

Тес отстъпи назад и усети студените камъни зад гърба си.

Тогавя той се надвеси над нея и я метна на рамото си преди тя да може дори да изругае.

– Щом отказваш да говориш, смятам, че трябва да намеря друг начин да ти развържа езика... – изрева той и я понесе към вратата.

Тес сви устни.

– Тогавя ще ти кажа това, което искаш – извика тя, ритайки с крака във въздуха. – Лисицата? Това е кметът – мистър Тредуел, той... той има четирима помощника. Хобхауз – за него вече знаеш. Другият е Джем, а и Еймъз Хоукинс. Да, Хоукинс – тя се изсмя дрезгаво. – Не ми ли вярваш? О, да, аз ги познавам всичките. Всъщност бродя с тях из мочурището. И съм спала с всичките, чуваш ли? Споделяла съм леглото си с всичките! Да ти кажа ли какви любовници са?

– Престани, Тес! – раздразни се Рейвнхърст и впи пръсти в крака й.

– Да спра? Защо? Мислех, че искаш да научиш тайната тази нощ, милорд! Докъде бях стигнала? А, да, след това следват викарият и пекарят. Те двамата са пост на „Мърмейд Стрийт“.

– Престани, по дяволите!

– И след това е ред на капитана на драгуните – продължи тя. – Не трябва да го забравям, защото е толкова ненаситен... И толкова изобретателен в леглото.

Рейвнхърст залитна и спря, а пръстите му се впиха в бедрата на Тес като стоманени въжета.

– Недей Тес – изрева той.

– Искаш да кажеш, че не искаш да чуеш тайните ми? Само не ми казвай, че имаш слабо сърце, милорд! – Тес се изви и се вгледа с пламнал поглед в лицето на Рейвнхърст.

И се ужаси от омразата, която бликаше от него.

„НЯМА ЗНАЧЕНИЕ – каза си Тес. – ТОЙ Е НИКОЙ И НИЩО ЗА МЕН СЕГА. ТОЙ Е МЪРТЪВ ЗА МЕН, И АЗ ЗА НЕГО – СЪЩО.“

Насили се да затвори очи, защото не можеше да понесе презрение-то в погледа, на лицето му. Дори когато той я хвана грубо и я свали от рамото си, тя пак не отвори очи.

– Номера. Винаги номера – остро каза той. – Много добре, виждам, че ще си играеш тази игричка докрай.

Тогава Тес се отдръпна, за да потърси мястото, в което затваряше душата си. Тишината, която се бе научила да намира, когато не можеше да понася кавгите на родителите си или хленченето на майка си. Мястото, което посещаваше, когато баща ѝ я заключваше в тихите, студени тунели.

Беше преди две години, бегло си спомни тя. Само се надяваше да си спомни как...

– Какво правиш? – попита Рейвънхърст, пръстите му бяха напрегнати върху студената ѝ кожа.

Тес вече почти не усещаше допира му. Образите пред нея започнаха да се губят и размътват.

Отвори очи – две мътни, зелени езера върху бледото овално лице. Огромни и невиждащи, те срещнаха погледа му и загледаха през него.

В друго време и място.

– Погледни ме, дяволите да те вземат! – изръмжа Рейвънхърст, като хвана брадичката ѝ и я повдигна. – Стига с тези номера!

Но Тес не отговори, всъщност почти не го чу. Дори не долови страха в гласа му.

Защото сега ароматът на рози и кремове бе изпълнил дробовете ѝ. Вятър свистеше в ушите ѝ. Пред нея беше бялата градина – хладна и закриляща.

„ПОЧТИ СТИГНАХ. ПОЧТИ НА СВОБОДА, КЪДЕТО НИКОЙ НЕ МОЖЕ ДА МЕ ОТКРИЕ. СВОБОДА...“

– Тес!

Дори грубият измъчен вик на Рейвънхърст не можа да я отскубне от опиянението. Защото сега тя тичаше по хълма върху гъстата оросена трева. Пред себе си виждаше тъмно зелени листа и рози, полюшвани от вятъра.

Тя не усети и когато Рейвънхърст я хвана за бузите. Не чу и накъсаното му дишане.

– Много добре, щом ще играеш тази игра. Ще ти дам малко време да премислиш. Може би една нощ долу на студа ще развърже лъжливиото ти езиче – дрезгаво каза той.

18.

Дейн дълго стоя, вгледан в жената на ръцете му и с неподвижни пръсти на бузите ѝ. Тя не отвори очи, нито изражението ѝ се промени.

Мислеше за разкъсаното тяло на юнгата му, за огромната рана, която бе пресушила кръвта от младото му тяло.

Вълна от черна ярост го обля и за момент не виждаше нищо. Тогава отдръпна пръстите си от студената кожа на Тес, като че ли го бе опарила.

Не можеше да стои сега тук, разбра Рейвънхърст, не и в това състояние. Не знаеше какво би ѝ направил, ако останеше.

Мръщейки се, той я положи на студения под и тръгна към вратата. Скоро се върна с балтона си в ръка. Бързо го разстла върху влажните камъни и сложи Тес върху него. Очите му бяха ледени, докато затваряше тежката врата зад себе си. След миг завъртя ключа.

В отчаянието си да бъде далеч от нея, изкачваше по три стъпала наведнъж, ругаейки на всяка крачка.

Пороят псувни не спря, докато Дейн не стигна до оскъдно мебелирания кабинет и пресуши две големи чаши бренди.

В яростта си не чу странните нечленоразделни звуци, идващи отдолу, от мрака на заключеното подземие.

Тес първо почувства косматите им тела, а след това боцкането на малките им остри челюсти. Те потъваха в нея в мрака, като оставяха дълги следи върху беззащитната ѝ кожа.

МОЛЯ ВИ! НЯКОЙ...

Друга опипваща фигура удари крака ѝ и тя се сви на топка.

НЯКОЙ ДА МИ ПОМОГНЕ!

Мракът се уви около нея, гъст и непрогледен, поглъщащ всеки звук. Беше усетила насекомите и ТАМ. В тунелите, където баща ѝ я бе заключвал когато бе обземаан от пиянска ярост.

ЗАПАЛИ СВЕЩ – ПОМОЛИ СЕ ТИХО ТЯ. – МОЛЯ ТЕ! САМО ТОЗИ ПЪТ!

Малките им зъби деряха кожата ѝ; малките им крака се тълпяха по голите ѝ ръце. В косата, в ушите, на клепачите ѝ.

– Стига! – експлодира викът в мрака, дрезгав и ужасен. Собственият ѝ вик – разбра Тес.

Треперещите ѝ пръсти се пресягаха към студените камъни, в отчаянието да избягат от отровните същества, които бълваше нощта. Нещо падна на крака ѝ, и тя посегна към него, като впи пръсти в кожата си, опитвайки се да отблъсне неумолимите нападатели.

Пръстите ѝ се извиха докато дращеше – себе си, камъните под нея, влажните стени над нея.

Паяците бяха навсякъде, яростно, беззащитно множество.

НЕ... МОЛЯ ВИ!

И тогава започна да крещи.

Рейвънхърст имаше намерение да бъде сам по-дълго време, но след час пак беше пред вратата на подземие, напрегнат и решителен. Върху лицето му за миг се изписа разкаяние. Но скоро емоцията изчезна.

„Жената зад тази врата не заслужава съжаление – каза си Рейвънхърст. – Всичко, което ѝ се случи, си го навлече сама на главата.“

Силна струя влажен, студен въздух го удари в лицето, когато отвори тежката врата и застана на прага в очакване на някой друг номер, защото знаеше, че никога не бива да подценява Тес. Наоколо се разтанцуваха сенки на светлината на блещукащата в ръката му свещ. Намръщен, той се зачуди, какво ли е станало с фенера, който беше оставил върху масата.

И къде, по дяволите, беше ТЯ? Да не беше успяла някак да избяга?

Вдигна свещта и затърси из сенките. Влезе вътре и затропа по старинния каменен под.

Тогава я видя, в отсрещния ъгъл на стаята, свита на топка. Дрехата ѝ беше раздрана на гърдите ѝ, а единият ръкав висеше само на конци.

Но Дейн го привлече странното ѝ тананикане. Докато той я гледаше, Тес започна да се люлее, прегърнала коленете си. Очите ѝ, забеляза той, бяха огромни; когато Рейвънхърст се приближи, те се възряха в неговите, немигащи, неவிждащи и гледаха право през него.

– Ставай, Тес – заповяда той сурово.

Тя не спря да се люлее, нито да тананика странната мелодия.

– Престани с този театър – Рейвънхърст коленичи пред нея и погледна дълбоко в очите ѝ, изненадан, че те не потрепнаха при появата му. Той тихо изруга, грабна ръцете ѝ и се опита да я вдигне на крака.

Тялото ѝ бе неудържимо тежко. Стисна с пръсти крехките ѝ кокали и я издърпа към себе си, все още чудейки се какъв беше този номер.

Тя направи гримаса.

– Погледни ме, Тес! – заповяда строго той.

Тихото мърморене продължи без промяна. Усещаше как дъхът ѝ гъделичка врата му. Погледна я, ядосан и невярващ, с ръце обхванали китките ѝ.

И тогава Рейвнхърст забеляза пръстите ѝ – изранени и подути, кървящи. Всички нокти бяха счупени – черни от мръсотия и засъхнала кръв. Невъзможно! И все пак...

– СОЛЕЙ – дрезгаво прошепна той, съжалението се стовари като чук върху него. – Моето сладко, диво слънце. Какво ти направих?

При това познато обръщение Тес премигна. Някаква искрица на емоция блесна дълбоко в очите ѝ, а после изчезна. Тя тихо се отдрпна от него, очите ѝ – слепи от болка.

Тогава ръцете ѝ започнаха да треперят. Изви се, за да махне нещо от рамото си.

Нещо, което Дейн не можеше да види.

– С-стига – заекна тя. – Боже, накарай ги да се махнат – тя вдигна поглед в търсене на нещо, но сляпа за всичко около нея, потънала в свой собствен свят.

– КАКВО да се махне?

Ръката на Тес отново се раздвижи и разкъса плата около шията си, а счупените ѝ нокти се впиваха в бялата ѝ кожа.

– КАКВО Е ТО?

– Паяци – изстена Тес. – Мили Боже, не можеш ли да ги видиш? – треперещите ѝ пръсти замахваха във въздуха. – ТУК!

– Тук няма никакви паяци – ниско отговори Дейн.

– Върху мен... навсякъде – извика тя, борейки се в ръцете му. – Пусни ме!

Рейвнхърст стисна зъби, като погледна бледото лице на Тес. Очите ѝ се отвориха широко – тъмни и ужасени. Раздраният ръкав на дрехата ѝ се закачи на едно копче на ризата на Рейвнхърст и се откъсна като остави дрехата отворена.

Рейвнхърст колебливо покри с плата разголената кожа, като се насиливаше да не гледа възбуждащата гръд с розова пъпчица. Изруга, защото почувства как го залива желание през всяка болезнена част от тялото му.

Как можеше в такъв момент да мисли за...

Тес се стегна в ръцете му и започна да трепери конвулсивно. Рейвнхърст обви с ръка шията ѝ и я притегли към себе си, за да я стопли. Но тя се бореше яростно, с напрегнати мускули и блеснали очи,

заковани в една точка.

Върху нещо, което само тя виждаше.

– Не се бий с мен, Тес. Аз само искам да ти помогна. – Дейн бързо съблече якето си и го наметна на треперещите ѝ рамене. Кожата ѝ бе почти посиняла под скъсания плат.

Стана ѝ студено, много по-студено под горещите му пръсти.

– Позволи ми да направя това заради теб поне – прошепна той.

И тогава, без да чака съпротивата ѝ, Рейвънхърст вдигна треперещата си пленница на ръце и я изнесе от тъмния ѝ затвор.

Тя още не се бе стоплила, когато Дейн я сложи на леглото. Клепачите ѝ потрепваха и тя се извиваше неуморно, мърморейки под носа си.

„Кожата ѝ като лед“ – помисли си Рейвънхърст, като я покриваше със завивката, а след това и с още едно одеяло. Какво, за Бога ѝ се бе случило там, долу? Дори досега тя не даваше признаци, че забелязва нещо около себе си, а само се визираше в свещта на нощното шкафче. Изви ръце, за да улови светлината.

„Затова ли стаята ѝ в Ейнджъл винаги светеше докато спи?“ – зачулди се намръщено Рейвънхърст.

И ако е така, значи не можеше да се измисли по-голямо мъчение за нея от това, да я заключи долу, в тъмното.

Като гледаше бледото ѝ лице, той разбра, че скоро няма да получи отговора. Междувременно тези рани трябваше да се лекуват.

Дейн напълни леген вода и го донесе до леглото. С несигурни движения разтвори дланта ѝ и изми пръстите от мръсотията и засъхналата кръв. След като направи това, уви всеки пръст поотделно като за тази цел използва превръзката от собствената си глава.

През цялото това време Тес стоя напрегната, извивайки тяло, за да не се докосва до него.

Когато свърши, Рейвънхърст бавно се изправи и сви ръце в юмруци, гледайки разтрепераното тяло.

Преди пет години в селото бе чувал приказки за вечно пияния ѝ баща и за странния живот, който Тес и брат ѝ Ашли водеха в съборетината високо над морето. Тогава не бе обърнал внимание на тези странни истории, но сега се хвана, че започва да се двоуми.

Остро почукване на вратата долу отека през почти празната къща. С недоволна гримаса Дейн зачака този долу, който и да бе той, да си отиде. Нямаше кой да отвори вратата освен него самия. Имаше

намерение срещата му е Тес да мине без публика, затова бе изпратил и Пийл при роднини за два дни.

Отново се възцари тишина, само за да бъде отново нарушена от второ почукване, този път по-силно и по-настоятелно. Много скоро стана ясно, че посетителят няма намерение да си ходи.

Мръщейки се, виконтът хвърли поглед към бледата жена в леглото му, обърна се и заслиза по стълбите.

Когато отвори вратата, внушителна фигура, облечена в пурпурна мантия пристъпи на светлината на фенера. Ръце, покрити също с пурпурни ръкавици, хванаха китката на Рейвънхърст.

– Ето къде сте бил, милорд – измърка лейди Патриция Ленъкс с укорителен глас. – Вече почти се бях отказала да ви търся. Тогава Хобхауз ми каза, че сте напуснал Ейнджъл и сте се преместил във възстановената ви градска къща тук – лек полъх на вятъра подхвана пурпурната ѝ мантия и оплете дебелото кадифе около краката на Дейн. Блондинката ахна и полетя срещу гърдите му като уви ръце около него.

Очите ѝ блестяха игриво, когато изви глава нагоре. Леко разтвори устни.

Дейн не помръдна.

Посетителката му премигна и присви очи.

– Странно, Хобхауз изглеждаше изненадан, че ме вижда, защото мислел, че дребната Лейтън е на вечеря у нас тази вечер. Не мога да си представя откъде му е дошла тази идея – Дейн мълчеше, тя се отдръпна леко назад и извади от джоба на мантията си шише, завързано с панделка. – Моля, позволете да ви подаря този малък символ. В памет на отминалите удоволствия. И в памет на тези, които предстоят – и усмихната подаде предмета.

– Много мило от ваша страна – поклони се Дейн и пое подаръка, чудейки се защо никога преди не бе забелязал колко студени са очите ѝ.

– Е, няма ли да ме поканите, да пийнем по чашка заедно? – попита лейди Патриция с щедра и подканваща усмивка.

– Бих искал да мога – меко каза Рейвънхърст. – Но получих съобщение от Лондон и, опасявам се, не бива да бавя отговора си.

– О, той може да почака, сигурна съм – нежно каза посетителката, примамливите ѝ устни се нацупиха. – За малко поне.

– Опасявам се, че е невъзможно, милейди. Утре, може би? – добави той.

– Аз също се опасявам, че имам други планове за утре! – изведнъж очите ѝ потъмняха и лека усмивка заигра по начервените ѝ устни. – Но

се надявам, че ще опитате подаръка ми, въпреки всичко. Мислете си за мен докато го пиете, чухте ли, милорд? Искрено се надявам да ви даде... топлина... докато изпълнявате скучните си задължения.

С тих смях тя се обърна и влезе в чакащата я карета като разкри изключителния си крак, докато повдигаше копринените поли, за да се качи.

Вягърът подхвана аромата ѝ на рози и го отнесе към Дейн и той притвори за миг очи.

„Много лошо“ – помисли си. Лейди Патриция Ленъкс бе жена, която знаеше как да стопли леглото на един мъж, ако не се лъжеше.

Не можеше да каже със сигурност. Бяха стигнали много близо до този етап, откакто подновиха познанството си преди няколко месеца в Лондон. Интересът на лейди Патриция към него е голямо ласкателство. Нежеланието да стигнат по-далеч бе от негова страна, предположи Рейвънхърст. Разбира се, красивата блондинка беше дала всеки знак за своето желание и то при всеки удобен случай.

Но със сигурност щеше да постави условия, той знаеше това. Може би това го задържа настрана, неспособен да се обвърже със жената със студените очи и горещата плът.

Виконтът повдигна рамене и изхвърли Лейди Патриция от мислите си и ги насочи към жената, която вече беше в леглото му. Все още люлейки подаръка си, той изкачи стълбите.

Тес не реагира при появата му, не реагира и когато той я погали по челото. „Все още е много студена – помисли Рейвънхърст и метна още едно одеяло върху нея. – А и тази бледност беше неестествена. Може би някакъв алкохол щеше да помогне.“

Остави бутилката, за да извади ножа от ботуша си и го забодее в корковата тапа. Поспря, защото забеляза няколко малки дупчици по корка, но лентата изглеждаше непокътната. Най-накрая, след няколко опита успя да извади тапата, която се разпиля на малки парченца. Внимателно помириса отворената бутилка, опасявайки се, че съдържанието ѝ може да се е развалило.

Но изпаренията, които погалиха носа му бяха богати на слаба, но приятна миризма. Въобще – отлично бренди, прецени той, като се чудеше дали не е от контрабандните пратки.

Ако наистина беше така, значи най-правилното решение бе да го предложи на жена на контрабандист, реши сериозно виконтът като повдигна главата на Тес и сипа малко бренди в устата ѝ. Усмихна се като си помисли, какво щеше да каже лейди Патриция, ако видеше за какво

използва Дейн подаръка ѝ.

Спящата жена се разкашля и опита да се извърне, но Рейвнхърст обърна лицето ѝ и я накара да преглътне. След миг пак вдигна бутилката.

Тя му се противеше, но Дейн я държеше здраво докато преглътне. Когато още веднъж вдигна бутилката към устните ѝ, Тес размаха яростно юмруци, но само срещна широките му рамене. Рейвнхърст бързо хвана китките ѝ и ги държа докато не преглътна, после повтори същото отново.

– Не! – изстена тя, като неуморно се мятеше. – С-спри!

– Шшт – отговори той, като остави бутилката и взе Тес в силната си прегръдка. – Тихо, Солей.

Но Тес продължи да се бори с него, и този път бе още по-напрегната.

– Накарай ги да се махнат – помоли тя. – Нека изгасне този огън!

– Няма паяци, Тес. Тук сме само аз и ти – измърмори той като галеше студената ѝ кожа с груби пръсти.

След време, изглежда тялото ѝ започна да се затопля. Слаба руменина изби по страните ѝ. Значи брeндитo помага – реши той.

Отвори блесналите си очи. Тя отново започна неуморното люлеене. Кратки, отчаяни стонове се откъсваха от устните ѝ.

– Не се бори с мен, Тес – прошепна Дейн, само за да усети отново как тя търка крака в неговите. Обзе го желание – първично и диво.

Ругайки се обърна и се притисна в нея. За Бога, той я желаше, искаше я топла и жадна като сега, с дългите бели крака увити около него. Искаше тя да стене, изпълнена с желание, докато твърдят му член потъва в нея.

– Отвори очи, Тес.

Тя безумно се мятеше срещу него, мърморейки под носа си. Увитите с превръзка пръсти се протягаха към гърдите му.

Изведнъж Дейн се стегна, взря се в ярката червенина на бузите ѝ. Един образ изплува в паметта му, почти забравен спомен от тъмните месеци, които бе прекарал във Франция. Къде беше?

Гледаше тези превързани пръсти, които ровеха под ризата му, снежно бели върху гъстия мъх.

Ша д'Ор – сети се той и присви устни. И тогава го заляха спомени-те, като че се бе случило вчера.

Студените и влажни ръце, пламналата кожа, забързаният пулс. Туптенето на сърцето му, заплашващо да изскочи.

Също както вероятно и нейното биеше сега.

Нощта се върна отново, с целия си вледеняващ ужас. Неприятна гледка за наблюдател, но неописуемо ужасна за самия извършител, а и тогава бе самият той.

Както и Тес в този момент.

Значи в брентито е имало и нещо друго, за Бога, нещо, което освобождава задръжките. Нещо, което изгаря човек отвътре, докато от него не остане нищо друго освен едно треперещо тяло.

Най-вероятно, корени от Ориента.

Горчиви, възбуждащи билки, които могат да превърнат и най-твърдото човешко същество в лудо, отчаяно животно.

И всичко това бе дело на лейди Патриция! Невиждащ Рейвънхърст погледна жената, която се мяташе върху леглото му. Само по някаква случайност това не бе той в момента, хванат в задушавачата прегръдка на опияняваща страст.

Точно както му се бе случило в Париж преди няколкото дълги месеци.

– Шшт, Тес – дрезгаво прошепна той, с очи потъмнели от грозните спомени. – Позволи ми да те освободя от този огън.

Потънала в пушек и пламъци, Тес се извиваше под него с кожа горяща, а после ледена, с напрегнати мускули, а тялото ѝ – извън контрол.

Страх я обзе, когато почувства как краката на паяците маршируват по всяка част от тялото ѝ. Тя се люлееше неспирно, измъчена, с разранена кожа, поглъщана от хиляди огнени езици.

Господи, не! Не отново!

Кошмари. Още кошмари...

Тогава, като по чудо, нещо студено се разнесе по трескавата ѝ кожа. Тя изскимтя, протягайки се към източника на тази благословена, охлаждаща влага.

Нещо... или някой бутна настрани ръцете ѝ.

– Нека ти помогна – чу тя някакъв далечен, шепнещ глас. – Позволи ми да те освободя от пламъците.

Тогава неуловимата нишка бе загубена. Странни, остри думи я заляха, далечни езически песнопения, които се сипеха върху жадната болзена плът като лек дъждец.

Тя се загърчи, с пламнали нерви и мускули, заключена в демонична прегръдка. Този път Тес разбра, че няма връщане. Този път покоят на нейното убежище я бе предал.

Тя усети как кръвта ѝ кипи и ври в краката ѝ, превръщайки я в

някакво безумно, лакомо същество. Мили Боже, само да не е някое от тях. Само не някое от тези пълзящи нощни създания!

– Толкова... горещо – изохка тя.

Изведнъж оранжевите пламъци експлодираха, обля я огън – през вените ѝ, подхранван от всеки агонизиращ удар на сърцето ѝ.

Пръстите ѝ се впиха в разкъсания плат. Повдигна крака, обезумяла и търсеца. Задушаваше се, отчаяна да приключи с това изтезание, жадуваща да се изтегне и да изпълни празнината в себе си.

По кожата ѝ лазеха хиляди малки създания. Тя изкрещя дрезгаво – усещаше как я драскат малките им, ненаситни челюсти. Още и още от тяхната отрова проникваше в нея, разпръскваща хиляди малки пламъци живот. Шията, гърдите, бедрата ѝ...

Някъде наблизко неясен глас шепнеше, но тя не можеше да разбере какво ѝ казва. Още от благословената хлад обля бузите, очите, гърдите ѝ.

Но не бе достатъчно, за да овладее тези развихрени пламъци, които заплашваха да я погълнат.

Точно както преди. Точно като в нощта преди пет години, когато бе най-брутално предадена. Когато надеждата ѝ бе погребана.

– Недей... недей да ме нараняваш – изхленчи тя в мрака. – НЕДЕЙ... ОТНОВО.

19.

От устните на Рейвнхърст експлодира една ругатня. Захвърли влажната ленена кърпа, знаейки, че тя не върши работа.

Колко ѝ бе дал от проклетото бренди? Не повече от четири глътки. Русата кучка трябва да е прекалила с дозата!

Виконтът погледна жената край себе си на леглото. Нямаше ги съблязващите бадемови очи, нямаше я самоувереността, нямаше го палавия, подигравателен поглед. На нейно място лежеше само едно изплашено, страдащо същество.

Тогава се сети за една друга жена – стройна, с тъмна коса, която бе дръзнала да го защити, докато жандармеристите на Фуше кръстосваха парижките улици, в търсене на английската си плячка.

Когато го заловиха, заедно с ужасената Вероник, комендантът се бе закълел да научи и двамата им каква е цената, която трябва да заплати онзи, който изменя на каузата на Наполеон.

Бяха заставили Дейн да гледа как насила сипват възбуждаща смес между устните на жената, докато тя бе започнала да пъшка и да се изви в агония, също както сега правеше жената до него.

Тогава циничният французин бе накарал Рейвнхърст да се качи върху нея и беше опрял дуло до слепоочието му, когато англичанинът бе отказал. И през цялото време погледът на Вероник го бе следвал.

– Мили Боже, как страдам – бе изстенала тя. – Горещо... много горещо.

„Спри това“ – го бе помолила дрезгаво, след като и Дейн бе принуден да пие. През тази нощ той лично бе горял в Ада и беше научил колко неопишуемо жестоки могат да бъдат хората.

Плешивият комендант се бе забавлявал от собствената си извратеност, като бе планирал Дейн да бъде разстрелян на следващата сутрин. Освен ако сърцето на Вероник не бе престанало да тупти от комбинацията на страх и опиат. Без предупреждение, тя просто бе припаднала, бездиханна.

Възползвайки се от момента, Дейн беше избягал.

Но никога не забрави цената, която невинна жена трябваше да заплати, затова че му е помогнала.

Сега като гледаше Тес, белите ѝ ръце, стиснали скъсаните завивки, Дейн осъзна, че тя също бе наказана да страда заради него, потъваща от

кошмар и нещо много по-лошо.

Знаеше също, че само в него е спасението ѝ.

Рейвнхърст се наведе над нея и обгърна раменете ѝ, а тя се опита да се изплъзне. Тъмните му очи потърсиха лицето ѝ.

Господи, как я желаше. Не бе имал намерение да стане така, но в момента нямаше друг избор.

– Не ме удряй, Тес – прошепна. – Не сега. По-късно може, но сега... сега ми позволи да те спася. Нека да направя нощта такава, каквато трябваше да бъде.

Устните му заиграха по бузите и клепачите ѝ – молеци и леки. Целуваше извивката на веждата ѝ, ъгълчето на устата ѝ. И когато накрая усети, че тя се отпуска и се извива под него, не можа да скрие леката триумфална усмивка.

Той наблюдаваше как тя бавно протяга ръце.

– Дейн?

Колко дълго бе чакал да чуе името си от нейните устни!

Очите му бяха потъмнели от желание, наведе тяло над копринената ѝ кожа и усети пламъка, който я бе погълнал. Беше толкова нежна, толкова жадуваше за него...

За всичко това не бе посмял и да мечтае дори...

Желание го разкъсваше. Почувства го твърд и набъбнал до болезнени размери. Опитваше се да пребори желанието си да потъне дълбоко в нея и да облекчи болката си.

Но знаеше, че не може. Не още. Не докато желанието ѝ бе толкова голямо.

Една вена на слепоочието му пулсираше яростно, той грабна китките ѝ и я дръпна под себе си. Тя се мятеше безспирно, но не срещу него, не дори и когато той започна да гали горещата ѝ плът. Езикът му остави една мокра следа около връхчето на гърдата ѝ.

– Да, Тес, нека те вкуся.

Леко я захапваше по настръхналите връхчета отново и отново, възбуждаше я, докато тя не се изви и не запъшка влудена под него.

Езикът му започна да си прокарва път през напрегнатите мускули на корема ѝ, около пъпа.

Усещаше, а и чуваше учестеното ѝ дишане и разбра, че то бе подхранвано от паника, наред със страст. Дрезгавият звук го накара да проклина Лейди Патриция заради измамата ѝ.

Зарови пръсти в тъмните къдрици между краката ѝ. Тес изведнъж замръзна на мястото си, като заби пети в леглото и здраво стисна

краката си.

Без да каже и дума, Дейн я придърпа към себе си и започна да я успокоява с устни и със силните си убедителни ръце, без да бърза, докато не я усети, че започва отново да се отпуска. Промяната бе незначителна; той я долови в нормализираното ѝ дишане, в играта на леките ѝ търсещи пръсти върху раменете му.

– Пусни ме в теб, Тес – каза той настоятелно, докато я целуваше по устните и изрева от щастие, когато тя отвори бедрата си и преплете език с неговия.

– Горещо... толкова е хубаво. Нека сваля слънцето за теб.

Тогава той се откъсна внимателно от нея, преди да се е върнал страхът и този път почувства, че тялото ѝ е напрегнато по друг начин, изпълнено с желание, старо колкото мъжа и жената.

Кратки стонове се откъсваха от устните ѝ, докато той се освобождаваше вътре в нея, докато тя се извиваше и се надигаше под него, докато накрая схвана неговия ритъм и инстинктивно се задвижи с него.

Капчици пот избиха по тялото ѝ и къдриците на слепоочията ѝ станаха още по-тъмни.

„Толкова е красива“ – помисли си отнесено Дейн, разпален от гледката на голата ѝ талия, гордите, навирени връхчета на гърдите ѝ и двете тъмни петънца на гърдата и бедрото ѝ.

МОЯТА ЖЕНА, запя кръвта му. СЕГА И ЗАВИНАГИ, НЕЗАВИСИМО ДАЛИ ТОВА ѝ ХАРЕСВА ИЛИ НЕ.

Очите му потъмняха, когато Тес отново започна да трепери обезумяла.

Изведнъж сиво-зелените ѝ очи се отвориха, блеснали от шок и страх.

– Вземи го, Тес – настоя той като усещаше, че тя започва да се противопоставя. – Моята сладка Солей.

– Не-не – изломоти тя, а сърцето ѝ, като че ли щеше да се пръсне и пламъци обгръщаха краката и шията ѝ.

Но вече беше твърде късно.

Защото тогава, точно както бе обещало съществото от съня, слънцето падна от небето и се приземи със сладка ярост върху нея, изгаряйки и отровата, и спомена. Тя усети как то подклажда по-малките пламъчета в един огромен ад, който се нагорещи до краен предел и след това експлодира някъде дълбоко в нея.

Като ѝ показва как свършва съня.

Вече овладял се, Дейн я подтикна към това, от което тя отчаяно се

нуждаеше, милвайки кожата ѝ докато тя откри друго, диво и бездиханно избавление.

Около тях дългите години раздяла изгубиха значението си, нямаше го сладкият копнеж, а само светляк, чист пламък на любовта и желанието ги привличаше сега неудържимо. Минало и бъдеще бяха забравени. Дейн почувства как тя трепери, прилепена до него, като че ли никога няма да го пусне.

Това бе обещание, дадено му от тялото ѝ, знаеше Дейн, а не от сърцето или душата ѝ. Но бе обещание, което тя трябваше да спази. Той я милваше с грубите си пръсти, шепнеше името ѝ като молитва отново и отново, дълго след като тя бе престанала да трепери и вече лежеше спокойна на ръцете му, потънала в сънища.

Когато тя отново започна да се мятва, Дейн я залюля в ръцете си, докато горещите им дъхове се смесиха и телата им се сляха в едно напрегнато същество.

През всичките дълги часове на нощта, той я обичаше с ръце, с устни и с език, като я подканяше с викове и дрезгави стенания, в неразделна връзка, каквато Дейн не бе предполагал, че може да съществува.

Защото това, което ставаше между тях бе изключително мъчение и жесток екстаз – най-простите и най-първични нужди на човека. Това бе удоволствие – отдадено и споделено, отлагано и вкусено. Беше заслепяваща светлина и непрогледен мрак, поглъщащи тела и души, преди още да са се наситили на чувството.

Когато отново можеше да разсъждава трезво, Рейвънхърст се зачуди, дали Тес изобщо съзнаваше какво се бе случило между тях.

Но това нямаше значение.

Защото тя бе негова отново, свързана с него от закони, съществуващи откакто свят светува. НЕГОВА, сега и завинаги.

Нямаше връщане назад – за нито един от двамата им.

Дълго време след това Тес отново започна да се тресе. Стискаше очи срещу светлината, която се прецеждаше през непознатите пердета. Нещо я погъделичка по бузата, тя го махна, като избута тежките одеяла от гърдите си.

Това ѝ причини болка в ръцете и краката ѝ – странна, тъпа болка, която мускулите ѝ излъчваха и която не бе предполагала, че съществува.

Отвори очи и се взря в непознатия бял таван над нея.

Пръстите ѝ заопипваха непознатото вълнено одеяло, с което бе покрита. Превръзки?

От гърлото ѝ се изтръгна вик, само за да заглъхне моментално, при гледката на мъжкото мускулесто бедро до нейното.

Тя бавно се обърна, като насън, за да види до себе си мургава кожа, дълга черна коса около остра челюст. Бели кичури на слепоочията.

Господи, какво бе направил?

Какво бе направила ТЯ? Зачуди се Тес, като отново почувства непознатата болка в бедрата и гърдите си.

Но сега не бе време за въпроси, не и с виконт Рейвънхърст само на няколко инча от нея, не и със странната болка между бедрата ѝ, не и с желанието да разбере какво ли е чувството да прекараш пръсти през космите върху мъжките гърди до нея. Да почувства как трепват топлите мускули при допира ѝ.

Тес докосна устни. Обзе я желание при тази тъмна, еротична представа, при мисълта за това мощно тяло, възбудено от меката ѝ плът.

ГОСПОДИ, ДА НЕ БИ ДА ПОЛУДЯВАШЕ?

Тес отметна чаршафите с разтреперани пръсти и се отдалечи от него. Бавно измъкна единия си крак на пода и се изправи.

Беше почти свободна, когато усети как нещо тежко улавя крака ѝ. В следващия миг едни дълги пръсти обвиха китката ѝ и я издърпаха.

– Къде, по дяволите, си мислиш, че отиваш?! – изръмжа Рейвънхърст със сънен глас.

20.

Задъхана, Тес се бореше, за да се освободи от желязната хватка на виконта. Но всяко движение ѝ причиняваше болка в китките и пръстите, наранени през нощта. Отчаян стон се откъсна от устните ѝ когато разбра, че няма надежда да победи този мъж.

Рейвънхърст бавно я стисна и я придърпа към себе си, докато телата им се опряха едно в друго и Тес се взря в едни студени сини очи.

– Значи, мислеше да се измъкнеш, така ли? – изрева той. – След всичко, което се случи между нас тази нощ?

Бясна, Тес го изучаваше, страхуваше се да го слуша, да помисли само дори какво иска да каже той с това.

– Нищо не се е случило между нас!

Рейвънхърст присви тъжните си очи.

– Имаш хубави гърди, знаеш ли Тес Лейтън? Разкошни крака, изключителни бедра и...

– Престани! – извика пресипнало тя. – Ти си подъл...

– Мисля, че при създалите се обстоятелства ще бъда принуден да се ожена за теб – бавно каза похитителят ѝ, като че не я бе чул.

– Да се ожена! – избухна тя. – ЗА ТЕБ?! По-скоро бих се омъжила за козел! За змия!

Рейвънхърст стисна устни като видя как мечтите му, надеждите му рухват.

ОТНОВО.

„Можеха да бъдат толкова щастливи заедно“ – горчиво си помисли той.

Но беше забравил колко трудна бе тя. Безмилостна и себична.

– О, ти ще станеш моя жена – изръмжа той, прикривайки болката. – Единствено като моя съпруга ще те пусна от тази къща.

– Ти май наистина си луд! Сигурно е така, щом можеш изобщо да си помислиш, че бих се омъжила за... за такова гнусно влечуго като теб!

– А какво ще кажеш, ако разквартирувам рота офицери във Феърли? Жалка гледка ще бъде след като тежките им ботуши стъпчат бялата градина на майка ти. Да унищожат всичките крехки цветя...

– Проклет да си! Няма да посмееш да направиш това!

– О, напротив. И това ще е изцяло в правата ми като пратеник на Кралския военен канал. Виждаш ли, възнамерявам да ти постегна

юздите, защото си станала много разпусната тук. И след като те пречупя, ще имам да ти задам много въпроси, които ме интересуват. Да, бракът ще ми даде идеалната възможност да поставя всичко на мястото му.

– Ти подъл, долен...

Рейвънхърст я издърпа още по-близо до себе си, докато топлината на тялото му започна да я изгаря през тънкия чаршаф на гърдите ѝ.

– Но ти не мислеше така допреди един час, мила. Тогава пъшкаше и се задъхваше, търкаше се в мен до пълна забрава и ме молеше да те взема. Аз, разбира се, като истински джентълмен, нямах друг избор, освен да се подчиня.

Тес пребледня, а очите ѝ се наляха.

– Невъзможно! – прошепна тя.

Но дори докато казваше това, ѝ се яви картина – силни пръсти обхващат белите ѝ гърди. Мъчителни образи я заляха, мрак и светлина, твърдост и мекота.

Премигна като гледаше небръсната брада на Рейвънхърст и разбра, че това бе източникът на дракотините по нежната ѝ кожа.

По гърдите. По шията. По бедрата, където той...

Не, тя не би могла... ТОЙ НЕ БИ МОГЪЛ...

Тес отчаяно се опита да се отскубне, изплашена от мрачния триумф, който заблестя в очите му.

– Неприятно ми е да ти кажа, че ти не само направи всичко това, но и още много други работи – Рейвънхърст не откъсна поглед от нея, като ѝ обърна гърба си. – Тези белези са от теб, скъпа. Любовни ухапвания, оставени от ТВОИТЕ остри зъбки. Ето още по врата и раменете ми. Не можа да ми се наситиш, наистина. Да, в леглото си също кучка – силно стисна крехките ѝ китки. – В МОЕТО легло. Защото сега страстта ти ще гори само за мен. Няма повече да тичаш по мочурището, няма повече да пъшкаш под други мъже. Сега си моя, Тес Лейтън, чуваш ли?

Ужасена и безмълвна, Тес го погледна: очите ѝ – тъмни и бездънни. Господи, НЕ Е ВЪЗМОЖНО ДА Е ИСТИНА. ТРЯБВА ДА Е ПАК НИКОЯ ОТ НЕГОВИТЕ ЛЪЖИ...

– Не е лъжа, Тес – остро каза той, като че ли бе прочел отрицанието върху лицето ѝ. – Белезите от зъбите ти не лъжат. Нито притъпената болка, която не се съмнявам, че усещаш в момента между краката си – тъмни пламъци проблеснаха дълбоко в очите му. – Нощта бе изключително задоволяваща и за двамата ни, скъпа, пълна с удоволствията, които ще узнаем много пъти след като се оженим.

Със сърдит вик, Тес скочи на крака и някак успя да се отскубне от

ръцете му. При резкия ѝ скок чаршафът, който единствено покриваше голото ѝ тяло, се смъкна, разкривайки я цяла пред поглъщащия поглед на Рейвънхърст.

– Не и не! – извика тя, все още не бе забелязала голотата си. – Хиляди пъти – не, чудовище!

По лицето на Рейвънхърст се изписа ярост.

– Аз мога да стана и чудовище, скъпа. Точно ти си единственият човек, който може да ме предизвика. Хайде, ела тук – заповяда той с ледена нотка в гласа.

Тъмнокосата красавица му хвърли изпепеляващ поглед.

– Да умра, ако дойда!

– Не ме карай да дойда аз да те взема!

– Не изпълнявам ничии заповеди, ваша светлост. Колкото по-скоро го разбереш, толкова по-добре!

– ВЕДНАГА, Тес! – изрева виконтьт, – освен ако не искаш да си навлечеш гнева ми.

– Хич не ме интересува с какво ме заплашваш, мръсник такъв! Ти не си нищо друго, освен един мръсен, омразен, развратен...

– Решен – продължи Рейвънхърст, а гласът му вещаеше отмъщение. – Твърдо решен да те имам в леглото си. Да те пречупя под камшика си. Да имам отговорите на въпросите си.

– Настина ли, милорд? – усмихна се Тес. – И ще успеете да направите всичките тези неща?

Рейвънхърст повдигна тъмната си вежда.

– Да, всичко това, когато на прасетата им пораснат крила! Когато цъфнат налъмите!

– Никога няма да те опозная, нали? Няма да зная къде свършват номерата ти и къде започва истината – една вена изскочи на слепоочието му. – Няма да узная дори дали изобщо можеш да говориш истината. Но много скоро ще те науча, вещице! Ще те науча на езика между плът и плът, език срещу език. За Бога, тялото ти поне не лъже.

– Ти си пълна отрепка! Можеш да си вземеш твоята анатомия и...

– Твърде късно е, Тес – Рейвънхърст бавно отметна завивките, ярост се четеше по лицето му. Изведнъж пред Тес се разкри мощното му тяло и всяка пулсираща част от него.

Сърцето ѝ заби.

– Спри! Не се приближавай!

Но той все едно, че не я чу. Стана от леглото и тръгна към нея. На фона на тъмното му лице очите му блестяха с хиляди малки пламъчета.

– Копеле! Долен подлец! – изкрещя Тес като направи крачка назад.

– Виждам, че ще трябва сам да се справя – изрева Рейвънхърст и изглежда първата ми задача ще бъде да затворя коварната ти уста!

Тес отстъпи още една крачка назад, само за да почувства студената стена зад гърба си.

Устните на Дейн се разляха в студена тържествуваща усмивка.

Въздухът между тях затрепери от напрежение.

Почти бе стигнал до нея. Тес се изчерви, когато погледът ѝ се спря върху широките, мургави гърди, покрити с черен мъх и върху твърдия мускул между краката му.

– С-спри! – извика тя.

– Още не, скъпа. Не, докато не оставя отпечатъка си върху теб – тогът му стана по-суров. – Не, докато не ме замолиш да НЕ спирам.

Докато ѝ говореше, Тес усети как тялото ѝ пламва и става мокро. С пресъхнало гърло го гледаше как приближава, воден от бликащата сила на тази хищна форма.

Но тя не бива да му позволи да забележи слабостта ѝ! Ако направеше това, значеше да предаде Джак и другите.

Изведнъж, някъде долу се чу ожесточено тропане по врата.

– Отворете, в името на краля! – заповяда ядосан глас. – По заповед на инспектор Хоукинс трябва да претърсим тази къща за контрабандисти!

За един безумен миг лазурно сини очи срещнаха чифт сиво-зелени. Сърца забиха. Двамата замръзнаха на място, заслушани в тропането и в ядосаните викове, долитащи от улицата.

Пръв помръдна Рейвънхърст, за да обуе бричовеите си.

– Хоукинс – измърмори той. – Проклетата му свиня!

– Пусни ме! – извика Тес отчаяно. – Трябва да има стълбище за прислугата.

– Заковано – отговори виконтът. – Само по един начин се излиза от тази къща и той е през главния вход, точно през хората на Хоукинс.

Още веднъж се потропа.

– Веднага отваряйте, за Бога! – експлодира яростния рев на Хоукинс над глъчката.

Дейн се усмихна незабелязано. Значи инспекторът лично присъстваше, така ли! Да, явно съдбата още веднъж идваше на помощ.

Преди още Тес да разбере намеренията му, той я вдигна на ръце и я занесе до леглото, където я стовари.

– Ние с теб далеч не сме приключили, драга – сериозно каза той. –

Сега мирувай, за да се отърва от смрадливия ни посетител.

Тес започна да проклина под носа си, докато се опитваше да се изправи.

– Как смееш! Ти си отрепка, чудовище! Самият Дявол!

След миг вратата се затвори, като че с подигравателен трясък и Тес усети, че ругае на вятъра. Обзета от безумна ярост, тя чу завъртането на ключ в ключалката, а след това, стъпки на боси крака по стълбите. През цялото това време обстойно оглеждаше оскъдно мебелираната стая. Но в нея нямаше нищо, което да ѝ помогне, нито дори нож или ножица. Нищо, освен проклетото легло и един единствен стол.

И, разбира се, полупразното шише върху нощното шкафче, горчиво си помисли тя, без съмнение е използвал алкохол, за да я упоява през дългата нощ. Обезумяла изтича да провери заключената врата, а после пробва малката вратичка отсреща, зад която откри малко килерче.

Господи, какво да прави?

С побеляло лице, тя се заразхожда, като в отчаянието си бутна шишето на пода, където то експлодира в хаос от стъклени парчета и алкохол.

Далеч долу проскърцаха пантите на врата. Хоукинс изстреля ожесточено някаква заповед, която бе последвана от викове и раздвижване.

Обезумелият поглед на Тес се плъзна по стаята. Не можеше да слезе, тогава оставаше само...

Сърцето ѝ скачаше, тя отиде до прозореца, като тихо изплакваше, когато парчета стъкло се забиваха в босите ѝ стъпала. Сълзи избиха на очите ѝ, но тя се пребори с болката, защото знаеше, че ѝ остава съвсем малко време.

Бързо дръпна пердетата и отвори прозореца. Да, точно така!

С несигурни, треперещи пръсти, събра завивките от леглото и ги отнесе до прозореца. Бяха целите на петна кръв от краката ѝ, но тя не забелязваше това. Трескаво завърза двата края един за друг, после завърза единия за рамката на леглото. Отправи тихо молитва и хвърли другия край през отворения прозорец.

Разочарованието дойде, когато погледна люлеещия се във въздуха край, поне на двадесет фута над земята. По дяволите! Прекалено късо!

В този момент тежки крака заизкачваха стълбите.

МИСЛИ... МИСЛИ... МИСЛИ!

Прехапа устни и заразглежда стаята, закованата врата, килерчето.
„Господи, какво да правя?“

21.

Лицето на Рейвънхърст бе сериозно и непроницаемо, когато отвори дебелия дъбов врата откъм улицата. Пред него стояха около двайсетина враждебно настроени мъже, заобиколили къщата и с Еймъз Хоукинс по средата, в дебелия си пръсти стиснал голям пищов с месингово дуло.

– Я да видим защо се забавихте, Рейвънхърст – безцветните очи на Хоукинс се плъзнаха по голите гърди и босите крака на Дейн. – О, изглежда сме дошли в неподходящ момент. Много неподходящ – подигра се той, а устните му се извиха в озъбена усмивка.

„Да, би се радвал да поскастри малко това нагло копеле“ – помисли си Хоукинс.

– Моите хора са забелязали двама хулигани да се прехвърлят през оградата на градината ти. Носели са контрабандни бурета. Затова ще трябва да поогледаме наоколо.

Рейвънхърст изучаваше Хоукинс с леден поглед.

– Ако някой е минавал оттук, щях да зная това, инспектор. Сега, ако обичате, вземайте си вашите мъже и...

– Но аз не обичам, Рейвънхърст. Дошъл съм за обиск и това възнамерявам да направя. Махнете се от пътя ми!

Виконтът не се помръдна от вратата.

Бавно кръстоса ръце на гърдите си.

– Правите голяма грешка, Хоукинс. Тук няма никой друг освен мен. Сега се разкарайте преди да сте ме принудили да взема крайни мерки.

– Заплашвате офицер на Короната, така ли?

– Аз мога да задам същия въпрос и на вас.

– Вашата власт започва от брега на канала и свършва на другия му край и вие прекрасно знаете това! Но ние сме в Рай и заповедите тук давам аз, затова се отместете – изрева Хоукинс, – или може би ще предпочетете да погледате как моите хора ще насекат тази врата на трески с брадвите си.

Рейвънхърст се смръщи. За момент си помисли дали да обясни на инспектора какво точно може да направи с дръжката на една от тези брадви. Но бързо се овладя. Нямахше намерение да се разправя пред собствената си врата.

„Внимателно“ – помисли си. Присви очи докато бавно изучаваше Хоукинс. Накрая с безразлично повдигане на раменете отстъпи една крачка назад, със студена, подигравателна усмивка на уста.

Почервенял от ярост, Хоукинс го избута и се втурна в гостната, вече раздавайки команди на хората си. В средата на стаята инспекторът спря, а погледът му засия като се спря върху две редки вази от династията Мин до маса в стил Чипъндейл.

Червената му физиономия се разкриви в гримаса.

– Претърси мазето, Богс. Лоусън, заеми се с градината. Останалите разпръснете се и претърсете този етаж. Не искам нищо да пропуснете, разбрахте ли?

Изведнъж от горния етаж долетя силен трясък. Устните на Хоукинс бавно се разляха в грозна усмивка.

– Мисля да прегледам лично горния етаж.

Рейвънхърст си позволи лукса да се усмихне зад гърба на Хоукинс.

Но усмивката му се стопи като си представи как инспекторът ще разглежда полуголото тяло на Тес, защото тя ще има единствено неговата риза и нищо повече.

Но нищо не можеше да се направи сега по въпроса, а и планът му бе идеален във всяко друго отношение. Да, скоро щеше да я има за своя жена. Щом Хоукинс я откриеше в тази спалня почти гола, Тес ще бъде компрометирана без надежда за спасение.

Тогаво малката вещица в леглото му няма да има друг избор, освен да приеме предложението му за женитба.

– Забавлявате гости, а, милорд? – ухили се инспекторът.

– Ще отговаряте пред инспектора в Дувър за това, Хоукинс – студено отговори виконтът.

– Няма закон, който да ми забранява да претърся къща, в която са забелязани контрабандисти. Познавам контрабандиста щом го зърна.

– И аз познавам безсмислиците, когато ги чуя.

– И защо сте толкова раздражителен, милорд? Да не би горе да има нещо, което предпочитате да криете? Или... НЯКОЙ?

Вече бяха стигнали пред вратата. Дейн бе напрегнат, наблюдаваше как Хоукинс се смръщи като откри, че вратата е заключена.

Ругаейки, офицерът направи крачка назад и ритна вратата с крак. Парчета дървесина се разхвърчаха и вратата се отвори с оглушително изскърцване.

Рейвънхърст стоеше напрегнат в очакване на яростния рев на Хоукинс.

Но той не издаде и звук.

Виконтът намръщено пристъпи вътре. Като че ли сънуваше – видя чаршафите, вързани за леглото, видя и полюшваните от вятъра завеси.

Рейвънхърст не вярваше на очите си: как Хоукинс прекосява, като тъпче разпръснати парчета стъкло по пътя към прозореца.

Двамата бяха сами.

Хоукинс подаде глава през прозореца и след като отново се обърна към Рейвънхърст, започна да се смее – ужасен, невъздържан смях, грозен почти колкото лицето му.

– Е – изрева той, – изглежда птичката ви е отлетяла, Рейвънхърст. Но не и преди да сте имали малко стълкновение, доколкото виждам – прекара пръст през голямо алено червено петно кръв върху белия чаршаф. Сви очи. – Девствена – измърмори той.

Дейн се намръщи. Далеч не девствена. Той най-добре знаеше това. Първо бе очевидец със собствените си очи, а след това получи вещественото доказателство на тялото ѝ.

Но Хоукинс бе твърде зает, за да забележи малкото разсейване на Рейвънхърст. Инспекторът настъпи голямо парче стъкло.

Смръщи се и се наведе да вдигне нещо изпод леглото.

– Явно е оставила нещо – измърмори той като вдигна малка фиба.

Ухили се лукаво, докато я подаваше на Дейн.

– Голяма борба трябва да е била. Но аз харесвам жените с дух – блестящите му очи шареха по ядосаното лице на Дейн и след миг в стаята се разнесе неистов смях.

– Шокиран – ето как изглеждате, Рейвънхърст! Надхитри ви, а? Кой би си помислил, че ще се измъкне от прозореца? Явно не е оценила подвига ви?

Погледът на Дейн засвятка. Заслепяваща вълна от ярост го заля. Пръстите му несъзнателно стиснаха фибата.

Чу се пукване и крехкият орнамент бе счулен. Проклета да е! Но той ще си я върне, закле се Рейвънхърст. И когато това стане...

След миг чу, че Хоукинс му говори.

– Не си правете труда да ме изпращате, милорд. Мога сам да намеря пътя. Точно както ТЯ направи – шумният му смях отекна в коридора.

Дълго време Рейвънхърст стоя по средата на спалнята, вгледан в разпръснатите стъкла, които блестяха на пода.

Сляпо се вираше в изцапаната с кал кожа.

Малката проклетата кучка! Да, беше дяволски умна. Трябва да е била доста отчаяна, за да предприеме такава стъпка. Краят на чаршафите се

люлееше най-малко на – присви очи преценявайки разстоянието – двадесет фута над земята.

Рейвънхърст издърпа импровизираното въже и затвори прозореца като не усети как стъклото потрепери заплашително от силата му.

Сви юмруци, обърна се и заслиза по стълбите, за да провери задната градина.

Знаейки, че нищо няма да открие.

Знаейки, че тя си бе отишла, беше избягала от мрежата му още веднъж и сега може би му се присмиваше.

В този момент Тес бе много по-близо, отколкото Рейвънхърст предполагаше. Далеч не й бе до смях, докато седеше свита в килера, вслушана бездиханна в приглушените стъпки на босите му крака по стъпалата.

Стана! Похитителят ѝ, както и Хоукинс бяха приели, че стаята е празна. Да, мъжете бяха по перченето, но жените бяха тези с истинския интелект!

Когато стъпките заглъгнаха, тя бавно се измъкна и пролази до прозореца, за да не я видят. Устните ѝ се извиха в тържествуваща усмивка, когато видя високата фигура на Рейвънхърст да крачи към градината отзад.

Не чака повече. С дългата веша се риза, тя се завъртя и се затича по стълбите.

Седнала в безвкусен копринен фотьойл край еркереен прозорец, гледащ към „Уочбел Стрийт“, мисис Нермион Тредуел правеше безцелни опити да завърши сложно ръкоделие, изобразяващо Мадоната с детето.

Изневиделица иглата се изплъзна и прободе пръста ѝ. Тя изруга под носа си, след което бързо се огледа, за да се увери, че онова глупаво създание – Алисия Грабтрий, бе достатъчно далеч, за да не чуе.

Намръщи се от отегчение, захвърли некадърно свършената работа и отиде до прозореца.

Изведнъж малките ѝ кръгли очи се ококориха – не можеше да повярва на очите си. Гледката бе абсурдна. С остър вик тя се наведе напред и любопитството ѝ бе наказано с внезапна болка в носа, който се сблъска с прозореца.

– А-Алисия! – извика тя, с ръка върху масивните си развълнувани гърди. – Лекарството ми! Веднага!

На отсрещната страна на улицата, седнал сам на маса край прозореца в „Трите херинги“, Еймъз Хоукинс пресушаваше втората халба бира.

Доволна усмивка се изписа на лицето му, като си припомни яростния поглед на виконта, когато видя, че птичката му е отлетяла. „Но коя бе тя?“ – запита се инспекторът като присви очи. Новата сервитьорка от „Dog & Dusk“⁶? Или някоя от Ейнджъл, може би? Не е Люси, бе сигурен в това, защото я бе пробвал няколко пъти и можеше да гарантира за отдавна отнетата ѝ девственост.

Огледа се разсеяно през прозореца и видя как двама драгуни ходят наперено по улицата. Изведнъж скочи от стола си като разля бирата в бързината, за да се приближи до прозореца.

Бели, стройни крака, едва прикрити от вееща се бяла риза.

Женски бедра, за Бога! Адски красиви при това!

Тогава тя изчезна зад ъгъла, преди Хоукинс да може да отиде да погледне отблизо.

За момент той остана неподвижен, все така наведен напред, а върху червендалестото му лице бе изписано недоумение.

Тогава се размърда и обърна тежкия стол на земята, и се запъти към вратата.

Рейвънхърст изруга. В градината нямаше никой, както бе предполагал. Сви устни и се запъти обратно към къщата. На задната врата се спря, защото усети течение в коридора.

Намръщен прекоси помещението към отворената главна врата.

Замръзна на място, хванал се за рамката на вратата. И тогава, за първи път в живота си, Дейн Ст. Пиер – четвъртият виконт Рейвънхърст, се оказа без думи пред гледката на стройни женски крака но средата на „Уочбел Стрийт“.

ГОЛИ КРАКА! А собствената му ленена риза прикриваше извивките отгоре.

Устата му пресъхна. Една вена изскочи на слепоочието му. Вцепенен, той гледаше как Тес Лейтън се стрелва по паветата и изчезва зад един тисов храст край двама пияни драгуни, току-що излезли от „Трите херинги“.

По дяволите! Трябва през цялото време да се е крила в стаята му и само е чакала той да излезе. Била е вероятно в килера или под леглото.

И сега имаше невероятната дързост да тича през центъра на Рай,

6. Кучето и патицата – Б.пр.

прикрита само от неговата риза! Изглежда още веднъж я бе подценил!

Присви очи и загледа храста, зад който бе изчезнала. Тези вейки сигурно нараняваха много лошо босите ѝ крака, усмихна се той.

Тя бе достоен противник, Дейн трябваше да признае това, и много по-умна отколкото бе предполагал.

Но умна или не – скоро ще бъде негова. Това бе само въпрос на време.

Останала без въздух, Тес изтича през тясната пътека към Ейнджъл. Краката я боляха. Сълзи заслепяваха очите ѝ, докато изкачваше стълбите към кухнята.

Когато бледият, загрижен Хобхауз отвори вратата след миг, за пръв път в дългогодишната си служба се отклони от етикета.

– Всемогъщи Боже! – извика обикновено сериозният иконом. Пое дъх преди отново да може да проговори, като плъзна смаяния си поглед от кестенявите ѝ къдрици до голите ѝ крака и стъпала. – Какво за Бога...

Изведнъж се сепна и по лицето му се изписа ярост.

– Ще го убия за това, мис Тес. Със сигурност ще убия копелето, само кажете, това ми стига – огромните му ръце се свиха в юмруци докато говореше.

Тес поклати глава, като се олюля преди да хване протегнатата ръка на Хобхауз.

– Мисля, че няма нужда, Хобхауз. Смъртта е прекалено хубаво наказание за тази отвратителна твар! – погледът ѝ потъмня, а на лицето ѝ се изписа горчивина. – Не, възнамерявам да измисля нещо много по-унищожително от просто убийство за нашият виконт.

22.

НЕ МИСЛИ. НЕ СИ ПРИПОМНЯЙ. Тес бавно изкачваше стълбите към стаята си, повтаряйки думите при всяка крачка.

ЗНАЧЕНИЕ ИМА САМО „СЕГА“.

Опитваше се да си втълпи, че е истина като повтаряше изреченията отново и отново наум.

Когато най-накрая стигна стаята си, тя посегна с вкочанените си пръсти към копчетата, като отчаяно се опитваше да свали дрехата – НЕГОВАТА ДРЕХА – като че ли допира с нея изгаряше пръстите ѝ. Когато накрая разбра, че няма да може да се разкопчее с превързаните пръсти, тя отскубна копчетата с едно дръпване и се измъкна от ризата. Със сподавен стон я сви на топка и я хвърли колкото можеше по-надалеч.

Дори тогава усети допира му, пръстите му. Твърдият напрегнат член. Спомени нахлуха в съзнанието ѝ – всеки по-жесток от предишния.

Небръсната му брада драска бедрата ѝ.

Жадната му уста изследва тялото ѝ, пречупвайки я под властта си, показвайки ѝ пълното удоволствие и жар, бездиханното щастие.

И така докато всеки нерв закрещи, всеки инч от тялото ѝ замоли за избавление.

Тес опря юмрук на треперещите си устни и потисна надигания се в гърлото ѝ вик. За да потисне ужасните спомени, които заплашваха да я удавят.

Помисли си за всичко, което ѝ бе сторил.

Помисли си за това какво точно го бе МОЛИЛА да направи.

Лудост, точно като преди пет години. Като да се отървеш от един кошмар и да дойде друг. Или да бъдеш хванат в капан, в тялото на извратен непознат.

ТИ, МОЯ МАЛКА ДЪЩЕРИЧКЕ, СИ ЕДНА ПРОКЛЕТА, МАЛКА КУРВА. СЪЩО КАТО ПРОКЛЕТАТА СИ МАЙКА.

– Не! – изкрещя Тес като запуши с ръце ушите си, защото чуваше безмилостните думи на баща си дори сега.

ХВЪРЛЯШ СЕ НА ВСЕКИ МЪЖ, КОЙТО СРЕЩНЕШ. ЗАЩО ТОГАВА ДА НЕ БЪДЕ МЪЖ ПО МОЙ ИЗБОР?

Тес зарони сълзи. Изведнъж се върна към тези горчиви седмици преди пет години, мъчителни седмици, през които баща ѝ я бе

притискал непрекъснато, заплашвайки я с всякакъв вид наказание, ако не стане ПО-ПРИЯТЕЛСКА НАСТРОЕНА към неговия гост.

Защото дебелия червендалест лорд Чевингтън бе почти на възрастта на баща ѝ; той бе спечелил значителна част от състоянието на баща ѝ на покер. И тогава Лейтън му бе задължиял с петстотин лири.

По тази причина, студено бе съобщил Едуард Лейтън, дъщеря му трябвало да задоволява нуждите на гостенина.

Тес бе опитала. Господи, бе опитала да изпълни това. Но всъщност не бе разбрала какво значи това, не и отначало. Не докато графът не започна да опипва гърдите ѝ с потните си ръце и да си пъха езика между устните ѝ.

И тогава, пребледняла, тя го бе избутала и побягнала.

Наказанието на баща ѝ бе светкавично и жестоко. Трябваше да бъде заключена в стаята ѝ, бе съобщил той, без посетители и без храна докато не отстъпи.

Бе устояла. Една седмица бе минала и слугите ѝ бяха носели тайно по малко храна, когато можеха. Две седмици. Три...

Тогава баща ѝ бе открил друг начин. Бесен, той бе замъкнал Тес в каменните подземия под параклиса, без никакви надежди за нея да избяга. Тес, неவிждаща погледна през прозореца, припомняйки си тормоза, който бе последвал.

Без светлина, без какъвто и да е човешки звук под земята.

Само звуците на нощта. Само нощните създания с гърчещите се тела и малките остри челюсти. Само паяците...

– Господи – прошепна тя в тихата стая, пренесена в тези кошмарни дни, които бе прекарала в мрак. Последната следа от цвят изчезна от лицето ѝ. Всичко се връщаше сега ясно и жестоко.

Бяха минали часове, дни, може би Не можеше точно да каже. Там долу времето бе различно, неизмеримо. Или може би то просто не съществуваше.

Когато бруталният непознат, т.е. баща ѝ, бе дошъл накрая да я вземе, я бе открил тиха и погълната, в безопасност в своето убежище, което си бе измислила.

Най-накрая ще бъде изпълнителна – триумфално си бе помислил Лейтън, само за да открие, че няма нищо такова.

Тогава се бе усмихнал – много жестока усмивка, която се разтегна, когато отправи следното предупреждение – щом ТЯ няма да слуша, тогава скъпият ѝ Ашли ще понесе същото наказание.

Миг след това Лейтън бе имал удоволствието да види как лицето на

дъщеря му бе побеляло и как буйния ѝ дух бе пречупен. Защото Ашли, Тес знаеше, нямаше силата да издържи такова мъчение. Тя бе оцеляла, но той никога не би могъл.

Затова тя просто бе кимнала и се бе върнала в къщата, с нарочно безизразно лице, за да не направи удоволствието на баща си да види болката ѝ.

И когато същата вечер лорд Чевингтън се бе върнал, за да сподели малка семейна вечеря, както бе обяснил баща ѝ, Тес бе принудена да не се отдръпва от опипващите му пръсти и да се смее на отегчителните му духовитости.

Нощта бе станала мъглява и неясна за нея. Ястие след ястие и непрекъснато студеното лице на баща ѝ пред нея, усмихнато и предлагащо още и още вино.

Това Тес бе приела в стремежа си към забрава, в желанието да не мисли за това, какво ще последва.

Докато накрая свещите бяха започнали да танцуват лудо и сребротото да проблясва, докато в стаята бе станало непоносимо горещо. Изведнъж гласовете бяха станали далечни и приглушени и стаята се бе залюляла около нея.

Това бе всичко, което Тес си спомняше. О, да, моментите понякога проблясваха от някое ъгълче на паметта ѝ, но детайлите бяха погребани дълбоко, заключени там, където тя не можеше да ги открие.

Може би така бе по-добре. Може би тя бе избрала да е така.

Погледът на Тес се спря върху собственото ѝ бледо лице във високото огледало, върху мъката, изписана на него.

Тази нощ Дейн Ст. Пиер щеше да я чака в бялата градина на майка ѝ, където често се бяха срещали през онези последни седмици преди той да замине за Трафалгар.

Но баща ѝ бе приготвил изненада.

Следващият спомен на Тес бе как се събужда от някакъв шумен спор. Баща ѝ крещи, а Дейн, с побеляло лице и невярващ стои наведен на прага.

Прекара трепереща ръка по челото си. Мили Боже, опитваше се да си спомни. Болката... шокирания и невярващ поглед на любовника ѝ.

Виждаше всичко съвсем ясно, като че ли бе станало вчера. Щеше да отнесе този спомен до гроба си, Тес знаеше това със сигурност.

Видя и останалото, с ясната мудност на кошмар. След като се бе събудила, бе застанала седнала в леглото, мръщейки се на хаоса около нея, а после бе погледнала до себе си, за да види как Чевингтън хърка шумно

до нея, а дебелилото му голо тяло разплуто върху изцапания с кръв чаршаф.

НЕЙНАТА КРЪВ, бе разбрала Тес. Нейната болка.

Вцепенена, тя се бе обърнала, за да потърси погледа на Дейн, само за да се отвърне от яростта и ненавистта, които откри в него. Когато Дейн се бе обърнал, пребледнял, Тес не се бе опитала да го спре. Само безмълвно бе наблюдавала как той излиза от стаята.

От града.

От живота ѝ, завинаги.

Може би дори се бе надявала да стане така, защото да го види отново, това значеше да отвори жестоките рани, които никога нямаше да бъдат излекувани.

Неподвижна, Тес изучаваше лицето, което я гледаше от огледалото и имаше чувството, че това бе нечие друго лице, нечие друго тяло. Някой опозорен, без надежда за изкупление на греховете.

Лице на курва – жена, която измени на любовника си по непростим начин.

Никакви обяснения не биха променили нещата и на Тес сърце не ѝ даваше да започне. Някъде през дългите години, които последваха, тя бе зачеркнала всичко или поне го бе погребала толкова дълбоко, че спомените да не могат да я нараняват повече.

До този момент. Докато същото не се повтори отново.

Една сребърна сълза се отрони и запълзя по бузата ѝ, но Тес не ѝ обърна внимание. Сляпо гледаше раните по пръстите си, съдраните места по раменете и бедрата, съзнавайки, че лудостта на тунелите я бе обзела още веднъж в мазето на Дейн.

След това бе дошла друга лудост, когато я бе занесъл в леглото си.

Ужасена, Тес го бе преживяла отново, начинът но който той бе дошъл при нея с език, уста и зъби, отново и отново. Само за да я накара да открие, че това не е достатъчно, че тя трябва да го има по най-първичния начин.

Което и бе станало най-накрая, той бе навлязъл в нея с целия си огън и ярост, минало и бъдеще без значение в изгарящото удоволствие на първото им свързване.

Както трябваше да стане преди много време.

С изключение на това, че той сега носеше горчивината си като щит там, където някога любов го бе разкъсвала. И как можеше тя да го обвини за това?

Тес бавно се извърна от огледалото, с лице, пълно с болка и се

потопи в димящата вана край леглото. С жестоки, наказващи движения започна да търка тялото си от главата до петите, като през цялото време осъзнаваше, че никога, никога повече няма да бъде чиста.

Розово-огнени облаци се носеха мързеливо в небето, оцветени от залязващото слънце, когато Хобхауз отвори предната врата на Ейнджъл и закричи устремено по „Мърмейд Стрийт“. С каменно изражение изкачи старинните мраморни стълби на градската къща на Рейвънхърст и зачука с пиринченото чукче с форма на лъвска глава.

След няколко минути вратата се отвори. Върху лицето на Пийл се изписа най-голяма изненада.

– Какво мога да направя за вас, мистър Хобхауз?

– Можете да доведете виконт Рейвънхърст, това можете да направите за мен, мистър Пийл – изръмжа икономът на Ейнджъл.

– Виконтът е-ъ – зает в момента. Може да му съобщя...

Хобхауз не изчака да чуе прислужника. Избута Пийл с рамене и връхлетя в къщата.

– Покажи се, мръсничко! – изрева той. – Или си толкова страхлив, че смееш да се изправяш само пред беззащитни жени?

Една тъмна фигура се появи на площадката на горния етаж.

– Отивай си, Хобхауз.

– Копеле! Проклето мръсно копеле! Ето какво си ти! Сега слизаш ли долу или аз да се качвам горе?

Рейвънхърст не помръдна.

– Нито едното, нито другото ме привличат – хладно каза той.

– И ти се наричаш герой?! – надсмя се Хобхауз. – Единственото, което виждам пред себе си е един нещастен кучи...

– Не ме предизвиквай, човече – изръмжа Рейвънхърст, – опитвам се да преглътна думите ти, но...

– Ще напусна когато си получиш заслуженото и нито секунда по-рано, подлецо!

Лицето на виконта потъмня. Заслиза бавно, всяка стъпка отекваше заплашително върху голите стълби.

– И какво ще стане, ако откажа да се бия с теб?

– О, ти ще се биеш с мен, мръсник такъв, ще видиш – и добави потихо. – Не зная какво си й направил, но тя няма никой, който да я защити. Ни майка, ни баща. Никой освен мен.

Рейвънхърст бе вече пред него.

– Смятам, че печелиш – и още докато Рейвънхърст говореше, Хобхауз се изви и стовари железния си юмрук върху челюстта на виконта.

Странното бе, че Рейвънхърст не опита да се предпази от удара, дори когато видя, че ще го сполети, така че юмрукът на Хобхауз се стовари с огромна сила.

Виконтът залитна, изруга и прекара ръка през пулсиращата си уста.

– Изглежда ще получиш това, което искаш – с кратко кимане към Пийл, виконтът се обърна и закрачи по коридора към задния изход като вървейки съблече зеленото си палто.

Излязоха в дългата оградена градина в мълчание.

С бързи, точни движения и Хобхауз съблече черното си палто, и започна да навива ръкавите на безупречната си бяла риза.

Рейвънхърст почака, лицето му – каменно и безизразно.

Тogaва двамата мъже започнаха да обикалят в кръг.

Хобхауз пръв нанесе удар върху рамото на Дейн. Въпреки че бе по-дребен, той беше по-здрав и жилав, а и бе точен. Рейвънхърст не знаеше, че противникът му бе работил с най-добрия боксьор навремето – не друг, а самият Джентълмен Джаксън.

Виконтът бе по-силен и по-висок, но Хобхауз беше ветеран и по-добре обучен. Накратко казано – те бяха добре подхождащи си опоненти. Твърде си подхождаха, стана скоро ясно, след като удар след удар бе нанасян и връщан. Скоро лицето на Дейн бе цялото в кръв, докато Хобхауз можеше само да примигва и да се напряга да види нещо с подутите си очи.

Но нито единият от мъжете не се отказваше. Небето над тях избледня от оранжево към лилаво, а след това стана тъмносино. Един прилеп се стрелна в тъмнината с оглушителен писък.

– Иска ми се да те убия – измърмори Хобхауз като нанесе силен удар на виконта точно под лявото око.

Противникът му се олюля, закашля се и изплю кръв от устата си.

– Ти, Хобхауз, си „човек на науката“, преценявам. Учил си при Белчър, нали?

– При самия Джентълмен Джаксън – изръмжа Хобхауз с гордост.

– Това няма да ти помага дълго време, защото аз съм с двадесет години по-млад и с четиридесет паунда по-тежък от теб. Откажи се, човече!

– Върви по дяволите! – долетя киселият отговор на Хобхауз.

Рейвънхърст заби лакът в стомаха на по-възрастния мъж и Хобхауз изръмжа, залитайки от силата на удара. Започна нестабилно да се клати,

опитвайки се да погледне през едното си по-здрavo око.

Небето отгоре бе тъмносино, а след това потъмня до черно, докато накрая двамата обикаляха и си нанасяха удари, без да се виждат.

Пийл, разтревожен, стана свидетел на това как Рейвънхърст получи удар в диафрагмата и се стовари на земята.

– Излагате се, милорд – напрегнато каза прислужникът. – Какво достойнство има в това да се биете?

Без да слуша виконтът се изправи на крака.

Тогава юмрукът на Хобхауз се стовари върху слепоочието му, при което Дейн изръмжа от болка и звездички експлодираха в главата му, а земята се завъртя лудо под краката му. Един прилеп изпищя край главата му... а не беше ли вътре, в нея?

Къде бе отишъл глупакът сега? – зачуди се Рейвънхърст, напрягайки се да види нещо в тъмнината.

Но вече нямаше значение, защото земята се приближаваше към него.

23.

Хобхауз въздъхна дрезгаво от удовлетворение. Олюлявайки се той погледна неподвижното тяло на Рейвънхърст, проснато на студената земя пред него. Тогава икономът се обърна и закрачи несигурно по пътя към къщи, с усмивка на лице.

– О, не се притеснявай, той далеч не е мъртъв – каза той на Пийл, който се навърташе наблизо. – Съжалявам, защото заслужаваше да умре. Но нямам намерение да ставам убиец заради него. Да кажеш това на Рейвънхърст – каза хладно икономът, като вдигна посинения си юмрук пред лицето на слугата. – Кажи му, че съм казал да стои далеч от Ейнджъл изобщо и от мис Лейтън в частност – гласът му стана равен. – Или следващия път ще го убия.

Изтощеният борец навлече гордо черното си палто и намести скъсаната, мръсна риза. От слепоочието му бликаше кръв, а лявото му око бе затворено от отока, но той, като че ли не забелязваше това.

На вратата спря и бавно се обърна:

– Помисли си и ти, защото същото предупреждение важи и за теб, Пийл. Не си мисли, че не съм забелязал как се навърташ около Лети.

Прислужникът внезапно се стегна и това бе достатъчно уверение за Хобхауз.

При завръщането на иконом в Ейнджъл настъпи голяма суматоха. Окоето му бе почти затворено, той се поклащаше на вратата на кухнята, като едва се държеше на крака. Скоро след това се радваше на трогващото внимание на Лети и на две кискачи се прислужнички, докато Едуард пъхаше скъпоценните си парченца лед в напоена с олио памучна торбичка за студена лапа.

Пръстите на Тес трепереха докато почистваше нараненото слепоочие на Хобхауз.

– Добре ще ви дойде да не можете да виждате една седмица – скара му се тя, като гласът ѝ бе остър от тревога. – Никога не съм очаквала такова поведение, не и от вас, Хобхауз! Голям човек сте, а още се държите като непослушен ученик! Изглеждате ужасно!

Хобхауз погледна за момент печката е разсеян, хладен поглед.

– Но трябваше да видите как изглеждаше ТОЙ, след като приключих с него. Беше в безсъзнание.

Тес изведнъж подуши въздуха.

– Не ми казвайте, че сте пил, Хобхауз?

– Трезвен съм като клисар, мис.

– Е, тогава какво ви накара да...

– Това не ви засяга – долетя равния отговор.

Тес изведнъж се сепна, а ръцете ѝ се напрегнаха върху челото на Хобхауз.

– Кой беше?

– И това не мисля, че ще ви кажа.

– Да не би... да... – гласът ѝ заглъхна.

– Както вече казах, мис, нямам намерение да ви кажа името му.

Тес бавно се усмихна.

– Не сте го направил – прошепна тя.

Хобхауз се обърна към нея с изражение на огорчена невинност.

– Нямам никаква представа за какво говорите, мис Тес – но една усмивка в отговор на нейната заигра по устните му. – Само едно мога да ви кажа. Беше едно копеле, което вече няма да притеснява някои хора наоколо.

В това време Рейвънхърст седеше намръщен в кухнята на собствената си градска къща, докато стисналият устни прислужник притискаше парче сурово говеждо месо върху подутото слепоочие на господаря си.

– Ох! По дяволите, човече, внимавай къде слагаш това нещо!

– Моля да ме извините, ваша светлост – долетя отговорът.

Очите на Рейвънхърст проблеснаха. Пийл никога не го наричаше „ваша светлост“, освен ако не бе забравил добрите обноски.

– Кой ти даде тази идея?

– Един познат, лондончанин.

– Господарят му е голям кавгаджия, а?

– Моят приятел сам си е господар. Държи кръчма близо до Друри Лейн и клиентелата му понякога се оказва буйна.

– Е, проклетият му лек не действа, това му кажи от мен.

– Нищо не може да помогне на тази рана – каза Пийл, – освен, може би времето.

– Тогава защо слагаш това проклето месо на главата ми?

– Все пак трябва да се направи нещо, милорд. Сега, моля, престанете да се въртите като бясно куче.

– Казвал ли съм ти някога, че си задник, Пийл?

– Няколко пъти, мисля, ВАША СВЕТЛОСТ.

– Не ставай позъор, човече.

– Не, ваша светлост.

Рейвънхърст се отдръпна леко, въпреки че Пийл внимаваше как пи-па по челото му.

– Всъщност, ако не беше толкова дяволски добър прислужник, щях да се отърва от теб още утре.

– Благодаря, ваша светлост – с леден глас отвърна прислужникът.

– Това, Пийл, не беше комплимент.

– В такъв случай оттеглям благодарностите си.

Дейн все още си мърмореше под носа, когато заглушени стъпки долетяха от другата страна на кухнята и прекъснаха словесната битка. След миг се появи лейтенант Тафт, с шапка в ръка и с овнешко изражение на лицето.

– Съжалявам, че нахълтвам по този начин, ваша светлост, но почуках няколко пъти и никои... – думите му заглъхнаха, когато погледът му попадна на грозните синини и рани по лицето на Рейвънхърст.

– Да не сте хванал някой от тях? – радостно попита той. – В мочурището ли бяха?

– Не, по дяволите, не съм хванал контрабандист, лейтенант.

– Но...

Като изруга, Дейн блъсна парчето месо, което Пийл все още се опитваше да сложи на челото му.

– Е, лейтенант?

– Сър? – младият офицер се намръщи, съвсем разсеян.

– Какво толкова спешно ви накара да нахълтате тук?

Офицерът се съсредоточи, тогава извади от джоба си малко намачкан плик с голям и много официален восъчен печат.

– О, да. Това току-що пристигна за вас. От Адмиралтейството, ако съдим по вида.

С леко потръпване Рейвънхърст разгъна дългото си тяло и се изправи на крака. Присви очи.

– Мисля, че сте прав, лейтенант. За първи път – добави той и отвори плика.

Мълчаливо извади тежък лист и започна да чете, като лицето му постепенно потъмняваше.

Дълго време не помръдна. След това сгъна обратно листа.

– Пригответи ми чанта, Пийл, само най-необходимото. Достатъчно за... – погледна през прозореца към задния двор, – пет дни, мисля – все

още разсеян, той закричи и излезе от стаята.

– Но, сър...

Виконтът не отговори. Сви пръсти и смачка плика на топка.

Въпреки че покоят на нощта успокои малко хаотичните мисли на Тес, той направи чудеса със жилавото ѝ здраво тяло. Пръстите бяха престанали да я болят и пулсират и тя откри, че силата ѝ е изцяло възстановена.

Само виденията не си отиваха – черни ръце опипваха тялото ѝ, заливаха я спомени за тъмен, див глад, който не можеше да бъде задоволен.

Изтезание, което не можеше да се опише по никакъв начин. Удоволствие, което не можеше да бъде понесено.

„КОШМАРИ – отчаяно си помисли тя. – ВИНАГИ ТЕЗИ КОШМАРИ.“

Навън задуха вятър. Високо над гористите хълмове една светкавица проблесна и изчезна в демонична извивка.

Време беше да върви.

Лицето на Тес, което се отразяваше в огледалото, беше бяло като платно, а очите ѝ – тъмни езера. Дръпна черната мантия със студени пръсти, а след това измъкна маската и ботушите от заключения сандък до леглото ѝ.

– Не отивайте, мис – каза Хобхауз, който стоеше на прага. – Времето се разваля. Повечето мъже не биха си подали носовете в нощ като тази.

Тес безмълвна се обърна към огледалото и obu ботушите. В същия миг усети, че нещо студено удря пръстите ѝ. Медалонът на майка ѝ, единственото бижу, опасно от алчността на баща ѝ. Това бе амулет, чиято магия тя бе усещала че я закрила неведнъж.

Прекара пръсти през набръчканото чело на Хобхауз.

– Трябва, Хобхауз. Ти най-добре знаеш това. Ако аз не се появя... ако Лисицата не се появи, тогава моята сила да ръководя ще бъде безвъзвратно загубена.

Вдигна тежкия синджир и посегна да го прибере обратно под ризата си.

С глух звън сребърният орнамент падна на земята.

Тес потрепери от усещането, че студена тръпка полази по гърба ѝ. Студенина и още нещо...

НЕ СТАВАЙ ГЛУПАВА, смърти се тя докато се навеждаше да вдигне медальона. **ТОВА Е ЗАЩОТО ПРЪСТИТЕ ТИ СА ВСЕ ОЩЕ БЕЗЧУВСТВЕНИ ОТ РАНИТЕ. ОСВЕН ТОВА СТУДЕНИЯТ ВЯТЪР СХВАЩА СТАВИТЕ ТИ И ТЕ ПРАВИ ТРОМАВА.**

Не вярваше в предзнаменования.

Наведе се и вдигна бижутото. Когато отново погледна огледалото, видя загриженото лице на Хобхауз, точно зад собственото си изражение.

– Не отивайте! – настоятелно повтори той. – Не тази нощ!

Тес сви устни.

Навън вятърът се блъскаше в покрива, блъскаше стъклата на прозорците и виеше заплашително.

Подиграваше се на опитите ѝ да бъде смела.

Подиграваше ѝ се за това, че не вярва в предзнаменования.

Изпълнена с решителност, Тес отметна кестенявите къдрици и пусне медальона под ризата си.

– Ще се върна преди зазоряване, Хобхауз. Кажи на Лети да се ослушва за мен в края на тунела.

Завъртя се с мантията и тръгна.

Той го забеляза след няколко минути. Когато блесна светкавица с неземна, ослепителна светлина, Хобхауз видя нещо лъскаво до леглото.

Наведе се да погледне отблизо.

МЕДАЛЪОНЪТ НА ТЕС! Синджирът трябва пак да се е плъзнал, докато е слагала мантията си.

Изтича към тунела, крещейки името ѝ.

Но вече бе късно. Чу как далеч долу една врата се затваря.

Амулетът в ръцете му натежа и стана студен. Студенина, която пробуждаше Хобхауз право в сърцето.

– Бог да е с вас, мис Тес – прошепна той към тъмния смълчан тунел.

Сто пъти по пътя до „Мърмейд Стрийт“ Тес си помисли да се върне. И всеки път се насилваше да прави обратното.

Много мъже разчитаха на нея, все пак. Семейства трябваше да се изхранват.

А НЯКЪДЕ ВРАГ СЕ СГОВАРЯШЕ С ВРАГОВЕТЕ НА АНГЛИЯ? – подигра ѝ се един глас. – И НОСИ ЗЛАТО ДА ХРАНИ ВОЙСКИТЕ НА БОНИ?

Не, тя не трябва да мисли за това. Просто не е възможно да е

истина.

Като че ли усетила настроението ѝ, нощта стана дива и изсипа по-роен дъжд. Нямахте я луната да ѝ показва пътя или да направи нощта по-приятна. Само идващият от Ламанш вятър блъскаше и виеше.

Над главата на Тес се изви огромна светкавица и окъпа варовиковите скали на запад в неземеен сребърен блясък. Тя набързо прехвърли плановете в главата си. Тази вечер товарът на платноходката бе китайски чай и френско бренди. Огромни галери трябваше да посрещнат кораба навътре в морето и да вземат обичайното количество бурета и сандъци. Само тази нощ Тес бе направила малка промяна в редовния план.

Тази нощ две групи бяха изпратени да поемат товара – едната на вала Димчърч, а другата – далеч на запад на каменистия бряг под нестабилните варовикови скали.

Тес бе много внимателна в инструкциите и към двете групи – всяка от групите мислеше, че другата чака да получи пратката си във вътрешността.

Само двама души от всяка група знаеха точните координати. И един от тези двама е предателят, който е казал на Хоукинс къде да чака предварително.

Две капки дъжд пролазиха по врата ѝ и тя потрепери. Сви очи, напрегна се да пробие гъстия мрак, чиито сенки криеха хиляди опасности.

АМИ, АКО ПРЕДАТЕЛЯТ ВЕЧЕ БЕШЕ ИЗДАЛ ТАЙНАТА? – попита един студен глас. Дали хората на Хоукинс вече я чакаха?

Ако беше така, тя скоро щеше да разбере това. Поемаше страшен риск, но и необходим. Трябваше да знае на кого може да се доверява и на кого – не.

Мръщейки се, Тес спусна маската върху лицето си и се втурна през проливния дъжд. Беше скрила един кон на Пет Левъл за навръщане, но останалата част от пътя трябваше да мине пеша. „Една малка фигура бе и по-малка мишена за офицерите в засада“ – помисли тя сериозно.

Тогава вятърът подхвана мантията ѝ и я оплете около краката ѝ така, че Тес за малко да падне.

Лицето ѝ преbledня, но тя вдигна брадичка. Няма да се върне нито тази нощ, нито която и да било друга! Тя ще му покаже на НЕГО! Ще видят всички!

И скоро ще научат, че Ромни Лисицата не се плаши от дъжда.

Те я чакаха точно под лабиринта от канали в края на Левъл.

Хоукинс и четиридесет мъже, въоръжение с мускети и пищови.

Някой наистина я бе предал, разбра Тес, но кой? Цапнатият в уста-та Рансли? Или Джон Дигби? И на двамата бе казано мястото под скалите. Но къде са допълнителните постове, които бе заповядала да поставят? Защо не са предупредили групата?

Като предпазна мярка, разбира се, тя бе сменила редовното място на срещата, така че малката платноходка да не се вижда при засадата. Нейните хора, малкото които са взети, ще бъдат хванати без товар. Но едва ли в Англия е престъпление хората да се срещат нощем на брега.

Но Тес бе забравила за свирепостта на Хоукинс.

– Стреляйте, момчета! – изрева той. – Колкото повече убиете, толкова по-добре!

Нямаше вече време за мислене, защото групата му се втурна напред с викове и ругатни. Тъмни фигури залазиха по брега, някои летяха по тесните извити стълби към високите скали, а други се запускаха по деретата.

– Спрете ги, по дяволите! – Хоукинс се спусна към брега, грабвайки една кремъклийка. – Избутайте измета обратно в морето!

Две борещи се фигури се втурнаха към Тес. В схватката крака и ръце бяха оплетени, те тупнаха на пясъка близо до Тес, толкова близо, че тя трябваше да ги прескочи, за да не падне самата тя.

Това рязко движение бе грешка.

– Ето го, за Бога! – още докато говореше, Хобхауз насочи дулото на дългото си смъртоносно оръжие. – Откажи се, копеле, и може да те оставя да поживееш до утре сутринта!

Още драгуни заслizaха към брега, поздравени от триумфалния вик на Хоукинс. Скоро щеше да бъде заобиколена, разбра Тес. Завъртайки се, тя се отправи към единствения възможен изход – тъмните води на Ламанш.

– Огън, дяволите да ви вземат!

Един куршум изсвистя край ухото ѝ, и още един. Тес изтича на зигзаг до брега, където вълните се разбиваха на капчици.

ДЕСЕТ ФУТА. ДЕВЕТ.

ДА, МОЖЕ БИ. БОЖА ВОЛЯ...

Нещо адски горещо се връза в рамото на Тес и тя прехапа устни, за да не изкрещи. Сляпо продължи, залитайки към водата.

СЕДЕМ ФУТА. ШЕСТ.

– Хванете го! – изкрещя някой зад нея. – Петстотин лири за главата на пролетата Лисица!

Пяскът под краката ѝ стана твърд. Оттук тя почти виждаше редовете разпенени вълни.

Тъкмо щеше да се гмурне във водата, когато видя малка лодчица, скрита зад една скала на няколко ярда от нея. За част секундата забеляза дългите гребла и разпръснатите бурета по кърмата.

Но дори и така, плавателния съд не ѝ даваше надежда за измъкване. Не и когато Хоукинс бе на няколко ярда зад нея. Не, тя трябваше да се гмурне надълбоко и да плува под вода, докато може да издържи без въздух.

И да се моли да не изпратят някой след нея.

Тогава вече беше във водата, поемайки последна глътка въздух, преди да се хвърли в пяната. Тя потъна дълбоко, заобиколена от мрака, който бе толкова студен, че тялото ѝ затрепери. Но веднага овладя мускулите си, насили ръцете си да загребват надълбоко, а краката си да ритат с дива сила, породена от отчаянието.

Над главата си видя очертанията на полюшващата се лодка, чу заглушения гръм на пушка. „Почти свободна“ – каза си тя.

И тогава със заглушителен гръм тъмнината около нея експлодира в светлина, в милион блестящи слънца, в хаос от бликащи вълни и пламъци. Някаква неземна сила я изхвърли от водата и тя се завъртя във въздуха, а дробовете ѝ останаха бездиханни.

След миг тъмнината се върна, заля я, загърмя в ушите ѝ, проникна през очите ѝ, процеди се във вените ѝ.

„ТУК УМИРАМ“ – помисли си тя.

И това бе последната ясна мисъл на Тес Лейтън.

24.

Един по един сърдитите човешки гласове утихнаха. Една по една тъмните, проклинащи фигури се отдалечиха тромаво по пясъка.

Брегът утихна, оставен още веднъж на съществата, които най-добре го познаваха.

Двойка керкенези се спуснаха от тяхното гнездо във варовиковите скали, плъзнаха се по вълните и отплуваха на юг. Козодой започна да издава първите колебливи ноти на своята странна песен.

Вятърът беше пронизващ и въздуха потискащ, но за съществата от брега това нямаше никакво значение. Времето не беше техния враг, нито тъмнината. Само човекът беше враг.

Ангажиран в копаенето на дупка пясъчният гушер се спря с изправена глава. Неговият дълъг език се показа, движейки се бързо, докато душеше острия вятър.

Навътре в морето, някъде зад разбиващите се вълни, черна сянка се носеше по повърхността със слабо, приглушено пляскане. Безшумно тя се клатеше върху яростното мъртво вълнение, едва забележима в среднощния свят от море и облаци.

След няколко минути пясъчният гушер се върна отново към работата си. Останалото не го интересуваше.

Бавно тъмната сянка отплува на юг, навътре към средата на Канала където скоро беше погълната от неукротимата ярост на бурята.

Нещо не беше наред. Той усещаше това с всяка глътка студен въздух, която поемаше. Чувстваше го в рязкото подръпване на корабните платна над главата му и в пронизителното скърцане на пангоута под краката му.

Със стегнати крака и набръчкано чело брадатият капитан се вирише на север, където бързо движещи се мрачни облаци закриваха варовиковите скали на Англия.

– Света Богородице – промърмори той, като се наслаждаваше на резките бретонски думи. Тази вечер тяхната грубост подходеше чудесно на настроението му.

Божа майко, нещо съвсем не беше наред.

Бързо, с грациозността на човек свикнал от дете с клатушкането на морето, суровият капитан прекоси палубата и започна да се издига по

грот мачтата. Той знаеше, че нито плющиящия дъжд, нито яростния вятър могат да го разтревожат. Това, което го тревожеше беше някъде там, в тъмнината, нещо, което не можеше да види, но можеше да го почувства с острия си инстинкт на моряк.

Яростна светкавица раздра небето на север и за секунда той видя призрачните извивки на английските скали. Не видя нищо друго. Никакви следи от лодки или галери с контрабанда. Никакви патрулни катери.

Гигантска вълна удари „Свобода“ отстрани и потопа мачтата. Склучвайки ръцете си около опънатото въже Андре льо Брикс кръстоса силните си крака около мачтата и зачака. По-късно, макар и много трудно, започна да се придвижва нагоре.

Дъждът шибаше лицето му, но той се придвижваше нагоре намалявайки разстоянието между себе си и брамстенга.

Светкавица експлодира във водата наблизо. Като чу цвъртенето и кипенето на водата, той благодари на Господ, че светкавицата не беше паднала 10 фута по-близо. Студените му пръсти напипаха въжетата на най-високата рейка и той вложи всичките си сили, за да се изкачи на хлъзгавата от дъжда мачта.

– Трудна работа, Падриж – изръмжа той срещу яростта на вятъра, предполагайки, че неговият първи помощник-капитан вече е извършил същото. Минута по-късно чу скърцането на корабните платна и на шпангоута, когато носа на кораба се обърна към вятъра.

Те отдавна вече бяха отминали средата на Ламанш. Бяха достатъчно близко, за да виждат призрачните очертания на английските скали. Очите на капитана се свиха изучавайки тъмнината. На него му се искаше да се беше сетил да вземе бинокъла със себе си.

Но Падриж, който се намираше по средата на кораба беше по-добре подготвен. Когато следващата светкавица разцепи нощта, първият помощник-капитан изучаваше мятаните се вълни с бинокъл в ръка.

– Там – извика той, – там към пристанището.

В същия момент Андре забеляза тъмната, вретеновидна сянка заобиколена от разпръснати парчета дърво и други отломки. Нима това са остатъци от конячени бурета? – чудеше се той. Ако това е така, защо са толкова навътре в морето?

– Боже Господи – промълви корсарят през изведнъж пресъхналите му устни. – Боже Милостиви.

След това започна да се прехвърля от въже на въже, летейки безразсъдно надолу към палубата, която се мержелееше осемдесет фута под него.

Кракът му още не беше докоснал палубата и гласът му прогърмя от такелажата:

– Падриж, бързо! Спускай лодката!

Първи дойде ревят на вятъра и след това трясъка на неспокойна и непокорна тъмнина. Постепенно Тес осъзна плесниците и люлеенето на яростното, безжалостно море.

Но всъщност, тракането на нейните зъби беше това, което я разбуди окончателно, последвано от люшкането на цялото ѝ тяло, повдигано и запращано надолу вълна след вълна.

„Аз не мога да виждам“ – мислеше си тя, чувствайки как ужасът се надига, от разяждащата я тъмнина.

Размахвайки ръце се бореше да се запази на повърхността сред бушуващото море. Малко парче дърво мина покрай нея и тя го сграбчи отчаяно.

Изведнъж паметта ѝ се върна – трясъкът на цепещото се дърво и заслепящата експлозия, която я беше катапултирала от водата.

Но къде беше тя сега? Не виждаше нищо около нея, само една безкрайна, ужасяваща стена от тъмнина.

Една вълна се разби над главата ѝ, задавяйки се си проправи път към повърхността. Въпреки воят на вятъра ѝ се стори, че чу вик. Или само ѝ се беше дочуло?

Студените ѝ пръсти се държаха здраво за парчето дърво, което беше спасило живота ѝ. Засега се задържаше на повърхността, но за колко време щеше да бъде така? Тес знаеше, че нищо не можеше да ѝ помогне при такова море. Също така чувстваше, че силата ѝ намаляваше. След няколко минути не би могла повече да се задържа. Раменете ѝ трепереха и пръстите ѝ вече се вцепеняваха.

Нещо я закачи по крака, нещо дълго и много могъщо.

Тес сподави риданието си.

Ритайки диво се прилепи към гредата, опитвайки се да плува сред огромните вълни.

Съществува отдолу в тъмнината, отново дойде бутайки кракът ѝ.

Тес изпищя, когато раздираща болка мина през глезена ѝ. Съществува я дърпаше надолу! Тя потопи главата си в мастилената вода борейки се да се освободи от смъртоносната хватка. Пръстите ѝ бяха замръзнали и не чувстваше нищо.

Отново дойде жестоко дърпане и този път беше издърпана дълбоко

надолу под повърхността. Белите и дробове горяха. Тя се насили да употреби всичките си сили, за да излезе на повърхността. В пълната тъмнина, която я обграждаше можеше да определи посоките само по инстинкт.

Изведнъж лицето ѝ се оказа на свобода. Тя почти се задави като диво поемаше въздух и веднага след това отново беше повлечена надолу, като нещо я дърпаше и за двата крака този път.

Ослепяла от страх тя риташе и се извиваше, борейки се срещу силата на невидимия си враг. Някъде чу да се плиска вода в дърво. Отново сред рева на бурята ѝ се стори, че чува слаб вик.

– Има ли някой? – достигна до нея. Приглушен глас се чу сред яростта на бурята.

– По дяволите! – се чу груб вик, този път по-близо.

Тес чу плясък; раменете ѝ бяха хванати от студени, гранитни пръсти.

– Ne me repoussez pas!⁷ – заповедта дойде на гърлен френски.

– Престанете! Престанете да се съпротивлявате! – този път командата беше произнесена на английски със силен акцент, който я правеше неразбираема, ако Тес не бе я разбрала вече на френски.

– Аз, аз съм хваната – извика тя на френски, благодарейки наум за уроците на майка си и за часовете прекарани с Едуар практикувайки френски. – Има нещо там долу. На моите крака.

Единственият отговор, който получи беше плясък на вода. Твърди ръце опипваха краката ѝ стигайки постепенно до глезените. Изведнъж нещо се обви около краката ѝ, причинявайки ѝ изгаряща болка, и я повлече безмилостно надолу към дълбините.

Ритайки диво Тес се опита да стигне до повърхността, но хватката на ръцете се стягаше, повличайки я дори по-надолу.

„Нима той се опитваше да я убие!“ – си помисли ужасена.

Въздух – тя трябва да има въздух!

След това започна да се издига, невидимите ръце под нея я изтикваха към повърхността. Когато най-последно главата ѝ изскочи от вълните, тя беше близко до припадък.

Тя е била хваната от нещо, това ли каза той? Явно мъжът беше французин. Контрабандист, може би? Или може би моряк на някой от корабите на Наполеон, които чакаха невидими някъде в бурята?

Останалите му думи бяха удавени от плясъка на една вълна, която

7. Не се съпротивлявайте! – Б.пр.

се разби над главата на Тес. Още веднъж беше повлечена надолу. Болката я блъсна като юмрук, когато нещо – може би въже, разряза разкъсаните ѝ бричове.

Изведнъж беше свободна, давейки се и плюейки на повърхността. Белите ѝ дробове изгаряха и тя поемаше благословените глътки въздух.

Но къде беше нейният спасител?

Тя се бореше да проникне през ужасяващата тъмнина, която я заобикаляше, но в бурята не можеше да различи нищо. Изведнъж пръстите ѝ напипаха дебело въже, като това с което връзваха четиригалоновите бъчонки за коняк и ги потопяваха под повърхността, далече от любопитните очи.

Истеричен смях се откъсна от устните на Тес. Тя едва не беше удавена от контрабанден товар скрит под повърхността. Това беше често срещана практика по брега, когато биваха прекъснати от неочакваното появяване на патрулния кораб, групата на контрабандистите бързо се отърваваха от своя товар и след това го прибираха в удобно за тях време.

Дивият, писклив смях на Тес беше разнесен от вятъра; тя се чувстваше на ръба на истерията.

Нова вълна я повали, изтривайки всички следи от хумор в нея, оставяйки я слаба и трепереща от мисълта колко близко беше до смъртта.

Тя отново беше сама, нейният спасител беше все още някъде отдолу, давейки се след като я беше спасил.

Задавяйки се, Тес хвана края на дебелото въже и се гмурна надолу в ужасяващите дълбини. Слизаше надолу и надолу, чувствайки огъня в дробовете си и главата ѝ готова да експлодира.

Вече смяташе да се връща когато почувства ръцете му, след това дебелото въже увило се около китките му, хващайки го в смъртна прегръдка.

Тес беше връзвала такива възли. Със сила породена от отчаянието вложи всичките си сили, за да развърже грубия възел.

Почти останала без въздух късаше дебелото въже, чувствайки как се разкъсваше кожата на пръстите ѝ. Светкавици избухваха пред очите ѝ, но тя отчаяно продължаваше борбата.

От страшната тъмнина около нея идваха приглушени, ужасяващи звуци. „Също както в тунелите“ – си помисли тя. Тук също смъртта пълзеше наблизо със студени, опипващи пръсти.

НЕ БИХ МОГЛА ДА СЕ ОТКАЖА ПРЕДИ ДА ОПИТАМ ОЩЕ ВЕДНЪЖ.

Въжето помръдна, взела се разхлаби слабо. С горящи дробове Тес дърпаше въжето, молейки се през цялото време.

Изведнъж въжето се освободи и водата се раздвижи когато французинът се устреми към повърхността. След секунда той се върна надолу, за да я изтегли със себе си.

Те се намериха свободни между бушуващи вълни и яростен вятър, но Тес никога не е била по-благодарна да почувства ужилването на студената вода по лицето си.

Без неговата помощ щеше все още да е хваната в капана на ледената тъмнина, там долу.

Тес си даде сметка, че отново се беше разминала със смъртта и потрепери при тази мисъл.

– Насам, Падриж – извика французинът с нисък и прегракнал глас.

Отдалече дойде викът-отговор и след това поток от гърлени звуци.

„Това не е френски – си помисли Тес намръщвайки се. – Не е и немски.“

Бретонски, може би?

Някъде отдясно на нея се чу ритмично пляскане на гребла. Без предупреждение беше хваната и измъкната от водата, ребрата ѝ се блъснаха в парче дърво секунда преди да падне на дъното на лодката, борейки се и мятайки се като риба на сухо. Минута по-късно чу как тялото на нейния спасител цапна до нея.

Отново се чу тази странна, гърлена реч – бретонски, вече беше сигурна в това. Греблата загребваха надълбоко и тя чувстваше как лодката се издига и след това пада рязко надолу.

С треперещи пръсти Тес отмахна студената вода от лицето си, но в яростната буря не можеше да си помогне много. Треперейки, онемяла от студа разтриваше с пръсти глезените си, от които подводното въже беше откъснало голямо парче кожа.

Но тя беше все още жива – си каза Тес. Това беше най-важното. Изведнъж лодката се разклати лудо. Груби викове избухнаха наблизко и се чуха тежки стъпки по дървена палуба. Без предупреждение някой я хвана за ръцете, издигайки я нагоре докато падна на широки мъжки гърди.

– Света Дево! – чу се прегракнало възклицание. – За бога! Вие? – нейният спасител заекваше на развален английски. – Искам да кажа, вие сте ЖЕНА?

Тес не можа да не се засмее на искреното учудване мъжкия глас. Тя чувстваше звуците на езика си, ставайки по-гръмки и по-диви, докато изведнъж се усети, че ридае.

Следващото нещо, което усети беше, че е свита срещу мощното тяло на французина, обляното ѝ в сълзи лице беше опряно на вълнения му пуловер и той я носеше през разлюляната палуба.

Капитанът на „Свобода“ преглътна една ругатня.

– Малката – промълви той шокиран и невярващ.

Тя беше тук? Но как? И защо?

Кръвта му замръзна при мисълта колко близко беше дръзката англичанка до смъртта, подхвърляна от коварните течения в средата на Ламанш и как за малко и той не сподели нейната съдба.

Гняв и страх го направиха ням за момент, неговите пръсти се стегнаха около тънкия ѝ кръст.

– По дяволите! – тя разпали огньовете на яростта в него. Лицето му застина в каменна маска. По дяволите! Секунди само още и морето щеше да ги отнесе заедно.

„Но тя беше силна, благодаря на Бога!“ Да, благодарен е на Господ, защото всъщност тя го беше спасила, колкото и да беше наранена суетата му от това признание. Проклетото вече се беше увило около китките и гърлото му, докато го задави. Дори е сега чувстваше въжето около гърлото си.

„Ще бъда прегракнал около седмица“ – си мислеше капитанът с черен хумор, знаейки, че би могло да бъде много по-лошо. Сега той дължеше на тази жена живота си.

Откри, че по някаква причина тази мисъл не го безпокоеше. „Е, добре малката, затова аз ще ти се отблагодаря много“ – реши французинът, усмихвайки се мрачно в коридора пред кабинета си.

– Ма-малката? – промълви жената в ръцете м прекъсвайки неговата замисленост. Нейната емоционална буря беше отминала и тя погледна към него с побеляло лице и много изтощена.

„Но много смела – помисли си Андре, – тъй като прикриваше много добре страха си.“

– Ma petite – той отговори грубо. – Малка, моята малка.

– Вие, вие говорите английски? – попита Тес, като се опитваше да крие треперенето на гласа си.

– Un peu.⁸ Само малко. – Гласът му беше нисък и тъмен, съгласните му бяха твърдо произнесени и звучаха странно. – По-добре говорете на френски.

– Vous etes Breton?⁹ – попита тя.

8. Малко – Б.пр.

– Oui, Breton¹⁰ – отговори уморено, изненадан, че тя откри това толкова бързо. Очите му се свиха. Беше умна. Той не биваше никога да забравя това.

Тес се намръщи, чувствайки грубият му, намастен вълнен пуловер да драска бузата ѝ. Значи той беше от Бретан. Тя не беше пропуснала да забележи моментното му колебание, нито умората в гласа му. Почти сигурно беше, че този мъж е контрабандист. Много негови съграждани от Бретан обикаляха моретата между Франция и Англия, тъй като каменистата почва на родната им земя не ставаше за земеделие.

Сега тя дължеше на този мъж живота си. Каква отплата би очаквал този корсар в отговор? Тес потрепери изведнъж и почувства мазолести-те му ръце да се стягат около раменете ѝ.

Под бузата ѝ топлината на мощното му тяло се излъчваше, затопляйки замръзнала ѝ кожа.

– Къде, къде ме водите – попита тя, останала без дъх. Тъй като нейният френски беше по-добър от неговия английски, реши да говори на френски.

Големите, задебелили от работа пръсти се разтвориха. За момент той не отговори.

– В моята каюта, мисля, малката.

Тес възкликна, стисна юмруци и го заудря диво по гърдите. Затова ли беше избегнала капана на морето, за да попадне в още по-голяма опасност.

– Аз ще ти платя, за да ме върнеш обратно. Английски златни гвинеи или френски луидори – каквито поискаш. Сто лири. Двеста. Само посочи твоята цена – каза тя грубо.

Гранитните пръсти на нейния спасител не се разхлабиха.

– Никаква цена, моя малка. Ние не се обръщаме назад. Ще има патрулни кораби, които ще кръстосват Ламанш тази нощ, дори и в това бурно море – добави той мрачно.

– Моля ви се! – плачеше Тес, паниката стягаше гласа ѝ. – Вие трябва да ме заведете.

– Невъзможно! – думата беше като стена от гранит, отказът му остър и неотменим.

Мислите ѝ се объркаха. Тес слушаше как обувките му тропаха върху дървото. Врата се блъсна срещу стена. Мястото в което я внесе беше

9. Вие сте бретонец? – Б.пр.

10. Да, бретонец. – Б.пр.

неосветено и тя се намръщи, тъй като не виждаше нищо, никакви детайли от стаята или обзавеждане.

Той я пусна, гърба ѝ потъна в нещо меко. Легло? Неговото легло?

Минута по-късно грубите пръсти я отпуснаха. Тя чу леко поскърцване наблизо.

– Моля – промълви тя, – запалете поне фенера.

Тес чу как остро си пое той дъх.

– Фенера? – попита той бавно.

– Не ме карай да обяснявам. А-аз не мога. Направете само това нещо за мен, моля ви!

Корсарят не отговори.

Тес почувства как кожата ѝ настръхва, усети първото, леко докосване на малки, окосмени телца.

– Моля ви! – гласът ѝ беше на ръба на паниката. Не ѝ беше останала никаква сила, за да я скрие.

– За Бога, моя малка – каза французинът бавно, – аз току-що направих точно това.

25.

– Не ми се подигравайте, сър – извика Тес диво, забивайки пръсти в студените си бузи. Огромни и втренчени нейните очи се визираха в безцветното празно пространство пред нея.

– Няма никаква подигравка в това, което казвам, моя малка. Погледни тук, върху масата.

Тес погледна и не видя нищо освен мрачна стена от тъмнина. Задавайки се тя затвори очи, почувствала остър, безформен ужас да се стоварва върху гърдите ѝ.

– Вие лъжете! Няма никакъв фенер – нито дори маса. Тук няма изобщо нищо!

Силни, галвовни ръце махнаха обърканите къдрици от челото ѝ.

– Отвори очите, моя малка. Погледни ме! – заповяда капитанът.

Мигаики, вкаменила се от шока и страха, Тес направи както той каза.

И абсолютно нищо не се промени.

Стената от тъмнина пред нея не помръдна, а като че ли открито ѝ се подиграваше. Ядосано и заплашително. Смъртоносно.

– Мили боже – промълви тя, чувствайки студените пръсти на страха да се впиват в гърлото ѝ.

– Отново – заповяда грубият глас. – Погледни тук!

Тя премига. Дали сенките пред нея не се размърдаха леко?

– Аз държа фенера на инчове пред теб, моя малка. Нищо ли не виждаш?

Нейното мълчание беше достатъчно красноречив отговор.

– По дяволите! – промърмори французинът дрезгаво.

Занемяла Тес си припомни яростната експлозия, която я беше изхвърлила от водата. Пребледняла си спомняше тези дълги минути на ужас, когато тъмнината за първи път я беше погълнала. Изкарвайки въздуха от дробовите ѝ, премахвайки светлината от очите ѝ.

ОСЛЕПЯВАЙКИ Я.

„Не – мислеше си Тес диво. – Това не би могло да бъде!“ Тя потрепери, чувствайки сълзите да пълнят очите ѝ, когато ужасната действителност за нейното състояние я обзе. Но като диво и гордо животно откаваше да покаже, на когото и да било, своята ужасна слабост.

– Оставете ме – промълви тя, чувствайки как самоконтрола ѝ се

изплъзваше.

– Мила моя... – неговият глас беше прегракнал, пълен с чувства, които той не можеше да изрази.

Този път Тес не го попита за непознатата фраза, която използва. Сега тя беше загубена за всичко друго, освен тъмнината и тежките като чук удари на сърцето си. От сухите ѝ устни се отрони шепот:

– Отидете си. Просто си отидете. М-моля!

След малко чу обувките му да трополят върху дървения под. С леко скърцане вратата се затвори.

На студени, сърдити вълни сенките се стовариха върху нея. Тя се стегна, вече борейки се със спомените, със старите страхове.

Но този път знаеше, че ще се провали.

Затисна устата си с ледените си пръсти, зарови лице във възглавницата и се опита да сподави задушавашите я ридания.

Опита се и не успя.

Изправен срещу мигащата светлина на единствения фенер в каюта-та, високият брат французин наблюдаваше мълчаливо и неподвижно. Гъстата брада не можеше да скрие каменното изражение на обветреното му лице. С присвити очи, капитанът на „Свобода“ пазеше мрачно мълчание и наблюдаваше кестенявата красавица на леглото му да затиска устата си с юмрук и да се предава накрая на дивите ридания, които като че ли излизаха от самата ѝ душа.

„Невъзможно“ – мислеше си Андре, онемял от шока. Неговите големи ръце се свиваха в юмруци и разпускаха, пулсирайки от болка, където проклетото въже ги беше наранило. Но французинът отпъди собствената си болка твърде потресен от разкритията на последните минути, за да мисли за нещо друго, освен за ранената жена пред него.

Света Дево, тя не вижда нищо! Беше почти невъзможно да се поярва! И все пак голямата ѝ мъка, разгърсващите я ридания бяха свидетели за този факт.

СЛЯПА. Неговата хубава, дива, морска чайка...

Очите на французина станаха черни и бездънни, докато стоеше облегнат на вратата на каютата. Тя беше твърде горда, както и той би бил, ако съдбата му поднесеше такъв удар.

Веждите му се намръщиха. Пръстите му го събяха да я прегърне и да я успокои, но знаеше, че в болката си, тя не би допуснала никой до себе си. Така че, вместо да направи това, което до болка му се искаше,

капитанът се насили да се обърне и да седне в един износен фотьойл до вратата. През цялото време замрежените му очи бяха фиксирани на трепещото ѝ тяло.

Постепенно нейната болка стана негова болка, нейният ужас негов ужас. С ожесточена концентрация се бореше да измъкне тъмните мисли от нея, да вземе отчаянието ѝ върху широките си рамене, желайки тя да намери утеха. С лице напрегнато от болката той се бореше срещу желанието да я притисне до себе си и да я успокои с топлината на неговото голямо тяло, да изгори страхът ѝ в тъмните огньове, които копнееше да запали в нея.

Но не го направи, защото капитанът беше наблюдавал много тази жена и познаваше цялата ѝ гордост и упоритост. Знаеше, че сега тя не би приела това, което той можеше да ѝ предложи.

Андре потисна една ругатня, големите му ръце се свиха в юмруци.

Колко много седмици беше дебнал, това безразсъдно същество, което толкова много приличаше на него. И все пак, тя винаги успяваше да му се изплъзне с изключителна находчивост.

Сега изглежда, че съдбата ѝ беше подготвила капан изпращайки я в неговите мрежи. Не, той знаеше, че не може да намери никакво удовлетвие в това, да я притежава сега. Защото англичанката не би му се доверила в този момент. Тя не би могла да стане непредпазлива, не и сега когато беше сляпа и ужасена.

ОТИДИ ПРИ НЕЯ – настояваше един дрезгав глас. – ДАЙ СВЕТЛИНА И ТОПЛИНА. ДАЙ И СИЛАТА НА ТВОЕТО ЯКО, ЗАГРУБЯЛО ОТ МОРЕТО ТЯЛО.

Но това беше последното нещо, което тя би приела.

И така, той стоеше пред нея мълчаливо, със стиснати устни. Ако тя имаше нужда от него, поне щеше да бъде там.

АЗ НЯМА ДА ТЕ ПРИТЕСНЯВАМ, СЪРЦЕ МОЕ – се закле мълчаливо човека със суровите очи. ВСЕ ОЩЕ НЕ, ТЪЙ КАТО, ТИ СИ СЪЩО ТОЛКОВА ГОРДА И УПОРИТА, ПОЧТИ ТОЛКОВА, КОЛКОТО И АЗ. ДА, АЗ ТРЯБВА ДА БЪДА ВНИМАТЕЛЕН С ТЕБ. ТРЯБВА ДА ТИ ДАМ ВРЕМЕ И СВОБОДНО ПРОСТРАНСТВО.

Да затвори в клетка такъв човек като нея, това би могло да я убие, Андре знаеше това. Така, че той щеше да даде на своята морска чайка свобода отсега нататък, докато свикнеше да разпознава звука на грубия му глас, докато започнеше да жадува за ласките на големите му силни ръце.

И тогава щеше да ѝ даде всички тези неща, заедно с други, за които

тя все още не съзнаваше, че има нужда от тях. Да, Боже Господи, със сила и безкрайно търпение щеше да накара тази упорита жена да го обича. Скоро тя щеше да носи белезите на неговата страст, така както той щеше да носи нейните.

Тя беше бурята в неговата душа, като бушуващите ветрове, които помитаха скалистите брегове на Бретан. Тя беше ярост и изтезание, но също така жизнена сила, кръвта във вените му, горещината в слабините му.

И той ще я има, Андре се закле, сляпа или не.

Но преди да укроти тази безразсъдна англичанка, знаеше че по някакъв начин трябва първо да я излекува.

Мина един час, след това друг. Капитанът мълчаливо чакаше, успокоен, че дишането на жената най-накрая стана тихо и спокойно. Риданията й стихнаха и тя заспа от изтощение.

Като тъмен пламък косата ѝ се разпиляваше по възглавницата. Тази гледка изгаряше очите му, слабините му се втвърдяваха и подуваха, до болка му се искаше да прокара пръсти през щедрия огън на косата ѝ.

Но не го направи, тъй като това щеше да развали всичко, което беше постигнал. Само чакаше, надявайки се, че милостивият Господ ще чуе молбите му.

По средата на това тъмно бдение, Андре чу бързи стъпки в коридора, след това почукване на вратата. Скочи веднага и с неочаквана грация за толкова висок човек, стигна до вратата и я отвори.

Той сложи пръсти на устните си, прекъсвайки русия гигант, негов първи помощник, по средата на изречението.

Капитанът посочи през рамо.

– Тихо. Тя спи – промълви той с гърлени тонове без да обръща внимание на любопитството на първия помощник-капитан. – Най-накрая, благодаря на Бога.

Нещо в тона му, накара Падриж льо Бра да се вгледа внимателно в лицето на капитана.

– Значи това е жената – каза той бавно. – Това е англичанката, чийто образ ви преследваше ден и нощ, която ви караше да крещите на екипажа и заради която се оттегляхте от нас за дни. Тя ви е омагьосала много силно, приятелю мой. Но същото направи вещицата Вивиан на Мерлин в гората на Броселинд и аз те заклевам да не забравяш какво се случи с НЕГО – добави мрачно льо Бра.

– Тя ме е омаяла, нали? – промълви капитанът, като облегна уморените си рамене на стената на тесния коридор, затваряйки очите се. – Аз я намерих накрая, само за да открия, че... – очите му святкаха потъмнели от болка и гняв, – тя не вижда, нито мен, нито каквото и да е друго, Падриж. Най-милата моя, в името на Света Богородица, тя е сляпа – гласът му заглъхна. – Сляпа, моята малка – прошепна той.

Мрачно мълчание обхвана двамата мъже стоящи в тъмнината.

– Вие, вие сигурен ли сте в това, приятелю мой?

– Толкова сигурен, колкото съм сигурен в дъха си, в биенето на сърцето си – каза капитанът. – Защо би лъгала за такова нещо?

Русият гигант сви рамене:

– Жени! Какво знаят мъжете за тях?

– Тази жена аз я познавам, Падриж. Нея я познавам много добре. И тази жена никога не би лъгала за подобно нещо, можеш да ми повярваш – Андре тромаво вдигна ръка, за да масажира бодящите го мускули на тила му. Той се намръщи като се сети, че трябва да смени мокрите си дрехи преди да развие пневмония.

Първият помощник-капитан на „Свобода“ се намръщи, тъй като не хареса отчаянието, което беше легнало върху умореното, брадато лице на капитана.

– Света Богородице! – възкликна лъо Бра, когато погледът му попадна върху ръцете на Андре. – Божа Майко, ти знаеш ли, че си се порязал?

При учудения въпрос на Падриж, Андре погледна свитите си на юмрук ръце. За пръв път забеляза пропитите с кръв ръкави на пуловера си. Това трябва да го е направило проклетото въже. Странно, досега дори не беше забелязал.

– И двете ти ръце, само ги погледни – каза грубо първият помощник-капитан. – Ела сега и ми позволи да почистя раните ти, преди да са се инфектирали.

Бавно Андре се стегна. Нещо тъмно и силно се обаждаше от всеки мускул на лицето и тялото му.

„Да, това са моите рани – помисли той. – Те ме болят сега, но времето ще ги излекува.“

Нейните болки, се боеше той, ще бъдат завинаги.

„Свобода“ се издигаше и слизаше непрекъснато блъскан от вятъра и вълните. Тес чувстваше някъде в очите си остра, непрекъсната болка,

която скоро обхвана цялата ѝ глава.

Сега умората стана неин приятел, дръпвайки завеса над чувствата ѝ. Притискайки със студени пръсти очите си, тя позволи на изтощението да я обхване, и в един момент мрачните сенки отстъпиха пред тъмнината на съня. Дори когато потъна в сън, Тес беше преследвана от смътни образи.

Слабите, мъжеещи образи на хора и места, които знаеше, че никога няма да види отново.

С неуморна, едва потискана енергия, Андре льо Брикс крачеше напред-назад по измитата от вълните палуба, борейки се, да се съсредоточи върху управлението на „Свобода“ през бушуващото море.

– Обърни срещу вятъра главния брамстенг, льо Бра! – прогърмя той. – И внимавай за положението на кливера. Ние трябва да пресечем бурното море преди да стигнем до Морбихан.

Първият помощник-капитан веднага предаде заповедите на екипажа. Двумачтовата бригантина се отправи напред. Изчистената линия на носа разцепваше водата.

Гледката би трябвало да подобри настроението на капитана, карайки го да се гордее с блесналия, послушен кораб.

Но сега можеше да мисли само за жената, която беше долу, в неговата каюта. И той имаше достатъчно опит, за да знае, че ангажираността му с друго, би значела смъртта на всички при тази страшна буря.

Някъде напред лежеше островът на Уесан и скалистият му бряг се издаваше напред в морето, като пръстите на смъртта. По тази причина моряците го наричаха – Островът на ужаса.

Една грешка, едно погрешно изчисление и кораба, и екипажът ще изчезнат завинаги, смачкани срещу гранитните скали и коварни рифове. Костите им ще се натрошат като сламки, докато „Свобода“ ще се разпръсне на хиляди парчета.

Тъмнина.

Боже Мили, тя потъваше давейки се в нея.

За момент Тес не можеше да се движи, парализирана от страх и сънища, беззащитна срещу сенките, създавани от собствения ѝ ум.

Задавеното ридание се изтръгна от устните ѝ. Тя трябва да избяга! Всичко друго беше по-добре, отколкото да лежи заключена тук, оставена да умре в тази задушаваша тъмнина.

Изведнъж отговорът дойде при нея.

– Да, сигурно е така! Французинът я излъга! Той не е палил никакъв фенер – всичко това е било трик, за да я обърка!

Отгоре би трябвало да има светлина и въздух, и смях.

Да, горе.

Несръчно стана от леглото, почти падайки, когато една вълна блъсна странично кораба, разклащайки ГО диво. Тя се заклати, мъчейки се да балансира, когато обратната вълна ги удари отново.

Но тя не падна! Минута по-късно пръстите ѝ търсеха, и намериха стената.

Предпазливо се придвижваше напред.

Към стълбите. Към светлината.

Мълчаливо проклинайки, Андре се бореше да проникне през хаоса от вълни и облаци пред него. Бурята беше някъде далече над него. Можеше да я почувства в протестиращите скърцания на дървенията, в пляска на платната над главата му, в яростното порене на разпененото море от „Свобода“.

От палубата той дочу приглушен вик. Обърна се рязко и замръзна, съзирайки стройната фигура хванала се едва-едва за мачтата. Ръцете ѝ се бяха оплели във въжетата, които пресичаха дългата хоризонтална греда, която излизаше от предницата на кораба.

– Тя излезе толкова тихо, че ние не я видяхме – извика Падриж, когато Андре изкрещя от наблюдателницата.

– По дяволите – промълви капитанът. – Самият дявол! Тя ще падне в морето всяка секунда. Никога не би могла да се съпротивлява на такава буря.

Краката му вече го носеха към носа.

– Дай ми едно въже, Падриж! – крещеше той през рамо. – Намали тези платна и дръж кораба, колкото се може по-устойчиво. Аз отивам при нея!

Дори когато говореше Андре пълзеше върху заливания от вълните прът, който се издигаше по диагонал на мачтата, където англичанката се беше прилепила към улегара и пръските обливаха лицето ѝ.

– Ела тук при мен, моя малка – каза дрезгаво. – Подай си ръката и аз ще ти помогна – през цялото време докато говореше, той се приближаваше по-близо, с опасност за живота си, към върха на гредата.

– Не се приближавай – извика Тес, с отсянка на лудост в гласа си. –

Вие излъгахте! Ще има светлина, аз знам това сега. Само ако можех...

Точно тогава „Свобода“ се наклони рязко, повдигна се от огромна вълна и след това падайки надолу носът се потопи.

За дълги, ужасяващи минути жената изчезна от поглед. Андре отчаяно се придвижваше към края на пръта. Само няколко сантиметра повече...

Изненадващо голямата хоризонтална греда се откъсна от вълните и потоци вода заляха лицето му. Вкаменил се от страх, французинът видя как едната ръка на Тес се освободи. Тя висеше, краката ѝ докосваха върха на мъртвото вълнение.

БОЖА МАЙКО, ДАЙ СИЛА! Като се придвижваше сантиметър по сантиметър над водата, Андре можеше да чуе задавените ѝ ридания. **ПОМОГНИ МИ ДА ПРИСТИГНА НАВРЕМЕ.**

Вече беше над нея, дългите му пръсти обхванаха китките ѝ и той я изтегли в утлегара.

Те нямаха никакво време за губене. Всеки момент можеше да се появи друга вълна, която щеше да ги завлече в морето.

– Не се бори с мен, моя малка – заповяда той дрезгаво, проправяйки си път обратно по гредата, обхванал с една ръка кръста ѝ. – Времето не е подходящо да изследваш веригите на котвата. При по-добро море, аз ще ти покажа моя кораб, и то с удоволствие.

Но докато говореше, щастието му изневери. Той видя това от което най-много се страхуваше – гигантска вълна се надигаше от черната вода пред тях, като отъмшаващата ръка на Господ.

– Дръж се, морска майко! Дръж се здраво за мен!

С варварски грохот вълната се стовари върху палубата на „Свобода“. Хиляди галони вода се изляха върху капитана, пълнейки носа и устата му с такава бясна сила, че той беше почти откъснат от пръта. За цяла вечност тъмнина, Андре се бореше да задържи себе си и нея, на техния несигурен прът.

След това бяха свободни, студеният вятър жулеше лицата им.

Трябваше да скочат, той знаеше това. Това е рисковано при всяко положение, но следващият път не би могъл да удържи и двамата. И смъртта щеше да бъде там, очаквайки ги.

– Сложи ръката си около рамото ми! – заповяда той грубо.

Този път англичанката го послуша.

С лице опънато от напрежение, капитанът клекна, притискайки прасците си плътно към пръта. Бавно изтегли жената до себе си, докато гърдите ѝ срещнаха бедрата му. Със стегнато тяло изтегли

задушавашката се жена на колене, тогава изчака момента, надявайки се, че силата му ще стигне.

Друга гигантска вълна боботеше от тъмнината. Той почувства, че корабът се накланя.

Вягърът виеше в ушите му, сърдит и писклив, а също и отчаяните гласове на всички моряци погубени някога в морето. Отчаяни призраци, те се бореха сега с него, жадувайки да смъкнат долу живите, за да споделят с тях водният им гроб.

Но те няма да го получат, закле се Андре. Нито ще получат жената притисната в прегръдката му!

Молейки се на всички бретонски Светци за малко късмет, той освободи пръстите си от диагоналния прът и скочи.

26.

Вятърът късаше дрехите им, ръсейки пяна и солена вода по лицата им. За няколко дълги, диви удари на сърцето, те като че ли висяха по средата между кораба и морето. Тогава тежките ботуши на французина достигнаха грубия шпангоут и той започна да се пързала по палубата.

Падриж беше там, за да ги хване, протегнал големите си ръце, предлагайки им безопасност, точно когато друга вълна се стовари върху носа и почти ги отнесе зад борда.

– Тя не само е хубава, но е и луда, тази дама – промърмори мрачно Падриж. – Внимавай, приятелю мой.

Уморено Андре отвори очи и след това с мъка се изправи.

– Това със сигурност ще го направя, Падриж. Веднага след като я завържа ще ѝ ударя най-големия бой в живота ѝ.

Зелените очи на гиганта проблеснаха за момент.

– Бих искал да съм там, за да видя мой капитане. Мисля, че не съществува въже, което би я удържало!

Точно тогава дрезгав вик експлодира от високо:

– Рифове, капитане. Право отпред!

Незабавно хуморът на двамата мъже изчезна, като пушек на вятъра.

– Отведи я долу, Падриж, незабавно – заповяда капитанът отправяйки се към своето място при кормилото. – И този път направи така, че тя да ОСТАНЕ долу.

– Какво, какво правите? – каза тя замаяно на френски, след като беше преметната през широки рамене и понесена през палубата.

Тялото ѝ беше все още няма и замръзнало, чувствата ѝ притъпени. Но едно нещо знаеше със сигурност: той не беше излъгал. Светлината си беше отишла от нейния свят и всичко, което ѝ беше останало бяха среднощните кошмари.

– Падриж льо Бра, първи помощник-капитан, на вашите услуги. И това, което правя е, че слизаме долу, англичанке. – Френските думи бучаха като гръмотевица, дълбоки и гърлени, от гърдите до ухото ѝ.

– Оставете ме! Оставете, оставете ме сама! – викаше Тес диво, бойейки се със тъмничаря си. Но всичко беше безполезно, тя скоро разбра това, чувайки смехът му, докато обувките му тропаха надолу по стълбите.

Още веднъж Тес беше позорно поставена в леглото на капитана,

раните й пулсираха. Поне солената вода ги беше промила.

– Вие сте много малка, за да бъдете пазена и твърде ценна, за да бъдете отхвърлена, малката – каза морякът сухо. – По някаква странна причина изглежда, че капитанът те иска, така че трябва да стоиш тук. Господи, той е чакал достатъчно дълго, за да те има.

– Ч-чакал? – заекна Тес. – Какво, за какво говорите?

– Вие никога не разбрахте, нали? – имаше грубо задоволство в гласа на първия помощник-капитан. – Той е умен, моят капитан. Но да, от седмици е по следите ви, морска чайко. Господи, на какви опасности се изложи! Но лудостта го беше обзела и ние успяхме да го спрем. И вашият дебел митнически инспектор скоро откри, че нашият капитан не се хваща лесно – Падриж се замисли. – Нито вие се хващате лесно, малката.

На Тес главата й се завъртя. Французинът я е проследил до Рай? През цялото време той е планирал да я отвлече?

– Боли ли ви?

– Боли? – повтори Тес, мислите й все още бяха объркани.

– Вашите глезени.

– Аз, аз едва ги чувствам – каза бавно. – Имайки предвид всичко останало...

– Да, навярно е голям шок. Но животът може да поднесе и много по-лошо от това, малката. Андре е добър човек, човек който два пъти спаси живота ви. Помнете това, още повече сега, когато е груб. Това е просто неговия начин да се бори с вашата сила над него.

– Но тази сила аз не съм я избрала, не виждате ли?

Тес го чу да въздиша и почти можеше да види свиването на широките му рамене.

– Колкото до това, кой от нас някога е могъл да избира при любовта? Не, също както при раждането и смъртта, любовта трябва да ни намери.

Дъхът на Тес пресекна. ЛЮБОВ? Но как е възможно. Този мъж Андре беше един непознат. И въпреки това, той изглежда я познаваше много добре.

– Капитанът е човек, който си внушава, малката – още веднъж тя чу помощник-капитана да въздиша, почти можеше да го види, опитвайки се да й обясни. – Все още ли не разбираш? По дяволите! Ще се опитам да го обясня. За известно време му беше достатъчно да знае, че вие бяхте там. Да знае, че би могъл да ви зърне от време-навреме – лицето ви на прозореца, вашият силует, когато изпълнявахте някаква задача в града.

Разбира се, по някакъв начин, вие за него бяхте остров, малко зад хоризонта. Господи, толкова е трудно да се обясни с думи – той прекъсна за момент. – Вие бяхте това, което Андре никога не можеше да притежава, мисля аз. За известно време му беше достатъчно да знае, че съществувате.

Възцари се мълчание. Тес откри, че чака с нетърпение Падриж да продължи, забравяйки раните си и дори временно забравяйки слепотата си.

– И после?

– След това всичко се промени. Неговите чувства станаха нещо тъмно и възискателно. Забавлението се превърна в идея фикс.

Тес чу посърцването на креслото, когато той настани дългото си тяло в него. Бретонският глас беше гробовен, когато продължи.

– Той обикаляше тесните улици, чакайки под твоя прозорец, когато нощите бяха тихи и безлунни. Това беше лудост, дори за такъв човек като Андре, който не познава страха от човек или животно. И рисковете, които поемаше – Падриж прекъсна, промърморвайки нещо на бретонски. – Два пъти без малко да го хванат. Единият път този дебел митнически офицер и другият път от английската конна полиция. И всичко това заради тази дива, безразсъдна треска, която го беше обхванала. Треска за вас, малката.

– Аз, аз никога не съм знаела – промълви Тес.

– Това също беше по негов избор. Аз мисля, че той не смяташе да отиде толкова далеч. Поне, не в началото. И след това по-късно...

От палубата отгоре се чу рязък вик, последван от тропането на тичащи крака.

Първият помощник-капитан изрече някакво проклятие.

– Островът на Ужаса – преведе Тес. – Но какво...

– Островът Уесан, обвит половината година в мъгла и през останало време в диво, ръмжащо море. И някъде там са черните рифове, малката – промърмори льо Бра мрачно, с лека следа от страх в гласа му. – Само сантиметри под вълните, те се спотайват, оголвайки дивашки зъби, които разкъсват човека, преди да може да издаде ужасен вик. Дори в чисто и добро време тези води са коварни – гласът му стана твърд. – Но в буря като тази и капитанът толкова разсеян...

Хваната в капана на тъмнината, Тес почувства, че става наблюдателна и интуитивна. – И вие се чувствате виновен – каза тя бавно. – Вие трябва да бъдете на палубата с него, не тук с мен – това беше заявление, а не въпрос.

– Да, би трябвало, в името на всичко свято! – гърленият глас на Падриж беше дрезгав от гняв. – Но ТОЙ ми каза да стоя тук, и ще стоя тук, освен...

– Освен какво?

– Освен, ако вие не ми дадете думата си, че няма да избягате отново, малката.

В напрегнато мълчание Тес обмисляше въпроса му, чувствайки по някакъв начин, че бретонецът ще приеме нейната дума като споразумение. Съзнаваше също, че ако го задържаше тук, биха могли всички да загинат.

Тя си пое дълбоко дъх.

– Много добре, аз ви давам думата си. Само... – пръстите ѝ извиваха неспокойно гънките на студените чаршафи на леглото, – н-не ме заключвайте.

– Вие давате думата си? И се кълнете пред Бога?

– Д-да.

– Тогава няма никаква нужда от заключване – каза просто Падриж.

Тес премигна, чувайки звука на течност плискаща се в стъкло.

– Въпреки, че се съмнявам, че ще направите както ви съветвам – продължи той. – Аз ви оставям гарафа със сайдер от Свети Бри, до вас на масата и пълна чаша. Това ще ви стопли малко, а и вие никога няма да опитате по-сладка бутилирана слънчева светлина, морска чайко.

– Мерси! – Тес промълви просто, знаейки, че не можеше да пие и че сайдера не би бил нещо повече от киселина в устата ѝ.

Креслото проскърца, тя чу ботушите му да трополят по дървения под. Вратата се отвори, пропускайки смразяващия вятър в стаята, след това се затвори с трясък.

Тес остана сама отново и то както обеща Падриж – незаклучена.

Още докато ботушите му трополяха по стълбите, Тес започна да зъзне. Около нея тъмнината се премести, идвайки по-близо. В същия момент корабът изстена и потрепери, подмятан като сламка от яростта на бурята.

Сенките станаха по-плътни, приближавайки се към нея. С побелели устни от напрежението, тя допря студените си пръсти до тях, за да не изкрещи. Навън вятърът виеше пронизително.

Тя ще бъде затворена тук, за остатъка от живота си – мислеше си отчаяно. Затворена като в капан завинаги, също както в тъмните тунели...

Тес се вкамени, чувствайки настръхналото докосване на дебел,

космат крак.

Не, каза си тя паникьосано. Те не биха могли да са тук. Това беше различна тъмнина, различни сънища.

Близко до пода чу лекото шумолене на малки тела. Задавено хленчене се прокрадна през устните ѝ. Бори се, си каза тя. Те са само в твоето въображение.

С побеляло лице се облегна на стената, свивайки краката си за защита пред гърдите си. Тя започна да трепери, леко в началото, след това в диви, конвулсивни изригвания.

Упорито се съпротивляваше, вложи в борбата всичкия си разум и воля. Но това не бяха същества, които можеха да бъдат победени със силата на логиката или светлината.

Тези същества извираха от тъмнината и въображението, тяхната сила не можеше да бъде конфрнтирана директно.

Тресейки се, Тес намери завивката и я дръпна около себе си. Момент по-късно чу първото леко тяло да тупва върху чаршафите и да шепне през леглото, пълзейки към нея.

Последната следа от топлина се изцеди от лицето ѝ.

ТРЯБВА ДА ЗАПАЛЯ СВЕЩ! – изкрещя тя в мълчанието на ума си.

Тогава стройното ѝ тяло се вкамени, като разбра, че този път няма да има спасение.

Никога отново няма да има светлина, която да я освободи от нейните кошмари, тъй като светлината си беше отишла от нейния свят.

Това мъчение щеше да бъде завинаги.

– Бих казал, че минахме най-лошото. Дръж кораба стабилен докато стигнем Морбихан – уморено Андре отмахна тъмни, мокри кичури коса от лицето си.

Беше уморен, по дяволите, изхабен и изсмукан до кости. Беше почти замръзнал в тези прогизнали дрехи.

„Но ние успяхме“ – помисли си той триумфиращо. Черните зъби на Уесантските рифове и скали бяха зад тях.

Като махна на ниския льо Фур да го замести при кормилото, погледът на Андре попадна на гигантския ръст на неговия помощник-капитан, който стоеше в основата на задната мачта и произнасяше тирада на двама члена на екипажа, за това как се намалява платното на брамстенга.

Яростна ругатня избухна от устните на Андре.

– Какво по дяволите нравеш тук, горе, льо Бра? – капитанът вече тичаше тежко към стълбите. – Аз ти казах да стоиш долу с НЕЯ!

Лицето на Падриж потъмня, само с огромно усилие на волята той се контролираше и успя да не допусне яростта да го обземе.

– Аз бях нужен ТУК, капитане. И жената даде думата си, че няма да избяга отново. Аз сметнах, че това е достатъчно...

– Но ти си сгрешил, по дяволите – с мрачно лице Андре изтрополи покрай първия си помощник-капитан, чувствайки студеният полъх на вятъра. Тя спеше на светлината на свещ, той беше виждал това достатъчно често, докато стоеше в сенките под прозореца ѝ в Ейнджъл. Как беше могъл да забрави?

Още повече сега, когато тя беше затворена в свят на жестоки сенки.

Той се смъкна надолу по тесните стълби. Зад него Падриж изблъбва грубо проклятие, но Андре дори не чу. Цялото му същество беше насочено към каютата в края на коридора.

Със студени пръсти отвори вратата.

– Моя малка – промълви той с потъмнели очи. – В името на Бога, какво направих аз?

Тялото ѝ беше вкочанено, където се беше опряла на стената, лицето ѝ белязано със страх и болка. Сълзите се изливаха по побелелите ѝ бузи и червени ивици обграждаха устните ѝ, където ги беше захапвала, за да не крещи.

Но най-лошото от всичко бяха очите ѝ. Огромни и неподвижни, те се втренчаваха сяпа в празното пространство, тъмни кладенци отразявайки една безкрайна болка.

– Света Богородице – възкликна първият помощник-капитан като влезе в каютата на Андре.

– Ром, Падриж! – нареди капитанът. – И донеси сандъка от последното ни плаване – отивайки към своята измръзнала затворничка, брадатият французин позна грубия страх. Страх по-голям от този, който беше познал по време на най-голямата ярост на бурята. – Аз съм тук, моя малка – промълви той бавно на английски, гласът му все още прегракнал от натиска на въжето – Ти повече не си сама, сърце мое.

С лице набраздено от угрижени бръчки, Андре докосна вкочаненото ѝ коляно, което беше свито към гърдите ѝ.

Какво ще стане, ако тя не отговори? Ами, ако беше дошъл твърде късно?

– Говори ми, морска чайко – молеше я настоятелно, обръщайки на

бърз френски. – Каж ми какво виждаш в своята тъмнина. Когато се разкажат сънищата, понякога губят своята сила.

Дали нейният строен силует не потръпна леко?

– Хайде, малка тигрицо, къде е твоята борбеност? – молеше я той милостиво. – Да, аз искам борба от теб сега. Крещи ми! Викай и хапи, дори! Всичко друго, само не това, защото това не е жената, която измъкнах от морето.

Дали друг спазъм не я разтърси? Неговото лице беше потъмняло от тревога. Андре седна на леглото, обхвана раменете ѝ със силните си ръце и я притегли към гърдите си.

Тя не говореше. Побелелите ѝ пръсти лежах на свити и неподвижни в скута ѝ.

Те все още седяха така, когато Падриж се върна с гарафа ром няколко минути по-късно. Мълчаливо Андре капна малко от силната течност между стиснатите устни на Тес.

Тя се закашля и се опита да дръпне главата си.

– Ела, me kalon¹¹. Пий заради мен, мое сърце. Това ще те стопли и ще донесе светлина в твоята задушаваша тъмнина – Андре още веднъж повдигна чашата до устните на Тес. Този път, когато тя се опита да се дръпне, той задържа главата ѝ и я държа неподвижна, докато тя не се задави от силния алкохол.

Нейните очи потрепнаха затворени и когато отново се отвориха, ярост извираше от техните сиво-зелени дълбини.

Облекчение обзе капитанът на „Свобода“. Това беше началото. Сега само, ако можеше да я разсърди още малко...

– Хайде, морска чайко, ти показваш пренебрежение към добър ром и това е нещо, което аз няма да търпя, не и когато аз и моят екипаж минахме през толкова трудности, за да се сдобием с него – хващайки студените бузи на Тес между пръстите си, той я насили да глътне още малко. – Изпий го всичкото!

Тънките пръсти на Тес се разтрепериха в опит да го отблъсне. Дясната ѝ ръка се сви в юмрук и тя го удари силно.

Нейната цел, откри Андре за свое най-голямо огорчение, беше много добра. Вълна от болка заля челюстта му, където го удари.

– По дяволите! – възкликна той, обръщайки се рязко, притискайки я до гърдите си, докато се опитваше да хване летящите ѝ юмруци.

– Пусни ме да си отида! Аз няма да го направя, чуваш ли? Не и

11. Мое сърце – Б.пр.

отново! – сега тя се бореше съвсем сериозно, очите ѝ бяха станали огромни от уплаха.

Един мускул потрепна на лицето на Андре, докато изучаваше бялото ѝ, набраздено от сълзи лице и слепите, изтерзани очи.

„Не по този начин, моя малка – си каза наум. – В името на Бога се кълна, че никога не съм мислил да бъде по този начин.“

„Нека небето ми прости“ – продължи мислите си корсарят протягайки се за още ром.

Само, че този път питието беше за него.

Той бързо надигна бутилката, поглъщайки дълго и упорито, опитвайки се да забрави тъмният ужас, който беше видал в слепите очи на своята пленничка.

– Няма да има повече ром, морска чайко, обещавам ги – дългите му пръсти покриха дланите ѝ и той ги притисна до гърдите си. – И повече никакви сънища в тъмнината. Не и когато аз съм тук, *me kalon*. С мен ти ще познаеш само звездна светлина и обедно слънце. Повече никакви сенки. Само това.

Неговото дишане беше дрезгаво и хрипливо, когато той сведе устните си над нейните, опитвайки се да обуздае своята припряност, своето жестоко отчаяние. Преследван от мисълта, че на три пъти за малко не я загуби, два пъти от вятъра и вълните и последният път поради нещо много по-лошо.

Тогава топлата коприна на нейните устни срещна неговият жаден език и той беше напълно загубен. Стенейки, обви с устните си нейните устни, за да ги усети по-пълно, чувствайки се, като че ли премятан от бурното море.

Давейки се и знаейки, че не иска никога повече да се върне на повърхността.

Света Богородице, тя беше буря, която го разтърси целият. Дори сега, когато тяхната целувка беше преди няколко секунди, французинът знаеше, че никога не би могъл да се насити на тази жена.

Изведнъж цялото жестоко напрежение от последните седмици се размъти и избухна в него, заливайки го с дивашка вълна от страст. С възпламенени чувства той я галеше, ближеше, щипеше.

С всяка измината секунда необуздано искаше да се удави в сладкия вкус на устните ѝ, в кожата ѝ ухаеща на лавандула и морска сол.

С вдигната глава капитанът на „Свобода“ посрещна бурята, чувствайки желанието да го залива с бесни вълни.

О, да, той ще я притежава неговата англичанка. Каквото трябва да

извърши, той ще го направи. И когато времето накрая дойде, притежанието му ще бъде пламенно и всецяло.

Засега и завинаги.

Тъмнина навсякъде. Ужасът я задавя и все пак.

Нещо рязко докосна бузите на Тес и изведнъж устните ѝ бяха залети с огън. Тя сподави ридание, борейки се диво срещу лудостта, която удряше като с чук в главата ѝ.

Хленчейки, чакаше ядното захапване на малки челюсти, пръстите ѝ се отваряха и затваряха конвулсивно.

Вместо това ръцете ѝ срещнаха топла плът и стегнати мускули.

ОТНОВО СЪНИЩА – промълви студен глас. **ТОЗИ СЪН Е ПОПАСЕН ОТ ВСИЧКИ ОСТАНАЛИ.**

Мръщейки се Тес повдигна трепереща ръка, за да обхване пулсиращите си бузи.

И смътно осъзна, че болката ѝ идваше от стърженето на брататата кожа, а не от малките нощни същества.

Сън? Ако е така, колко сладък!

Отново яростен и лъскав, тъмният огън премина през устните ѝ, карайки я да трепери – не от болка, нито дори от страх, а от глад, който тя едва проумяваше.

Дълбоко в Тес, в отговор се събуди за живот една топлина. Мускулите ѝ се стегнаха, чувстваше се тежка и лека в същия момент. Празнотата порасна в остра болка.

– Спрете – изохка тя, уплашена от тази буря, която той ѝ донасяше. Тя се страхуваше да чувства така открито всичко това, защото всичко досега в живота ѝ я беше научило, че когато се откриваш към болката и страданието, страдаш повече, че всяко удоволствие носи агония при финала си.

Неволно Тес мислеше за мъжа, който беше първата ѝ любов, мъжът, който беше съсредоточил всяка нейна надежда за щастие. Неговите целувки също я бяха оставяли гладна и страдаща от болка. И накрая това желание не ѝ беше донесло нищо друго, освен страдание.

Не, тя не би трябвало да се поддава!

– Вие сте толкова студена – промълви французинът, брадата му драскаше устните ѝ. – Но не за дълго, моя малка – Неговите малки галовни пръсти започнаха да откопчават копчетата на влажната ѝ риза.

Тес рязко си пое въздух, когато сънищата се измениха и приеха

формата на странник с настойчиви, гладки пръсти. Разбирайки намеренията му, тя се отдръпна с отвращение замръзвайки в ръцете му.

Той само я притегли по-близо.

– Тихо, мое сърце. Падриж е донесъл красиви коприни и кадифе и аз бих искал да те видя облечена цялата в сапфири и пурпур, а не в тези мокри бричове. – През цялото време докато говореше силните пръсти на Андре продължаваха да се движат успокоително, донасяйки очарование на треперещата ѝ плът.

С леко шумолене нейната студена, влажна риза се свлече от раменете ѝ.

Студен въздух погали голата ѝ кожа и паниката я задави. Как можеше той да постъпва така? Това е лудост!

– Спрете! Вие не трябва да...

Той успокои протестите ѝ с тъмната ярост на устните си. Този път цялата нежност си беше отишла от неговото докосване. Той сега нито молеше, нито убеждаваше. Той вкара езика си дълбоко в нея, моделирайки я съгласно голямото си желание и предавайки ѝ от своята страст.

Навън вятърът виеше, плющеше с платната, изпращаше морска вода, която експлодираше върху палубата.

Или всичко това ставаше в сърцето на Тес, което се премяташе и потъваше?

Ужас я обхвана когато почувства гранитните стени около сърцето ѝ да се разклащат и да си отиват.

НЕ ГИ ОСТАВЯЙ ДА СИ ОТИДАТ! НЕ СИ ПОЗВОЛЯВАЙ ДА ЧУВСТВАШ, ТЪЙ КАТО ЧУВСТВАТА ТЕ ПРАВЯТ СЛАБА, А СЛАБОСТТА Е СМЪРТ, НАЧАЛОТО НА ВСЯКА БОЛКА.

Но силните ръце нашепваха различна истина. Техните докосвания бяха богати с обещания за един омагьосан свят. Завладяна от робството на нежните ласки на Андре, Тес стенеше, обзета изцяло от бурята на нови усещани, които той ѝ разкриваше.

С изтънчена агония неговите галювни, задебелили от работата пръсти повдигнаха косата ѝ и галеха нежната кожа на врата ѝ. Брадясалите му бузи търкаха нежните ѝ устни.

И тази необятност от малки мъчения само се добавиха към тъмната ѝ възбуда и удоволствие. Като че ли знаеше това, Андре остави устните си да кръжат, докато Тес не се преизпълни с желание, едва тогава наклони лицето си, смачквайки устните ѝ и изливащ цялата си душа.

Беше ли всичко това възможно? – чудеше се тя. И все пак, как би могла да спре сърцето си да препуска така, когато той я докосваше,

когато тялото ѝ ставаше толкова странно и необузвано, жадно за тези сладки мъчения, които той ѝ донасяше.

– Няма да има повече сенки, най-мила моя. Само жегата и бури, моя любов – прошепна прегракнало мъжът до нея, неговите устни галеха нейните, копринената заобленост на ухото ѝ, вената, която пулсираше на врата ѝ. – Нищо друго няма значение, освен това. Няма никакво минало и няма да има никакво бъдеще за нас, само това сладко, безсилно **НАСТОЯЩЕ**. Отвори себе си към него, моя малка. Сподели го с мен.

Дъхът му беше горещ, сладък с лекия мирис на ром. Неговите пръсти, които оставяха наелектризирани следи по чувствителната ѝ кожа бяха твърди и сигурни.

ОПАСНО. БЕЗКРАЙНО ОПАСНО. Той знаеше точно какво правеше, си даде сметка Тес. Докато тя...

Тя се носеше по течението, като отклонил се неуправляем кораб.

С тихо ридание се мъчеше да го отблъсне, бутайки го по косматите му гърди. Отчаяно се мъчеше да проясни обърканите си мисли, да събере волята си, за да му откаже.

Но капитанът на „Свобода“ не обръщаше внимание на борбата ѝ. Покривайки с длани голите ѝ рамене, той започна леко да я целува надолу по врата, стенойки като почувства горещата ѝ кожа под устните си.

– Разпали се заради мен, моя малка. Аз чаках толкова дълго... – той се движеше надолу и още по-надолу. Докосванията му бяха буря и очарователно мъчение. Брадата му докосна горната част на гърдите ѝ и това изпрати горещи вълни, които стигнаха до върха на пръстите ѝ.

– Мили Боже, Андре, ти, ти трябва да спреш. Аз, аз не мога да мисля когато ме докосваш така!

– Може би няма нужда да се мисли, моя малка – промърмори капитанът, гласът му богат и мрачен като рома, който ѝ даваше преди това. – Може би засега е достатъчно да се чувства. Да чувстваш това и много повече от това. Въпреки, че що се отнася до мен, **ТОВА** е повече, отколкото мога да понеса – промърмори той дрезгаво.

Горещина нахлу в лицето на Тес, когато тя разбра какво иска той да каже, тъй като твърдата линия на възбудената му мъжественост беше притисната до бедрото ѝ.

Капитанът се засмя мрачно, пръстите му галеха горещите ѝ бузи.

– Ти се изчерви, англичанке. И това те направи неопишуемо красива.

Изненадана от дрезгавата нежност в този глас, Тес повдигна главата си, отчаяно искайки да можеше да види лицето му.

И в този момент, един цял нов свят от усещания се откри за нея.

Сляпа, тя започна да опознава съдържанието на звука и мириса, многото сенки на тъмнината. Невиждаща, се научи да се уповава на нови, изключително чувствителни усещания.

Това беше първият урок, който французинът ѝ даде. При събуждането си Тес се почувства необузdana, искайки да вкуси всички други неща, които той би могъл да ѝ покаже.

– Андре – каза тя дрезгаво, без да си дава сметка, че нейните мисли бяха намерили външен израз. Главата ѝ се наклони. Устните ѝ неволно докоснаха врата му.

Той потрепери. Тес почувства как широките му гърди буботеха, когато той стенеше. В началото тя се вкамени, занемаяла от неговия ответ. След това започна да се усмихва, стоплена от откритието, че има такава сила над него.

Пръстите му се заровиха дълбоко в косата ѝ, дърпайки главата ѝ назад и откривайки лицето ѝ за критичния му поглед.

– Значи моята болка те забавлява, така ли? – пръстите му се втвърдиха и той промърмори грубо проклетие. – Ти се научаваш бързо, морска чайко. Мисля, твърде бързо – високото му тяло се стегна и тя почувства, че той се отдалечава.

Студената вълна, която я заля беше зашеметяваща. Тя потрепери, чувствайки тъмнината да идва по-близо.

Но минута по-късно силното му тяло падна тежко върху нея, връщайки я обратно в леглото.

Изведнъж тъмнината си беше отишла, пометена надалеч от свят на богати усещания и безкрайни чудеса. Когато топлият му дъх лъхна голата ѝ кожа, Тес разбра, че той изучаваше белега ѝ по рождение с формата на сърце над дясното ѝ бедро. Гърдите и се издигаха и спускаха неравномерно, тя почти можеше да почувства тъмната сила на очите му, когато те обхващаха с поглед кожата ѝ.

Още веднъж лицето ѝ почервения. Какъв вид разпуснатост ѝ беше натрапил той? Тя трябваше да спре сега, преди да е станало твърде късно!

НИМА ВЕЧЕ НЕ Е ТВЪРДЕ КЪСНО? – я попита подигравателен глас.

– Андре!

– Повтори отново името ми, англичанке – изръмжа той.

– А-Андре, моля...

– Да, сърце мое. Всичко това е заради удоволствието. Да ти доставя

удоволствие, мое сърце, е това, което доставя и на мен удоволствие. Чувствам буря да се надига в мен, когато ти казваш името ми по този начин. По дяволите, аз мисля, че да ти доставям удоволствие ще е едно от нещата, които аз ще върша най-добре на този свят.

Тогава доказа думите си. Грубият му език засмука нежно розовото зърно на гърдата ѝ, карайки Тес да се задъха от удоволствие. Потрепервайки тя се опита да потисне един вопъл.

Въздухът ѝ свърши.

Разсъдъкът ѝ се върна след един удар на сърцето ѝ.

Бодливата му брада разтриваше нежната заобленост на гърдите ѝ, един изключителен контрапункт на кадифеното удоволствие на влажния му, кръжащ език. Тогава, с ръмжене, неговите устни обхванаха горещият ѝ, болезнен център.

Тес хленчеше, навлязла сляпа и жадуваща в море от груби усещания. Мъчение и удоволствие вървяха заедно. Около нея света блещукаше и се разтвори.

– Толкова нежна. Аз мисля, че бих могъл да се удавя в твоята мекота, моя малка – прошепна французинът, без устните му да оставят кожата ѝ.

При звука на тези грубо-нежни думи, малки слънца експлодираха зад очите на Тес заливайки я със златна светлина.

И по някаква странна алхимия мекотата под устните му се поду и стана твърда, образувайки стегната пъпка. Тес усещаше и не се бореше, чувстваше и не се учудваше, потънала в тъмно удоволствие, при което нямаше място за логика или разум.

Стенейки дрезгаво, той склучи устните над нея, поглъщайки я дълбоко в устата си, езикът му се движеше твърд и влажен по настръхналата ѝ кожа.

Никакви сенки повече, си мислеше смътно Тес. Не и с този мъж. С него само жегата и бурята – само желание на диви, поглъщащи вълни. Може би, както той беше казал, това беше действително истина.

Тя не знаеше как той я беше намерил или защо, знаеше само, че това чувство между тях беше остро и заслепяващо, по-сладко от всичко досега. То почти беше достатъчно да я накара да повярва в доверието отново.

– Каж ми, че ти искаш това, сърце мое – стенеше Андре. – Каж ми, че ти чувстваш тази буря така, както и аз.

НЕ ОТГОВАРЯЙ – студен глас я предупреди. – **НЕ СЕ ДОВЕРЯВАЙ НА НИКОЙ МЪЖ.**

За един момент Тес мислеше за Рейвънхърст и спазъм я разтърси.

Французинът не пропусна нито потрепването, нито колебанието.

– Има ли друг? – сега гласът му беше стоманен, заедно с тъмна ярост.

Как можеше тя да обясни, че болката може да обвързва така здраво, както и удоволствието, че първата любов, макар и отдавна мъртва, хвърля сянка върху всички бъдещи удоволствия? Накрая какво би могла да каже, особено когато го разбираше толкова малко?

Мълчанието между тях се проточи; всяка секунда през която Тес се колебаеше, позволяваше на мрачни мисли, на страх и съжаление да се промъкват между тях.

– Ти обичаше ли го? – попита мъжът над нея.

– Не! – рязко и бързо отговори тя. Твърде бързо.

Тес чу как той бързо си пое въздух. Почувства напрежението на пръстите му върху нейните гърди. Сърцето ѝ започна да тупти диво. Можеше почти да чуе как той се намръщва.

– Аз се чудя!

– Какво значение има? Няма никакво минало, ти самият каза така.

Притисната до тялото му, Тес почувства и чу бавната му въздишка.

– Изглежда, моя малка, че съм сгрешил.

– Но аз – аз ти дължа живота си.

– Ти НЕ МИ ДЪЛЖИШ нищо – отговори грубо корсарят. – ЗАДЪЛЖЕНИЕТО не е това, което очаквам от теб! – той дръпна ръцете си от жадуващата ѝ кожа и не посегна отново към нея.

Тес беше зашеметена от яростното съжаление, което почувства, когато той постъпи така. Минута по-късно го почувства да се размърдва, чу изскърцването на леглото, когато се изправи на краката си. Ботушите му затрополиха по пода и той се отправи към вратата, където се задържа.

– Когато те взема, англичанке, ще бъде по твой избор и по твое настояване. В този момент няма да има никакво друго мъжко име на устните ти, никакво друго мъжко лице в мислите ти, разбираш ли? Няма да те притежавам по никакъв друг начин!

Вратата проскърца на пантите си, след това се затвори, оставяйки Тес в чернота и студ още веднъж.

27.

Трясъкът на затворената врата дълго ехтеше в притихналата стая.

Онемяла, Тес седна и се вкопчи в ризата си, пулсът ѝ все още диво кънтеше в ушите ѝ. Какво ѝ стори този мъж? Мили боже, той беше непознат. Как можеше да притежава такава сила над нея?

Невикани дойдоха спомените за здравите му ръце, безмилостни и знаещи върху горещата ѝ кожа. Дори сега мисълта за това, накара кръвта да бушува във вените ѝ.

Срещу това нещо ли се гневяха фанатиците, надъхани от техните проповедници и майките предупреждаваха дъщерите си да се пазят? Или тя наистина полудяваше вече?

Прокара пръсти по устните си, подути от целувките му, след това ги дръпна рязко като опарени. При това рязко движение залитна към хладния ръб на гарафата.

Сайдера, който Падриж беше оставил.

Сладък като бутилирана слънчева светлина – го беше нарекъл. Тя можеше да използва малко слънчева светлина сега, помисли си Тес. Всичко, което би могло да я държи настрана от демоните.

Треперещите ѝ пръсти обхванаха студения съд. Затваряйки очи поднесе гарафата към устните си.

За първи път в живота си опитваше бретонския сайдер и кафявата течност беше лека и огнена, цялата в мехурчета, точно както Падриж беше казал.

Бързо Тес погълна друга глътка. Тъмнината се отдръпна леко, по-малко задушаваша, ужасът сега не тегнеше над нея така тежко.

С предизвикателно подсмърчане седна и притегли тежката гарафа в скута си. Още една глътка – тя почувства, че стомахът ѝ се загарява, топлината достигна до ръцете и пръстите ѝ. Размърда пръстите на краката си, наслаждавайки се на топлината, която се излъчваше от тях.

ТИ, МОЕ МОМИЧЕ, СИ ПОЧТИ ПИЯНА, помисли си тя. Е ДОБРЕ, И КАКВО ОТ ТОВА? – отговори тя на този цензуриращ глас. Какво значение имаше след всичко, което се случи?

Тя погълна още една глътка и тогава мисълта ѝ дойде. Защо да остава тук в усойното мълчание? Тя не беше човек, който можеше да бъде командван от който и да било, не дори от един арогантен завоевател, като нейния французин.

Тя сега ще му го докаже.

Вятърът виеше, когато Тес се изкачваше по стълбата. Този път би трябвало да бъде по-внимателна, реши тя. Веднъж вече се беше промъкнала покрай екипажа, но след като си изпатиха от яростта на капитана, сега щяха да бъдат по-бдителни.

Тя стъпи на палубата и вятърът развя кестенявата ѝ коса около лицето ѝ. Сайдерът я караше да се чувства жизнена, като че ли тъмнината не би могла да ѝ навреди.

Над главата си чу резкия плясък на корабните платна и някъде от ляво се чуваше въже да удря в палубата.

– Оправи този кливер, льо Фур – чу да крещи Андре на гърлен френски откъм носа.

С туптящо сърце Тес се върна обратно на стълбите, когато оживената активност на палубата продължи, тя отново се показа.

Веднага се препъна в някакъв сандък, когато една вълна повдигна кораба, отхвърляйки я настрана и след това на колене.

Тес се люшна замаяно и сподави кикота си. **НЕ ПИЙНАЛА, А НАПРАВО НАПЪЛНО ПИЯНА!**

И НАСЛАЖДАВАЙКИ СЕ НА ВСЯКА МИНУТА, си помисли тя предизвикателно, отхвърляйки палавите къдрици от лицето си, радваща се на студеният вятър върху почервенелите си бузи.

В същия момент твърди пръсти обхванаха кръста на Тес и тя се сблъска с масивни гранитни гърди, които изкараха въздуха от дробовете ѝ.

– Какво, в името на всички светци, правиш ти тук горе?

Тес хлъцна леко и се усмихна неуверено.

– Аз просто се разхождам по палубата, капитане. Вие не сте ме ограничили да стоя само във вашата каюта, доколкото си спомням – притисна юмруци на хълбоците си и погледна нагоре където смяташе, че се намира лицето му. – Не че това би имало някакво значение и да го бяхте направили.

– Ти луда малка глупачке! В такава буря – гласът на Андре се задави и той подуши въздуха. – Ти си пила – каза той невярващо. – По дяволите! Но ти си пияна!

Тес се опита да повдигне рамене независимо.

– Смятам, че съм. Надявам се, че е така, след всички усилия които положих. Разбира се, не бих могла да кажа със сигурност, тъй като

никога преди не съм изпадала в такова състояние. Може би, ако вие го опишете...

– Падриж – прогърмя капитанът, с ръце стегнати като менгеме около кръста й. – ЗАВЕДИ Я ДОЛУ!

Но Тес откри, че не й се връща в тъмнината, не и когато се наслаждаваше на нежната ярост на вятъра, солта се чувстваше във въздуха. И освен това се наслаждаваше дори и на тази схватка с капитана на „Свобода“. Защо би трябвало да се връща в застоялото мълчание под палубата?

С ръце на хълбоците, упорито опънала рамене тя се обърна с лице към французина, цялата огън и предизвикателство.

– Аз няма да отида!

– О, ти ще отидеш, моя малка избухливке, или ще почувстваш възмущението на ръката ми върху твоят нежен задник!

Тес стисна устни. Някакъв луд демон я накара да се притисне поблизо до него, вместо да се отстрани.

Задъханото поемане на въздух от капитана беше това, от което тя имаше нужда, за да продължи.

Гърдите й докосваха неговите гърди, облата извивка на корема й докосна каменните му бедра. Тъмна вълна от удоволствие я заля, когато почувства, че той се втвърдява и подува при този интимен контакт.

– Какъв трик е това? – попита Андре дрезгаво и пръстите му се впиха в кръста й.

Тес не отговори, твърде замаяна от бурята, която бушуваше в кръвта й при неговото докосване. Главата й се отпусна назад и дългата й коса се развя диво около гърба и раменете му, мятана от вятъра, докато тя обви и двамата в своите тъмни, живи пламъци.

По някакъв начин, по тяхно собствено желание, влажните устни на Тес се разтвориха. Това беше лудост, разбира се, но по някаква причина за нея това нямаше значение.

Тя се усмихна.

Андре стенеше.

Тогава, без предупреждение тя беше бутната на палубата, притиснатата от цялата дължина на тялото му, бедрата й заключени до неговите, докато усети силата на мъжествеността му върху нея.

Тес би трябвало да бъде уплашена, но по някаква причина, не беше. Вместо това чувстваше само странен, остър глад. Искача – и тя не знаеше какво.

– Ти играеш опасна игра, морска чайко – каза дрезгаво Андре. – В

този свят на вятър и море, аз съм господарят. Каквото поискам си го взимам. Трябва ли да ти го доказвам? Искаш ли да те взема тук и сега?

СПРИ, ГЛУПАЧКЕ – предупреди я последният ѝ остатък от здрав разум. Но Тес не се вслуша, тъй като някакъв тъмен, примитивен инстинкт я караше да иска да изтръгне друг вопъл от неговите устни. Още веднъж тя помръдна, плъзгайки се срещу тази негова част, която изпъкваше и се подуваше като доказателство за желанието му.

Този път неговият вопъл беше дълъг и протяжен.

Дъхът ѝ пресека, когато беше стегната в обятията му. Шхуната подскочи рязко, подхвърлена от гигантска вълна. Или само на нея така ѝ се стори, както беше объркана от дивото, безумно желание, което я беше обхванало.

Тя не можа да разбере каква е истината, тъй като в следващата минута се разнесе остър вик от бугшприта. Около нея нощта избухна в звуци и движения.

– Всички по места – изгърмя Андре на френски, преминавайки на бърз бретонски със следващото си поемане на въздух.

От кърмовата част на кораба се чу свистенето на гюле и цепенето на дърво. Под краката си Тес, почувства, че палубата потрепери.

„Свобода“ беше обстрелвана.

– Проклетият английски патрулен кораб се завърна – извика Падриж някъде отдалеч на нея.

– По дяволите, Падриж, заведи я долу!

Но преди първият помощник-капитан да имаше време да реагира, друг залп просвистя във въздуха. Изведнъж Тес почувства, че ръката на капитана се втвърди.

– АН-АНДРЕ? – проплака тя. – Какво стана? Ранен ли си?

Французинът промърмори мрачно:

– Не, за Бога, но този мой кораб е зле ранен. Ще бъдем щастливи, ако стигнем до Морбихан живи.

Смътно Тес почувства, че ръцете на гиганта я отделиха от него. Гласът на Андре остана някъде назад.

– Ела, малката – каза Падриж през рамото ѝ. – Когато хвърчи олово, палубата не е място за дами. Не дори и за такава дама като теб.

Графата звънтеше върху масата когато Падриж отвори вратата на капитанската кабина. Тес почувства дървото под краката си да скърца протестиращо. „Свобода“ започна да сменя посоката.

Минута по-късно друго гюле експлодира и шхуната се замята диво.
– Аз трябва да отивам! – Падриж вече тичаше обратно към стълбата.

Пръстите на Тес сграбчиха студените завивки на леглото. Мили Боже, щяха ли сега да умрат в морето?

Изведнъж пръстите ѝ замръзнаха. Английски патрулен катер ли беше казал Падриж? Защо не беше помислила за това по-рано? Да, тя трябва да се опита да излезе на палубата преди...

Но нейната луда идея беше мъртвородена. Дори по някакъв начин да можеше да сигнализира на английския кораб, какво можеха да направят те за нея? Да спуснат лодка – в това бурно море?

Раменете ѝ се смъкнаха. НЕВЪЗМОЖНО.

Кой го е грижа? Тя беше пасажер на борда на френски контрабанден кораб и това по същество я правеше и нея криминална. „Просто така се случи, че аз плувах в Ламанша, когато знаменитият капитан на «Свобода» ме намери и ме качи насила на кораба.“

Тес се намръщи, като си представи недоверието им при един такъв разказ.

Не, те никога не биха ѝ повярвали. И с пълно право – си мислеше тя мрачно, давайки си сметка за тайните на нейната идентичност.

Една сълза се плъзна по бузата ѝ и тя я избърса ядосано. Тъмни и замъглени, очите ѝ се вираха в тъмнината, без да виждат нищо. Още едно гюле експлодира някъде високо над главата ѝ и Тес залитна, когато корабът се заклати и потрепери.

Не, тя нямаше никакъв избор освен да стои тук и да чака.

Надявайки се, че няма да умре през следващите няколко минути, сама и забравена в тъмнината.

Стори ѝ се, че са минали часове преди крясъците да спрат.

Най-накрая тичащите стъпки по палубата се забавиха. За първи път Тес си даде сметка, че ръцете ѝ я боляха от нейното стискане на завивките.

Някъде откъм кормилната част на кораба дочу Андре да дава гърленни заповеди.

На нея ли ѝ се струваше така или наистина силата на вятъра намаля, морето не бушуваше вече така диво?

Стройните ѝ рамене потрепериха, пулсиращи от болка от това, че ги беше държала твърде дълго стегнати от напрежение.

Изведнъж тежки стъпки прогърмяха надолу по стълбите, вратата беше отворена с трясък. Тес чу шум от борещи се тела.

– Пуснете ме, по дяволите! – силният вик на Андре процепа въздуха, по-силен от виещия вятър.

Тес се намръщи, тъй като не беше в състояние да разбере гърленият бретонски, на който той заговори след това. Но значението им беше почти ясно и тя беше доволна, че това негодувание не беше отправено към нея.

Чу се глухо тупване, последвано от сподавен вик от болка на Падриж.

– Може ли наистина да се страхувате от едно малко парче олово? – попита Падриж.

– Аз не се страхувам от нищо, льо Бра – прогърмя Андре. – И ти много добре го знаеш! Остави ме да се върна на палубата, където имат нужда от мен. Ние все още не сме достатъчно далече от рифовете, а и английския патрулен кораб би могъл да се върне.

– Не и след начина по който ги изгонихте, мой капитане.

Гласът на Падриж се стопли, със следи на хумор в него.

– Господи, беше чудесна гледка. Аз ще разказвам на внуците си за това един ден.

– Ти няма да доживееш да имаш внуци, ако не ме пуснеш!

– Нито вие ще живеете, ако ви пусна!

Тес скочи на крака.

– Престанете! – извика тя неспособна да понася повече тяхната кавга.

– Хиляди извинения, приятелю мой, но ти няма да бъдеш за дълго на този свят, освен ако льо Фур не извади това парче олово от крака ти. Ти вече си прогизнал от кръв!

– Ти наричаш това рана, Падриж? Това не е повече от убождане с иглата на една стара жена!

– За такова малко нещо, твърде много кръв е изтекла – каза Падриж сухо. – Сега отиди и си легни спокойно като смел човек. Твоята жена учтиво ти предоставя леглото, за да го ползваш. Ти не би искал да нарапиш чувствата й, нали?

ТВОЯТА ЖЕНА.

Тес потрепери. Думите изглеждаха така неестествени, така истински по някакъв начин.

Острото мълчание, което последва след невинното изявление на Падриж, беше нарушено от Андре, който пое рязко въздух.

– Размърдай си туловището и се върни на палубата, Падриж. И внимавай платната да са по посока на вятъра. Ще вали още преди да се съмне.

– О, на всяка цена, аз ще бъда много грижовен към твоя кораб – промърмори първият помощник-капитан.

– Още едно последно нещо, Падриж – каза капитанът. Следващите думи бяха само за неговия помощник-капитан и бяха казани на бърз бретонски.

Когато свършиха, Тес чу Падриж да прекосява пода. Вратата се отвори и Падриж излезе, крещейки за лъо Фур.

Тес не помръдна, чувствайки мощното присъствие на капитана с всяка фибра на тялото си. Той беше наблизко, тя знаеше, тя можеше да чуе неговото дрезгаво, неравномерно дишане.

– Моя малка.

Две думи. И все пак в тях се съдържаше такова богатство от чувства: нежност, триумф, несигурност и силно мъжко желание за притежание.

Имаше ли в тях и следа от съжаление – чудеше се Тес. Тя тръсна главата си, намръщвайки се в тъмнината.

– Ела и ми помогни да легна в нашето легло, морска чайко – нареди Андре.

– Аз не мога да ви помогна – каза тя, засрамена, че не можеше.

Изведнъж се ядоса, че единственото нещо, което ѝ поиска, не може да го направи.

– В случай, че сте забравил аз не мога да виждам – добави тя ледено.

– О, но ти можеш да ме чуваш, морска чайко. И най-важното от всичко ти можеш да ме ЧУВСТВАШ. Нека това чувство да те води сега към мен.

Ядът ѝ се разпали. Лудост! – си помисли тя. И все пак...

Бавно започна да се придвижва към мястото, където си представяше, че стои той, тежкото му дишане ѝ беше пътеводител. Почти можеше да види неговата висока, мускулеста фигура да стои в рамката на вратата, изучавайки я с арогантно изражение на лицето.

Французинът не издаде никакъв звук, за да ѝ помогне, забеляза Тес, което само усили нейното желание да успее. Нервите ѝ се обтегнаха, проучвайки тъмнината.

Тогава тя го почувства – странен, див резонанс, който нахлу в кръвта ѝ, вибрирайки през костите и мускулите ѝ.

Това беше вторият урок, който той ѝ даде.

Тя се вкамени и напрегна всичките си усещания, за да го намери.

Той беше много наблизко, тя знаеше това сега, когато задавеното му дишане спираше, това само потвърждаваше нейното предположение.

Тес се обърна надясно. Леко полъхване на въздуха я погали по зачервените бузи, развявайки една непослушна къдрица на врата ѝ.

Минута по-късно нейните пръсти докоснаха мускулестата му ръка, твърда под влажната вълна на пуловера му.

– Вярваш ли ми сега – измърмори грубо капитанът на „Свобода“. – Ти виждаш и чувстваш много повече отколкото си даваш сметка, моя малка – той промърмори едно проклетие. – И това е за мен, морска чайко. Запомни това. Не е за него.

Без предупреждение ръката на французина се изплъзна под пръстите ѝ и той припадна със силен вопъл върху пода.

28.

– Падриж – извика Тес диво, търсейки с треперещи пръсти главата на Андре. Коленичейки се мъчеше да я сложи в скута си.

Стори ѝ се, че мина цяла вечност преди да е чула отговор и да чуе трополенето на крака надолу по стълбите.

– Този човек няма повече мозък от магаре! – един непознат глас изграчи. – Помогни ми да закараме този глупак в леглото, Падриж!

В следващата минута безжизненото тяло на капитана беше повдигнато. Тя чуваше двамата мъже да пъшкат, докато го слагаха на леглото.

Пръстите на Тес се спускаха и разпускаха, вкаменила се от шока в средата на стаята.

– Какво, какво му се е случило?

– Топка от английски мускет заседна в бедрото му, ето какво – отговори Падриж мрачно. – Улучиха го докато се опитваше да ви заведе долу. Този глупак отказа да напусне палубата. Сега е загубил твърде много кръв. Льо Фур?

– Да, Падриж. Аз съм готов.

– Какво смятате да правите – попита Тес плахо.

– Льо Фур ще го извади, докато ние ще се молим ръцете му да останат стабилни. Най-добре е да се направи сега, когато капитанът е все още в безсъзнание.

Тес вдигна ръка до устата си. Вълна от вина я заля. Когато това се е случило, той се е опитвал да я заведе долу, за нейната безопасност.

Ако тя не беше ходила на палубата, той можеше да не бъде въобще ранен. Можеше да е здрав сега, стоящ пред нея, вадейки душата ѝ с огъня и предизвикателството на грубия си глас.

В стаята се чу дрънченето на метал. Тес дочу слаб смучещ звук и след това ужасното стържене на метално острие, което реже човешка плът. Андре изстена, след това промърмори нещо неясно в неразбираема смесица от френски и бретонски, подплатени с английско проклетие.

Сладко-острият мирис на кръв изпълни стаята заедно с парливия дъх на пот – миризмите на болестта и страха.

На приближаваща се смърт.

Дъхът на Тес пресекна, като си представи кошмарната сцена – големият мъж се бори, леглото прогизнало от кръв, докогато льо Фур търси скритото топче. Тес се залюля, сигурна, че ще припадне.

– По дяволите! Той се събужда. Задръж го легнал, Падриж!

– Аз не мога, не и тази свещ в ръката ми. Малката?

С побеляло лице, Тес се плъзна към леглото.

– Можеш ли да държиш това? И да го държиш неподвижно? – Падриж направляваше пръстите ѝ около металната основа на свещника. Тя го чу да проклина. – Ти няма да ме подведеш, нали?

– Аз, аз съм наред – успя да отвърне тя. – Продължавайте, по-бързо! Колкото повече той кърви... – нямаше нужда да довърши.

Ужасното стържене се поднови. Андре измърмори дрезгаво с пресъхнали устни. С побеляло като платно лице Тес слушаше звуците на неговата борба. Пот се стичаше от челото ѝ, тъй като лицето ѝ бе окъпано от горещината и пушека на свещта.

МОЛЯ ТИ СЕ, БОЖЕ – молеше се тя. СПАСИ ГО. Тя не трябваше да загуби този мъж, когато току-що беше открила.

Изведнъж Льо Фур изръмжа от удоволствие. Още стържене на метал в метал.

– Истинска красота, вси светии! Попаднал е на един инч от костта му. И е дяволски късмет, че не е отишъл по-нататък.

– Добре направено, Льо Фур. Ти все още имаш най-сигурните ръце, които съм виждал – гласът на Падриж се стопли леко. – Най-добре ще е да запазиш това топче, защото, както предполагам, нашият капитан ще иска да го разгледа, за да е сигурен, че не си пропуснал някое парченце – с лек хумор в гласа си каза Падриж.

Тес потисна едно възклицание на ужас. Как могат да се смеят, когато техният капитан лежи ранен, близо до смъртта?

Сърцето ѝ биеше силно и тя се вслушваше в посоката на тези гласове.

– Как, как можете да говорите така, смеейки се и закачайки се? Всяка минута той би могъл, би могъл... – изведнъж гласът ѝ изчезна. Колелете ѝ започнаха да се подгъват.

– Аз ще взема това сега, малката – каза Падриж спокойно, вземайки свещника от стегнатите ѝ пръсти. – Капитанът ще се оправи, не се страхувай. Той има телосложение на бик. Ще е нужно много повече от един инч английско олово, за да го доведе до гроба. А що се отнася до хумора, е добре, това е нашият начин. И Андре постъпва по същия. Сега той трябва да почива, но тъй като всички мъже са нужни на палубата, дока-то не излезем от тези води...

Изненадващо корабът подскочи рязко и Тес беше отхвърлена срещу стената. Тя чу Падриж да се спъва, като кракът му закачи дървената

рамка на леглото с тъп звук.

– Което значи, че няма никой друг освен мен – довърши тя. – Е, аз мога да направя за него поне това – гласът ѝ вече беше по-стабилен.

– Сигурна ли си, че си достатъчно добре, че да се грижиш за него, англичанке? – загриженост прозвуча в гласът на Падриж. – Него може да го втресе. Той е голям мъж – в такова състояние ще бъде трудно да бъде контролиран.

– Аз съм силна достатъчно, за да се справя с един ранен мъж, уверявам ви – отговори Тес с повече самоувереност, отколкото в действителност чувстваше. – Аз може да съм сляпа, но не съм загубила способността да си движа ръцете. Въпреки, че може скоро да се случи – отговори тя мрачно, – ако продължавам да бъда подхвърляна по този начин.

– Аз ще ви остава тогава. Имат нужда от мен на кормилото.

Тес почувства, че се придърпва стол до кракът ѝ и след това Падриж ѝ помогна да седне в него.

– Льо Фур го е почистил и е сложил нови чаршафи. Тук, до дясната ти ръка има вода и чисти кърпи – както говореше Падриж направляваше пръстите ѝ към легена върху масата до леглото. – Аз ще изпратя някой да ти помогне веднага щом се отдалечим на юг и навлезем в по-спокойни води.

Напрегнато мълчание се възцари. Тя чу как Падриж прочисти гърлото си рязко. Голямата му ръка докосна тънките ѝ пръсти за момент.

– Гледай го добре, малката – той промълви грубо. – Заради мен. Заради всички нас. Той е мъж с дебела глава и рязък, непокорен като самото море, но той е най-добрият капитан, който „Свобода“ някога е имал.

Тес почувства изведнъж болка в гърлото си.

– Аз ще бъда тук, Падриж – промълви тя.

– Господ да бъде с теб, мой капитане и приятелю – каза кротко огромният бретонец и след това излезе.

Часовете се нижеха по-бавно, отколкото тя можеше да си представи. За едно дълго време французинът спеше, въпреки, че сънят му не беше спокоен. Той се обръщаше непрекъснато, мърморейки, подтикван от нещо безименно и много спешно.

Тес попиваше покритото му с пот лице, говорейки му тихо. Нейните думи и докосване изглежда го успокояваха. За себе си тя намираще успокоение в това просто да бъде с него, обвита с тъмнина, блъскана

диво в тъмнината на бурята и нощта, вятърът свирещ навън.

И винаги си повтаряше нещата, които Падриж ѝ беше казал.

Капитанът на „Свобода“ изглежда се ползваше с респект, дори с любовта на своя екипаж. Можеше ли такъв човек да бъде мошеник?

Тя въздъхна, мислите ѝ се разпиляха. Последните двадесет и четири часа бяха донесли твърде много изненади. Нейният свят се беше преобрънал наопаки и сега тя трябваше да се променя заедно с него.

Дългите часове минаваха, нощта се сменяше с деня и след това с нощ отново, всичко незнайно за Тес, която беше обвита от непроменящите се сенки на нейната слепота.

Но тя отново ще намери огънят, си каза тя. Заедно с него.

Нейните очи проблеснаха и след това се затвориха. Главата ѝ се наклони напред.

Тя заспа.

– Най-мила моя!

Тес се събуди изведнъж, за да открие, че все още седи в креслото. Намръщи се, разсърдена на себе си, затова, че е заспала когато трябваше да се грижи за капитана.

От леглото дойде приглушен вопъл. Тя се протегна плахо, опитвайки се да го намери.

– Най-мила моя? – беше по-силно този път, по-настоятелно дълъг, накъсан вик откъснал се от сухото му гърло.

– Аз съм тука, Андре – пръстите на Тес погалиха челото му, връщайки на мястото му дебел кичур гъста коса. Брадата му одраска пръстите ѝ и Тес се усмихна, мислейки си как навярно изглежда той сега. Неговата коса черна ли беше или кестенява? Чудеше се тя. И какъв цвят бяха очите му.

Тя нямаше никакво време да пита, тъй като чувстваше как потта залива лицето му. Стъгна чиста кърпа и я прокара по горещата му кожа.

Ръцете му я хванаха за китките, след това се стегнаха.

– Скъпа, това ти ли си наистина?

– Със сигурност, мой капитане! – Тес се опитваше да изглежда окуражаваща и се надяваше, че е успяла. – И тук ще остана, докато вие сте достатъчно силен, за да си намерите по-добър противник. Вие не сте достоен противник сега, тъй както сте много слаб в момента.

– Аз... не... трябва... – зъбите на Андре изтракаха и той промърмори нещо на бретонски. Тес чувстваше, че неговата глава се върти

неспокойно върху възглавницата. Изведнъж той се стегна. – Не ми се доверявай, морска чайко – въздъхна той. – Някой ден аз ще те оставя. Накрая морето прибира всеки, който го предизвика, дори най-добрите и най-смелите, какъвто аз не съм – той промърмори нещо, което тя не разбра и отблъсна ръцете ѝ.

Трябва да започва делириум, реши Тес.

След това разумът му се върна.

– На френски море е от женски род, знаеше ли това, малка моя? Но на бретонски морето е винаги от мъжки род. Сърдито, безжалостно, неукротимо – точно такова, какъвто ти ме караш да се чувствам.

Рязко поемайки си въздух той седна, търсейки я с ръце в тъмнината.

– Къде си ти? Свещта угасна.

– Ici, mon cher corsaire¹². ЛЮБИМИ МОЙ – галовните думи се изплъзнаха несъзнателно.

Грубите пръсти на Андре хванаха раменете ѝ.

– Наистина ли съм такъв, морска чайко? Ти не знаеш нищо за мен. Аз бих могъл да бъда последния негодник от парижките улици, а ти употреби такъв израз – гласът му се превърна във вопъл. Той се вкамени, смутолявайки ругатня.

– Шшт – промълви Тес опитвайки се да го накара да легне отново в леглото, знаейки, че тази борба вреди много на раната му. – Може би аз не трябва да мисля. Може би – тя се усмихна слабо в тъмнината и повтори неговите думи, които той беше казал в съвсем близкото минало. – Може ми засега е достатъчно само да се чувства – обзета от откровеност тя взе ръката му и я притисна към една пулсираща вена в основата на врата си. – Може би да се чувства е повече от достатъчно – добави нежно.

Наистина ли всичко се беше развило преди часове? На Тес ѝ се струваше, като че ли цял един живот беше минал.

Почти можеше да види неговата лека, отвръщаща усмивка, гласът му стоплен от обещания.

– За тази невъздържаност, аз ще те накарам да платиш скъпо, англичанке.

Под нейните пръсти мускулите на Андре се отпуснаха. Накрая той ѝ позволи да го накара да легне.

– По-късно... – добави той смътно.

12. Тук, мой скъпи корсаре – Б.пр.

Въздъхна веднъж и преди главата му да беше докоснала възглавницата, беше вече заспал.

Капитанът не беше лесен пациент, както Тес скоро откри. Той заспиваше само за малко, след това полубуден мърмореше и мятеше главата си неспокойно. Напразно се опитваше да го успокоява, да го държи неподвижен, знаейки, че тези усилия натоварват допълнително раната му. Но той беше голям мъж и сънищата му бяха груби.

Падриж дойде два пъти с храна и чисти завивки и Льо Фур дойде също, за да провери пациента си. През другото време беше сама с капитана. По-късно, не можеше да каже колко по-късно, тъй като чувството ѝ за време се притъпи през тези дълги часове – тоя я дръпна грубо върху гърдите си в делириум и зарови пръстите си дълбоко в оплетените ѝ къдрици.

– Un reve¹³ – каза той, стенойки.

– Не съм – прошепна Тес. – Жена. Жена от плът и кръв.

Неговата жена?

Но Тес отпъди тази опасна мисъл от главата си, заедно с всички други и се остави да плува по бушуващото море.

Към зората.

Към залято от слънце пристанище, което той ѝ беше обещал.

Часове по-късно Тес беше събудена от тропота на крака по палубата. Мигайки потърси лицето на Андре, откривайки с облекчение, че челото му беше сухо и хладно под пръстите ѝ. Тя си даде сметка, че не знае дори кой ден е днес, след това се усмихна като откри, че това няма никакво значение.

След като се протегна мързеливо, отпи малко от сайдера, който Падриж беше оставил, дигайки рамене когато разбра, че там нямаше никаква храна.

Каква нужда имаше тя от храна? Не и при този сладък бретонски сайдер, който се вливаше във вените ѝ като слънчева светлина. Тя се засмя тихо, замаяна от тази остра напитка, замаяна от близостта на този мъж до нея.

ВИЕ, МИС ЛЕЙТЪН, СТЕ НА ПЪТ ДА СТАНЕТЕ ЗАЧЕРВЕНА И ОБЪРКАНА – груб глас ѝ се скара. Глас, който странно напомняше този

13. Един сън – Б.пр.

на Хермион Тредуел.

По някакъв начин тази мисъл накара Тес да се засмее по-високо.

С дяволита усмивка вдигна чаша към невидимия критик. Ако това беше пиянство, на нея ѝ се нравеше всяка минута от него. И думата беше хитрувам, благодаря ти.

Дочу леко шумолене. Леглото изскърца.

– Англичанке?

– Тук съм – промълви Тес, стягайки се при звука на суровия глас на Андре. Тя се чувстваше напълно удобно говорейки на френски с него. Но защо неговото дрезгаво обаждане предизвикваше тръпки надолу по гърба ѝ?

– Ти тук ли беше? През цялото време?

Внимателно Тес постави празната си чаша на масата.

– Да, бях!

– Аз казах ли, направих ли нещо...?

Тя се усмихна при несигурността в гласът му.

– Безчинстващ? Неподобаващ? Или просто арогантен? Доколкото си спомням вие се мятахте много и стенехте. О, да, вие споменахте нещо за товар скрит на един остров до брега. Имаше още нещо, нещо за някакъв мъж с когото трябва да се срещнете заради едно съобщение. Аз бях на път да науча мястото когато...

С ръмжене нейният пациент седна и я хвана за китките.

– Виждам, че ще трябва да намалая работата си, за да те опитомявам, моя малка – пръстите на французина я хванаха за ръцете и той я привлече върху гърдите си, косата ѝ се пръсна безразборно около голите му рамене.

– Целуни ме, англичанке! – заповяда той рязко. – Целуни ме и ме събуди с тази сладка буря.

Замаяна от сайдера. Тес се усмихваше дори когато се навеждаше по-близо, прокарайки пръсти през къдравите косми на гърдите му. Много внимателно, прокара устните си по неговите, смътно наподобявайки целувка.

Неговият вопъл накара усмивка ѝ да стане по-широка.

– Още! – стенеше той, вплитайки пръстите си в косата ѝ и държейки я неподвижна. – Ти имаш вкус на сайдер. Не, по-сладка от който и да е сайдер.

Бавно Тес наклони лицето си към неговото, давайки си сметка, че той няма да настоява, очаквайки от нея тя да вземе инициативата.

ДА ТЕ ПРИТЕЖАВАМ НЕ Е ТОВА, КОЕТО ИСКАМ ОТ ТЕБ! Тя

си припомни думите на Андре, заедно с яростта в тях когато ги беше казал. Той я желаше, Тес знаеше това, но същевременно много важно беше тя да дойде при него по собствено желание, със страст достойна за неговата.

Знаенето на това я правеше по-смела.

С изключителна грижа пръстите ѝ се движеха, проправяйки си път към мъжките пъпки на гърдите между гъстото руно. За нейна изненада почувства, че при нейното докосване те настръхват.

Французинът изстена, дълго и дрезгаво, пръстите му се впиха в ръцете ѝ.

Опиянена от грубите звуци на неговото желание, Тес се притисна по-близо, с препускащо сърце. Докато ръцете ѝ галеха гърдите му, с езика си леко докосна неговия език. Необуздано движение от странно, неназовимо желание, тя се стремеше към техният център и след това се притисна по-близо.

Веднага устните на Андре се затвориха около нейните, поглъщайки я дълбоко.

При разпокъсаните му вопли, във вените на Тес експлодира огън. Горещината се разпали между тях и те си я придаваха взаимно.

Сърцето ѝ започна да бие тежко. МОЖЕ БИ. ДА, МОЖЕ БИ – САМО ТОЗИ ПЪТ. СЛЕД КАТО ВСИЧКО ДРУГО БЕШЕ ЗАГУБЕНО, КАКВО ЗНАЧЕНИЕ БИ ИМАЛО, АКО ОТСТЪПИ САМО ТОЗИ ПЪТ?

След това нейните слепи очи потъмняха, пълни с болка. Не, тя не би могла никога да се предаде на тази слабост. Дори нито веднъж.

Да се отстъпи веднъж, би значело да се отстъпи всичко.

Баща ѝ я беше научил на това по начин толкова варварски, че човек трудно би могъл да си го представи.

– Андре – опита се да му каже, уплашена от това, което се случваше между тях, уплашена от вълнението, което чувстваше. Но звукът по падна в капан, заключен някъде между техните слети устни.

– Майко Богородице – той промълви дрезгаво срещу горещите ѝ устни, без да я освобождава. Тес чувстваше сърцето му да бие. Изглеждаше, че пръстите му треперят.

– ТВЪРДЕ СКОРО – въздъхна той.

И изведнъж контрола му се разпадна. В диви, застигащи се вълни тъмната буря на неговата страст я заля. Здравите му ръце я прегърнаха, палците му галеха нежните пъпки на гърдите ѝ и ги правеха твърди.

– Те са точно такива, каквито очаквах да бъдат – перфектни. – Бавно езикът му се движеше напред-назад над тях, галейки и възбуждайки

ги.

Бурни морета, помисли си Тес смътно. Твърде дълбока вода. Толкова дълбока, че не би могла никога да изплува отново – но тя дори не би искала.

След това се давеше, тежка като олово, пронизана от една изключителна болка, която беше отчасти удоволствие и отчасти болка. Тя хленчеше, чувствайки огромно напрежение да я сграбчва в точката, където нейната нежност и мекота люлееше неговата мъжественост.

ПЪРВО УДОВОЛСТВИЕТО, СЛЕД ТОВА ИДВА БОЛКАТА – предупреди я писклив глас. **ОТКАЖИ СЕ!**

Със силен вик Тес се бореше да се отдръпне, отчаяно искаше въздух и свободно пространство, уплашена, че ако отвори тази последна врата никога вече няма да бъде в състояние да я затвори отново.

Тогавя никога вече няма да бъде в безопасност от демоните. А те винаги бяха тук, тя знаеше това, просто зад тази врата. Чакайки в тъмнината.

Ръцете ѝ се стегнаха.

– Аз, аз не мога – каза тя, все още замаяна. Минута по-късно свитите ѝ пръсти се размахаха във въздуха, срещайки твърди мускули.

Дрезгав вик експлодира от устните на Андре. Ръцете му се втвърдиха върху гърдите ѝ.

Минута по-късно Тес беше грубо отблъсната обратно върху леглото. Той я закачи с широкото си рамо, леглото проскърца, когато той се наведе напред, за да докосне раненото си бедро.

– Господ ми е свидетел, англичанке, ти да ме убиеш ли се опитваш? Ако е така, ще се убедиш, че е извън твоите възможности. И ти би трябвало да се откажеш от всякакви мисли за бягство – изръмжа французинът. – Това нещо между нас едва сега започва, предупреждавам те!

– Тя не е мъртва! Аз не го вярвам, няма значение какво казва този гаден блатен комар!

Конярят на Ейнджъл се препъваше в кухнята, младото му лице бе напрегнато от усилието да сдържа сълзите си.

– Тя е на север да посети брат си, нали г-н Хобхауз, точно както ми казахте вие? – кафявите очи на Джем се бяха втренчили в лицето на иконома, молейки за потвърждение.

– Мъртва? Кой разправя такива истории? – лицето на Хобхауз беше сериозно. – Това не е нищо друго освен жестока шега.

– Лично Хоукинс го разправя. Разказва на всички постоянни посетители на „Трите херинги“. Казва, че е хванал Лисицата със собствените си ръце на брега, начупена на парчета. Казва, че младата мис е участвала също и е била убита, само че тялото ѝ изчезнало, отнесено от прилива – малки червени петна се появиха по лицето на момъка. Пръстите му започнаха да треперят и той се хвана конвулсивно за жакета на Хобхауз. – Не е истина. Не би могло да бъде! Само, че аз, аз бих искал да го чуя вие да го кажете, г-н Хобхауз.

Над главата на момчето, Хобхауз и Лети размениха мрачни погледи.

– Вие трябва да ми кажете, сър. Вие не бихте излъгали, зная това!

Отчаяние премина по лицето на Хобхауз, но той почти веднага го скри. Повдигайки раменете си иконома погледна втрещено към Джем, който го изучаваше със твърда решимост. Момчето няма да си отиде без отговор.

– Недей Джем, какви са всички тези глупости относно мис Тес? Тя отиде да посети мистър Ашли в Оксфорд, точно както ти казах! Който ти разправя други неща е глупак. Истината е, че младият господар се разболя изведнъж и тя нямаше време да каже довиждане – силните пръсти на Хобхауз повдигнаха лицето на момчето и забеляза, че кафявите му очи бяха пълни със сълзи. – На кого ще повярваш, Джем? На мен ли, който никога досега не съм те лъгал? Или това – той се поколеба, вдигнал тъмната си вежда като се опитваше да си припомни предишно-то описание на момчето.

– Гаден блатен комар, сър!

– По дяволите, момче, ти си го определил съвсем точно. Точно така. Сега аз искам да ми отговориш на един въпрос. – Гласът му беше твърд и не потрепваше – глас, който внушаваше доверие на всеки, какво оставаше за едно момче на годините на Джем.

– Съжالياвам, сър – каза конярят накрая, убеден от силното негодувание, което видя в очите на иконома. Бавно изпусна въздуха, който беше задържал. – Аз знаех, че копелето, извинете ме мис Лети, знаех, че той лъже – като говореше гласът на момчето ставаше по-силен и по-самоуверен. – Да, през цялото време знаех – ръцете му освободиха жакета на Хобхауз. Той се опита неуспешно да оправи гънките, които ръцете му бяха причинили. – Съжالياвам за това, сър.

Хобхауз се постара гласът му да изглежда недоволен.

– Би трябвало, Джем. Достатъчно си се занимавал с неща, които не са твоя работа. Ти имаш работа в конюшната. И ако не, сигурен съм, че

Едуар ще бъде повече от доволен да...

Момчето вдигна ръцете си като че ли, за да се защити, вече отстъпвайки към вратата.

– Аз си отивам, г-н Хобхауз! Честно! Няма нужда да ме заплашвате с такъв вид мъчение отново. Не бих могъл да понеса да прекарам още един следобед с този луд французин.

Минута по-късно Джем изчезна, затваряйки вратата със силно блъскане.

Незабавно раменете на Хобхауз се смъкнаха. Въздишайки остро той прокара неспокойна ръка през тъмната си коса.

Зад него, Лети издаде звук, нещо по средата между въздишка и ридание, очите й пълни със сълзи.

– Къде е тя? Мили Боже, какво би могло да ѝ се случи? Вече станаха три дни!

– Бих искал да зная, Лети – очите на мъжа се присвиха. – Той казал ли е нещо? – Хобхауз изръмжа като видя камериерката да се изненадва. – О, не си прави труда да ме лъжеш. Зная много добре, че ти и камериера на виконт Рейвънхърст се измъкнахте, за да се срещнете в двора на църквата.

Отказът затихна на устните на Лети.

– Не, нищо. Виконтът е в Дувър по официални ангажименти. Пийл не можа да ми каже повече от това – раменете ѝ се смъкнаха.

– Не би искал, е по-вероятно – промърмори Хобхауз взирайки се в тихата стая, спомняйки си всички часове, на щастие, които беше изживял в нея. Неща, които не беше изпитвал преди да започне да работи за Тес Лейтън.

Дълбоките бръчки на сериозното му лице се отпуснаха за момент.

Имаше време когато точно преди две години...

Устните му се закръглиха леко, когато Хобхауз си спомни как тя беше очаровала месаря и отложила плащането, когато трябваше да затворят Ейнджъл за две седмици, защото покрива течеше.

Скоро след това пътя ѝ се пресече с този на един търговец с големи юмурици, който мърмореше за разходите, за да задържи надменния френски готвач. Да, за Бога, за няколко минути тя завъртя Едуар на малкия си пръст, настоявайки за възможността да направи кухнята на Ейнджъл по-различна от обикновеното.

Така и стана, Хобхауз си спомняше с усмивка. По начин, който никой не очакваше.

Що се отнася до мисис Тредуел с продълговатото лице, мис Тес

направи каквото можа.

Възможно ли е всичко това да го няма, цялата тази радост и рядък дух да са си отишли от света? Хобхауз се намръщи, просто отказвайки да го повярва. С намръщено лице, стисна юмруци и ги вкара надълбоко в джобовете си. Там те докоснаха метал.

Мръщейки се, той измъкна малко сребърно кръгче, което блестеше на слънчевата светлина – амулета на Тес, паднал през нощта на последното ѝ бягане. Без да каже дума той пусна тежкото парче обратно в джоба си преди Лети да може да го види.

Изведнъж амулета стана студен в пръстите му – ледено студен.

Очите на Хобхауз се присвиха, потъмнели от болка.

СТУДЕНИ КАТО ГРОБ? – попита мрачен глас.

29.

– О-о-х...

Часове по-късно сух, дрезгав вопъл събуди Тес, очите ѝ се отвориха към сенките.

Защо е така тъмно? Чудеше се тя, все още неориентирана, опитвайки се да махне паяжината на съня от ума си.

Тогава, когато съзнанието ѝ се върна с цялото си сурово мъчение, тя замръзна.

Вече знаеше отговора на нейния въпрос, знаеше, че викът от болка беше нейният собствен. Знаеше, че беше сляпа, загубена в тъмнина, която щеше да продължи до края на дните ѝ.

Тя потисна ридание и се опита да се обърне с лице към възглавницата и откри, че корава ръка се беше увила около гърдите ѝ и имаше мъжка глава до нейната. Огън премина през нея, когато пръстите му се стегнаха и нежно погалиха копринената ѝ кожа.

Сърцето на Тес подскочи при докосването му. С накъсано дишане се освободи.

– Много е топло – дрезгаво каза той. Този път на английски.

Мистериозен човек, с много езици и таланти е капитанът на „Свобода“, си помисли Тес. Беше ли и мошеник?

Мълчаливо се протегна за чашата, която беше оставила пълна на страничната маса и мекота погали китките ѝ като направи това. Тя се намръщи учудвайки се на цялата тази коприна и дантели.

Тогава си припомни за сандъка, който Падриж беше донесъл неотдавна. В парфюмираните му дълбочини тя беше намерила халата, който носеше сега, заедно с други неща от същия изключителен сатен. С ниско изрязано деколте дрехата падаше почти до глезените ѝ, дългите ѝ ръкави завършваха с облак от дантела. Като другите, дрехата трябва да е била ужасно скъпа, по всяка вероятност изработена в Париж за дама с много скъпи вкусове.

Или по-вероятно, за жена, която въобще не беше дама.

Като нея – помисли си Тес мрачно, бузите ѝ станаха ярко червени.

– Вода. Т-трябва ми вода.

Преди Тес да беше успяла да насочи чашата към устните на Андре, той се изправи.

– Англичанке? Ти...

– Ето! Ето вашата вода – гласът на Тес беше спокоен и внимателен, тя говореше на английски, както и той.

Чашата беше взета от пръстите ѝ. Тя го чу да пие дълбоко, след това остави чашата на масата с рязък звук.

– Ти се мръщиш? Защото аз говоря на английски, както сега? Но при моята работа човек трябва да говори много езици, разбираш ли? Дори някой развален език при случай – добави той мрачно. Мърморейки капитанът обърна на френски. – Проклет език без грация е английският. Френският език е неизразимо по-експресивен – и по присъщият му рязък начин той смени темата още веднъж. – Мисълта за моята работа отблъсква ли те, *me kalon*?

Тес мълчеше, размишлявайки над въпроса му, знаейки, че ако излъже по някакъв начин този мъж ще го разбере.

– Не – каза тя накрая. – Това, което е лошо за едни може да е добро за други. Да, аз не вярвам, че ти съзнателно би направил лошо на някой.

– Но ти не знаеш почти нищо за мен... и не питаш, за да научиш?

– Нито ти ме попита какво правех посреднощ в средата на Ламанш.

– О, но аз знам това вече, морска чайко. Вие превозвахте контрабанден товар. Заедно с другите джентълмени от Ромни Марш.

Тес изненадано си пое въздух.

– Но как...

– Аз те наблюдавах от дълго време, малката – каза остро Андре. – Аз дори съм търгувал с някои от твоята тайна банда. Има някои от твоите другари, които познават гласът ми, макар че не познават лицето ми. Това е доходен бизнес – контрабандата на чай и коприна – и той ми донесе тези дрехи, които носиш сега. О, колко добре ти стоят, любима. Техният тюркоазен пламък подчертава нежната ти кожа. Ти си огромна съблазън така, но ние трябва да говорим още, мисля. Дори сега лицето ти е пълно с незададени въпроси.

Тес потръпна, грубото кадифе на гласът му я галеше като целувка на любовник. Колко лесно преодоляваше той нейната защита! Дори сега, когато тя беше твърдо решила да му се съпротивява.

Андре промърмори нещо и се обърна в леглото.

– Да, но тази търговия не е така доходна, както тази със златните гвинеи. Има голяма опасност при превозването на такива товари и ако те хванат те обесват. Но това прави превоза на злато по-доходно, защото малко хора ще се осмелят да поемат такъв риск. Това е търговия за която аз искам да науча повече.

– Товари със злато? – раменете на Тес се вдървиха. – Аз не знам

нищо за такива товари. Вие трябва да мислите за друг бряг, Дийл, може би. Лисицата никога не би... – твърде късно Тес разбра, че се беше изпуснала.

Тя си пое въздух, ядосвайки се на себе си.

– И тази Ромни Лисица също много ме интересува – каза меко Андре.

Твърде меко? – се зачуди Тес.

– Близка ли си с него?

– Толкова, колкото с други – каза твърдо тя. – Повече от някои други.

– Ти пазиш тайните си, виждам аз. Дори от мен, малката?

– Ти си чужд човек, капитане. Както ти сам каза, ти би могъл да бъдеш просяк по улиците на Париж. Или някои от най-умните агенти на Наполеон – тя добави откровено с промъкваща се студенина в гласа й – така, както се промъкна и в сърцето й.

Какво знаеше този французин за товарите злато от брега на Ромни? Би ли могло да бъде истина тогава?

Беше ли нейната лисица действително предател?

– Понякога аз говоря твърде много – промърмори той мрачно, посягайки към нейните студени пръсти.

Тес се отдръпна леко.

– Кой ти каза за тези неща? – попита тя отчаяно, искаща да разбере истината, искаща да сложи край на тази несигурност.

Андре не се опита да я докосне отново.

– Не един, а много, моя малка. Търговията е общо занимание от тази страна на Ламанш. Ще използваш ли моето объркване срещу мен? – попита той.

Неповикан дойде споменът за горчивите думи на виконт Рейвънхърст за тези, които правят контрабанда със злато, когато френската валута колабира и по този начин те продължаваха тази горчива война.

В сърцето си Тес знаеше, че голяма част от това, което беше казал е истина. Всяка изтъргувана гвинея означаваше повече пролята кръв – както английска, така и френска.

Студенината нарасна, плъзгайки по гърба й.

И какво за мъжът до нея? Той беше контрабандист, това знаеше със сигурност. Но какво друго беше той? Шпионин? Може би дори убиец?

Би ли могла да понесе да узнае тъмните му тайни?

Гърлото на Тес я стегна и откри, че трябва да преглътне преди да може да говори.

– Ако, ако открия, че ти си ангажиран с търговията със злато и с тайните на войната, аз бих направила всичко, което е по силите ми, за да те спра – каза тя откровено. – Търговията с коняк и коприна е нещо друго. Тя е била насъщно занимание на тези брегове от векове, много преди Наполеон и Уелингтън да бяха преплели рога. Но тази търговия със златни гвинеи и военни тайни е нещо отблъскващо. – Тес преплете пръсти, след това твърдо ги заключи в скута си. – Ако ти си НАПРАВИЛ такива неща, аз не искам да знам за тях. Това, което си правил преди да те срещна не е моя работа – гласът ѝ потрепери за момент, а след това се стабилизира. – Но ако правиш такива неща отново, капитане, аз със сигурност ще открия. И тогава, повярвай ми, ти ще проклинаш денят в който ме извади от морето.

Напрегнатото мълчание се възцари в стаята. С биешо сърце Тес очакваше отговора на Андре, надявайки се, че той ще бъде отрицателен.

През цялото време се чудеше дали ще повярва на такъв отказ, дори ако дойдеше.

Тя го чу бързо да си поема въздух.

Минута по-късно пръстите му хванаха дълга къдрица кестенява коса и я приближиха близко, толкова близко, че тя чувстваше горещият му дъх върху бузата си.

– Ти се осмеляваш да ме заплашваш, англичанке? – гласът му беше измамно мек, коприна върху стомана.

– Да – по този въпрос. Може би и по други – отговори тя твърдо.

– Бих могъл да те пречупя за секунда, жено. На този кораб аз съм царят и господарят. Всички трябва да ми се подчиняват, дори ти!

– Аз трябва да се подчинявам на собствената си съвест първо.

– Дори, ако тя противоречи на моята заповед? – прогърмя французинът така остро, че Тес почувства боботенето на неговите думи.

Въпреки всичко, тя не потръпна.

– Със сигурност.

– Тогава, моя малка, ти си или глупава или много смела жена – гласът му стана дрезгаво висок. – Кое от двете е?

– Ако искаш дресирана риба не би трябвало да плуваш в диви води, капитане.

– Ти ми се подиграваш, жено? – изръмжа Андре. – По дяволите, ти си позволяваш твърде много! – с проклетие той зарови ръцете си дълбоко в косата ѝ и я привлече надолу към голите му гърди. – Питомна риба не е това, което исках, най-мила моя – в това със сигурност си права.

Пръстите му се стегнаха, дръпвайки косата ѝ назад. Сърцето на Тес

препускате, когато почувства яростта на погледа му да пада върху нейното лице.

Изведнъж французинът отметна главата си и се засмя. Смехът му трещеше и клатеше цялото легло и нея заедно с него.

– Ти направи това, което никоя жена по-рано не се е осмелила.

Грубо Андре притисна главата ѝ към покритите си с косми гърди и изведнъж Тес чу различен грохот – не от смях, а от дивото биене на сърцето му.

Или това беше нейното сърце?

– Чуваш ли го, англичанке? Този грохот се дължи на теб. И това си го причинила ти – той се обърна рязко, твърдата линия на неговата мъжественост изгаряше ханша ѝ.

Гласът му помръкна, груб и замъглен от желание.

– Точно сега очите ти греят, тревисто зелени преминаващи в сиво, когато страстта се появява вътре в теб. Гледката ме прерязва като острие, жено – гласът му спадна, дрезгав от неговото собствено желание. – Да, ти си права да се осмеляваш толкова много, тъй като аз бих рискувал всичко за теб, поне така мисля. Може би вече съм го направил – добави мрачно.

– Какво...

– Сега аз ще задавам въпросите, започвайки с мъжа, който стои в твоя хан.

Несъзнателно Тес се вкамени. Лек трепет мина през нея. Но ръцете на Андре бяха твърди и неумолими както я беше притиснал към себе си, усещайки всеки трепет на нейното тяло.

– Да, аз знам за този виконт – продължи той рязко. – Този глупак от Лондон, който те наблюдава когато ти не виждаш. Него аз също съм имал много случаи да го наблюдавам. Той има огън в очите си, но лед в сърцето си, мисля аз. По море ние сме почти равни, но на сушата... – гласът му спадна, тъмен и забързан. – Каж ми, мила моя – той я притегли съвсем до твърдите си бедра и обхвана гърдите ѝ със здравите си пръсти. – По суша кой е победителят? На суша кой ще притежава сърцето ти? Аз трябва да знам – този мъж Рейвънхърст или аз?

Напразно Тес се бореше да се освободи от безмилостната му прегръдка, вече чувствайки неговото желание да предизвиква отговаряща горещина вътре в нея.

– Какво, ако моето сърце не е свободно? – тя се противопостави, залята от жестоки спомени само при споменаването на името на Рейвънхърст.

– Тогава ще трябва да го грабна като корсар, какъвто съм аз – изръмжа французинът. Стенейки, той притисна възбудения си член в меките ѝ бедра. – Да, аз ще навляза в самата ти душа, морска чайко. Аз ще предявявам права към теб, точно както ти прояви към мен – ожесточено и завинаги. Аз ще откъсна сърцето ти от твоите гърди, за да го направя мое!

Той говореше с ожесточена грубост, която караше Тес да потръпва, тъй като в този твърд глас чуваше яростта на мъж, който можеше да изпълни заканите си.

– Какво, какво, ако не ми е останало сърце, което да бъде завоювано? – промълви тя, чувствайки необуздания глад да започва там където неговата твърдост я обгаряше. Където неговите ръце се напрягаха срещу облечената в коприна долна част на тялото ѝ.

– Тогава аз ще взема, каквото имаш, морска чайко. Тяло, ум, дух – аз ще ги притежавам всички тях! Ако имам тези трите, може би няма да ми липсва другото.

– Ти, ти не се чуваш какво говориш?

– Бих искал да е така! Бих искал да имах някакъв избор. Но аз нямам никакъв, откакто те погледнах за първи път. И сега – достатъчно от тези празни приказки!

В следващият момент пръстите на Андре последваха извивката на долната част на тялото ѝ, принуждавайки я да го приеме бедро до бедро, гърди до гърди, смесвайки дъхът им когато всеки инч от неговата твърда мъжественост беше положена върху нейната мекота.

Дори когато се опитваше да се бори, Тес чувстваше нажежени до бяло живи въглени да експлодират с горещина, където и да се срещнеха техните нерви, когато трепереща кожа срещнеше гладни, изпънати мускули. Когато минута по-късно той изстена, тъмно и продължително, звукът беше дело на Тес.

– Ти не можеш... – див вик се изтръгна от устните ѝ. – Мили Боже, Андре, аз не трябва...

– Ти можеш, моя малка, и ти ще го направиш! – изстена той. Дори когато говореше неговите устни обхванаха отворените ѝ устни, твърди и наказващи, потушавайки протестите ѝ. Ръката му се зарови дълбоко в косата ѝ, закотвяйки главата ѝ, докато езикът му ограбваше меката коприна на устата ѝ.

Като светкавица това докосване експлодира през Тес, разтърсвайки я до палците на краката ѝ. Отново тя хленчеше, нагорещена от някакъв неин глад.

Андре прихвана звукът с устните си, след това отговори с тъмен вопъл. Притискайки главата си, той засмука пълната ѝ долна уста, след това я галеше с влажния си език. Страст се разпали между тях като трептящият воал на летните жеги, докато Тес почувства тялото ѝ да става тежко и разтопено, обвито с любов, отивайки да срещне неговото тяло.

– О, но всичко ще бъде добре между нас, англичанке – простена Андре. – Добре ми е да чувствам, че дишаш тежко заради мен. Добре ми е да чувствам как се задъхваш когато стигнеш до ръба. – Езикът му навлезе в нея пламенно предлагайки ѝ да почувства какво би било, когато той вкара напрегната си мъжественост вътре в нея.

Смътно Тес чу себе си да стене дълбоко в гърлото си, подаваща се на тези кадифени тласъци, точно както знаеше, че ще се поддаде на силата на неговото тяло. Неговите тъмни думи само разпалваха желанието ѝ и я оставяха слаба от желание повече, много повече.

И французинът знаеше това добре.

Грубите му пръсти бродеха по тънките дрехи, скриващи я от неговия поглед. Варварски той дръпна скъпата коприна, правейки я на парчета. Освободените гърди на Тес се разляха между гладните му пръсти, зърната я боляха от яростните му ласки.

– Да, мое сърце, мое цвете – мърмореше дрезгаво Андре. – Дай ми твоята страст.

Тес стенеше, обхваната от тъмна буря, която я заливаше там където неговите пръсти се докоснеха.

Безжалостно и толкова знаещ, мислеше си Тес смътно. Колко пъти преди той е правил същото?

– Стига, стига вече – тя изстена, цялата в огън от това мъчение извън всяко въображение.

– Много повече, мое сърце. Нека да ти покажа, че става много, много по-хубаво.

ПО-ХУБАВО?, си помисли Тес диво. Ако усещанията ставаха по-хубави тя беше сигурна, че ще умре от тях.

Трябва да го беше казала гласно, защото в гърдите на Андре заключи тъмен смях.

– О, да, моя малка, наистина става по-хубаво. Давам ти моята дума – гласът му се снижи. – Не, не приемай моята дума – нека да ти го докажа.

Изведнъж странен спомен проблесна през обърканите мисли на Тес. Нещо относно триумфа в гласа на Андре, нещо, което натисна

спусъка на други спомени – мъчителни и пълни с болка.

ДЕЙН.

Фрагментите придобиха форма, станаха видими.

Веднага французинът се вкамени.

– Ти можеш да шепнеш неговото име? – каза той. – Този англичанин притежава ли сърцето ти тогава?

Тес си пое въздух, все още потънала в обърканите усещания, които той беше предизвикал, шокирана толкова, колкото и той като чу това име. Но какво знаеше този мъж за Рейвънхърст и за нещата, които се бяха случили между тях? Видял ли е той всичко това, наблюдавайки от тъмнината?

– Как...

В следващият момент тя се намери по гръб на леглото, смачкана под тежестта му.

– Значи ти мислиш за него дори сега, така ли е? – гласът на Андре беше станал суров. Пръстите му замръзнаха, твърди над нейните зачервени, чувствителни пъпки на гърдите ѝ, опровергавайки Тес, че тя не иска това, което току-що разбра, че отчаяно го желае. – Признай си! Признай си, че дори сега ти го искаш, дори сега когато лежиш в МОЕТО легло, с МОИТЕ ръце върху теб. Признай си, че ти мислеше за него, докато стенеше от моите ласки.

– О-остави ме да си отида – прошепна Тес съкрушено, чувствайки, че беше навлязла в кошмар. – Аз не съм те молила да ме докосваш, по дяволите. Нито съм искала да нахълтваш в живота ми! Аз не искам нищо такова, чуваш ли? Нито теб – нито, който и да е друг мъж!

– Твърде късно – каза французинът мрачно. – Всичко, което засяга теб сега е моя работа, англичанке, тъй като ти се интересуваш от този мъж, от него трябва да се интересувам и аз. Какво ще стане, ако се срещна с него на блатото, мила? Да, в тъмна и безлунна нощ, без никакви свидетели? Когато той си отиде, аз няма да имам съперник за сърцето ти.

– Ти, ти не би могъл!

– Това, че бих могъл е извън всякакво съмнение. Дали бих го направил – но това е напълно различно нещо. Смъртта на този човек толкова голяма болка ли ще ти причини?

– Нямах право да задаваш такъв въпрос! – тя беше сломена от този жесток разпит от един непознат човек. – Аз няма да ти кажа нищо повече! Чрез твоята сила ти можеш да притежаваш тялото ми, но има неща, които не можеш да докоснеш, без значение колко силен натиск оказваш

върху мен! Не, никога!

– Ще видим, англичанке – промълви мрачно капитана. – Ние ще видим много скоро. Но ти трябва да знаеш, че когато те взема, няма да има име на друг мъж на устните ти.

С див вик Тес се протегна и хвана вратът му в основата му. Възползвайки се от моментния му шок тя се освободи и слезе от леглото, удряйки се в масата. След това се втурна сяпю, останките от пеньоара ѝ се увиваха около глезените ѝ.

Отчаяно пръстите ѝ се плъзгаха по стената като не срещаха нищо друго освен грубо дърво. По дяволите! Ключалката трябваше да бъде някъде наблизо.

Зад гърба ѝ се чуваше накъсано дишане, след това леглото изскърца. Мили Боже, той идваше! Къде беше проклетата ключалка?

– Не се бори с мен, сърце мое – каза Андре. – Запази си енергията за по-съществен спор.

– По дяволите, ти и твоите спорове! Стой надалече от мен! – сърцето на Тес препускаше лудо, бийки като чук в гърдите ѝ така шумно, че тя почти го чуваше.

– Никога! – гласът му дойде откъм гърба ѝ, горещ и силен като ром. – Нека да те любя, морска чайко. Нека да изтрия спомените за него от теб завинаги.

Зад гърба си Тес чуваше шумоленето и плъзгането на дрехи и знаеше, че той сваля последните си одежди, откривайки острието на своята мъжественост.

Мили Боже, защо тя трепереше толкова много? Защо част от нея копнееше да му се подчини?

– Недей, Андре – промълви тя.

– Защо не? – изръмжа той. – Англичанинът ли те задържа? Той ли замразява кръвта ти?

Още веднъж този човек беше видял повече от нея, прониквайки през стените, които тя така внимателно беше изградила около сърцето си.

Той беше ли прав? – чудеше се Тес диво. Дали спомените за Дейн я правеха все още негов пленник?

– Аз ще те освободя от тези сенки, моя малка. Позволи ми да ти доставя удоволствие, което не може да се опише. Позволи ми да те любя. Сега.

С побеляло лице Тес претърсваше стената, заливана от диво треперене. Коленете ѝ бяха като дебела овесена каша, заплашвайки да

подадат всеки момент. Блуждаещи и замъглени, очите ѝ се опитваха да проникнат през тъмнината около нея.

По някакъв начин тя знаеше, че беше истина, че този мъж ще ѝ достави изключително удоволствие, че тяхното сливане ще бъде силно като магия, точно както беше обещал. Кръвта ѝ течеше тежко по вените, Тес проклинаше съдбата, която ѝ повеляваше да му отказва.

Но тя трябваше да му откаже, тъй като такова перфектно удоволствие ще я направи определено отстъпчива, а Тес се беше заклела това никога да не се повтаря.

Всички тези мисли минаха светкавично през главата ѝ между яростните биения на сърцето и отговорът ѝ дойде също така бързо.

– Аз не мога, Андре. Не искам това, което не мога да ти дам!

Босите му крака помръднаха на пода.

– Аз ще те имам, моя малка – изръмжа той. – И когато го направя, ти няма да мислиш за никой друг освен за мен!

– Не, Андре – промълви Тес, ужасена от студената жестокост в гласа му. – Не по този начин.

– По този начин – отговори рязко той. – По всякакъв начин. Каквото и да ми струва – той се приближи по-близо. Тес можеше да чувства слабата, излъчваща се топлина от неговото тяло. – Отново и отново, докато не спреш тази игра и не признаеш своята нужда от мен.

– Аз, аз не мога. Ти не разбираш!

– Аз разбирам всичко от което имам нужда – и на мен ми омръзна да чакам – той вече беше толкова близко, че можеше да бъде докоснат.

ДА ДОКОСВАШ И ДА БЪДЕШ ДОКОСВАН – си помисли Тес, осъзнавайки, че желаше всичко това. Глупачка ли беше да се отказва от това, което щеше да ѝ достави такова удоволствие?

– Ти, ти не си първият! – извика тя отчаяно искайки да го спре, осъзнала че собственият ѝ контрол вече се пречупва.

Той отговори със сподавена ругатня.

– Но, аз ще бъда последният, за Бога!

Французинът хвана китките ѝ, залепвайки ги насила за стената докато прилепи тежкото си тяло към нейното, поглъщайки сладкия мирис на жена, примесен сега с мириса на море. Дишането му стана накъсано, той наведе главата си до пулсиращото ѝ ухо, ближейки с език меките му части.

– Ти не можеш да ме виждаш, но ти можеш да ме чувстваш, нали? Влажният ми език. Грубите ми ръце. Моята горещина срещу твоя корем. ГОСПОДИ, как те искам, моя малка. И сега ще си направя

удоволствието да те накарам ТИ да ме пожелаеш.

– Не прави това, Андре. Не ме карай да чувствам, толкова много. Това, това ще ме разстрои!

– Ако ти не чувстваш, това ще разстрои мен, англичанке. Аз искам, аз имам нужда да чувствам всичко за теб, всичко, което по-рано можех само да си представя – неговите пръсти предизвикваха безмилостни вълни от огън по китките на Тес. Неговият гладен език започна да си проправя пътека към набъбналите й пъпки, жадни за неговото докосване. – Да те почувствам тук, където твоята кожа трепери под моите устни. И тук, където твоето сърце тупти така, както и моето – със сподавен вопъл той предяви претенции към тези стърчащи възвишения, освобождавайки буря от огън и усещания, която помиташе всичко по пътя си.

Накрая устните на Андре се откъснаха.

– По дяволите, какво удоволствие ми доставя да те гледам. Особено тук...

Без предупреждение бодливата му брада погали коприната на корема на Тес. Сурово хленчене се откъсна от гърлото ѝ, коленете ѝ омекнаха като восък при този еротичен контакт.

Грубост и сила срещу топяща се мекота. Твърд, жаден мъжкар срещу подаваща се женска.

Замаяна тя се опита да го отблъсне.

БОРИ СЕ – НЕ ЧУВСТВАЙ – ТВЪРДЕ ОПАСНО – предупреждаваше я див глас.

Но предупреждението дойде твърде късно. Единственото, което имаше значение сега беше той никога да не спира.

По тяхна собствена воля мускулите на Тес се стегнаха, ханша ѝ се надигна, за да срещне него, белега ѝ по рождение от вътрешната страна на бедрото ѝ се разкри пред изгарящият му поглед.

Андре отговори с тъмен вопъл, пълен с глад и примитивен мъжки триумф, тъй като започна момента на подчинение, който той усети.

– Света Богородице! – дишането му се учести. – Отвори се, моя малка – каза той дрезгаво, неговата мъжественост изпълнила се с кръв при гледката на този малък черен полукръг и сумрачният кестеняв тригълник отгоре.

Това е за по-късно, си каза той ожесточено. Настоящото трябваше да бъде за нея, за да изкове границите на тяхното бъдеще.

– Отвори се за мен, англичанке – повтаряше той настоятелно. – Сега!

Смътно Тес разбра неговите намерения. Някакви останки от разум

я накара да потрепери и да се опита да се освободи.

Но твърдите, мазолести пръсти само се стегнаха, впивайки се в нежната кожа на бедрата ѝ, държейки я неподвижна.

– Не, по този начин моя дива красота. За първи път по този начин – за теб и твое удоволствие. И защото аз искам да те видя, да те вкуся, морска чайко, когато ти трепериш под мен в твоя екстаз – докато говореше палците на Андре се плъзнаха по-нагоре. Техните мазолести възглавнички се движеха в кръг, предизвиквайки вълни от грубо удоволствие където и да докоснеха нагорещената кожа на Тес.

Той проби тъмният център на нейното желание.

По някакъв начин дървото под краката ѝ се стопи, възгета и платна, вълни и облаци се разтвориха някъде отгоре. Изведнъж тя падаше, сляпа, податлива и гола, и материалният свят не значеше вече нищо, когато тя се отдаде всецяло на тъмната поезия в гласът на Андре и на демоничната ярост на неговото докосване.

Предаваща се, напрегната – жадна да намери този безименен облян от слънце бряг, който беше съвсем близо.

– Кажете моето име – каза той с груб глас, пръстите му безжалостно нежни, безжалостно знаещи. – Кажете ми за кой мъж мислите сега.

Сухите устни на Тес помръднаха, но не издадоха звук. Главата ѝ падна назад, дивият пламък на косата ѝ се разпиля по раменете ѝ и по голите му гърди.

Тогава един звук се откъсна от гърлото на Тес – нахъсан, затормозен, глас на непознат.

– Ти, Господ да ми е на помощ! ТИ, Андре!

Това беше отговорът, който той желаше. В следващият момент твърдата му брада одраска нейните бедра и тя почувства копринената ласка на езикът му да я разделя. С огън и ожесточена нежност той я взе, учейки я бавно, увещавайки я, водейки я към задавящо освобождаване.

Тя потрепери, залитайки и щеше да падне, ако той не беше обхванал тазът ѝ със силната си ръка и я залюля срещу себе си, устните му не прекъсваха зашеметяващото си мъчение.

Болка и удоволствие.

Мили Боже, неизразима, всепоглъщаща сладост.

Горещият, сладък екстаз на език и зъби. Вългени се пръскаха, нажежени до бяло, за да осветят нейната тъмнина.

Тогава сладката буря я сграбчи, груб беззвучен вопъл се откъсна от гърлото ѝ когато тялото ѝ се стегна и започна да конвулсира под него.

СЛАДКА ЛЮБОВ, ТЪМНА ЛЮБОВ, ВЗЕМИ МЕ СЕГА. Това

нейните мисли ли бяха или неговите? Може би и двете. Може би нямаше значение.

Задавайки се Тес падаше надолу, надолу и отново надолу, потънала в безкрайно грубо удоволствие, толкова силно, че изгаряше. Беязана, тя чувстваше следите му навсякъде, неговата страст заливайки я, за да стане нейна страст, за да не се забрави никога тяхното сливане.

Така французинът даде на Тес третият ѝ урок, докато кожата ѝ още гореше под неговото докосване и кръвта ѝ още бушуваше.

Тя наистина имаше сърце, откри Тес и въпреки, че то беше белязано с мъчителни спомени, то беше цяло.

И то беше негово и той можеше да го вземе.

30.

Бавно, слаба от удоволствието, Тес се плъзна надолу по стената и падна напред върху широките гърди на Андре, смътно чувствайки коравия натиск на неговата мъжественост върху корема си.

– Е, моя малка – промърмори той задавено. – Повече отколкото мечтаех. Незабравимо.

– Аз смятам, че това би трябвало да са мои думи – каза Тес слабо с толкова пресъхнало гърло, колкото други скрити части на тялото ѝ бяха хлъзгаво влажни.

– Тогава кажи ги, по дяволите – изръмжа той, извивайки се, докато тя се просна отпуснато върху изтегнатото му тяло.

– Всичко, което ти каза и още – промълви Тес. И зарови лице в гърдите му чувствайки, че бузите ѝ се изчервяват при спомена за нейния необуздан отклик. – Перфектно. О, Андре... – тя не може да задържи сънливата усмивка, която се появи на устните ѝ. – Перфектно, извън всяко въображение.

Мазолест пръст погали бузата ѝ.

– Не е съвсем перфектно, мое малко диваче. Но скоро ще бъде – отвърна мрачно капитанът на „Свобода“, извивайки се непрекъснато в напразни опити да забрави яростната болка в собствените му слабини.

Дори сега той знаеше, че времето им през което ще бъдат заедно намаляваше.

Главата ѝ полегна върху рамото му и тялото ѝ се изви около неговото. Той се усмихна мрачно, чувствайки как нейните горди нежни гърди гаят неговите гърди. Божа Майко, но това е болка, мислеше си Андре чувствайки мъжествеността му да се подува и втвърдява там, където нейните копринени бедра се търкаха срещу него.

Затвори очите си, опитвайки се да забрави този кичур от кестеняви къдрици. Опитвайки се да забрави как се движеше срещу него, молейки за неговото докосване. Как се беше отпуснала мълвяща неговото име, останала без разум и жадна от страст.

Издавайки дрезгави вопли той се движеше над нея, опитвайки се да намери по-удобна позиция, знаейки, че това е невъзможно. Не и преди да се угаси този огън от неговите слабини в нейната тъмна сладост.

В мрачно мълчание вдигна Тес до гърдите си и я отнесе в леглото си, слагайки възглавница под тях, и легна до нея.

– О, англичанке, ти си действително всичко за което съм мечтал и още много. Мистерия върху мистерия. Създание с рядък огън.

С потъмняло лице капитанът докосна с пръст топъл кичур от кестенява коса. Но защо? – чудеше се той. Защо само с НЕЯ тази треска, този отчайващ глад? Беше имало и други жени, разбира се – ГОСПОДИ, беше имало безброй жени. И все пак никоя от тях не го беше оставяла замаян само от един поглед, само с най-лекото докосване на сладкия й език.

И никоя от тях нямаше значение, си помисли той изведнъж, давайки си сметка, че това, което съществуваше между тях беше ново и свежо, изцяло несвързано с нищо в живота му до този момент.

Това беше първият урок, който англичанката от Рай даде на Андре льо Брикс, въпреки че той имаше силното чувство, че ще му даде още много уроци в идващите години.

До него красавицата с кестенява коса помръдна леко, мърморейки, докато се свиваше по-близо до неговата топлина, движението изпрати нови вълни от мъчение във вече пулсиращите му от болка слабини.

Капитанът се намръщи. Тя беше млада, той видя това сега, невинна и податлива, когато сънят отне напрежението от слабите й рамене и умората от втренчените й очи.

Толкова млада. Толкова жизнена. Докато той...

Понякога се чувстваше стогодишен. Лицето на французина се набразди с остри, горчиви гънки. Гледайки надолу към косата й, с блещукащи малки светлини в нейните дълбини, Андре се сблъска с факта, че тя беше твърде млада за него. Загрубял от морето и недодялан, такъв какъвто беше той, носещ проклятието на войната и кръвта на убитите мъже върху ръцете си. Не, той би трябвало да я върне обратно и то скоро. Беше твърде опасно за нея тук.

Твърде опасно за тях двамата.

Но няма да мисли сега за това, реши той. Настоящото беше за плуване и мечтание, и може би забрава. Сега ще я прегръща и успокоява, когато дойдат кошмарите – ще осветява нейната тъмнина, обичайки я когато е будна, докарвайки я до удоволствие, което спира дъха, докато неговото име не затрепти на устните й.

Да, той не би могъл да й позволи да си отиде, докато не направи това. По някакъв начин ще я пази дотогава, се закле Андре.

Но кой, чудеше се той, измъчван от знанието на собственото си тъмно минало, кой ще я пази от НЕГО?

Корабът плуваше с леко скърцане, вълните се плискаха във фюзелажа, когато Андре чу трополящи стъпки надолу по стълбите.

Тежка ръка се удари във вратата на каютата.

Сподавайки силна ругатня брадатия французин се обърна, за да покрие Тес с остатъците от пенъоара ѝ, тъкмо когато вратата се отвори рязко.

– Какъв вид лудост е това? – изляя първият помощник-капитан от вратата, очите му бяха разширени от гледката на двете преплетени тела на леглото. – Предполага се, че ти си почиваш, глупак такъв! Или твоята цел е да кървиш до смърт?

Мърморейки яростно под мустак, високият бретонец влезе в стаята и постави върху масата тежко натоварен поднос. Широките му рамене бяха като издялани от гранит, вкаменили се от укор, очите му се отвърнаха от полуголата двойка.

Мигайки, Тес се изправи, притискайки накъсаните остатъци от коприна към гърдите си.

Паметта ѝ се върна, бузите ѝ станаха кърваво червени. МИЛИ БОЖЕ, КАКВО БЕШЕ НАПРАВИЛА? КАКВО БЕШЕ НАПРАВИЛ ТОЗИ ЧУЖД ЧОВЕК?

Внезапно щедрият мирис на яйца, масло и сирене я заля, обръщайки стомаха ѝ – подсещайки я, че тя не беше яла от часове.

Близко до тях Падриж стовари сребърните прибори и чашите, мърморейки на бретонски, след това обръщайки на френски.

– Тя ще бъде твоята смърт, приятелю мой, аз ти казвам това сега! Тя и тази опасна идея фикс. Твоята рана вече кърви отново, отворена от това, което аз съм убеден, че трябва да е било много приятно. Но следващият път няма да си правя труда да нося нови бандажи, предупреждавам те. Ти можеш да лежиш в собствената си кръв! – тревогата правеше гласа на големия мъж дрезгав.

Тес почувства нови вълни да заливат бузите ѝ, болезнено съзнавайки покварения вид, който те биха могли да ѝ придадат. Силна, мускулеста ръка се плъзна около напрегнатите ѝ рамене и тя се стегна, чувстввайки Андре да се тресе от едва потискан смях.

Със стиснати устни дръпна разкъсаната дреха до врата си и сложи едната си ръка пред гърдите си, в същото време опитвайки се да подреди обърканата си коса в нещо, което да наподобява ред. Отказвайки се от този опит тя блъсна настрани ръката на Андре.

Зад нея се чу приглушено изскърцване, когато капитанът се облегна удобно назад.

– Няма никакъв смисъл, малката. Ти изглеждаш точно такава каквато си.

– И по-точно, какво е това – точно такава? – изсъска Тес.

– Жена, на която току-що са доставили удоволствие – всецяло, страстно и решително, СЪРЦЕ МОЕ. Не си ли съгласен, Падриж?

Първият помощник-капитан изсумтя, мърморейки нещо на бретонски, на което Андре отговори с богат, гърлен смях.

Нови огнени езици плъзнаха по бузите на Тес. Те се смееха на нея, недосяланите зверове! След всичко, което тя беше направила, за да помогне на този проклет контрабандист по време на неговата болест! Ръцете ѝ се свиха в юмруци, тя удряше по въздуха напразно, жадувайки да усети кожата на французина под тях.

– Хайде, морска чайко, какво срамно има в нещо толкова естествено? – Андре протестираше, опитвайки се да хване летящите ѝ пръсти.

В другият край на стаята, Падриж избухна в смях.

– Виждаш ли, приятелю мой? – хихикаше той. – Аз ти казах, че тази ще бъде опасна. Погрижи се!

– И ти си спомняш моят отговор, нали Падриж?

– Ти се хвалеше, че ще я напердашиш, както никога досега не са я пердашили, доколкото си спомням.

Очите на Тес потъмняха от ярост.

– О, той го е казал, наистина ли?

– Наистина го каза, малката. Но капитанът ще се затрудни с тази задача, мисля аз. Сега яжте, вие двамата. Ние скоро ще бъдем в залива.

Тес се намръщи въпросително.

– Морбихан – малкото море – обясни Андре. – Залив заграден от два полуострова, водата му изпъстрена със стотици острови, всеки един по-хубав от предишния. Едно очарователно място, целувано от топли ветрове и мирис на цветя, къпано от топли течения през всички сезони. Да, ти ще го харесаш много, моя малка.

Тес почувства, че Падриж сложи чиния в ръцете ѝ и тя беше още веднъж облъхната от богати миризми. Вдъхна дълбоко, усещайки пикантният дъх на дребен лук и масло.

– Мирише чудесно, Падриж.

– Да, Льо Фур е достатъчно поносим готвач, докато не поискаш нещо друго освен омлет – каза сухо Падриж. – Но този път той е надминал себе си, мисля аз. Тук има шаран на скара и ангинарии. Сосът за рибата,

ние бретонците наричаме cotridde¹⁴, гъст от рибата и картофите с лек привкус на киселец.

– Какво, никакво вино? – попита Тес. – Със сигурност това ще пасне на този сценарий за това малко съблазняване.

Падриж само се засмя.

– Ти не би харесала нашето местно вино, малката, защото, за да го пие човек трябва да има четири мъже и стена – и мълчаливо чакаше следващият ѝ въпрос.

Тес стисна устните си, отказала се да стане жертва на техните подигравки отново.

– Продължавай да го питаш, моя малка. Нека бедният човек не се чувства нещастен – промърмори Андре.

– Е добре. Защо четири мъже?

– Един човек да налива виното, един да го пие и двама да го държат изправен, та когато падне, една стена да го приюти.

Тес не можа да съдържи и се засмя леко.

– Толкова ли е лошо?

– Всичко това и още. Сайдерът е много добър, но ти го познаваш вече, мисля. Добри са също тези ягоди от Плоугастел и омарите. Тях взимаме от кораб, когато сме на един ден път от Белон.

– Омари, Падриж? – изръмжа капитанът зад Тес.

– Разбира се, приятелю мой – първият помощник-капитан беше цялата невинност. – Ти ги харесваш, нали? Ти със сигурност ще имаш нужда от твоята сила когато...

– Достатъчно – излая Андре.

Тес се намръщи, не разбирайки нищо от това недоволство.

– Но защо...

– Няма значение, моя малка – каза Андре кратко. – Аз ще ти го обясня по-късно.

Когато вратата се затвори, гърмящият смях на Падриж можеше да се чуе нагоре по стълбите.

Тес се концентрира върху погълщането на благоуханния омлет в чинията, хапка по хапка, бясна, че още веднъж стана жертва на техния хумор. Накрая, не можа да съдържи любопитството си повече.

– Какво искаше да каже той? – попита тя. – Относно, това че ще имаш нужда от силата си?

– Той имаше предвид, мое малко коте, омарите. Ти все още не

14. хайвер – Б.пр.

виждаш, нали? – пръстите на Андре погалиха бузата ѝ. – Мисля, че ще се радвам да те видя да се изчервяваш, мое сърце. Омарите са афродизиак – стимулант, който дава сила в любовната игра.

Тес се задави над омлета си, чувствайки, че бузите ѝ пламват точно както беше предсказал.

– Вие, вие сте отвратителни, и двамата! Вие сте... – тя не можеше да се сети за достатъчно остри думи.

– Аз съм неутोलим – изръмжа капитана, – и аз нямам никаква нужда от омари, които да ме направят твърд за теб, моя малка – като че ли, за да докаже думите си той изви гърбът ѝ към гърдите си, докато острието на мускула в слабините му не опари ханша ѝ.

– Нахалник, това си ти! – Тес побесня, дъхът ѝ пресекваше на малки глътки, бясна от това, че я бяха направили обект на закачките си – бясна също на това, как този странник действаше с тъмната си магия, прониквайки през всички с мъка изградени защитни стени.

– Инфантилни! – изстреля тя.

– О, не това. Не това със сигурност.

Грубият мъжки триумф в гласа му само направи яростта на Тес погореща.

– Вие бяхте точно като две деца кикотещи се над дочута порочна дума.

– О, най-скъпа моя, как пламтят бузите ти когато се сърдиш. И твоите очи – как те горят с блуждаещи зелени огньове – тъмен звук – полуръмжени и полувопъл се изтръгна от гърлото му. – Аз те желая, морска чайко. Сега. Под мен. Задъхваща се и останала без разум, когато ти ме обвиеш със сладост и ме приемеш целия вътре в теб.

Неговите тъмни думи предизвикаха искри. Хиляди огньове полазиха по гърба на Тес при тази еротична картина, но тя се бореше с тях отчаяно, яростта усилваше нейното намерение да му се съпротивлява.

Нещо, което не беше направила последния път.

– Никога! Това, което се случи преди не може никога вече да се случи, чуваш ли ме?

– Нима? – гласът на Андре беше измамно мек. – Ти намираш тялото ми за отблъскващо?

Тес преглътна тежко. **ОТБЛЪСКВАЩО? АКО ТОЙ БЕШЕ ПОНЕ МАЛКО ОТБЛЪСКВАЩ ТЯ ЩЕШЕ ДА ГО ИЗДЕРЕ С НОКТИТЕ СИ!**

– Не съвсем точно. Ти си достатъчно поносим, предполагам – тя успя по някакъв начин да направи гласът си да звучи като обикновена учтивост.

– Тогава може би намираш самият акт проява на лош вкус?

– Обратното. Това е...

– Тогава се страхувам, че не те разбирам, моя малка – имаше само леко учудване в гласът му.

– Това не трябва да се случва никога вече – каза Тес, повдигайки копнинените дрехи по-високо към гърдите си. Въпреки, че какъв смисъл имаше да си прави труда да се покрива СЕГА, но това беше по-силно от нея.

След всичко, което беше видял. Мили Боже, след начина по който я беше докосвал.

Възцари се мълчание. Единствените звуци идваха от накъсаното дишане на Тес и нейните неспокойни пръсти, които мачкаха пеньоара ѝ.

– Ти имаш хубави гърди, мое сърце. Знаеше ли това?

Сърцето на Тес болезнено прескочи. Той не беше решил да я улесни.

– Какво общо има това, капитане – попита тя твърдо.

– Зърната на гърдите ти са изключителни – сумрачни, като розови пъпки, които копнеят да бъдат целувани. Отчаян съм, че трябва да ти противореча, хубавице моя, но те са чудесни и се намират точно където трябва да бъдат.

– Нещо, което ти би трябвало да знаеш много добре, разбира се, тъй като си видял много женски тела. – **ТОЙ СИ ДОСТАВЯ УДОВОЛСТВИЕ С ТОВА, ПО ДЯВОЛИТЕ!**

– Но, разбира се – каза спокойно капитана без да му убегне острата нотка на ревност в гласа ѝ. Звукът го изпълни с топлина, правейки го много щастлив. Опасно щастлив.

Внимателно, приятелю мой, си каза той, след това веднага забрави предупреждението. С неспокойни пръсти Тес дърпаше подгъва на накъсаният си пеньоар.

Андре се усмихна, решавайки, че е време да я избави от нейното неудобство.

– Сега, сърце мое, нека да видя глезените ти.

– Ти трябва да си луд! Не бих допуснала нищо подобно!

– Моя малка – предупредително каза французинът. – Аз ще се погрижа за тези рани – гласът му спадна, дрезгав от желание. – Точно, както ти се погрижи за моите по време на дългите дни на моя делириум. Нещо, за което аз никога не мога да ти се отблагодаря.

Прегракналостта в гласа му накара гнева на Тес да се стопи като сняг на обедно слънце. Тя се задоволи с леко подсмърчане, когато той

стана от леглото и дръпна нахъсаната тюркоазена дреха от глезените ѝ. Богат, ароматичен мирис нахлу в дробовете ѝ.

– Камфор и джоджен – обясни Андре като втриваше нежно лекарството в червените ивици останали от въжето на контрабандисткия товар. – Може да те заболи за момент, но щипенето скоро ще изчезне, обещавам ти. Вече направих това докато ти спеше – на раната на рамото ти също. Спомняш ли си?

Пръстите му се движеха напред и назад, приспивайки я, успокоявайки я. Тес можа само да поклати глава, останала без думи в магията, която той нежно тъчеше, като увита в топъл, чувствен пашкул.

В БЕЗОПАСНОСТ.

Думата си проби път през изморените ѝ мисли и тя се усмихна, знаейки че това беше истина.

Тя БЕШЕ в безопасност. Засега. С него. По някакъв начин Тес беше сигурна в това. Нещо ѝ казваше, че това беше мъж, който държеше на обещанията си.

Клепачите ѝ станаха тежки, след това се затвориха.

Тес почувства, че той слага меко парче плат около глезена ѝ, връзвайки го на възел. Умът ѝ се отпусна, мълчание я обви като легеше преситена от храната и замаяна от докосването на сръчните му пръсти.

– Андре – промърмори тя сънено.

– Да, моя малка? – капитанът се настани до нея, подпъхвайки ръката си под раменете ѝ, докато косата ѝ се разпиля върху него като завеса. Все още не напълно комфортно, не и когато желанието все още го държеше в трескавата си хватка, но доволен – засега, все пак.

– Ти си чудесен – се изповяда Тес сънено. – Всяко нещо на мястото му, където би трябвало да бъде. Аз – аз можех да те чувствам също, знаеш ли?

Той се засмя.

– О, морска чайко, ти ще почувстваш много повече, обещавам ти, всеки горещ, твърд сантиметър от мен. Но все още не – не и докато тази проклета рана не се излекува малко. – Той изръмжа проклетие, тъй като Падриж се беше оказал прав и кръвта беше започнала отново да се просуква под дебелия бандаж на бедрото му.

Но Тес не отговори, вече отнасяйки се в един светъл свят на облаци, и морска пяна.

Скоро след това тя дочу, че Падриж се върна, но дори тогава не се помръдна, приспивана от техния гърлен бретонски. Те навярно обсъждаха скоростта и най-добрия курс по който да се приближат към залива,

предположи тя.

Постепенно техните гласове ставаха по-слаби, след това изчезнаха напълно.

Светът, в който потъна беше много светло място, блеснало от цветове и звуци, където дори слънцето не хвърляше сенки.

Смачкана, неподписана бележка пристигна в Ейнджъл четири дни след като изчезна Тес.

Хобхауз не видя кой я достави, откривайки я случайно на дъното на голям куп от сметки и фактури, които се трупаха върху бюрото в стаята на Тес.

Който и да беше я оставил, познаваше добре Ейнджъл, тъй като знаеше точно къде един външен човек не би могъл да надникне. Той също знаеше, че понеделник е денят в който се плаща на месаря и че Хобхауз със сигурност ще прегледа обемиестия куп.

С треперещи пръсти, Хобхауз бавно отвори сгънатото листче.

„ТЯ Е В БЕЗОПАСНОСТ“, прочете той и почувства, че огромен мекхур на облекчение се спуска някъде дълбоко в него.

НЕ Я ТЪРСЕТЕ. НЕ СПОМЕНАВАЙТЕ НИКЪДЕ ЗА ТОВА СЪОБЩЕНИЕ. ЩЕ БЪДЕТЕ ИЗВЕСТЕНИ КОГА ЩЕ СЕ ВЪРНЕ ТЯ.

Това беше всичко.

Но това беше достатъчно за човека, който беше започнал да се страхува – не, да бъдем честни, Хобхауз си каза – да ВЯРВА, че Тес Лейтън наистина беше мъртва.

Тъмните очи на слугата се изпълниха със сълзи, които мълчаливо потекоха надолу по бузите му.

Така го намери Лети няколко минути по-късно, докато търсеше Едуар.

– Андрю? – извика тя. – Какво има? – очите ѝ се разшириха, потъмнели от шока. – О, не – не може да бъде! Тя не е...

– Не, мила моя Лети – успя да отговори Хобхауз, възвръщайки си самообладанието достатъчно, за да започне бързо да бърше сълзите от очите си. – Точно обратното – той сгъна бележката и я пусна в джоба си. – Тя е добре, слава на Бога и скоро ще се върне в къщи.

Когато камериерката извика от изненада и щастие, Хобхауз хвана ръката ѝ предупреждаващо.

– Но ти не трябва да казваш на никого. Остави нещата така, както ги измислихме – тя е отишла в Оксфорд, за да види господарят Ашли. Просто се моли младият нехранимайко, който ѝ е брат да не дойде на нашия праг и всички да разберат, че лъжем – добави той мрачно.

Останала без дъх Лети можа само да кимне, твърде щастлива, за да мисли за всички други въпроси, които би могла да зададе.

Остро, настоятелно звънене се чу от звънеца в предния хол. Бързо Хобхауз прокара ръка през очите си, след това оправи яката си. С повдигнати високо рамене, с възстановен дух, той се отправи към вратата на кухнята.

Тогавя се обърна фиксирайки Лети със строг поглед.

– Не казвай на камериера на Рейвънхърст също. Беше ми казано да не казвам на никой. Аз наруших тази заповед и ти казах, но никой друг не трябва да знае това, разбра ли?

Лети кимна, със съжаление ревизирайки плана си да изпрати бележка на обожателя си. Но нищо не можеше да я разстрои сега, не и когато беше изпълнена с чудесните новини.

В този момент във фойето в тиха градска къща на „Уочбел Стрийт“, Пийл отваряше кремав илик.

Драги Пийл,

Работата продължава да ме задържа тук в Дувър. Среци и още ужасни среци, докато думите започнат да падат като проклет френски бараж. Изглежда ще остана тук за неопределено време. Тафт ще знае какво да прави със свръзките на Адмиралтейството.

Рейвънхърст

Пийл внимателно съгна отново писмото, мръщейки се. Никога не беше харесвал тази работа с местните контрабандисти. Разбира се, той знаеше само малко за мисията на Рейвънхърст в Рай, но това, което знаеше беше достатъчно, за да го направи нервен. Лоялността беше изключителна тук и настроенията се възпламеняваха силно, когато беше засегната свободната търговия.

Камериерът само се надяваше, че виконтът ще запази главата си с бистра мисъл.

По това време Хобхауз влезе рязко във фойето, лицето му беше безизразно, огньовете на щастieto бяха внимателно потушени.

Неговите остри тъмни очи забелязаха елегантната белокоса жена, която властно стоеше на вратата, държейки в ръка бастун със сребърна дръжка, с огромен куп от багаж натрупан в краката ѝ.

– Ето ви и вас – каза жената рязко с неодобрителен тон. – Аз чакам вече – очите ѝ погледнаха надолу към малкото часовниче, забодено на корсажа ѝ, – четири и половина минути. Аз не обичам да чакам. Надявам се ще запомните това за в бъдеще – повдигнала едната си бяла вежда тя чакаше Хобхауз да приеме думите, което той направи с леко накланяне на главата си. – Много добре – аз съм дукесата на Кренфорд. И бих искала апартамент с много стаи, и стаи за придружаващите ме шест души. Южното изложение е желателно. Аз пия чай долу точно в четири и вечерям в апартаментa си в осем. Запомнихте ли всичко това? – тази буря от заповеди беше поднесена със спокойният апломб на военен офицер.

Неподвижното лице на Хобхауз не помръдна. Той се поклони леко.

– Съвсем, ваша светлост. Ние получихме вашите резервации – той не възнамеряваше да остави старата вещица да заеме позиция без никаква съпротива.

Дукесата просто махна с тънката си ръка във въздуха, отправяйки тези подробности леко намръщена.

– Не бих могла да кажа. Бримбъл се занимава с тези неща, разбира се – нейните остри сини очи огледаха хола. – Тъй като е вече почти четири часа, аз веднага ще взема чая си – нейният елегантен, със сребърен връх бастун се издигна и посочи, уютния, добре осветен салон, който Тес беше отворила изключително за дамите-гости на Ейнджъл. – Точно ТАМ.

На вратата зад дукесата се появи висока камериерка със сурово лице на дракон.

– О, ето те и теб, Бримбъл – каза дукесата остро. – Погрижи се първо за багажа, ако обичаш. След това се погрижи моята визитна картичка да бъде отнесена до жилището на виконт Рейвънхърст. На „Уочбел Стрийт“, надявам се, господин... – тя прекъсна този поток от заповеди, за да се обърне с гримаса към иконома на Ейнджъл с повдигната властнически една бяла вежда.

– Хобхауз, ваша светлост – отговори слугата безизразно. Нито един мускул не помръдна по лицето му, за да не се издаде, че знае, че Рейвънхърст не си е в къщи. При споменаването на виконта, Хобхауз намери

потвърждение на отрицателната си преценка за тази нова посетителка.

Всеки приятел на Рейвънхърст не беше негов приятел.

Нито пък на Тес Лейтън, си помисли той мрачно.

– Господин Хобхауз, след това бих искала обичайните ми възстановителни лекарства да ми се донесат в стаята, един час преди вечеря.

Камериерката на дукесата кимна послушно зад гърба ѝ, успявайки през това време да изсумти и да хвърли неодобрителен поглед на облекчения в черно иконом на Ейнджъл.

Новодошлата вече се беше отправила към салона. Тя се движеше плавно, отбеляза Хобхауз, и стоеше напълно изправена без да се обляга ни най-малко на елегантния си бастун.

КАЧЕСТВО! – той мислено повдигна рамене, прашайки ги всичките по дяволите. Кой би могъл да разбере техните капризи и прищевки? Слугите им не бяха по-добри, мислеше си той, оглеждайки с блестящи очи надменните черти на лицето на Бримбъл.

Но ако тази личност с лице на верен слуга се опита да го сложи на мястото му, ще си получи заслуженото, закле се слугата.

Дукесата се настаняваше в салона, когато шумоленето на копринени дрехи сигнализира за новопристигнали в Ейнджъл. Тежък аромат на цветя облягна Хобхауз, който веднага се вкамени.

Това беше аромат, който би познал винаги.

– Къде е тя? – попита гърлен, леко скастриящ женски глас.

Хобхауз се обърна с напълно неподвижно лице.

– За кого говорите, мадам?

Чудесното видение обвито в прозрачна сапфирена коприна се намръщи, тропайки с бродираните си обувки нетърпеливо.

– Твоята господарка, разбира се, глупако – Тес Лейтън.

Само така ли му се стори, щеше да се чуди Хобхауз по-късно или наистина раменете на дукесата от Кренфорд се стегнаха при звука на това име?

– Мис Лейтън понастоящем не е в къщи – отговори Хобхауз безпомощно. Проклет да е, ако с поклони и прави реверанси на тази жена, която унищожавя мъжете!

– Така ми беше казано. Практически няколко пъти. Но КЪДЕ, човече? – Потрепването на лейди Патриция стана по-настойтелно.

Колеланието на Хобхауз показваше убедеността му, че това не е работа на тази жена.

– АМИ?

Хобхауз погледна настрани с очи фиксирани някъде над дясното

рамо на лейди Патриция.

– Доколкото знам, тя е в Оксфорд да посети брат си.

– Много бързо е станало това – гласът на русата жена беше остър от иронията в него.

– Визитата се планираше от известно време, мадам – промърмори Хобхауз. – Обаче, мис Лейтън предпочиташе да не говори за нея. Само между някои много близки хора.

Каквато лейди Патриция със сигурност не беше, си помисли икономът.

Бузите ѝ леко се зачервиха.

– Наистина ли? – потрепването на крака ѝ стана много високо. – И кога, моля ви да кажете, възнамерява да се върне очарователната собственичка на Ейнджъл? От Оксфорд, разбира се? – добави тя злобно.

– Не бих могъл да кажа, миледи – добави Хобхауз минута по-късно.

С нещо, което подозрително много приличаше на сумтене, видението в сапфирено се обърна и се отправи към салона.

– Ще пия чай преди да си тръгна – изстреля тя. – Погрижи се за това, Хобхауз. Лорд Ленъкс скоро ще се присъедини към мен.

– Моля за извинение, но може би ще ми разрешите да ви настаня в частен салон? Тази стая е вече...

– Глупости, Хобхауз – дукесата на Кренфорд махна към вратата, отпъждайки загрижеността на икономата. – Аз ще се радвам много да споделя стаята с... – гласът ѝ поддаде за момент, като че ли тя оценяваше видението пред себе си – с такава очарователна компаньонка.

Хобхауз наведе леко главата си примирително, скривайки изненадата си.

– Моля ви, позволете ми да се представя – каза дукесата вървейки напред с протегнатата ръка. – Аз съм дукесата на Кренфорд и настоявам да се присъедините към мен за чая. Господин Хобхауз ще се погрижи за всичко възхитително, аз съм сигурна, – тънки пръсти, удивително силни за някои в такава напреднала възраст притиснаха ръката на лейди Патриция. – Сега вие трябва да ми разкажете всичко за Рай. Това е моето първо посещение в този малък град и трябва да ви призная, че съм трескава от любопитство относно това място.

За първи път в живота си лейди Патриция откри, че е занемяла, мигайки под напора на чара на дукесата.

– Да, разбира се ще го направя – със сигурност, ваша светлост.

ЧУМАТА НА ВИСОКОПОСТАВЕНОСТТА, си помисли Хобхауз още веднъж, поклащайки главата си като се обърна, за да си тръгне.

Всичко това е бързо изпаряваща се фалшива любезност.
Да, кой би могъл да ги проумее!

31.

Когато Тес се събуди, Андре беше излязъл и това беше станало отдавна, съдейки по студените завивки до нея. След като се протегна мързеливо, тя се измъкна от леглото, за да си направи бърз тоалет в легена на страничната маса. Търсейки пешкира пръстите на Тес напипаха кадифе.

Рокля?

Бавно прокара пръсти по нежната тъкан, срещайки малки сатенени копчета, които бяха наредени в една линия по гърба. Предната част изглежда беше дълбоко деколтирана и обшита със сатенени панделки. Рокля по-богата от всяка, която беше притежавала. Красива рокля – рокля, която можеше да я накара да се чувства красива когато я носи.

Усмивайки се като предчувстваше реакцията на Андре, Тес нахлузи богатата дреха през главата си, борейки се да достигне копчетата на гърба си. Откривайки, че това е невъзможно тя закопча първото и последното и предостави останалото на дявола.

Изведнъж Тес повдигна глава, душейки. Беше се промъкнала топлина във въздуха, намек за нещо друго, по-различно от морската сол във вятъра. Те би трябвало да се намират близо до залива, помисли си нетърпеливо.

С протегнати ръце се отправи към вратата и се изкачи по стълбите към палубата, спирайки се, за да се наслади на топлината на слънцето върху бузите си. Тук горе въздухът беше богат на боров мирис и ухаещ дъх на цветя. Над главата ѝ небето бе пълно с птичи песни.

– Мога ли да ви помогна, мис? – това беше мъжът известен като Льо Фур, си даде сметка Тес, този, който извади куршума от бедротата на Андре.

Тя не можа да спре една малка усмивка.

– Покажете ли му го?

Мъжът от екипажа я разбра правилно.

– Така и направих. Той го нарече много хубав, наистина. Бихте ли искала да седнете на този сандък? Бел-Ил е пред нас и ние скоро ще бъдем в залива.

Вятърът беше приятен и силен в лицето на Тес, когато седна на малкия дървен квадрат. Тя чу, че Льо Фур се движи наблизо.

– Бих искала да го видя, тъй като звучи много красиво – каза тя

съобразително. – Бихте ли могъл да ми го опишете?

– С удоволствие, малката. Сега, нека да видим... – тя го чу да се спира и да чеше бузите си. – Точно отядясно са скалите на Бел-Ил, осяени със скрити пещери и тесни заливчета. Там морето става нефритено и кормораните долитат да направят гнездата си високо в скалите. Малко по-нататък, на юг, водата се блъска и пени около ред скали като зъбите на дявола – ние ги наричаме Иглите. Кажете ми, можете ли да почувствате промяната на вятъра?

Тес кимна мълчаливо с наведена глава.

– Това е защото ние отиваме във вътрешността, минавайки покрай голямата свита ръка на полуостров Куиберон отляво. Вълните бият тежко по тези варварски брегове. Нашият остров ще ви хареса много повече. Но първо ние трябва да задминем големите острови – Хъодик, Хоуа и Гроа. Тогава идват дванайсет блестящи мили от вода изпъстрена със стотици по-малки острови. И там се намира нашия остров, покрит с одеяло от цветя в алено и оранжево.

Тес седеше тихо, очарована от красотата на сцената, която той описваше, тъжна, че никога няма да може да види всичко това самата тя.

Старият човек прочисти гърлото си.

– Ето моята бяла къщурка, малката, и освен, ако моите бедни очи не ме лъжат, моята жена и сина ми стоят на вратата – гласът му заглъхна.

Изведнъж едно електрическо напрежение изправи малките косички по врата на Тес. Тя наведе глава, заслушана в забързаните звуци на активна дейност около нея на палубата – скърцането на свиващи платна и ударите на въжетата. Но тя не чуваше звука, който най-много искаше да чуе.

– Щастлив човек е Льо Фур – тъмен глас прошепна в ухото й момент по-късно. – Той има жена и син, които да го чакат – леко грубият език на капитана проследи арката на ухото на Тес, зъбите му леко захапваха чувствителните места.

Тес веднага почувства, че се поддава на чувствената му магия.

– Трябва ли да се промъквате по този начин? – тя се опита безуспешно да скрие треперенето на гласа си. С почервеняло лице се изправи на крака, раменете й вкаменени от гняв.

– Точно по начина, по който ти се промъкна при мен, малката. Видът ти. Ароматът ти – гласът му спадна до дрезгаво ръмжене. – Сладкият, сумрачен твой аромат.

При тези еротични думи гореща вълна я заля. Изведнъж гърлото ѝ пресъхна и тя изпита болка по него.

Как можеше той да ѝ причинява това? Тес се чудеше яростно. Може би, беше толкова покварена, колкото баща ѝ я обвини, че е, преди пет години.

Може би беше действително родена блудница.

Ледени пръсти притиснаха сърцето ѝ за момент преди да ги отпъди. Тя НЯМА да мисли за баща си, никога отново! Човекът беше мъртъв – приключил след като разруши живота ѝ. Тя няма да позволи спомена за него да я наранява повече!

– Ти потрепери, моя малка. Смея да се надявам, че е заради мен? – дрезгаво попита капитанът на „Свобода“, придвижвайки се зад Тес, за да обхване раменете ѝ.

– Това-това е от студеният вятър, който духа.

– Настина ли? Аз бих нарекъл денят топъл – ръцете на Андре се допряха до голата, стоплена от слънцето кожа на гърба ѝ. – Студен и все пак ти стоиш полуоблечена на палубата? Ти трябва да предложиш някакво обяснение на тази загадка в такъв случай.

Затворените клепачи на Тес потръпнаха. Тя се бореше да сподави хленч от удоволствие при огненото му докосване. Пръстите му я галеха, леки като перце и тя потръпваше под ласките му.

– С-спри, Андре. Ти-ти не трябва...

– Тихо, моя малка. Никой не може да ни види. Екипажът е твърде зает с работата си. Както би трябвало да бъде и аз – добави той мрачно, – но с човек като тебе на палубата, сънлива и полуоблечена, аз не мога да мисля за нищо друго освен ТОВА – изведнъж пръстите му се разтвори, след това рязко се свиха, хващайки я в желязната си хватка. – Кажи ми какво чувстваш, морска чайко – той питаше дрезгаво. – Това възбужда ли те толкова много, колкото и мен?

Гърдите на Тес се повдигаха и падаха рязко. Тя стенеше, едва чувайки въпроса му, зашеметена от прилива на това грубо чувство, което я оставяше гладна и болезнено нуждаеща се още от това болезнено мъчение.

– Моля те – промълви тя дрезгаво.

– О, аз ЩЕ ти доставя удоволствие, МОЕ СЪРЦЕ, това ти обещавам.

Някъде от средата на кораба Падриж извика на Андре:

– Право напред, капитане.

Тес почувства грубо проклятие да се надига в широките гърди на

Андре, когато той притисна гърба ѝ към него. Рязко ръцете му се отделиха от почервенялата ѝ кожа и тя почувства, че той закопчава малките копчета.

– Не се показвай повече на палубата по този начин – нареди той дрезгаво. – Другите мъже няма да откажат такава оферта.

Неговото рязко предупреждение я заля като с ледена вода.

– Оферта? Защо, ти непоносим човек с глава на прасе...

– Мъж, МОЯ МАЛКА. ТВОЯТ мъж. Както и ти си моята жена. Не забравяй това.

С кръв пулсираща бясно от ярост, Тес се обърна с лице към него.

– Не съм твоя. Нито на който и да е друг мъж! Аз...

Изведнъж разкъсан вик се откъсна от устните ѝ. Тя се залюля, след това с трепереща ръка закри лицето си.

Експлозия от светлина. Ивици от огън и заслепяващи цветове. Болка – вълна след вълна – експлодиращи зад очите ѝ и минавайки с грохот през главата ѝ.

– Не! – изстена Тес, стискайки зъби, забивайки пръсти в очите си при жестоката болка. – Мили Боже.

– Какво има, моя малка? – запита Андре дрезгаво, привличайки я към себе си. – Какво става?

– Г-главата ми. Като ножове. О-огън!

Тогавашветлините експлодираха, заслепяващи и нечовешки, повличайки Тес надолу към безмилостната им прегръдка.

Цяла вечност по-късно тя се събуди от лекия шепот на гласове.

В главата ѝ? – чудеше се тя замаяно. Не, те бяха отвън, обикаляйки в кръг около нея.

Но защо говореха така тихо – начинът по който хората говорят в стаята на болен? По някаква причина това я раздразни.

– Говорете по-високо – се опита да каже. – Не мрънкайте така.

Но гърлото ѝ беше странно сухо, единственият звук, който издаде беше накъсано хленчене.

– МОЯ МАЛКА? Твърди пръсти отместиха меката грива от лицето ѝ. Нещо хладно и влажно премина по горещите ѝ вежди. – Можеш ли да ме чуваш?

– Аз, аз те чувам – успя да каже тя. Болката я правеше раздразнителна. – Ранени са очите ми, не ушите ми. Защо, защо всички шепнат?

Пълно мълчание се възцари, прекъснато накрая от мекия смях на

Андре.

Тес премигна, опитвайки се да стане, само, за да почувства тежките ръце на французина да я притискат надолу за кръста и да я държат неподвижна. Тогава осъзна, че легеше свита в скута му, главата ѝ облегната на коляното му.

– Защо, защо съм тук?

– Точно смятах да ти задам същия въпрос, моя малка.

Тес отново се опита да се повдигне, само за да почувства да я притиска някакво напрежение зад очите ѝ. С лек хленч тя се свлече на тези твърди като камък бедра.

– Каж ми какво се случи?

– Като голямо избухване на пламъци. Светлина, цветове навсякъде. И тогава... – гласът ѝ заглъхна. Дори сега беше болезнено да си го спомня.

– Продължавай – настояваше той.

– Тогава нищо – само тъмнина.

И болка, мислеше си Тес. Тъп, пулсиращ пристъп, който разкъсваше самата ѝ душа. Но тя не смяташе да му каже за това. Свивайки ръцете си в юмруци, тя се бореше да отрече болката, която все още трещеше в главата ѝ.

– А сега?

– Точно както преди. Тъмнина – това е всичко. – Сухите устни на Тес трепнаха за момент и успя да се усмихне. – Сега би ли ме завел, моля ти се, да видя този остров, за който се хвалиш от толкова време.

– Ти лъжеш, малката – изръмжа капитанът на „Свобода“. – Аз искам истината, за Бога!

– Всичко е така, както ти го казах. Усещането отмина. Защо отлагаш, когато твоят екипаж сигурно е нетърпелив да слезе на брега?

Грубо мърморене на несъгласие се чу от невидимите фигури наоколо. Грубият глас на Падриж ѝ каза:

– Не толкова нетърпеливи. Има доктор във Ване, Андре. Трябва ли да...

– Нямам нужда от никакъв доктор – обяви Тес рязко. – Какво добро може да направи за мен един шарлатанин?

– Трябва да те прегледат – изръмжа Андре. – Може би...

– Може би той има магическа пръчка? Може би той може да ме поръси с лунен прах и ще възстанови зрението ми? Не, стига с тези фалшиви надежди. Оставете ме да приема нещата такива, каквито са – устната на Тес затрепери и тя я стисна със зъбите си. – Имаш ли намерение

да ме заведеш на този твой остров или ще трябва да намеря лодка и да гребя самата аз до там?

Напрегнато мълчание се възцари около нея. Бедрата на Андре се стегнаха под врата ѝ. Когато той помръдна, твърдата, подута линия на мускула при слабините му докосна рамото ѝ.

Сърцето на Тес подскочи и в отговор почувства как гореща вълна я залива. Тя издаде езика си, за да навлажни изведнъж изсъхналите си устни.

Дълго, ниско казано проклятие се изтръгна от устата на капитана, последвано от поток заповеди към екипажа. Тес почувства, че грубо я повдигат, заключват я две гранитни ръце и я носят по палубата.

Тя беше в гребна лодка преди да се усети, клатушкайки се и плувайки към брега.

– Ти имаш темперамента на луд глиган, знаеш ли това. В името на всички светци, мисля, че трябва да те напляскам – каза Андре мрачно. – Освен ако не намеря по-добри начини да те укротя. Но едно нещо знам със сигурност. Боли те, англичанке – мога да видя това по начина по който се свиваш като се разклати лодката, начинът по който устните ти се обтягат и побеляват. Не можеш да се надяваш да скриеш такива неща от мен и ще е добре да научиш това сега. Ако решиш да пренебрегнеш тази болка няма да споря с теб. Моля те само да ми кажеш когато стане твърде силна, за да се понася. Тогава ще ти дам нещо, което ще я облекчи. И разбира се, ти ЩЕ се видиш с доктора от Ване, когато той пристигне тази вечер – гласът на Андре беше студен и безпрекословен, не оставяйки място за протест. – Престани да спориш с мен и ми позволи да завържа това проклето парче плат върху очите ти. Може би то ще ти помогне да се чувстваш по-комфортно докато извикаме доктора.

Тес кимна мълчаливо, чувствайки сълзите ѝ тихо да се стичат по бузите. Тя беше засрамена от отстъпчивостта си, но беше и твърде уморена, за да се бори, доволна да остави взимането на решения на този твърд, загадъчен непознат. Тя се обърна, избърсвайки бузите си.

– Кажи ми за Падриж – каза тя, нетърпелива да смени темата. – Той женен ли е?

Андре не отговори веднага. Въздъхна, продължително и силно, мърморейки си нещо под нос.

– Много добре, вироглаво създание, той е женен и то от десет години. За жена толкова малка и деликатна, колкото той е огромен. Има и четири сина.

Имаше ли следа от съжаление в гласа на капитана?

– Приличат ли на него? – попита Тес, искайки ѝ се да види лицето му.

– Съвсем, всеки един с румени бузи и проникателни зелени очи. И всеки един по-голям от него.

– Какво мисли жена му за тази работа, която го отдалечава от къщи понякога за седмици?

– Тя го приема, както всички бретонски жени трябва да го правят. Тя много обича съпруга си. Да, те са странна двойка, но никога не е имало по-рядка любов – той се обърна и Тес почувства, че гледа към нея. – Освен, може би, моята, МОЯ МАЛКА – добави той грубо.

Скоро навлязоха в тихите, заслонени води на залива. Тес можеше да чуе как вълните се плискаха нежно, въздухът бе богат със смесения мирис на камелии, мимози и бор. Около тях имаше разхвърляни двеста малки островчета, обсипващи сребристия залив, каза ѝ Андре, и Тес можеше само да се учудва на разликата между това място и сърдитото, ревящо море на север.

Омагьосано място, мислеше си тя, слушайки тихият плясък на вълните. Място за мечти.

Минута по-късно Андре отпусна греблата и корпуса прошумоля върху пясъчния бряг.

– Ела, морска чайко, този ден е твой. Първо искам да ти покажа моя дом. След това искам да те нахраня, защото си много слаба. И тогава – гласът му спадна до дрезгав шепот, – тогава ще видим.

Следващото нещо, което Тес усети беше, че още веднъж я взеха силни ръце.

– О, ето я и Марте.

– Марте? – намръщи се Тес, неуспявайки да прикрие напрежението в гласа си.

– Да, жена, която е много мила на сърцето ми. Аз я обичам от близо две десетилетия.

Тес се вкамени, пръстите ѝ се заровиха в гърдите му.

– И тя ме обича от три десетилетия, от денят в който съм се родил – продължи Андре. – Да, тя е осемдесетгодишна днес, моя малка, и е слугувала на семейството ми през почти всичките тези години. – Устните му се наведоха до ухото ѝ. – Толкова бързо стигааш до заключения, морска чайко? Това, обаче, ми доставя удоволствие. Ако ревнуваш не би могла да бъдеш толкова безразлична, колкото искаш да се покажеш –

прошепна захапвайки ухото ѝ.

– От какво трябва да ревнувам? – отсече Тес. – Аз нямам никакви права над теб, нито ти над мен – добави тя сурово.

– О, но тук ти грешиш, СЪРЦЕ МОЕ. И преди да е преминала нощта аз възнамерявам да направя тези връзки още по-силни – изръмжа Андре мрачно. Тогава гласът му се промени. – О, Марте, ти си дошла направо от твоята градина, както виждам.

– Ти винаги си имал ужасно чувство за време, Андре, още откакто беше момче. Но къде са ти маниерите, момче? Кой си довел в къщи да се срещне с мен? – дъхът на жената се пресече като видя белия бандаж завързан около очите на Тес. Тя цъкна със съчувствие.

Устните на Тес помръднаха при мисълта, че този твърд, мускулист бретонец е наричан момче.

– Довел съм приятелка, Марте. Тя е ранена и ще остане, докато дойде докторът от Ване. Що се отнася до нейното име, можеш да я наричаш – малката, както всички ние я наричаме.

Дори сега нямаше никакви имена, никакви подробности, даде си сметка Тес. При работата на Андре имената, поне истинските, бяха твърде опасни. При тази мисъл тя остро осъзна, че нейният престой тук ще бъде много кратък.

Би трябвало да е така, тъй като самото ѝ присъствие носеше опасност за всички тях.

– Много добре – каза старата жена. – Сега влезте вътре и си почивайте, докато ви подготвя сваятна храна. Аз съм сигурна, че този Льо Фур, който не става за нищо, не ви е давал друго освен сайдер и омлети през последната седмица – добави Марте с подсмърчане.

– Но неговите омлети бяха много добри – Тес не можа да се сдържи да не протестира.

– Аха, ти не си опитала моите, малката. Или дори тези на Андре. Той има сръчни ръце, наистина.

– Но аз съм имал най-добрият учител, Марте – засмя се французинът. – Много точно. По дяволиите, аз все още трепвам като си спомня как ме налягаше с лъжицата когато развалях някой омлет.

– Не псувай пред мен, млади човече – каза рязко старата жена. – Забравил си всичките си добри маниери, това си направил. Скоро ще накараш младата дама да повярва, че съм някаква грубиянка – тя подсмъркна кратко. – Сега отивам да готвя. Стаята ти е готова, завивките са проветрени.

Тес почувства топлина да плъзва по бузите ѝ. Напразно се

бунтуваше на гърдите на Андре.

– Пусни ме долу – прошепна тя. – Какво ще си помисли тя?

– Марте? Тя се радва да види, че съм довел най-накрая жена в къщи. Боя се, че беше започнала да мисли, че има нещо неестествено в моите вкусове. И ти си първата жена, която идва тук, **НАЙ-МИЛА МОЯ**. Вярваш ли ми?

Тес не можеше да се съмнява, не и когато имаше толкова много пламенност в гласа му. Изведнъж почувства, че ѝ е трудно да диша.

– Кажи ми, морска чайко, кажи ми, че ми вярваш. Кажи ми, че си се научила да ми имаш доверие – имаше следа от отчаяние в гласа му.

– Аз, аз ти вярвам, Андре. Що се касае до доверието... – гласът ѝ се пресека. Беше твърде скоро, за да иска това от нея.

– Кой те е наранил по такъв начин? – рязко попита капитанът на „Свобода“. – Кажи ми и аз ще извадя сърцето му.

– То, това беше много отдавна, Андре. Моля ти се, нека не говорим за това. Не и сега, когато има толкова много красота около нас.

Пръстите му се стегнаха около ребрата ѝ. Тес почувства, че очите му разучават лицето ѝ. Проклятие се откъсна от устните му.

– По дяволите, жено, ти си упорито създание. Но ти ще видиш, че и аз също мога да бъда упорит!

Те седяха в малка, стоплена от слънцето градина със жужене на пчели и птичи песни. От кухнята идваше пушек от огъня и остро то тап-тап на телта за разбиване на яйца, докато Марте правеше своите леки като перце омлети. След като те свършиха ги нагостиха с палачинки от елда леко поръсени със захар. Тес откри, че е лакома.

– Заповядай, **СЪРЦЕ МОЕ**.

Тес се намръщи, свеждайки глава.

– Отвори си устата.

Когато направи това за което Андре помоли, почувства, че той слага малко парченце от морска храна на езика ѝ. То се плъзна надолу с лек привкус на лимон.

– Шаран?

– Стриди – гласът му беше тъмен и груб. – Стриди, англичанке.

Тес усети, че бузите ѝ се изчервяват. С биещо силно сърце, тя прокара езика си по изведнъж пресъхналите ѝ устни.

Андре изръмжа.

– Без такива работи повече или ще забравя добрите си намерения.

Сега яж – още веднъж той сложи деликатната стриди от Белон на езика й, след това взе друга за себе си. Дълга въздишка се отрони от устните му. – СВЕТА ДЕВО, хубаво е да си си вкъщи. Да помиришеш цъфнали-те камелии. Да чуеш как жужат пчелите, точно така, както правеха и когато бях малко момче – съжаление се прокрадна в гласа му за момент. – Да, беше твърде отдавна, откакто...

– Откакто какво?

– Твърде отдавна, откакто се случиха много неща, малката. Откакто аз отидох да ловя стриди в Залива. Откакто се изкачих на Треч Пойнт и минах през Гората на Въздишките. Откакто видях тридесет и шестте изправени камъни на Кергонян. Но стига с тези безкрайни въпроси. Тук е Марте с още храна и ние трябва да ядем или тя ще бъде много сърдита.

Тес едва успя да съдържи възклицание на протест при мисълта за още храна. Но ето, тя донесе още богати сладки кексове от елда и масло, сайдер и кремоподобни сирена.

Накрая Марте заяви, че е доволна и се върна към кухнята. С въздишка на облекчение, напълно преяла, Тес се излегна на възглавниците, които Андре беше нахвърлял по земята. Сънлива от слънцето, храната и виното, тя си позволи да замечтае.

Когато чу дълбоката кашлица на Падриж наскоро след това, за малко да подскочи.

Двамата мъже говореха няколко минути на бретонски и тогава ръката на Андре я погали по бузите.

– Аз трябва да отида до кораба, но не за дълго, малката. Стой тук и почивай. Марте ще бъде наблизо, ако имаш нужда от нещо.

Тес се прозина, кимайки и по някакъв начин успя да се усмихне сънливо.

Когато се събуди, пчелите си бяха отишли, а въздухът беше хладен. Тя току-що беше седнала и се опитваше да се срещне с непохватни пръсти, когато Марте излезе от кухнята.

– Добре си поспа, нали? – старата жена започна да прибира съдове-те от земята без да чака отговора на Тес. – Да, има нещо специално около това място. Храна, спане – всичко е по-добро тук. Уханията са по-остри, цветовете по-светли. Андре казва, че това е защото ние сме отгоре на скалите, където слънцето и морският вятър излъскват нещата. Аз казвам, че е заради цветята. Те растат навсякъде тук – камелии, хортензии и рододендрони. Ние имаме дори лимониви и портокалови дървета – тракането престана. – Ти си първата, която той води тук, знаеш ли?

Тес преглътна с пресъхнало гърло.

– Наистина ли? – успя да попита.

– О, имаше една друга. Тя беше от Морле. Андре я водеше на острова, но никога за цялата нощ. Аз винаги съм мислила, че цялата работа беше нейно дело, но няма значение. Тя умря преди шест месеца, бедното създание. Андре беше в морето и войниците дойдоха, да бъдат проклетите черните им души в Ада. Никой не знаеше нищо, докато не беше твърде късно – гласът на старата жена се пречупи и тя изреди няколко бретонски проклетия. – Когато те приключиха с нея – е, тя не беше съвсем наред. Умът ѝ никога не беше вече същия. Тя очакваше бебе и го загуби три месеца по-късно. Когато Андре се върна тя почти не го позна, въпреки, че звукът на гласа му я успокояваше. След бебето не след дълго, умря и тя – Тес чу жената да се обръща гледайки към морето. – Беше погребана в двора на черквата, на завет от вятъра, не много далеч от моя мил Пиер.

Тес чу подсмърчане, след това шумоленето на дрехи.

– Но аз говорих достатъчно, дори за една стара и много глупава жена. По някакъв начин ти караш хората да говорят, малката. Това е начинът по който слушаш, мисля аз, цялата неподвижна и умна. Аз разбирам, защо той те обича.

Сърцето на Тес започна да бие лудо. Хиляди въпроси се появиха на устните ѝ.

– Но защо... – започна тя несигурно.

Следващите думи на Марте я отрязаха.

– О, ето го вече и него.

Тес се стресна, чувствайки се като дете хванато да подслушва. Дочу бързите му стъпки по тревата и долови неговият определен мирис, смес от щипещ морски въздух и цитрусов сапун.

– Приказките на Марте пречеа ли ти да спиш? – попита капитанът. – Ако тя си е припомняла всичките ми детски геройства, аз ще...

– Не, наистина – каза Тес бързо, уплашена, че Марте ще му каже точно какво те си бяха приказвали.

– Стига си ме баламосвал, млади човече. Слушай дамата си, това е моят съвет към теб. Що се отнася до мен аз ще отида до градината си, където мога да мисля за моя беден мъртъв Пиер и как аз скоро ще бъда с него – стъпките ѝ заглъгнаха бавно.

В падналото изведнъж мълчание, Тес можеше да почувства, че Андре е наблизо, изучавайки лицето ѝ.

– Опъни полите си англичанке, и се приготви да получиш това, което ти се полага. Тези са от Падриж – наръч рози падна в скута на Тес,

напарфюмирайки въздуха със замайваща сладост. – Тези са от Льо Фур – мирисът на мимози се понесе. – И тези са от мен.

Камелии – помисли си Тес, обвита в силния им парфюм. Гърлото ѝ се стегна.

– О, Андре – въздъхна тя. – Колко мило.

Топли и гъсти като мед, последните лъчи на слънцето докоснаха раменете ѝ. Някъде в близката горичка птица започна да пее. Седнал до нея Андре запя една стара бретонска песен, след това преведе тъжните, сладки думи строфа по строфа докато се разтопяваше в огнено тържество над спокойните вълни на залива.

Късно, много по-късно, когато тя отново можеше да мисли с яснота, Тес разбра, че целият ден е бил една съблазън. С богата красота на грубият си глас, французинът я беше съблазнил; със смехът си, със силната бретонска храна, с която я беше хранил използвайки собствените си пръсти.

СЪБЛАЗНЯВАНЕ – всяка част от това. И тя беше паднала в този капан напълно, хваната преди да е забелязала, че е преследвана.

Дори пристигането на доктора скоро след това не беше нарушило магията – поне не в началото.

Пръстите, които опипваха бандажа ѝ бяха леки и внимателни. Пълна с очакване, надявайки се, че скорошните болки в главата ѝ сигнализираха завръщането на зрението ѝ, Тес едва понасяше показващото се напрежение.

Докторът сумтеше и цъкаше слушайки внимателно за нейното произшествие. С внимателни пръсти развърза възела на бандажа ѝ.

– Погледнете ме – нареди той.

Тес се опита. Опита с цялата сила на волята си, но срещна само тъмнина.

Пресечен вопъл се изтръгна от устните ѝ. С побеляло като платно лице тя се бореше с разочарованието, което се стовари върху нея като юмрук.

НИЦО. НИЦО ОСВЕН СЛЕПОТА.

Защо се беше осмелила да се надява?

Дишането ѝ беше накъсано докато слушаше доктора да произнася думи на надежда и окуражаване, Андре често прекъсваше, за да зададе въпрос или да изясни съветите на доктора, въпреки, че те бяха доста оскъдни.

През дните на своята слепота Тес беше научила много за гласовете, и усети съжалението в гласа на доктора, въпреки, че той говореше за

необходимостта от оптимизъм.

– ... никога не е много късно...

– ... невъзможно да се каже...

Думите започнаха да ѝ убягват. Голяма черна сянка се надвеси над Тес, разтваряйки широко тъмните си крила, за да я покрие и смаже.

Когато докторът си тръгна, Тес не се помръдна, все още седяща в сенките на вече изстиналата градина. Със стегнато тяло, изпънато като тетива тя погледна към сенките, които я разделяха от Андре.

– Моля – каза с груб глас тя. Както им беше станало навик тя говореше на френски. – Мили Боже, Андре, вие трябва... – гласът ѝ се прекъсна за момент. – Вземете ме в леглото си тази нощ. Вземете ме при светлината и ме накарайте да горя. О, моля ви, накарайте ме да забравя този кошмар!

Тя дори не си даде сметка за грешката си.

Но Андре чу и лицето му помръкна при тази дума. Дори сега тази жена не можеше да се насили да използва ТИ, по-интимната форма на обръщение към него. Малък пропуск, но значещ много.

Особено като се имаше предвид, какво искаше от него.

Сърцето на Тес биеше така бясно, че тя едва чу грубото ръмжене, което се откъсна от гърлото му. В следващия момент здравите му ръце я хванаха за китките и я вдигнаха на краката ѝ.

– Това ли е за което ме молиш, англичанке? – той изръмжа. – Тогава това е моят отговор. – Не! Господ ми е свидетел, не. Това няма никога да го направя!

32.

Тес потрепери с побеляло лице като чу откровената ярост в гласа на французина.

Свършено, всичко е свършено, мислеше си тя, чувствайки че умът ѝ става безсилен, като че ли всичко това, което се случи не беше нищо друго освен сън.

Или кошмар. Изведнъж ѝ се стори, че е точно това, същите кошмари, които винаги беше имала, кошмара, който я беше преследвал след тези дни и нощи, които прекара заключена в тунелите на Фьърли.

Мракът вече я беше обгърнал, когато чу тихото проклетие на Андре.

– Дори сега ти не можеш да го кажеш, нали! ТИ, ТИ! Кажи го! – неговите пръсти, както бяха впити в китките ѝ, започнаха да треперят. – Упорито създание, мислиш си, че си в безопасност, че тези стени могат да те защитят. Но те само те заробват, англичанке. Кажи го!

Тес изхленчи, мислите ѝ бяха объркани, когато се бореше да се откъсне от старите сенки. T-tu Vraiment.

ТИ. ТОВА Е САМАТА ЛУДОСТ.

Треперенето на пръстите му спря. С нисък, първичен вопъл Андре прие Тес отново в своите ръце, докато тъмната ѝ като вино коса се разпиля по гърба ѝ и се спусна към земята.

– Така, най-мила моя. Така бих могъл да те имам. Не в леглото, а в любовта. По дяволите, но аз ще те обичам, англичанке. Докато забравиш къде свършваш ти и започвам аз. Докато затрепериш и мълвиш – моето име. Не неговото – неговите пръсти се разтвориха върху ребрата ѝ, притегляйки я в здравата люлка на бедрата му, където дори сега яростната линия на неговата страст стърчеше откровено. – Да започнем от сега. Кажи думите, моя малка. Кажи ми какво искаш, и как, и от кого.

– Toi, Andre. Aime-moi, – по някаква причина тя можеше да ги изрече сега думите, които той искаше, дори желаше. – Обичай ме сега.

С тези обикновени срички всичко се промени. Огньовете в очите на Андре загоряха по-ярко, подхранвани не от гняв, а от отчаяно и яростно желание. Без да каже нито дума той започна да къса копчетата на гърба ѝ.

Едно. Две. Смътно Тес броеше техните приглушени щраквания, кръвта ѝ бушуваше. Три. Четири.

С ниско, глухо изръмжаване Андре впи пръсти в дрехата и разкъса останалите, след това свлече роклята от раменете на Тес, докато безупречната бяла красота на нейното тяло се разкри пред него.

– Но, М-Марте? – промълви тя.

– Тя си е отишла – приключи Андре. – И ние сме сами, моя красавице. Моя сладка дивачко – големите му ръце обхванаха пълните ѝ гърди и галеха сумрачното им било, сега подпухнали и жадуващи.

– Вземи ме, Андре – Тес чу някой да прошепва, чудейки се на странния, дрезгав звук на този женски глас.

Нейният глас?

– Докосвай ме, цялата. С всичко твоё – с трескави пръсти тя се впи в яката му, заплитайки се в копчетата, които разделяха техните кожи така безмилостно. Накрая, с нисък вопъл, се справи с тях точно така, както той беше постъпил с нейните.

Те паднаха с приглушено тупване върху зеленият килим в краката на Тес. Тя падна секунда по-късно, задъхвайки се от твърдото, горещо тяло на Андре изпънато срещу нейното. Пръстите ѝ се сплетоха в бричовите му, ръцете му късаха облака кадифе от ханша ѝ и го струпаха на измачкана купчина до нея.

Тя беше извън всякакви думи, извън всякакви мисли, движена от яростен, неназовим глад за него. Устните ѝ можеха само да се отворят и затварят, езикът ѝ само да гали, неспокойно и жадно.

Когато неговата уста се впи в нея тя хленчеше и хапеше, борейки се за още, винаги още, горещ език срещу език точно както кадифеният му ствол търсеше нейната мекота.

Когато ръцете му намериха топлият кичур къдрици в слабините ѝ, Андре изръмжа, ниско и тъмно, заравяйки пръсти дълбоко.

Удоволствието избухна в Тес на огромни, тласкащи я вълни. По някакъв начин той знаеше точно къде да докосва леко и къде да прониква яростно. Колко много жени, мислеше си тя смъртно, беше докосвал по този начин? Само огромен опит можеше да го е научил как да я възбужда с такава безпогрешна сигурност, като че ли нейното тяло беше добре позната област.

Изведнъж тя се вдърви, борейки се с него.

– Не, Андре, не по този начин. Аз, аз те искам този път. Аз искам да те чувствам вътре в мен, да се обвия около теб когато дойде удоволствието – тя би могла да получи поне това от него. Да знае, че той е вътре в НЕЯ, мислейки за НЕЯ и за нито една от тези други жени.

– Мили славни Боже – с накъсан вопъл братият французин се

дръпна, за да коленичи между бедрата ѝ. Дори тогава тя не можеше да понесе той да се отдалечи и тя изви гърба си насочвайки се нагоре към него, докато устните ѝ намериха солената линия на врата му.

Цялото тяло на Андре се втвърди, докато се бореше с безмилостно желание да се впие безжалостно вътре в нея.

– Господ ми е свидетел, малката, още малко така и аз няма да съм в състояние да чакам. Ще те взема тук и сега, без никакви предисловия, с всичките фанфари на пристанищна курва.

– Да, СЕГА – изстена Тес, не чувайки нищо от това, което той каза, освен една дума – нуждата му да бъде вътре в нея, потапяйки я в разтопено сребро.

Всичко, което ще ѝ открие огъня, да потуши жестоките мисли за тъмнината, която се простираше пред нея винаги и завинаги, до края на дните ѝ.

– Не – дрезгаво каза той, опитвайки се да не забележи сладките дивни тласъци на ханша ѝ под него, задавените хленчове, които се откъсваха от гърлото ѝ, яростната страст, която изгаряше кожата ѝ където телата им се срещаха. – Не – каза отново и знаеше, че губи.

– Андре – изискваше Тес, хапейки врата му. – Моля! О, сега! – гърбът ѝ бе извит като лък, изправените ѝ пъпки галеха гърдите му като малки, сладки цветни пъпки.

Някъде дълбоко в подсъзнанието си Тес се ненавиждаше за това, че откликва така безрезервно – и ненавиждаше него, тъй като знаеше как да я докосва така майсторски.

Но, като че ли тези мисли принадлежаха на друг човек, тялото не ѝ принадлежеше и тя не можеше повече да го командва.

И тогава французинът ѝ даде това, което двамата искаха. С тъмен вопъл той се изправи над нея и обхвана с две ръце ханша ѝ.

– Не мога да чакам повече, моя малка. Ти. О, Боже, сигурна ли си? – гласът му беше дрезгав от отчаяните му опити да го контролира.

Нейният отговор дойде без думи, в дивото движение на ханша ѝ и неспокойната арка на гърба ѝ.

– Вземи ме тогава, морска чайко – извика той, тласкайки Тес към рая когато неговият горещ, изпълнен с кръв ствол проникна дълбоко вътре в нея. – Помни всеки гладен инч от моето тяло!

Тес го направи.

Диво. Яростно. Със сладко, безумно отдаване. Винаги искайки още – търсеща и извиваща се, впивайки пръсти в напрегнатите му рамене и обвивайки дългите си крака около кръста му, за да го привлече още по-

близо.

Тогава нейният французин я поведе в бурята, точно както беше обещал, потъвайки яростно и отдръпвайки се в дълги дразнения от безкрайна, неповторима фикция, всеки твърд, разклащаш тласък я обвиваше в неизразимо, спиращо сърцето великолепие.

Тя трепереше, озовала се в странно, неспокойно море, следвайки всяка вълна до билото ѝ и след това пропадаща надолу в замайващ басейн от удоволствие. По някакъв начин Тес намери светлина там, точно както Андре беше обещал, танцуващи фосфоресциращи неща, които се издигаха нагоре и обвиваха техните влажни, разгорещени тела.

Смътно тя чу някой да стене. Тя ли е това? – чудеше се Тес. Или той? Тя не можеше да каже – те бяха така близко сега, пора срещу пора, нерв слят с нерв, инч срещу всеки напрегнат, облян от любов инч, заключени в едно цяло, което Тес не можеше да повярва, че е възможно.

Сърцето му бумтеше, също като нейното. Пулсовете им кънтяха, биейки в унисон с техните тела – о, сладко, напълно слети.

Огън, сенки...

Ритъм и контрапункт.

И винаги обгарящо удоволствие, когато Тес се плъзгаше надолу по вълната, за да се приземи в падината, всяко изкачване по-високо от предходното, когато тя беше напътствана задъхана и едва поемайки си дъх към планина от вода, която изникваше от нищото пред нея.

Безумна, празна, жадуваща да бъде изпълнена изцяло. От него. Сега.

– Андре? – пое си въздух тя, изведнъж несигурна, чувствайки див конвулсивен трепет да я разтърсва там където телата им се съединяваха.

– Да, така, моя малка. Кажете... о-ох, моето име.

– Андр... о-о-х-х-xxx.

Изведнъж обикновени неща като имена, страни и думи бяха забравени, когато голяма заслепяваща вълна от удоволствие се разби през Тес, оставяйки я безмълвна, карайки я да извие в дъга гърба си и да зарови палците си в меката зелена трева, и да хленчи.

Здрави ръце я притиснаха по-близо, вкусвайки с наслада дивото треперене, което я разтърсваше, пийки малките, без дъх вопли от устните ѝ.

Тя падаше...

И падаше...

И го намери да я чака.

– Аахххх! Толкова е сладко. Да, отново! Отново, моя дива сладка

любов. Прегръщай ме така завинаги – със заключени устни и лице изпнато от напрежение, французинът започна да се движи отново, подпирайки се на лакти, изпълвайки я с огън и чудеса още веднъж.

Боже мой, но тя е красива, мислеше си капитанът на „Свобода“, смътно през пелена от удоволствие, чувствайки я как се свива и отпуска в нейния екстаз, чувствайки всеки трепет, преминаващ като огън през него с едно изключително сладко мъчение.

И все пак той все още се въздържаше; цялото му същество бе насочено към нейното удоволствие, изпълвайки я яростно докато тя не се изви на дъга и след това падна по гръб отново.

Борейки се със своето собствено освобождаване, той я наблюдаваше, докато оставилите я без дъх възклицания от удоволствие отмряха и тя прокара бавно пръсти нагоре по гърдите му, за да обхване напрегнатите му рамене.

– Андре? – промълви Тес, завладяна от съжаление, че той не беше с нея когато тя пропадеше в слънцето. Не, веднъж, а два пъти.

Единственият му отговор беше варварско, полусподавено ръмжене.

Мили Боже, той може би не я беше харесвал, си помисли Тес отчаяно. Твърде тромава, твърде – всичко! В края на краищата той беше познавал толкова много жени. Какво, ако...

Очите на Тес се разшириха, потъмнели от отчаяние. С побеляло лице тя се опита да се освободи, блъскайки го сяпано в гърдите му. Една самотна сълза се отрони под бандажа ѝ.

– О-остави ме да си отида, по дяволите! Всичко е толкова лесно за теб, нали? Просто друга игра – просто още едно нещо за което ти и Падриж да се шегувате през свободното си време в морето!

Последваха още сълзи, плъзгайки се надолу по бузите ѝ в студена яростна струя.

Накъсан звук, полусмях и полурев, експлодира от устните на Андре.

– Спокойно, и таз добра. СПОКОЙНО? Да се въздържам, когато целият горя от желание по теб? Когато всичко за което мисля е този сладък бляскав триъгълник и как ти обхващаш като в ножница всеки инч от мен?

Тес замръзна, чертите ѝ се сковаха в нелепа изненада.

– Това не е? Ти си? – смеейки се силно, тя обърса влажните си бузи.

– Да, и отново да, мое неразумно морско създание. И сега, когато небесата отгоре са ми свидетел...

Андре не успя да свърши. Не с думи, тъй като изпнатото му тяло

се умори от чакане и прекъсване, възнамерявайки да свърши останалото.

Бедрата му се стегнаха. Коремът му стана плосък.

Овлажен и горещ, той се плъзна до дъно в нейното топло, трептящо кадифе – и едва не умря от блаженството, което тя му донесе когато започна да конвулсира около него отново.

Тес се задъха. Дори тогава въпроси изгаряха устните ѝ.

– Но ти, не си, това е, ти не...

– Първият път може да се забрави, морска чайко. Вторият – ахxxx, беше за горенето. Докато третият – французинът изстена когато умните ѝ пръсти откриха надигналите се мъжки пъпки на гърдите скрити във валмо от къдрава коса. С нисък, съдбовен стон, те се преобърнаха като един; той я сложи върху себе си, обхващайки в шепи дупето ѝ. Около тях нейната коса блещеше, падайки като тъмна завеса от пламък. – Този път е за любов, разбираш ли? Как би могло да не бъде така, мое сърце, когато ти ме изпълваш с хиляди слънца? Никога няма да спра да те искам така. Кожа до кожа – обзети от любов.

Но сега Тес беше тази, която НЕ СЛУШАШЕ; сърцето ѝ бе обвито в пламъци, очите ѝ разширени от учудване, пълните ѝ устни извити в усмивка на болезнена красота.

Очарована от непрекъснатото чувство на неговото навлизане дълбоко в нея, екзалтирана от тъмните вопли на удоволствие, които той издаваше при най-малкото нейно движение.

Отнякъде дойде силният тътен на приборя, резонирайки в ушите ѝ, в кръвта ѝ, в самото ѝ сърце, така див и неукротим като мъжа, който се движеше срещу нея толкова яростно.

Този път, когато вълната започна да се повдига, тя почувства, че Андре се издига с нея, мърморейки любовни бретонски думи срещу врата и гърдите ѝ, когато заедно избухнаха в пълната ярост на бурята.

Тъмнината стана светлина, за момент пустотата прие стабилна форма. Странен, фосфоресциращ лъч проникваше през тях, видим дори за слепите очи на Тес.

И тогава те потрепериха, техните молекули станаха тънки и се смесиха, посети нашироко и заедно над широките простори от облаци и вода, където яростната сила на любовната буря ги захвърли накрая.

Нещо го стресна, дълбоко в ума му. Някои забравени отговорности?

Французинът се обърна, мърморейки.

Полузаспал, бързият му ум премина през стотиците приготовления очакващи неговото внимание. Трябваше да се попълнят запасите на „Свобода“, фюзелажа да се освободи от полепналите морски животинки и от малките морски насекоми, които пробиват дупки; платната на брамстегата да се зашият там, където бурята беше оставила орфани цели парчета.

Нежна ръка докосна гърдите му, пробивайки си път през гъстата козина.

Дъхът на Андре се преряза рязко, огън премина през слабините му. Очите му се отвориха.

Бавно твърдите му черти се отпуснаха в усмивка пълна с първичен мъжки триумф, усмивка стара като мъжката част от човечеството.

Тя беше негова сега, Дева Мария, но с този огън тя го превзе. И колко е хубава, мислеше Андре, занемял от учудване. Всеки ден тя ставаше все по-хубава. Очите му бяха замъглени от страст когато той погледна надолу към кестенявата ѝ коса, разпиляна върху възглавницата като сумрачен пламък. Едната ѝ бледа ръка беше подпъхната под бузата ѝ докато спеше, лекият мирис на лавандула я заобикаляше.

Така хубава, както и през деня, когато я видя за първи път.

И той я желаше сега толкова силно, колкото я беше желал и тогава. Една вена биеше накъсано на слепоочието му, когато възбудата му стигна болезнени размери. Да, сега той не можеше да мисли за нищо по-приятно от това, да зарови пръсти в тази блестяща грива и да целува хубавата ѝ кожа от врата до пръстите на краката, докато тя се събудеше под него, зачервена и хлъзгава от желание.

Но той не го направи, защото знаеше, че тя се нуждаеше най-малко от почивка след изтощението на предишния час. И неговото кавалерско чувство го убиваше.

НАМЕРИ СИ НЕЩО, С КОЕТО ДА СЕ РАЗСЕЕШ, ГЛУПАКО – си каза той рязко, извивайки се от леглото, за да вдигне малко парче борово дърво и тесен нож. Скоро пръстите му летяха над дървото, измайсторявайки малка фигура, като момче той беше придобил това умение и не го беше забравил.

Но докато дялкаше, Андре откри, че трябва да се обърне с лице към въпроси, които преди това винаги беше успявал да избегне.

Въпроси за това, какво смяташе да прави по-нататък с хубавата англичанка. Въпроси за това, какъв вид негодник е той, за да я държи тук. Какво би могъл да ѝ предложи? Само трудности и опасност,

предшествани от няколко кратки часове на удоволствие.

Само лъжи и още лъжи.

Дори сега те бяха заобиколени от опасност, въпреки че тя не можеше да знае това. Тъмната му идея фикс го накара да поеме рискове, за които не трябваше дори и да помисля.

Имаше толкова много неща за които той имаше нужда да я попита, толкова много неща, които тя заслужаваше да научи на свой ред. Но той знаеше, че беше твърде скоро за това. Не и когато доверието й в него беше все още толкова слабо.

Брадатото лице на капитана се оживи от горчива усмивка. Слабо? По дяволите, то не съществуваше! Тя изглежда не се доверяваше на никой и нищо.

Колко ли дълбоко, чудеше се той, бяха свързани все още мислите й с нейния английски виконт?

Изведнъж той настръхна, сподавяйки ругатня.

Поглеждайки надолу видя, че ножът му се беше изплъзнал и кръв се стичаше по дланта му.

НЕПОХВАТНО НЕЩО НАПРАВИ, ПРИЯТЕЛЮ МОЙ, мислеше си французинът, избърсвайки алените следи с другата си ръка.

Кръв и още кръв.

Андре затвори очи, спомняйки си миналото с болезнена яснота. Да, той беше проливал кръв – не веднъж, а много пъти. Изглежда, че тези сърдити призраци го чакат – сега и винаги.

Очите му се отвориха. Може би повече от всеки друг той можеше да разбере нуждата на англичанката да спи на запалена свещ.

Би ли могло тази негова дивашка идея фикс да доведе до ново проливане на кръв?

Изведнъж той замръзна, целият му инстинкт на моряк застана нащрек. Отвън пред вратата се чу слабо скърцане на дърво.

Плъзвайки се от стола, той рязко отвори вратата.

– Извинявам се, че те безпокоя, приятелю – грубият шепот беше на Падриж.

– По дяволите, човече! Без малко щях да ти прережа гърлото! – мръщейки се Андре пусна ножа, който държеше. – Казвали ли са ти някога, че чувството ти за време е отвратително! – с кимване на глава Андре въведе първият помощник-капитан в хола, напълно несъзнаващ впечатляващата си голота.

– Нещо подобно беше и в Морле, когато жандармеристите ни нападнаха най-неочаквано. Мисля, че ти тогава каза нещо подобно. И

разбира се, този ден аз попаднах на теб, дишащ тежко в купа сено с дъщерята на търговеца от Ване.

– ТЯ беше тази, която дишаше тежко, повярвай ми, приятелю мой. Да, аз бях забравил за това. Но какво е това толкова важно нещо, което те е довело тук сега?

Руменото лице на Падриж потъмня.

– Френски войници, цял отряд, проверяващи всеки съд в пристанището. Изглежда са си наумили да конфискуват всяко нещо, което изглежда, че може да плува. Аз не мисля, че ти би искал да загубиш „Свобода“, заради някои от Наполеоновите адмирали.

– Ти си прав, приятелю мой. Дай ми няколко минути и аз ще те последвам.

Мълчаливо брадатият капитан се промъкна в осветената от свещ стая и застана гледайки надолу към спящата жена, чиято протегнатата ръка бе обгърнала мястото, където той лежеше минути преди това. Грима са изкриви лицето ѝ.

– Спи, моя малка – промълви Андре. – Когато се върна, повярвай ми, ще те накарам да се занимаваш и с други неща, освен със спане.

Той намери Марте в кухненския килер, подреждайки последните чисти съдове.

– Наблюдавай я, Марте. Аз няма да се бавя, но ако тя се събуди...

– Аз ще се погрижа за твоята жена – каза кратко старата слугиня. – Върви по-бързо преди Падриж да се е пръснал по шевовите от нетърпение.

В тихите нощни часове, които последваха, старата жена водеше юначна битка със съня, разхождаше се за кратко и след това сядаше, за да закръпи някои от скъсаните ризи на Андре. Когато клепачите ѝ натежаваха твърде много, тя ставаше да се разходи отново.

По някакъв начин тя виждаше набръчканото, усмихнато лице на мъртвия си съпруг да плува пред уморените ѝ очи. Преди Марте да го осъзнае тя беше заспала.

– Ти все още нямаш писмо от нея?

Лорд Ленъкс потъна в едно кресло, в предния салон на Ейнджъл. Разочарование разкривяваше красивите му черти.

Мълчаливо Хобхауз поклати глава, продължавайки да нарежда сребърни подноси, прибори за маса и безупречно чисти ленени покривки за чай. Графът въздъхна високо, поклащайки глава.

– Става въпрос за това, че тя беше обещала да присъства на нашия малък празник, който започва след два дни. Една компания ще дойде от Лондон и аз исках да я представя, разбирате ли – гласът му заглъхна.

– Тя не възнамеряваше да прави дълго пътуване, ваша светлост. Това знам. Извън това не бих се осмелил да гадая.

„Той е достатъчно хубав, безупречно красив – мислеше си икономът на Ейнджъл. – Ползващ се с уважение, с титла. И все пак мис Тес продължава да отлага да даде на лорд Ленъкс отговора, който той чака.“

Не би могла все още да тъгува за това копеле Рейвънхърст, нали? Този човек беше едно парвеню! Историите за неговите похождения, както на суша, така и по море – бяха достигнали дори до Рай. В Лондон, както Хобхауз беше чул, „Дяволът от Трафалгар“ все още фигурираше в голям брой от многото пикантни слухове.

Въпреки, че никой не смееше да му каже това име в лицето, разбира се.

– Ако чуете нещо, ще ми кажете, нали? – попита лорд Ленъкс, прекъсвайки замислеността на иконома.

– Разбира се, ваша светлост.

– А, Симон, ето ви и вас – лейди Патриция стоеше на вратата, оглеждайки стаята с малките си очи. За момент разочарование и сприхавост затъмниха смарагдовите им дълбочини. След това с рязко дръпване на тафтените си поли, тя влезе вътре и седна. – Ще ти бъда благодарна, ако ме изпратиш до в къщи, Симон, заради сигурността. Такива слухове се носят.

Русите вежди на лорд Ленъкс се повдигнаха въпросително.

– Слухове? Какви слухове, драга моя?

Лейди Патриция повдигна рамене и притисна бледите си ръце към облечените в коприна гърди.

– Боя се, че са възможно най-лошите. Изглежда, че Лисицата се е уморил от контрабандата и е започнал да напада беззащитни жени при блатото.

Раменете на Хобхауз замръзнаха. Какви празни приказки дрънкаше тази жена, по дяволите?

– Това е още един от слуховете на Хермион Тредуел, предполагам! – Лорд Ленъкс стана на крака и започна да обикаля малката стая с разсеян вид.

– Нищо подобно – възрази сестра му остро. – Аз го чух от самият викарий. И ние така приятно си говорехме – измърка тя.

„Да така и прасетата могат да летят“ – си помисли Хобхауз,

пресягайки се да ѝ предложи сладкиш.

Лейди Патриция отказа с небрежно махане на ръка.

– Да, изглежда, че млада жена от неговата енория е била нападната миналата седмица като се е връщала от визита при болната си майка в Епълдор. Тъй като е била местно момиче, добре запознато с тези места, тя не е мислела за безопасността си и е решила да пресече напърно през блатото. Много лошо решение, тъй като висока фигура с качулка и маскирана цялата в черно изскочила от тъмнината и връхлетяла върху нея. – Гласът ѝ деликатно потрепери. – Той я изнасилвил най-жестоко, каза викарият, и след това грубиянинът хвърлил нещо върху нараненото ѝ тяло. Преди да се отдалечи, той ѝ казал – „Вземи го и ме запомни“ – спомня си девойката. Когато я намерили няколко часа по-късно, говорейки несвързано, черна роза лежала до нея. Самият знак на Лисицата! – добави лейди Патриция триумфиращо.

Лорд Ленъкс се намръщи, спирайки да се разхожда.

– Викарият ти каза това?

– Няма и преди пет минути.

Мълчаливо Хобхауз се поклони и се оттегли от стаята с объркани мисли.

Не би могло да бъде! Джак никога не би направил такова нещо, си каза Хобхауз. Никой не беше намерил и следа от него, откакто напусна Феърли.

Лицето на иконома беше потъмняло от тревога, като излизаше от хола. Той беше така погълнат от тези изненадващи новини, че не чу веселия вик от предните стъпала.

– Защо си така умислен, Хобхауз? Не ми казвай, че си вложил парите си в облигации и си ги загубил всичките?

Намръщвайки се, Хобхауз погледна нагоре, секунда по-късно чертите на лицето му замръзнаха в комично слисане. Не! Това не може да бъде!

– Разбира се, няма нужда да се втурваш да ме целуваш, но аз се надявах на по-топло посрещане от това – строен, с кестенява коса, млад джентълмен стоеше, пляскайки чифт ръкавици от фина кожа в бедрата си, полагайки големи усилия всичко да изглежда като заучена небрежност. Той беше облечен по последната мода, като се почне от лъснатите му обувки от Хесиан и тесни бричове, та до жълтата бродирана жилетка и зеления жакет с тънка талия.

Хобхауз почувства, че кръвта му замръзва.

– Господарю, господарю Ашли – едва каза той. – Какво, какво

правите тук?

– Правя? Дойдох, за да видя контесата, разбира се! – Името беше една стара детска шега между двамата млади Лейтън, наложило се поради способността на Тес да се обвива в ледено презрение, когато обстоятелствата го налагаха.

Кое то често се случваше, при този вид детство, което те бяха пригнудени да понесат.

Леко хихикане се чу зад гърба на Хобхауз.

– Да, господин Лейтън, какво правите тук? И къде, моля ви, кажете е вашата очарователна сестра?

– Сестра? Кое ви кара да мислите – ооооххх!

По някакъв начин Хобхауз прекоси коридора преди Ашли да се усети и кракът му се заби в обувката на младия денди.

– Лейди Патриция чака завръщането на мис Тес от визитата при вас с голямо нетърпение – каза Хобхауз безразлично, обръщайки се леко, така че жената да не може да види предупреждаващият поглед, който той отправи към изненадания брат на Тес.

– Посещавайки ме? – натиска върху обувката на младия Лейтън се увеличи. – Ах, да, така е – на гости. Разбира се.

– Тогава къде е тя сега? – изсъска лейди Патриция.

– Кой?

– Вашата сестра! – гласът на русата красавица беше станал пронизителен.

– Моята сестра? О, вие имате предвид Тес. Значи, това е – по дяволите, ако зная! Както е с мен, на следващата минута я няма. Вие знаете какви са жените – добави той несръчно, повдигайки рамене.

– Не, боя се, че не зная – каза лейди Патриция. – А и аз не виждам как бихте могли ДА Я ЗАГУБИТЕ така лесно.

Израснал при баща, чиито прищевки бяха винаги непредсказуеми и много често жестоки, Ашли беше усвоил нещо от уменията да импровизира. Сега отново си спомни тези уроци, за жалост малко позабравени.

– А, не бих казал загубване. Просто недоглеждане – внимателно каза младия мъж. – Да, да пукна ако не излязох и не я оставих във Феърли. Знаех, че съм забравил нещо – добави той със светла, закачлива усмивка.

Чувайки разговорите, лорд Ленъкс излезе в коридора, за да се присъедини към сестра си.

– О, много се радвам да те видя отново, Лейтън. Но сестра ви не е ли с вас?

Ашли се опита, не съвсем успешно, да пропъди хладината от очите си, когато погледна към безупречния лорд.

– Оставих я във Феърли – каза той открито, уморен от тези разпити.

– Тогава аз ще я почакам – обяви лейди Патриция.

Хобхауз и Ашли си размениха бързи погледи.

– Хм, не мисля, че това е добра идея.

Три чифта очи се втренчиха в Ашли, питайки го защо.

– Ами, ъ... – за момент неговата изобретателност го изостави. По дяволите, той беше гладен и прашен, всичко го болеше от дългите часове пътуване в претъпканата карета. Не е честно човек да бъде обект на такава инквизиция пред прага на собствения си дом – изобщо не беше честно!

В този момент той можеше да мисли само за това, как да си събуе новите ботуши, които го убиваха на палците. Но очите на Хобхауз го гледаха умолително и Лейтън сподави ругатня.

– Ъ, защото е сърдита, ето защо.

– Сърдита? – вмъкна нетърпеливо лейди Патриция. – За какво говорите? – ГЛУПАКО, тя не каза думата, но все едно, че я беше казала като се имаше предвид презрението в гласа ѝ.

Стройните рамене на Ашли незабавно замръзнаха в твърди, предизвикателни линии.

– Сърдита като стършел, за Бога. Не би искала да вижда никой. Не и за часове напред. Може би дори седмици. Ужасно лош характер има моята сестра. Да, по-добре ще е за вас да си отидете оттук, лейди Пи, ако знаете какво е добро за вас – с малка усмивка Ашли демонстрира милите си маниери, използвайки детското име, което сестрата на лорд Ленъкс винаги беше мразила.

– Моето име е лейди Патриция и ще ви бъда благодарна, ако го запомните – отрязва блондинката с опасно зачервени бузи. – И аз не вярвам изобщо на вашата история!

– Моля те, мила – прекъсна я лорд Ленъкс, хващайки я с твърди пръсти за ръката. – Аз съм сигурен, че мис Лейтън ще се свърже с нас при първа възможност. Позволи ми да те изпратя до къщи сега, тъй като младия Лейтън трябва да се освежи след пътуването си.

– Но какво ще правим с Пиер? Той все още не е свършил разговора си с Едуар, за рецептата за pates garnis, за нашия празник в петък. Аз наистина трябва да я имам – добави тя рязко.

– Не тревожи хубавата си глава заради Пиер, драга моя. Той може сам да се прибере в Ленъкс Хауз, предполагам – отпращайки последно,

учтиво кимване към Хобхауз и Ашли, графът започна да извежда сестра си навън, хванал я с една ръка за лакътя.

– Какво искаш да кажеш, Симон? – изсъска тя, звукът се чу напълно ясно, когато те се придвижваха към вратата.

– Достатъчно, Патриция – гласът на Ленъкс беше станал изведнъж рязък.

Много интересно, помисли си Хобхауз, чудейки се дали не беше сбъркал като сложи девойката в групата на неприятелите. Притваряйки очи той си отбеляза наум да не забрави да провери за този, с лице на копой, главен готвач на Ленъкс, преди да е измъкнал всичките най-добри рецепти на Едуар.

– Сега може би ще ми кажеш за какво беше всичко ТОВА, Хобхауз. И не ме заблуждавай относно тази бъркотия за...

Хобхауз хвана ръката на Ашли в здрава хватка.

– Не тук – каза предупреждаващо, изпращайки новодошлия към неговите стаи. – Боя се, че нещо се е случило – обясни меко. – Нещо, за което е по-добре да ти кажа веднага.

Погълнати от тихия си разговор, нито един от мъжете не забеляза, че не са сами. Зад тях стройна фигура отстъпи назад към сенките на килера. Там дукесата на Кренфорд остана, внимавайки да не вдига никаква шум, докато проследяваше с поглед двете оттеглящи се фигури, с пронизателни и много замислени очи.

33.

Едно клонче удряше по капака на прозореца, когато Тес се събуди. Тя седна, опитвайки се да разбере къде беше, и какво бе това сухо, неспокойно блъскане.

Дърво, помисли си тя, клонче блъскаше по прозореца. Само дърво. Но къде?

За момент, страх полази по гърба ѝ. Тогава тя си спомни кой я беше довел тук, и защо.

С дълбока въздишка се излегна на леглото, и се протегна бавно като мързелива, доволна котка.

Прекрасен, толкова прекрасен. Всичко в него. Ръцете му, устата му, твърдото му тяло.

Топлина я обля само при мисълта за нещата, които ѝ беше направил.

Но къде беше Андре сега? Мръщейки се, тя седна отново, търсейки кадифената си дреха, която намери да лежи там, където той я беше захвърлил. Разсеяно си даде сметка, че няма да може да си закопчае копчетата, тъй като ги беше откъснал всичките.

Тупането по прозореца стана по-силно. Треперейки, Тес си проправяше път по дървения под, търсейки прозореца. Пръстите ѝ срещнаха студен метал и тя отвори вратата, веднага хладен бриз погали бузите ѝ.

По някаква причина, не се страхуваше повече. Като по магия, силата на Андре и мощното му присъствие изпълваха стаята, обвивайки Тес в топлина.

Не, тя не се страхуваше. За пръв път от години, беше започнала да се доверява.

Все още сънena, стоеше пред отворените френски прозорци, лицето ѝ обърнато към игривия нощен бриз. Кестенявата ѝ коса се виеше около раменете, докато неподвижна слушаше сладката песен на славеите.

Тес имаше право да му се доверява. По някакъв начин го знаеше без да си задава въпроси.

През вратите навлизаше аромата на рози и цъфнал през нощта жасмин. От тъмнината нещо зовеше Тес, съблазнявайки я да излезе да се наслади на нощните красоти.

При новопридобитото ѝ доверие тя не се поколеба.

Само за няколко минути, – си обеща тя – само докато открие

източника на този вълшебен аромат.

Тя намери храста с рози само по мириса и зарови глава дълбоко в него, за да поеме, колкото се може повече от неговата сладост. Току-що се беше протегнала, за да откъсне клонче натежало от цветовете, когато чу наблизно чакъла да проскърца.

Тес замръзна.

Някои се приближаваше. Двама мъже, даде си сметка тя. В пълната тишина на нощта думите им се чуваха отлично.

– Почти свършихме тук, благодаря на Бога. Господи, но този мизантропичен град ме кара да искам да се откажа! Дори утре да си тръгнем, няма да е достатъчно скоро за мен!

Техният акцент беше този, който привлече вниманието на Тес. Любопитно, но те говореха бързия парижки френски, а не бавния, с гърлените звуци местен бретонски.

– Дори жените са крави, обвити от главата до петите в черно, така че не можеш да видиш и инч кожа.

– Все тази е, и да видиш, Марсел. Те имат дебели глезени и дебели задници! Няма никакъв смисъл да ги гледаш. Човек може да оре дебел задник, така както и хубавия! Все едно и също е в тъмното, нали?

Силен, жесток смях огласи нощта. Тес потрепери, чувствайки тяхната злоба, техния неспокоен глад за насилие.

За известно време се възцари мълчание. Острият мирис на пура се разнесе във въздуха.

– Грозни кучки или не, ние напускаме когато Орела каже, а не преди това.

– Е, той е студенокръвно копеле, това е вярно. Но се справя. Ще му го призная. Срещу никакво заплащане не бих вършил неговата работа. Не, аз не планирам да се клатя на края на английска примка.

Другият мъж изпръхтя в съгласие.

– Поне следващия товар ще пристигне скоро. Орелът се разпореждаше неуморно последната седмица в лагера и това значи, че ще излизаме скоро. Трябва вече да сме докарали десет хиляди лири в английски гвинеи. Господи, но какво бих могъл да правя с такова богатство!

– Още се надяваш да си купиш публичен дом и да се установиш за постоянно, а? Не и аз. Аз съм преситен от потни жени!

Другият мъж измърмори ругатня.

– Какво значение има? Ние никога няма да видим дори една единствена проклета английска гвинея! Сандък след сандък и нито една за нас, които вършим действително работата!

Тес не се помръдна, чувствайки как кръвта ѝ се оттегля от лицето. Ръцете ѝ започнаха да треперят. Спрете! Искаше да извика. Недейте повече! Не искам да чувам нищо от това!

Но мъжете не си тръгнаха и тя беше като в капан, принудена да слуша, знаейки, че някаква ужасна развръзка ще дойде.

– Басирам се, че това копеле Лисицата не е харесал някои от номерата на Орела! Той е много твърд, доколкото съм чул. И дяволски добър в това, което прави, също!

– Което ще ни помогне – отговори невидимият компаньон.

Горчиви вълни от отрицание заляха Тес. Тя преглътна, задавяйки се. Не, не може да бъде...

Трябваше да се махне. Не можеше да понесе да чуе нито дума повече.

С диви очи се обърна и започна да си проправя път назад покрай живия плет. Беше много внимателна – или поне мислеше, че беше. Но не достатъчно внимателна, както излезе. Кракът ѝ закачи паднало клонче и сухото дърво изпука. В кристалната тишина на нощта тихият звук експлодира като пистолетен изстрел.

Ругатня на изненада изригна от другата страна на живия плет.

– Там има някой, за Бога! Хвани го. Ако Орелът разбере...

Тес се препъваше напред, молейки се да се движи в посока към къщата. Зад нея се чуваше пукота на гъсталака и съскането на сподавени ругатни.

Мили Боже, къде беше сега Андре? – чудеше се тя уплашено.

Кракът ѝ се подхлъзна и тя падна на колене, но някак си успя да се изправи. Още три стъпала и почувства ръба на покритата с камъни тераса. ПОЧТИ СТИГНАХ.

– Не толкова бързо, ей ти!

Тес се задъха, когато твърди пръсти я обърнаха обратно.

– Господи, тази кучка е хубава. И полуоблечена, а, Марсел? Любовника си ли чакаш, малко зайче? Е, понеже той е закъснял, аз просто ще трябва да заема мястото му.

Мъжът изсумтя хващайки ръцете ѝ.

– Няма нужда да се бориш. Аз имам оръжие толкова твърдо, колкото и на всеки мъж. Ще ти покажа добра езда, по-добра отколкото на твоя тронав бретонски селянин.

Смътно Тес почувства, че пръстите ѝ попадат на гола кожа. Стенейки и хлипайки, тя забиваше ноктите си отново и отново, знаейки че не смее да проговори от страх, че двамата ще разберат, че е англичанка.

– Дяволска кучко! Ще те науча да...

Отворената длан на мъжа изтреща срещу лицето на Тес, изпращайки експлодиращи светлини зад очите ѝ. Светът се завъртя диво и тя почувства, че коленете ѝ се подгъват.

Жадни пръсти се вкопчиха в дрехите ѝ, смъквайки плата от раменете ѝ.

Залята от вълни на замаяност, тя се опитваше да се бори, само, за да почувства, че ръцете ѝ са безпомощни.

Задъханото учудване на мъжа изглежда, че идваше от огромно разстояние.

– Ей, погледни това, приятелю. Тази е настина красавица, за Бога – яростни пръсти смъкнаха кадифето до кръста. – Погледни тази кожа – като мляко. И тези!

Безжалостно мъжът сграбчи гърдите ѝ, щипейки зърната ѝ жестоко. Дрехата ѝ до половината скъсана, парчета от нея падаха до глезените ѝ.

Мили Боже, тя трябваше да си събере ума. Ако не беше си тръгнала, скоро те щяха да си тръгнат.

Борейки се да стабилизира накъсаното си дишане, Тес се насили да си почине под тези жестоки ръце, налагайки си да слуша и да чака удобния момент. С ридание, тя прехапа устните си, забивайки дълбоко зъби, за да потисне отвращението, което тези гладни пръсти предизвикваха у нея.

– Виждаш какъв е заек, нали? Исусе, аз съм толкова твърд, че ще избухна – пръстите се втвърдиха, поваляйки я на колене, търсеци между краката ѝ.

Смътно Тес чу другия мъж да псува, протягайки се за нея. Момент по-късно нейния похитител падна на гърба си.

– Аз ще я взема пръв, по дяволите! Ти винаги получаваш всичко преди мен. Но не и този път!

Тес чу тупване, след това острия звук на борба. Осъзна, че е свободна!

Сляпо се изправи на краката си и започна да тича, докато зад нея сърдитите викове продължаваха.

Тя стигна терасата и влезе вътре, затваряйки френската врата зад себе си.

– Тя избяга, глупако!

С бяло като платно лице Тес прокара пръстите си по дървената рамка на вратата, търсейки резето. Накрая го намери и постави студения метал на мястото му.

– Тя е заключила вратата, кучката!

С ужасен трясък стъклото се разби, падайки като дъжд около краката на Тес. Мили Боже, какво можеше да направи сега?

– По дяволите, аз си порязах ръката. Кучка! Всичко ще стане потрудно за теб сега – каза единият нападател.

Тежки стъпки минаха през рамката на вратата и изскърцаха върху стъклата.

Изстинала от ужас, Тес отстъпваше назад към вратата на кухнята.

И налетя с глава в твърдо като скала тяло. Тяло на мъж!

Сърцето ѝ биеше лудо, сподавайки риданията, които заплашваха да я задавят.

– Шшт, малката.

С вопъл Тес падна в силните ръце, които се протегнаха да я прегърнат.

– О, Господи, Андре...

Но капитанът на „Свобода“ я избута зад себе си.

– Влез вътре, жено.

Тес потрепери, чувайки остротата в гласа му, едва потиснатото насилие. Почти глас на непознат.

Гласът на човек, който би могъл да убива и да убива лесно. Щастливо дори.

Зад нея стъпките върху счупеното стъкло изведнъж спряха.

– Какво мислиш, че правиш, бретонско прасе? Кучката е наша. Може би след като свършим с нея, ще ти оставим нещо и за теб. Махни се от пътя ни.

В тясната врата Тес се обърна и чу бързо тупване и след него тихо клокочене. След това настъпи мълчание.

– А ти? Искаш да получиш същото като приятеля си ли? – Андре изръмжа тихо.

– Върви по дяволите! – изрева в отговор невидимия човек, вече оттегляйки се през счупената врата в градината. – По дяволите, всички вие миризливи бретонци! Ти ще си платиш за това, само почакай и ще видиш!

Препъвайки се и псувайки, мъжът мъкнеше полупридналия си приятел зад себе си и премина през живия плет, така както и беше дошъл.

Напрягайки се да чуе, Тес чакаше, вкаменила се, дъхът ѝ излизаше на малки тласъци.

– Още кръв – промълви Андре. – Никога ли няма да свърши?

Тес го чу да се обръща, краката му мачкаха стъклата, докато се

движеше към нея.

– Порязала ли се, моя малка? – гласът му беше дрезгав, движенията му несигурни, когато хвана ръката ѝ и търсеше раната.

Диво потрепване мина през Тес.

– Благодаря на Бога, че дойде.

– Какво, в името на небето, правеше навън, жено? Ти отиде да ги търсиш ли? – изведнъж гласът му беше различен, студен и твърд като нож. – Нима новостта на моето тяло така бързо отшумя?

Тес замръзна, недоверие стягаше лицето ѝ. ЗА КАКВО ГОВОРЕШЕ ТОЙ?

Мазолести пръсти сграбчиха китката ѝ, болезнено силно.

– Отговори ми – нареди Андре.

Гняв премина през нея.

– Пусни ме – изсъска тя. – Ти нямаш никакво право.

– Обратното, англичанке. Аз имам всички права. Да те вкарам в леглото си, да те пречупя. Да правя всичко, което поискам с теб. Аз пролях кръв заради теб, ти видя, и това те прави моя – изръмжа той. – Да те имам, когато и където поискам. – Пръстите му се стегнаха, привличайки я към гърдите му. – Започвайки веднага тук.

– Престани! – разплака се Тес, извивайки се напразно в железните му пръсти. – Аз трябваше да се досетя, че ти си като всички други!

– Имало ли е толкова много? – гласът му беше нисък, определено опасен.

– Твърде много – каза Тес, чувствайки, че сълзите се стичат надолу по бледите ѝ бузи. – Ох, аз мислех, че ТИ си различен.

С изръмжаване Андре я притегли към тялото си, обхващайки ханша ѝ, за да я настани в седлото на бедрата си.

– Аз съм просто мъж, малката. Мъж, гладен за теб, по дяволите! Нямам намерение да те загубя – не и когато току-що те намерих! – Устата му слезе надолу към устните ѝ, захапвайки ги грубо. Удавяше протестите ѝ преди да се родят, не обръщайки внимание на болката, която ѝ причиняваше.

Той я целуваше и целуваше, със студена, пресметната ярост, докато Тес се олюля поради липса на въздух и малки пламъци избухнаха зад слепите ѝ очи.

Изведнъж, без да каже нито дума, Андре я освободи, отстранявайки я рязко.

– Върви си – изръмжа той.

С пребледняло лице тя се обърна, опитвайки се да тича,

заповядвайки на краката си да се движат – откривайки, че не може.

– Върви си, англичанке! Ще стане само по-лошо, обещавам ти. Много по-лошо. Малко време – това беше всичко, което исках. Но...

Той не се доизказа.

Тес стоеше неподвижна, парализирана от болката в гласа му.

През счупеният прозорец луната хвърляше блестящи лъчи от светлина, превръщайки кожата ѝ в сребро. На Андре тя изглеждаше като същество от друг свят, призрачно хубава, русалка застанала несигурно между света на хората и на морето.

Тес чу вика му след един удар на сърцето си и след това тропота на краката му.

– Извини ме, малката – каза дрезгаво, обхващайки със силните си пръсти нейните бузи. Движейки се бавно зад нея той обърна лицето ѝ, за да срещне взора ѝ, почти уплашен да се обърне към нея директно. – Това беше ярост и страх и... – дъхът му премина през хладната ѝ кожа, устните му ги последваха секунда по-късно. – Няма значение какво е било, ако само можеш да забравиш. Да, аз трябва някак да те накарам да забравиш.

Твърди бедра докоснаха леко нежното ѝ задниче. С тъмен вопъл Андре я придърпа към себе си, извивайки на дъга гърба ѝ, докато главата ѝ падна на раменете му. Целувайки лицето ѝ той търсеше дивия ѝ пулс.

– Сложи ме в тъмната коприна на твоята ножница, морска чайко. Заведи ме там, където бушуват яростни бури. С теб те винаги ще бъдат бури и сенки, и след това сладка забрава.

Смътно Тес почувства, че тялото ѝ става течно и слабо, с пресечен хленч се обърна, търсейки неговата топлина и твърдост.

Но някакъв остатък от трезвост я накара да се отдръпне.

Мили Боже, никаква гордост ли не ѝ е останала, никакъв разум, когато се отнасяше до този мъж? Дори проклетият виконт Рейвънхърст никога не я е карал да се чувства така безумна, така отчаяна.

Ръцете ѝ се стегнаха отблъсквайки ръцете му.

– Не – извика тя яростно.

– Така скоро – промълви той, като че ли не беше казала нищо. – Аз можех да те загубя. Това не бих могъл да понеса, моя малка! – Ръцете му преминаха жадно по нея, като че ли, за да се увери, че тя е добре. – Направиха ли ти нещо? Нараниха ли те по някакъв начин.

Тес изстена, главата я се килна назад, когато ръцете му започнаха своята упойваща магия върху голата ѝ кожа. Тя можеше да се бори с

него, тя знаеше. Но всичко това, което той ѝ правеше беше толкова ново, толкова бавно и хубаво. Само този път тя няма да се бори. Следващият път – да, следващият път.

Здравите му пръсти я завъртяха за кръста и я обърнаха с лице към него.

– Кажи ми? – сега в гласа му имаше страх и отчаяние.

– Не, те... ти... точно навреме – успя да отговори Тес. Тя хленчеше, гърлото ѝ бе сухо, кръвта ѝ течаща, гъста и гореща в нейните вени.

Тя вече страстно очакваше неговото докосване.

Смътно Тес дочу тъмния му вопъл на облекчение. С изръмжаване той ритна настрани едно парче стъкло, след това коленичи на пода и я привлече до себе си, държейки я заключена срещу него, гърди до гърди, бедро до бедро.

Очите на Тес се разшириха, като почувства, че той я притегля надолу върху твърдите му бедра с лице към него. Горещ и болезнено уголемен, неговият член се отгъркваше в дупето ѝ.

Нисък вопъл се откъсна от устните на Тес, и след това друг, когато той изви гърба ѝ в ръцете си така, че езикът му да докосва леко сумрачните зърна на гърдите ѝ.

– Полети заради мен, морска чайко – изговаряше дрезгаво той. – Нека да видя твоето удоволствие. Тогава може би ще повярвам, че това е повече от още един празен сън.

Тя го чу да промърморва нещо тихо и тогава устните му се затвориха, смучейки я яростно.

Тес хленчеше, извивайки се при неговото докосване, възпламенена от яростно желание. Смътно почувства, че пръстите му се движат, минавайки през дивите къдри, където техните тела се срещнаха и обтегнаха.

Когато разтвори краката ѝ, я намери влажна и гореща, вече топяща се за него.

– Боже в небесата – задъхваше се Андре. Пръстите му дразнеха кадифената пъпка на нейното желание и навлязоха дълбоко, за да опитат нейната сладост.

– Сега, Андре – промълви Тес задъхано. – Моля те.

Измърморвайки проклятие, той се бореше с копчетата на бричовите си.

Само секунда още и пречештите одежди бяха скъсани, но на Тес това се струваше дълга и жестока вечност. Смътно дочу рязкото шумолене на дрехи, последвано от дрезгавото дишане на Андре.

След това само удоволствие, сладко болезнено удоволствие, когато

той се бореше да се освободи, за да я намери и да я изпълни, прониквайки до края навътре в нея.

Обхващайки с две ръце нейното нежно, закръглено дупе, той ѝ показваше как да се движи срещу него, отговаряйки на всеки копринен натиск, докато я оставеше без дъх, и докато Тес мислеше, че ще умре от увеличаващото се удоволствие.

Стенейки, тя се притискаше по-силно до него, настоявайки той да увеличи скоростта си, но той не искаше, определено решен да продължи тези бавни, сладки плъзгания на изключителни фрикции.

Ноктите ѝ се извиха, забивайки се в мускулите на раменете му.

– Андре!

– Този път е завинаги – промърмори той. – Е, моя малка, аз мога да продължа още и още, тъй като, да те изпълвам така е неземно.

Подивяла от желание, Тес се нагаждаше към него с необуздано отдаване. Някакъв древен женски инстинкт я караше да се стяга, когато той се дърпаше назад и тези копринени контракции най-накрая пробиха железния му контрол.

– Недей, Света Дево, играй честно, малката!

– По дяволите, о-о-xxxx, честността. Аз те искам, Андре. Сега! – тя отново се стегна, пронизвана от огън, когато го почувства да стене и трепери срещу нея.

– Тогава вземи ме, моя малка. Вземи ме сега и знай, че е завинаги.

Силни и яки ръцете му се разтвориха, за да я закотвят, дръпвайки я надолу да срещне неговите гласъци, цялата предпазливост и внимание отишли по дяволите. С първично майсторство, с тъмна ярост, с всичко, което беше той и някога щеше да бъде, той я любеше, мърморейки груби, неразбираеми бретонски думи, докато я изпълваше с болезнена красота.

С отхвърлена назад глава, Тес слушаше и ѝ се струваше, че лети, знаейки, че беше вътре в нея и че той чувстваше същата тъмна магия, както и тя. Този път, когато нейните копринени трептения започнаха, нейният любовник го вкарваше рязко, обливайки я със слънчева светлина, точно както беше обещал.

Трепереща, Тес се вкопчи в твърдите му рамене, давейки се във вълни от удоволствие. Смътно го чу да стене, когато се повдигаше да я срещне отново и отново, пронизвайки я с красота.

Задъхана, тя се стегна дълбоко навътре, искайки да го държи здраво, докато неговия екстаз дойдеше.

Движението докара Андре извън предела.

– Да, ааххххх! Моя сладка любов, дръж ме!

С дрезгав вопъл той се стегна и се изви рязко в дъга, повдигайки се, за да я посрещне, изливайки всичкото си горещо мъжко семе дълбоко в нея.

И Тес го държеше безкрайно, присъединявайки се към него в дивото, стремително удоволствие, закотвяйки го докато разтърсванията спряха, докато неговите пръсти се отпуснаха и нейните колене се огънаха. Тогава заедно паднаха просвайки се долу на хладния дървен под.

Дори изразходван, Андре не я остави, само я притегли към себе си, докато плуваха безмълвно върху златните потоци на пълното задоволяване. През дългата нощ те се откриваха един друг отново и отново, смейки се като луди деца, докосвани и докосващи, обхванати от това рядко, яростно великолепие, което бяха открили.

Когато огладняваха, той правеше чудесни омлети и я хранеше с пръстите си.

Когато ожадняваха, тя пълнеше дълбок кристален бокал и му даваше да пие.

Само веднъж Андре я остави, след като я сложи в неговото голямо легло. Когато се върна постави малка, мраморна русалка в ръцете ѝ. Внимателно Тес прокара пръсти върху полираните извивки, знаейки, че ще пази като съкровище този подарък завинаги.

– За теб, мое диво морско същество. За всичката радост, която ми донесе. И това също – той постави малък, твърд предмет в ръката ѝ. Марте намери това в джоба на твоята пелерина.

С вик Тес затвори пръсти върху своята забравена игла за коса. Другата беше загубила по време на мъчението си в градската къща на Рейвнхърст. Тя беше от костенуркова черупка и беше между малкото притежания на майка ѝ, които бяха спасени от алчността на баща ѝ. Въпреки, че беше малка и незабележима, тя беше от неоченима важност за Тес.

– О, Андре, тя беше на майка ми. Толкова съм доволна, че не се е загубила – пръстите ѝ се затвориха за момент, след това се отвориха с кафявата игла за коса на дланта ѝ. – Моля те, вземи я – каза Тес, гласът ѝ изведнъж стана настоятелен.

– Била е на майка ти, малката? Тогава тя трябва да остане твоя. Само ми обещавай, че ще ми позволяваш да я свалям от косата ти отвреме навреме – гласът му стана по-плътен. – Заедно с всичко друго, което

реша да махна.

При тази дрезгава молба сърцето на Тес подскочи и страстта започна да я залива отново.

– Но аз, аз нямам нищо за теб, Андре – промълви тя.

– Не е така, малката – гласът му беше тъмен и гладък като ром. С изненадваща бързина неговата мъжественост се доказва отново.

– Андре!

– Ъмммммм?

– Отново? Но, толкова скоро?

– Оплакваш ли се, англичанке? Да, движи се... точно така. Това е.

С нисък вопъл той я натисна надолу върху себе си, докато тя го обхвана напълно. Доста време по-късно той се стегна, след това те се превъртяха заедно и легнаха един до друг, с преплетени бедра, докато откриха изключителните ритми на любовта още веднъж.

– Нямала нищо да ми даде? – мърмореше той.

– Но...

– Още ли се оплакваш, сърце мое? – попита Андре дрезгово, докато с всяко движение я обвиваше в ново великолепие.

– Да се оплаквам? А? – дори когато говореше, Тес чувстваше тъмните слънца да горят отвътре отново.

Навън, луната се изкачи нагоре и звездите постепенно избледняваха. Нежен вятър галеше цветовете на камелията. Самотна птица започна да пее.

Така премина нощта, осветена от тяхната топлина и смях, която преливаше и изпълваше малката обвита с рози къщичка на края на скалите.

– Аз дори не знам как изглеждаш – по някое време близо до зората, Тес се протегна и сънено прокара ръка по твърдите линии по лицето на Андре, по гъстата му брада. – Ти рус ли си или тъмен? Със зелени очи или сини?

– Познай – промълви той, протягайки се, за да направлява нейните тънки, търсеци пръсти към устата си.

Открита в последниците на страстта, Тес прокара пръсти по цялата им извивка и подръпна краищата на мустаците му.

– Златокос, мисля. С очи като нощта и лице, което кара жените да потрепват и да правят обещания, които не би трябвало да правят – игрите пръсти на Тес слязоха надолу, следвайки линията на врата му

надолу по къдравото руно на гърдите му и след това галейки с кръгови движения неговите малки, плоски зърна на гърдите.

Андре простена, огън прониза слабните му.

Устните на Тес се извиха в тъмна, тайнствена усмивка, когато почувства той да се подува и втвърдява.

– Голям мъж – тя дишаше дрезгаво. – О, много голям, мисля аз – продължи тя.

– И ти ме правиш по-голям с всяка секунда, вещице – изръмжа Андре. – До болка! За това, ти ще платиш скъпо, англичанке, тъй като не съм рицар със сладниково лице, с кавалерство в ума си. Тази нощ моя кораб е излязъл за плячка и оръдията ми са напълно заредени. Моето черно знаме предупреждава всички, които го видят, да бъдат внимателни – гласът му стана тъмен от горчивина. – Не съм това, което си представяш. Пръстите ми са груби, моя малка, белезите по тялото ми дълбоки. Ще те отблъснат ли те, когато зрението ти се върне?

– Ако! – поправи го Тес, галейки твърдите черти на лицето му. – И все още отговора е не. Аз винаги ще те обичам, Андре – видян или невидян.

– Докажи го – пое си въздух той, вече гладен за нея отново.

Тя така и направи. Не веднъж, а два пъти. До тяхното пълно, задъхано задоволяване.

34.

– Англичанке!

Тес се намръщи, с глава на възглавницата, търсейки сънищата си. Ах, но какви сънища – по-сладки отколкото тя си беше представляла.

– Трябва да се събудиш, моя малка – студени пръсти разтърсиха раменете ѝ.

Тес промърмори протест, опитвайки се да ги отпъди.

– С-спя. ИСКАМ ДА СПЯ.

– Не сега. Ти трябва да се събудиш! – настоятелността на този нисък глас най-после проникна през дрямката на Тес и тя седна рязко.

– Тъъ...

– Шшт! – беше Марте. – Ела навън – с треперещи пръсти старата жена наметна дебела вълнена роба около раменете на Тес. – Но трябва да побързаш!

Тес отхвърли назад дебелия облак на косата си и вкара ръцете си в драскащите я вълнени ръкави. Мръщейки се, се плъзна от леглото, чувайки Андре да мърмори и да се обръща зад нея.

Пръстите на старата жена я побутваха безмилостно, водейки я в кухнята. Под босите ѝ крака каменния под беше леден и шока от това съприкосновение изчисти остатъците от съня на Тес. Докато Марте я сложи да седне на един стол, тя вече се беше разсънила съвсем.

За момент се възцари напрегнато мълчание.

Тес наведе главата си, напрягайки се да чува.

– Марте?

– Тя излезе, малката.

– Падриж? Какво правиш тук? – вече студен страх започна да се промъква дълбоко в сърцето на Тес.

– Дойдох за тебе, трябва да тръгваме незабавно. Тук вече не си в безопасност. Войниците са открили ранения си другар и са на път за насам. Льо Фур успя да се измъкне от дока преди няколко часа, и сега ме чака на далечната страна на острова. Но ние трябва да вървим веднага.

Всяка дума беше смъртоносна стрела, пронизваща сърцето ѝ.

– А, Андре?

– Той никога няма да те пусне да тръгнеш, малката – гласът на Падриж беше остър. – Той ще ме убие като научи – наблизо се чу шумолене на дрехи. – А, ето те и теб, Марте. Помогни ѝ да се облече. Аз ще чакам

навън. Но побързай!

Като в транс Тес почувства, че става, грубите пръсти на Марте сваляха робата и я заместиха със здрава рокля от вълна.

– Вятърът ще бъде хладен, затова по-добре носи тази. Тя е една от моите – не е достатъчно добра за нежна кожа като твоята, но ще е по-безопасно по този начин. В случай, че биха претърсили вагона...

С приглушен, задавен стон Тес прехапа устните си, за да не заплаче, Марте закопча реда копчета и започна да я бута навън от вратата.

– Моята, моята русалка! – извика Тес.

– Добре, но побързай! – каза Падриж грубо, продължавайки да наблюдава пред вратата.

Беше там, където я беше оставила, на малката масичка до леглото на Андре. Тя я пусна в джоба на роклята си и се поколеба, заслушана в дълбокия, равен звук на неговото дишане.

Значи това щеше да бъде тяхното сбогуване. Никакви промълвени клетви. Никакви опити да бъдат спрени нейните сълзи.

Само тихо, мълчаливо сбогом, последвано от безкрайна, потискаща тъга.

ВЪРВИ ГЛУПАЧКЕ. КАКВО ОЩЕ ИМА ДА БЪДЕ КАЗАНО? ТИ ГО ИМАШЕ ЗА ИЗВЕСТНО ВРЕМЕ И ПРЕЗ ТОВА ВРЕМЕ, ТИ ПРИТЕЖАВАШЕ СЪРЦЕТО МУ НАПЪЛНО. БЪДИ ДОВОЛНА ОТ ТОВА. ТАКЪВ МЪЖ КАТО ТОЗИ НЕ БИ МОГЪЛ ДЪЛГО ДА СЕ ЗАДЪРЖИ. ТОЙ ТРЯБВА ВИНАГИ ДА СЕ СКИТА, СЛЕДВАЙКИ СЛЪНЦЕТО, СТРЕМЯЩ СЕ КЪМ СЛЕДВАЩИЯ ХОРИЗОНТ, КЪДЕТО НЕГОВОТО НЕОБУЗДАНО СЪРЦЕ ГО ВОДИ.

И ВИНАГИ ЩЕ ПРИСЪСТВА СТРАХЪТ – ЗА ОПАСНОСТИТЕ, КОИТО ТИ МУ НОСИШ, ЗА ТЪМНИТЕ ТАЙНИ НА НЕГОВАТА ТЪРГОВИЯ, ТАЙНИ, КОИТО ТОЙ ТРЯБВА ВИНАГИ ДА КРИЕ ОТ ТЕБ.

НЕ. ТИ ЗНАЕШЕ, ЧЕ НЕ БИ МОГЛО ДА ПРОДЪЛЖАВА ДЪЛГО ТАКА. ВАШИТЕ СВЕТОВЕ СА ТВЪРДЕ РАЗЛИЧНИ. САМО КАТО ГО НАПУСНЕШ ПО ТОЗИ НАЧИН, ТИ МОЖЕШ ДА ГО РАЗСЪРДИШ И ДА ГО НАКАРАШ ДА ТЕ ЗАБРАВИ. В ПРОТИВЕН СЛУЧАЙ НЕГОВАТА СТРАСТ ЩЕ МУ ДОНЕСЕ СМЪРТОНОСНА ОПАСНОСТ.

– Ти трябва да вървиш, англичанке – гласът на Марте се повиши, станал пронизителен от страх. – Ако останеш, ще донесеш опасност за всички нас!

– СБОГОМ, МОЯ ДИВА ЛЮБОВ! – с побеляло лице и мълчалива,

Тес му изпрати последното си сбогом от дъното на потъналото си в скръб сърце.

МОЖЕ БИ НЯКОЙ ДЕН, КОГАТО ТАЗИ ГОРЧИВА ВОЙНА СВЪРШИ И ЛАМАНШ Е СПОКОЕН И СРЕБЪРЕН КАТО ОГЛЕДАЛО, АЗ ЩЕ ВЗЕМА ЛОДКА И ЩЕ ДОЙДА ДА ПОТЪРСЯ ТОЗИ ИЗОЛИРАН ЪГЪЛ ОТ РАЯ. И ТЕБЕ, АНДРЕ ЛЬО БРИКС, ПРИБИРАЙКИ СЕ В КЪЩИ КАТО МОРСКАТА ЧАЙКА, КАКТО ТИ МЕ КРЪСТИ.

В сънят си брататия французин стенеше тихо, прокарвайки пръсти по студената завивка.

– Trop tot – промълви той, потънал в неспокойни сънища.

ТВЪРДЕ СКОРО.

Не твърде скоро, си помисли Тес, вече давеща се в морето от самота, която се простираше пред нея до края на дните ѝ.

ТВЪРДЕ КЪСНО. МОЖЕ БИ ВИНАГИ Е БИЛО ТВЪРДЕ КЪСНО.

Баща ѝ се беше погрижил за това. Това беше единствения му принос към нея. И ако той не беше успял да разруши едно малко късче от надежда, един арогантен английски офицер най-накрая беше успял.

И сега Тес беше останала беззащитна пред нейната болка, тъй като французина, въпреки че го направи с добри намерения, разруши завинаги стените, които пазеха сърцето ѝ толкова дълго.

– Мисли си за мен понякога, Андре льо Брикс – промълви Тес, избърсвайки първите горещи сълзи от бузите си.

След това се обърна и тръгна след Марте.

Каруцата беше малка и миришеше лошо, пътуването през разбитите пътища нетърпимо. Но „Свобода“ чакаше, точно както Падриж беше обещал, скрита в тясна пещера, в която никой, освен луд човек като Льо Фур не би се осмелил да влезе.

Дори с внимателното планиране на Падриж всичко беше на косъм. Тълпа от френски войници вече чукаха на вратата на къщата по времето когато те преваляха първия хълм.

– Не се тревожи за него – каза кратко Падриж. – Марте ще го скрие добре. Има пещера под скалите, за която никой не знае, освен нас тримата. Той ще бъде в безопасност там, докато, докато те забравят.

ЗАБРАВА. ПЪРВИЯТ ПЪТ Е ЗА ЗАБРАВЯНЕ, МОЯ МАЛКА.

О, Андре, аз не мога да го направя. Аз не съм силна повече, не както бях.

Спомените я задавяха, непоносимо мъчение.

СЛЕДВАЩИЯТ ПЪТ Е ЗА ГОРЕНЕ.

О, да, тя гореше. Той гореше ли също?

И ТОЗИ ПЪТ Е ЗА ЛЮБОВ... ГОСПОДИ, КОЛКО ЩЕ СЕ НАСЛАЖДАВАМ НА ТОВА ДА ТЕ ЛЮБЯ.

Свърши. Всичко свърши.

Падриж отдръпна намастеното платно покрито със зеленчуци и помогна на Тес да слезе от каруцата. Наблизо тя чу рева на прибоия и скърцането на дърво.

Преди да се усети, беше на палубата на „Свобода“, слушайки, тихите заповеди на Падриж и плющенето на платната, когато ги развиваха.

Боси крака тропаха по палубата, високо горе Тес чу вятъра да свири през въжетата.

И всеки звук беше тъжен, тежък от болката на сбогуването.

Времето минаваше като в мъгла. Пътуването беше бързо и безпрепятствено. Всяка вълна, която пресичаха и всеки повей на вятъра донасяше на Тес нова болка, защото тя знаеше, че те я отнасят надалеч от нейния спящ капитан.

Тя се молеше за светкавици и дъжд, да разкъсат платната и да препречат пътя ѝ. Но тази нощ морето ѝ се подиграваше, водещо спокойно и гладко към Англия.

Не беше само времето единственото нещо, което ѝ се подиграваше по време на това агонизиращо пътуване. Някъде към средата на Ламанш тя почувства, че стомахът ѝ се обръща и главата ѝ кънти, тя, която никога не беше почувствала дори моментна морска болест в живота си.

Тогаваша една експлозия отекна в главата ѝ – буря от безпощадни цветове и диви удари.

Тя се стегна, белите ѝ пръсти се вкопчиха в студените перила на „Свобода“, докато нощта избухна в цветове.

Изведнъж Тес видя далечна стена от сребърни скали под кръглото, немигащо око на луната. С дрезгаво ридание, тя се обърна, търкайки пулсиращите си очи, невярваща.

Тъмнина, да, но изведнъж, това беше тъмнината на нощта, оцветена от хиляди сенки. Светло сиво. Тъмно сиво. Лъскав черен кехлибар.

– О, Андре – промълви тя съсипана. – Колко много щях да се радвам да споделя това с теб. Да се обърна и да видя всяка черта на лицето ти за първи път.

Вятърът развя косата ѝ в див воал около бледото ѝ лице. Нескрити, сълзите започнаха да текат надолу по бузите ѝ.

– Толкова близко – толкова близко да мога да те видя.

Тогавя тя се намръщи, изтривайки сълзите си с нетърпеливи пръсти.

Отново същото – лека белота на север, някъде близо до Уинчелси. Патрулен катер.

– Падриж!

Но бретонеца вече беше видял. Той изкрещя една заповед към Льо Фур, след това закричи към парапета, където стоеше Тес.

Той беше голям и червенобузест, със светла коса, точно както Андре ѝ беше казал.

– Боя се, че няма да имаме много време за сбогуване, малката. Аз ще те оставя близо да залива Феърли и ще изпратя двама мъже с теб. Повече не мога да отделя, боя се, не и когато този проклет английски катер скоро ще бъде по петите ми. Но Льо Фур ще дойде и ще се погрижи да бъдеш в безопасност – очите му се стесниха. – Какво има?

Сълзи се стичаха надолу по лицето на Тес. Тя беше загубила тази нощ нейния капитан и си беше възвърнала зрението. Тя мислеше, не, тя беше сигурна, че би предпочела да си беше запазила мъжа и да беше загубила зрението си.

– Нищо, Падриж. Просто, просто му дай това. Ще го направиш, нали? – с треперещи пръсти тя махна иглата за коса и я сложи в ръката на първия помощник-капитан. – Кажу му...

Да му каже какво? Какво имаше да се казва, когато тя трябваше да си отиде, а той да остане? Когато имаше войни и страни да ги разделят?

– Просто, просто му кажи, че аз няма никога да забравя.

– Отишла си? Отишла къде? – с потъмняло от ярост лице, брадатият капитан на „Свобода“ гледаше невярващо в Марте.

– Беше твърде опасно, ти трябва да знаеш това. Падриж дойде, докато ти спеше. Той каза, че те ще бъдат в Англия до сутринта, ако имат попътен вятър.

– Падриж направи това? – гласът му беше пресипнал от шока.

– Това беше единственият начин, Андре. Ти никога нямаше да я оставиш да си тръгне.

Старата жена казваше само истината, може би това нараняваше най-много от всичко. Неговата идея фикс беше довела тази англичанка

тук, застрашавайки всички тях.

По някакъв начин тази констатация само направи Андре още по-сърдит.

С намръщено лице капитанът тръгна към вратата.

– Къде отиваш? – попита Марте.

– Да намеря лодка. КАКВАТО И ДА Е ЛОДКА!

Добре направено, мислеше си мъжът, с лице скрито в сенките. Много добре направено. Нито твърде много кръв, нито твърде малко.

Непроницаемите му очи се свиха, докато той изучаваше неподвижното тяло на жената и единствената черна роза положена върху окървавените гърди.

– Какво ще правим с Тес Лейтън – попита студен глас. – Какво ще правим, ако тя реши да навре любопитните си очи?

– Тогава тя също ще бъде елиминирана. За нищо не биваше да се позволява да се набърква в неговия план, нито дори хубавата мис Лейтън.

– А лейди Патриция?

Той стисна устни. Лейди Патриция трябва да бъде накарана да види светлината. Тя беше полезна, разбира се, но никоя жена не беше незаемима за него, както тя щеше скоро да научи.

Изведнъж студеният му очи се изостриха. Пръстенът! Защо не го беше забелязал преди? Сподавайки ругатния мъжът в сенките гледаше надолу в бузата на умрялата жена.

Това беше само малка грешка, но той не беше човек, който правеше грешки. Действително неговата предпазливост беше единственото нещо, което го беше държало жив толкова дълго.

Зад тънката врата се чува пияни гласове.

– О, да, тя е тук, Дигби. Само пази панталоните си закопчани!

По дяволите! Няма никакво време да поправи грешката си сега!

С лице посиняло от гняв, високата фигура облечена отгоре до долу в черно свали мустакатата си лисича маска и се придвижи безшумно към отворения прозорец.

Те бяха само малки черни точки срещу променящата се игра на сиво и тъмночерно, където разпененото море удряше гордите английски скали. Льо Фур тръгна пръв, движейки се с лекота, която говореше, че тези места са му познати. По всяко друго време Тес би му задала хиляди

въпроси, но тази нощ тя не каза нищо, концентрирала се върху това да може да се задържи на тясната пътечка, която се изкачваше от брега. Зад нея вървеше нисък, силен моряк, чийто глас познаваше от кораба. Скоро беше благодарна на неговото присъствие, защото когато се подхлъзнеше, той беше до нея, предлагайки ѝ силната си ръка, за да ѝ помогне.

Вятърът вилнееше из косата ѝ, най-накрая премина през ръба на скалите и стоеше върху зелените ливади на Феърли. С всяка минута, която минаваше, зрението ѝ се изостряше. Въпреки, че все още се чувстваше болката, Тес не обръщаше внимание. Сърцето ѝ беше твърде пусто и студено, занемяло от мъка по нейната раздяла с Андре.

Обръщайки се назад, тя погледна към морето, точно навреме, за да види как „Свобода“ оставя преследвания го английски катер далеч зад себе си и потегля на юг, с опънати платна, към къщи.

Виждането на Тес се замъгли и този път беше от горещите сълзи, които падаха мълчаливо надолу по бузите ѝ. Неподвижна, тя спря отчаяните си очи на тази летяща точка отправяща се към хоризонта.

Отнасяйки цялата ѝ надежда и щастие с нея.

Зад гърба ѝ Льо Фур се изкашля несигурно.

– Ние, ние тук сме твърде добра мишена, малката. Не се знае кой може да наблюдава.

Върната към действителността, Тес изтри очите си и сподави риданието в гърлото си.

Льо Фур се обърна оглеждайки внимателно склона.

– Ще те върнем, но е по-добре да не се бавим. Слънцето ще изгрее скоро и ние трябва да срещнем една лодка.

– Как...

Льо Фур се усмихна слабо.

– По-добре е да не питаш, малката. Но бъди спокойна, ние ще се върнем обратно в Морбихан преди три прилива и отлива.

– Ще бъдете ли в безопасност?

Погледът на Льо Фур беше замислен.

– Не се тревожи за нас. Ние сме правили това и преди.

Той няма да ѝ отговори, разбра Тес. Никакви подробности. Никакви имена, дати или места. Всичко това беше твърде опасно. Тя най-добре би трябвало да го знае.

Предпазливостта на Льо Фур само засили жестокото чувство на отдалеченост, което Тес чувстваше към Андре, още един пример за това колко далече един от друг бяха техните светове. Тя си даде сметка

колко напразно беше да се надява, че някога биха могли да прехвърлят мост над пропастта, която ги разделяше.

Тес потрепери. Секунда по-късно пръстите ѝ срещнаха полираните линии на русалката на Андре. Бавно я извади от джоба на роклята на Марте, където я беше сложила, за да съхрани по време на пътуването.

Красиво и нежно, създанието стоеше замръзнало в полулетеж, зави-наги застинало в момент на неспокойна нерешителност – живеейки в един свят и мечтаещо за друг.

Болезнено красива. Неизказано тъжна.

Зад нея Льо Фур се обърна и промърмори нещо на бретонски на другаря си, който веднага изчезна в нощта.

Със силно биещо сърце, Тес се обърна, срещайки сенките.

– Тихо – прошепна Льо Фур без да се движи.

Докато двамата стояха и проучваха склона на север, висока фигура, облечена в черно, се отдели от скалите надясно от тях, част от самата тъмнина.

– Това не е нощ удобна за теб да ходиш далече, момиче.

С радостен вик Тес се обърна и се отправи към мъжа с черната перлина, който чакаше с протегнати ръце.

– Каж ми какво правеше на скалите, девойко! – гърмеше из стаята големия мъж с посребрена коса, обхванал раменете на Тес със силните си пръсти, като я сложи да седне на един стол. – Само че този път искам само истината от самото начало. Няма да търпя повече твоето мамене!

Една единствена свещ светеше в почти празния салон на Феърли. Завесите висяха на парцали и рояци от пращинки танцуваха по голия дървен под. Някъде навън в нощта един бухал бухаше, звукът беше нисък и пронизващо тъжен.

С нисък, спокоен тон Тес каза на контрабандиста това, което той искаше да знае. За всичко, от нощта, когато мъжете на Хоукинс я бяха наобиколили на брега до момента, когато той я беше намерил на скалите с хората на Андре до нея.

Тя не гледаше в него, докато говореше, страхувайки се, че може да прочете укор в очите му. Вместо това фиксира погледа си върху избелялата дамаска на канапето облегло на насрещната стена.

Тя откри, че да разказва беше облекчение. Но имаше едно нещо, което Тес не каза на Джак, и то беше как е намерила любовта, само за да я загуби отново. Не, раните по нейното сърце ще си останат нейна тайна.

Тя внимаваше да му казва само тези, които бяха наранили очите ѝ.

С намръщено лице Лисицата се разхождаше напред-назад, пред нея, слушайки внимателно, прекъсвайки я няколко пъти, за да задава въпроси.

Когато свърши, установи че ѝ беше олекнало малко. Бавно погледна нагоре към Джак.

Точици светлина горяха в очите му. Той руга дълго и ниско.

– Твърде малко беше за теб да се промъкнеш и да се присъединиш към моите хора. Не, ти трябваше да направиш нещо по-лудо. Ти трябваше да направиш твоите собствени курсове, присвоявайки моята роля, в името на всички светци – той рязко спря да се разхожда. Обърна се с лице към нея, с един сърдит въпрос в очите. – Защо, по дяволите?

Тес се вцепени пред този тъжен поглед. Тя преглътна веднъж с блуждаещи очи.

– В началото беше само шега, Джак – каза тя меко, намирайки че е почти невъзможно да си спомни, че първия път тя отиде като един от мъжете на Джак. – Предполагам, че беше заради предизвикателството. А когато склонностите на баща ми към хазарта и лошите жени обезкръвиха Феърли, беше заради парите. Тогава ми дойде идеята да заема твое място. Вече знаех достатъчно за бизнеса, тъй като бях наблюдавала и слушала внимателно.

Джак мигаше при резките ѝ думи, но не я поправяше. Как би могъл, когато тя казваше чистата истина?

– Аз се нуждаех от парите за Феърли, не виждаш ли?

– Ти малоумна ли си, тогава? Не си струва труда да поемаш такива луди рискове, дори и Феърли! Аз щях да ти дам парите. Всичко, което трябваше да направиш беше да ми кажеш.

– Каква е разликата тогава, дали ти ще спечелиш парите или аз? Аз не съм лицемерка, Джак. Никога не съм мислила, че и ти си такъв.

Мъжът с посребрени коси сподави една ругатня.

– Това не е същото, по дяволите, не виждаш ли? Ти си жена, млада и невинна. Ти имаш целия си живот пред теб, момиче. Някой ден ще се ожениш и ще имаш деца. Защо ще рискуваш всичко това за неколкостотин лири?

Тес потисна ридание.

– Женитба? – повтори тя, с горчив глас на ръба на истерията. Имаше само един мъж за когото тя би могла да се омъжи и сега тя никога не би могла да го има. – Не, не е за мен женитбата и дюзина мяукащи деца, Джак – каза тя откровено. – Никъде в Англия не можеш да намериш

мъж, който би могъл да ме задържи.

„Това, поне е истина“ – помисли си Тес. Единствения мъж, който можеше да я успокои, единствения мъж, когото тя обичаше беше далече, спящ в чудесно защитено пристанище, изпъстрено със стотици целувани от слънцето островчета.

Когато тя повдигна глава, Джак я изучаваше с присвити очи.

– Ако само... – пое си въздух той, прекъсвайки сам себе си с преглътната ругатня.

– Ако само какво?

Той рязко поклати глава, сребърната му коса светлееща на светлината на свещта, разпръскваше стари мечти.

– Нищо, момиче. Нищо важно.

– Значи ти искаш да запазиш своите тайни, а аз не! – Тес стисна устни. – Така ли ще бъде, Джак? След всичките тези години? – тя не можеше да скрие обидата в гласа си.

– По дяволите, момиче, това не е честно и ти добре го знаеш!

Тес повдигна рамене.

– Боя се, че не го зная – очите й блестяха. – Няма да те лъжа. Джак. Дори и заради теб аз няма да се откажа от контрабандата – тя не можеше, не и сега. Смъртоносният ѝ маскарад беше единственото нещо, което можеше да откъсне ума и от дългите, горчиви години на самота пред нея.

– О, ти ще го направиш! Ако отново чуя, че си сложила маска и плащ в мое отсъствие, аз ще натупам задника ти така добре, че няма да можеш да седнеш цяла година!

Сивозелен пламък избухна дълбоко в очите на Тес, бузите ѝ се зачервиха от упорита съпротива.

Но Джак не го забеляза, започвайки да се разхожда отново.

– Да, аз имам толкова много проклети неща за които да се грижа, освен да се тревожа и за теб, момиче. Не и когато един луд броди из блатото и напада всяка жена, която има нещастieto да пресече пътя му. И оставя моята визитна картичка зад себе си, по дяволите! За Бога, аз ще насека копелето, когато го намеря.

Тес рязко си пое въздух.

– За какво говориш?

– Значи ти наистина не знаеш? Нещата не бяха много спокойни по време на твоето отсъствие – промърмори той мрачно. – Аз самият трудно повярвах, когато чух за първи път. Да, аз го отдадох на Хоукинс и на старите му бели – мръщейки се, той прокара голямата си ръка през

косата си. – Лисицата сега е символ на терор. Вече три жени умряха от неговата жестокост, до всяка беше оставена една единствена черна роза. Мили Боже, колко още, докато хвана този разбойник?

– Но ти никога не би могъл...

– Разбира се, че не бих могъл. Но някой се осмелява и използва моята маскировка, за да го направи. Тази отрепка е много внимателна. Той дава възможност да бъде видян, но никога много близко – само дотолкова, че да има свидетели на престъплението му. Дори този глупак Рансли се осмели да ме проверява с обиди днес. Той каза, че моята откровеност го кара да ми се възхищава повече от всякога – ниска псувня експлодира от устните на Джак. – Да ме унижава? За убийство, за грубото насилие над една жена? – рязко каза той. – Господ ми е свидетел, никога не съм мислил, че ще се стигне до това. Но това прави Хоукинс да изглежда като глупак, понеже се хвалеше наляво и надясно, че ме убил на брега – изведнъж чертите му се изкривиха в шок. – Не ми казвай, че това си била ти, момиче?

Тес просто повдигна рамене.

– Така и беше. Той почти успя да изпълни закана си тази нощ.

С възклицание на изненада, Джак отиде до стола ѝ и я повдигна рязко.

– Ти луда ли си, Тес Лейтън? – викаше той, разтърсвайки я силно. – За Бога, аз ще...

– Недей, Джак – Тес затвори очите си обзета от спомените за всички това, което последва този обречен от съдбата курс. Спомни си огъня и яростта на французина, който беше спасил живота ѝ, измъквайки я от бурните води на Ламанш.

Изведнъж сълзи потекоха по бузите ѝ.

– О, момиче, недей така. Аз съм жесток непохватен човек, това е така със сигурност. Тихо сега, не плачи – той коленичи до нея, големите му пръсти я притеглиха към гърдите му.

Треперейки, Тес се отдаде на емоционалната буря, която се готвеше откакто Марте я събуди преди много часове.

– Какво ти направи той? – изръмжа Джак, след като нейните ридания отслабнаха малко.

Тес се вкамени.

– Кой?

– Това копеле, Рейвънхърст, разбира се. Аз знам какво се случи през нощта, когато лейди Патриция дойде да чука на вратата му, мъркайки като котка пред чиния с мляко, умирайки от удоволствие да го

вкуси. Да, повече от един човек са те видели на следващата сутрин да си тръгваш от къщата на „Мърмейд Стрийт“.

Тес премига пред откровената ярост на лицето на Джак.

– То не беше... – Тес преглътна. – Той не е...

– Не ми казвай, че нямам чифт здрави очи на главата си, Тес Лейтън. Нито сега, нито преди пет години – той ѝ отправи рязък, изпитателен поглед. – Да, ако този мъж е докоснал дори косъм от главата ти, аз ще...

Тес се отдръпна леко назад, избърсвайки сълзите си. Рейвънхърст беше докоснал много повече от косъм на главата ѝ, помисли си Тес горчиво, и тя имаше смътна идея за това какво Джак ще направи, ако има и най-слаба представа за това.

Лъжи. Преструвки. Измама върху измама. Изведнъж се почувства уморена от всичко това, смъртно уморена.

– Рейвънхърст не значи нищо за мен, Джак.

– Ленъкс, тогава? Никога не съм го харесвал заради проклетата му изтънченост – твърде хладен и внимателен. Само ми кажи, какво ти е направил и аз ще...

Тес въздъхна леко.

– Нищо, Джак. Кълна ти се – тя прокара уморените си пръсти през очите си.

– Тогава кой...

– Няма значение. Той, него го няма. Аз няма да го видя отново, не, за дълго, дълго време. Може би... – гласът ѝ се пречупи. – Може би завинаги. Така, че те моля да спреш тези разпити. От всичко, което каза разбрах, че ти имаш много по-важни неща, и по-добре да се занимаваш с тях, отколкото със състоянието на моето неуправляемо сърце.

Тес не би му казала повече от това. Андре трябваше да си остане нейна тайна, спомените за него да се заключат в сърцето ѝ, грижливо, така че студеното неодобрение на другите да не може да удави слабия му пламък.

И там тя би скрила тъмния си страх – че откритият французин беше в съюз със самия шпионин Рейвънхърст.

Изтривайки последната си сълза, Тес подсмъркна и се изправи.

– Кажи ми, вместо това, с какво мога да ти помогна?

Съчувственият поглед на Джак си отиде, заменен от яростно раздрънение. Сребърните му вежди се повдигнаха в дъга.

– Не, девойко! Абсолютно нищо. И искам да си далече от Феърли, когато поставя капаните си, чуваш ли? – заповяда той с твърди и

предизвикващи очи. Убиецът би могъл да бъде всеки от цяла банда мъже, всеки по-отчаян от другия. Създал съм си много врагове в живота си, знаеш нали. Да, мъже, които биха се спрели пред много малко неща, за да ме видят прострян долу в калта. Моя собствена грешка, може би – или грешка на съдбата – пръстите му се втвърдиха на нежните ѝ рамене. – Но да бъда проклет, ако допусна да станеш жертва на техните пъклени планове!

Тес не каза нищо, уплашена от откровеното насилие в гласа му. Тя отново се сети колко много неща не знае за този човек, защото винаги е било така, както Джак е искал. Потрепервайки тя се чудеше за тези врагове, за които той беше говорил и за това колко ли тъмни бяха неговите тайни.

– Ти не си въввлечен в превозването на злато, нали, Джак? – тя трябваше да попита, тъй като въпроса я изгаряше отвътре, откакто Рейвънхърст ѝ беше говорил за това. И разбира се, имаше предвид и този ужасен разговор, който беше чула в Бретан.

Контрабандиста се обърна със строго лице.

– Какво знаеш за товарите със злато от блатото Ромни?

– Почти нищо. Аз, аз само чух намеци за това.

Очите му се стесниха.

– Ти знаеш много повече от това, момиче, но виждам, че няма смисъл да те питам.

Тес му се усмихна в ледено мълчание.

– И също така няма смисъл да те питам за останалото, което се е случило през тези дни, през които си била във Франция. Да, ти не ми каза и половината, момиче, ти не се надяваш, по дяволите, че можеш да скриеш чувствата си от мен – добави той мрачно.

Линията на устата на Тес стана още по-гвърда.

Джак изсумтя.

– Хобхауз и персонала в Ейнджъл са разпространили историята, че си отишла в Оксфорд да посетиш този нехранимайко брат ти, което е още по-глулаво от това, което ти ми разказа.

Тес можеше само да се усмихне на лоялността на своя иконом.

– Обратното, аз имах много приятно посещение. Ашли ми показва цялата Ботаническа градина, камарата Редклиф и църквата Св. Петер.

Очите на Джак станаха по-черни, святкайки ядосано.

– Аз почти съм решил да те обърна върху коленете си, момиче, за това не ме подтиквай да го направя.

Тес отвърна на ядосания му поглед с хладно предизвикателство.

– Ти също не ме предизвиквай, Джак. Аз съм уморена – думата излезе като въздишка. – Така уморена. Може ли сега де се кача горе да спя?

Лицето на контрабандиста изведнъж се отпусна, очите му се изпълниха със загриженост.

– Никога не поддаваш и на инч, нали? И аз не се учудвам на това, имайки предвид начина по който това копеле баща ти, се отнасяше с теб.

Тес не отговори. Единствения знак, че е чула дойде от побеляването на пръстите ѝ върху облегалката на стола.

Сподавайки ругатня, Джак махна примирително с ръка.

– Много добре тогава. Аз имам мои лични работи, които трябва да оправям. Ще се върна утре по залез слънце. Чакай ме при развалините. И тогава, Тес Лейтън, очаквам да получа някои отговори, предупреждавам те! – той се обърна и си наметна черната пелерина.

За един дълъг момент той я изучаваше, с непроницаеми очи, мустакатата маска се клатеше забравена от пръстите му.

– Утре при развалините. И се опитай, ако обичаш, да стоиш настрана от неприятностите дотогава, момиче! – с това последно изявление, Лисицата излезе от стаята.

Дълго след като си отиде, Тес стоеше вирайки се в празната врата. Вената пулсираше на слепоочието ѝ, тя бръкна в джоба на вълнената рокля на Марте и извади оттам малката русалка.

Дълго време разглеждаше статуйката, а очите ѝ бяха пълни с болка. След това бавно стана, повдигна мигащата свещ и тръгна механично към стълбите.

35.

Беше почти средата на сутринта, когато виконт Рейвънхърст се смъкна уморено от коня си, с изтъркана кожена чанта под мишница. Пътването от Дувър беше кошмарно. Той едва не беше прегазен от пиян кочияш, след това, за да станат нещата още по-зле коня му загуби едната подкова.

Лицето му показваше белезите на изтощението, с дебела набола брада, която подчертаваше линията на челюстта му. Последната му кратка среща направена на зазоряване с адмиралският агент в Дувър беше напълно безполезна, повдигаща повече въпроси, за които той нямаше отговори.

Рейвънхърст поклати глава поглеждайки с отвращение към опръсканите си с кал ботуши и прашно палто. Да, единственият светъл лъч през този ден беше, когато забеляза смайването на камериера си Пийл, при вида на неговото незавидно състояние.

Също както и шока на лицето на друг човек, спомни си Рейвънхърст мрачно.

Очите му бяха непроницаеми, докато чукаше нетърпеливо, знаейки, че закъснението беше негова грешка, и слугата му не знаеше кога ще се върне.

Вратата се отвори, за да покаже изненаданото лице на Пийл.

– Ваша, ваша светлост!

Начинът по който бяха произнесени думите биха могли повече да бъдат богохулство, отколкото обръщение, си мислеше Рейвънхърст като влизаше вътре. Без да каже нито дума, той отхвърли палтото си с помръдване на раменете си и го захвърли на стълбата, след това продължи нагоре по стълбите.

– Това е, вие се върнахте!

Невидимо за Пийл една черна вежда се повдигна въпросително.

– Твоето зрение остава все така остро, Пийл, факт, който ме радва, разбира се. Тъй като имах ужасна сутрин бих те помолил да прекъснеш излиянията си и да ми донесеш вода и кърпи в моята стая.

– Разбира се, милорд – непроницаемата маска на слугата беше отново на мястото си. – Незабавно.

Бърз е този човек, помисли си Рейвънхърст, решавайки че ще трябва да увеличи заплатата на камериера си. Дълги, бързи крачки доведоха

виконта на върха на стълбата. На прага на спалнята си той се спря, спомняйки си как я беше видял преди две седмици – разпръснато стъкло по пода, чаршафите окървавени и объркани.

За момент седеше неподвижно, лицето му бе като непроницаема маска. Разбира се нямаше никаква следа от объркването. Пийл беше твърде сръчен, за да бъде обратното.

Само болезнените спомени, все още преследваха Рейвънхърст.

Той бавно прекоси стаята до отсрещната стена, спирайки се пред масивно бюро от махагон с медни орнаменти. Виконтът превъртя ключа в украсената с месинг ключалка, отвори едно чекмедже и извади малък предмет. Очите му бяха сурови, когато изучаваше гравиранията игла за коса, която Тес беше изпуснала в тази стая преди две седмици в отчаяния си опит да избяга от него. Дейн я беше залепил много внимателно. ЗАЩО беше направил това, той отказваше да си даде сметка.

Несъзнателно пръстите му се стегнаха. Той се напрегна, потопен в болезнени спомени, опитвайки се да забрави начина по който косата ѝ се беше разпръснала като кестеняв облак върху възглавницата му.

Начинът по който кожата ѝ гореше срещу неговата мъжественост, толкова нежна и мека, жена, ухаеща на лавандула.

Начинът по който очите ѝ го бяха молили, тъмни и уплашени, дока-то тя се извиваше под влиянието на лекарството на лейди Патриция.

Желанието го преряза, остро и настоятелно.

ЗАБРАВИ Я – дрезгав глас го предупреждаваше. ДОСЕГА ТЯ СЪС СИГУРНОСТ ТЕ Е ЗАБРАВИЛА.

С нисък, дрезгав вой, Рейвънхърст сложи обратно иглата за коса, след това затръшна чекмеджето.

Болка и още болка. Желание и измама. Защо не може да забрави? Още повече сега, когато знае, че спомените могат да му донесат само мъчение.

Той не можеше, дори когато знаеше, че съдбата им изглежда беше да си причиняват един на друг само болка.

Току-що беше свършил с бръсненето, когато леко почукване прозвуча на вратата зад него.

– Влез!

Лицето на Пийл беше непроницаемо подавайки му кремав плик.

– Това току-що пристигна, милорд.

Рейвънхърст подуши въздуха подозрително.

– Какво, няма парфюм? Твърде рано е предполагам за *billets doux* – усмивката му замря като взе илика и забеляза паякообразното писане.

Явно Старецът се беше върнал към триковете си от тайната разузнавателна служба, помисли си Рейвънхърст, като се мръщеше. Все пак той предполагаше, че старата хрътка си има своите причини.

– Благодаря ти, Пийл. Това е всичко.

Камериера взе легена и кърпите, и тръгна затваряйки тихо вратата зад себе си. Веднага след като си отиде Рейвънхърст отиде до библиотеката и взе един стар протрит том от сонетите на Шекспир. За момент дългите му пръсти прелистваха страниците, докато намери това, което търсеше.

Очите му се стесниха. С лека въздишка отнесе отворения том до бюрото и започна трудоемкия процес по дешифрирането на кодирания документ на Адмиралтейството.

Би могло да бъде и по-лошо, мислеше си той. Следващата му мисия би трябвало да опресни гръцкия му с един от томовете на Омир.

Двадесет минути по-късно листа пред Рейвънхърст беше гъсто изписан. Виконтът прочете съобщението още веднъж с напрегнато лице.

Значи кампанията на полуострова се очакваше много скоро. Ако само нямаше толкова много въпроси, за които нямаше отговор и толкова много парчета от мозайката, които не съвпадаха.

Лицето на Рейвънхърст се напрегна, когато си спомни странния знак на дясната буза на мъртвата жена, която той беше прегледал по-рано този ден в Епълдор. Жлъчна течност изпълни устата му при спомена за бледите крайници, тъмните белези нашарили голата ѝ плът.

През цялото време си мислеше, че би могло Тес да лежи там, безжизненото ѝ тяло нашарено от кървави ивици.

Със сподавена ругатня Рейвънхърст остави кодирания документ и скочи на крака. Той беше направил плановете си, беше заложил капаните си и все пак...

Нещо не беше както трябва. Някъде дълбоко в ума си той чувстваше старото познато звънене, чувство, което той се беше научил никога да не пренебрегва. Той не можеше да спре сега, не и когато всичко водеше до неговия успех да залови неуловимата Лисица.

Когато минута по-късно виконта погледна през прозореца към далечните хълмове, очите му бяха напрегнати и уморени от безсънните нощи и нарушените обещания.

Тес беше стигнала до стъпалата на Ейнджъл, когато една набързо

написана бележка залепена на една ограда привлече вниманието ѝ. Тя се приближи, за да може да го прочете по-добре, лицето ѝ потъмняваше докато четеше.

КЪМ НАСЕЛЕНИЕТО НА РАЙ РОЯЛ И ОКОЛНОСТИТЕ

Търси се от Митническите и Данъчните служби на Негово Величество и за престъпления срещу Короната, включително, но не само контрабанда, обида на офицери на Короната, и брутално убийство на три невинни жени. Престъпникът известен като *РОМНИ ЛИСИЦАТА*. Награда за информация, която може да доведе до залавянето на престъпника.

ХИЛЯДА ЛИРИ

Награда за информация за идентичността и местонахождението на Лисицата и неговите приятели:

ПЕТСТОТИН ЛИРИ

Сърцето на Тес биеше лудо, докато четеше неграмотно написаната бележка, познавайки, че Еймъз Хоукинс я е написал.

Със сърдити, треперещи пръсти тя откъсна бележката и я направи на твърда топка, след това тръгна към стъпалата на Ейнджъл с две червени петна на бузите си.

Как се осмеляваше Хоукинс да сложи такава бележка пред самите стъпала на нейния хан?

С вдигната високо глава Тес мина през двойните дъбови врати и покрай интимната малка стая за закуска, чийто прозорци гледаха към „Мърмейд Стрийт“ – единственото нещо, което виждаше пред очите си беше тази лошо написана бележка.

Ако Еймъз Хоукинс искаше война, той щеше да си я получи – закле се мълчаливо Тес!

Три чифта очи блеснаха от изненада, когато красавицата с кестенява коса се изкачваше ядосано по полираните стъпала на Ейнджъл.

ЗНАЧИ МАЛКАТА ВЕЩИЦА СЕ ЗАВЪРНА ВЪПРЕКИ ВСИЧКО, мислеше си лейди Патриция Ленъкс, клатейки остатъците от чай в чашата си от китайски костен порцелан. Виждайки, че дукесата на Кренфорд ѝ се усмихва през стаята, тя отговори с учтив поздрав, но топлината не проникна в острите ѝ смарагдови очи.

ДА, АЗ ЗНАЯ КЪМ КАКВО СЕ СТРЕМИШ ТЕС ЛЕЙТЪН, ВЪПРЕКИ, ЧЕ СЕ ОПИТВАШ ДА СЕ ПРАВИШ НА БЕЗРАЗЛИЧНА. НО ТИ НЯМА ДА ГО ИМАШ, ЧУВАШ ЛИ? ТОЙ ВИНАГИ Е БИЛ МОЙ. АЗ ЩЕ ТЕ НАУЧА НА ТОВА МНОГО СКОРО – С УДОВОЛСТВИЕ ЩЕ НАБЛЮДАВАМ ЛИЦЕТО ТИ КОГАТО ТОЙ ТЕ ИЗМАМИ.

ОТНОВО.

Със студена, едва забележима усмивка, русата красавица стана сред облак от поли с цвят на топаз, остави салфетката си на масата и се отправи грациозно към вратата.

От другия край на стаята дукесата на Кренфорд изучаваше оттеглянето на лейди Патриция. Жената беше наистина много красива. Беше лесно да се разбере, защо виконт Рейвънхърст е привлечен от нея.

Той винаги е имал слабост към красивите неща, дори като малко момче, и в последните години, си беше спечелил славата на познавач на женската красота.

Очите на дукесата потъмняха. Дори тя беше чула да се разправят историите за оперната танцьорка. След това имаше две похотливи близначки, които той беше измъкнал от копторите на Шордитч. Да, винаги е имало „приятелки“, които нетърпеливо ѝ носеха слуховете за човека известен в добрите среди и жилищните квартали като „Дявола от Трафалгар“.

Деликатните пръсти на дукесата се стегнаха за секунда около чашата за чай, пронизана от болка. Ако само майка му беше доживяла. Ако само можеше да се върне назад часовника и да се направят нещата по различен начин...

Той беше загубил толкова много в тази проклета война – родители, брат и годеница. Не беше чудно, че беше станал толкова твърд. Ако беше научил, че...

Тънките пръсти потрепераха и чашата на дукесата се изплъзна.

Но нямаше връщане назад. Тя знаеше това по-добре от всеки друг.

Като мислеше за лейди Патриция Ленъкс, дукесата реши, че би била лоша съпруга за виконта. Празноглава, суетна и дребнава, тази жена имаше сочна хубост, която не отиваше по-далеч от копринената ѝ кожа.

Виконтът беше човек с остър интелект, остроумие и добро възпитание и той изискваше много повече от една съпруга, реши дукесата. Но в действителност той търсеше ли си жена? Може би нейните източници

грешаха и той просто търсеше временни удоволствия.

И все пак тук имаше нещо нередно, мислеше си дукесата, почувствала лек пристъп на страх. Тя не беше жена, която да дава полет на фантазията си, но почти можеше да почувства около себе си водовъртеж на емоционални подводни течения да се завихря около нея.

Спокойните ѝ очи се присвиха. Целият ѝ инстинкт ѝ подсказваше, че Рейвънхърст имаше нужда от нейната помощ и раздразнителното момче щеше да я има, независимо от това дали тази идея му харесваше или не.

Междувременно той би бил глупак, ако беше вложил повече от това да се забавлява с властната блондинка и дукесата на Кренфорд знаеше, че виконт Рейвънхърст е бил глупак само един път в живота си. Това не беше грешка, която той би повторил.

На маса близо до прозореца, третият обитател на стаята внимателно мажеше с масло един чудесен пухкав сандвич и отхапваше по-малко с голямо удоволствие, деликатно отстранявайки малка троха от тъгля на пълната ѝ долна уста.

Главният готвач на Ейнджъл би трябвало да е французин, със сигурност реши жената, отхапвайки отново. *Вien sug*, никой освен французин не би могъл да прави подобни сладкиши.

Par Dieu, това място въобще не беше такова, каквото беше очаквала. Персонала беше превъзходен, стаите удобни и елегантни. Свежи цветя украсяваха полицата на камината ѝ всяка сутрин и безупречно бяла салфетка на масата.

А какво да каже за загадъчната собственичка, която само преди минути Даниел зърна да минава през хола?

Много хубава, реши французойката – по *famous* начин, разбира се.

Да, мис Лейтън беше сила, с която трябваше да се съобрази, реши Даниел. Тя беше огън в лед, жена, която би могла да бъде наказана да гори с рядка страст.

В ръцете на подходящия мъж, разбира се.

Но на английския виконт не би трябвало да му се позволява да стане този мъж.

Даниел не би могла да чака тук дълго. Тя беше внимателна с парите си, беше успяла да спести малка сума, но нейните източници не бяха толкова големи, че да ѝ позволяват повече от едноседмичен престой тук.

Тя беше инвестирала твърде много, за да се откаже точно сега, реши красавицата със smaragdovi очи. Нейния мъжествен английски любовник си струваше риска. Навлажнявайки алените си устни, Даниел си припомни някои от техните страстни срещи в Лондон.

Нито дори вложените пари биха я отказали.

Устните ѝ се свиха в бавна, чувствена усмивка.

О, да, Даниел ще хване в клопката Рейвънхърст и то скоро. Методите ѝ не можеха да се провалят. Тя се надяваше, че виконта се наслаждаваше на оставащите му дни свобода.

Те ще бъдат съвсем малко.

Без да има представа за мястото си в тези различни размишления, собственичката на Ейнджъл се изкачи по стълбите към стаята си, благодарна, че никой не я спря по пътя.

Очите ѝ бяха замъглени, главата ѝ кълтеше от болка когато седна на леглото си и свали старото боне, което беше носила от Феърли. Не че някой я беше видял с тази шапка толкова демоде. Тя беше, все пак, ексцентричната мис Лейтън.

Тес стисна устни, очите ѝ се отправиха към далечната синя линия на Ламанш. „С теб би било различно, Андре – си помисли тя. – С теб бих свалила полите си и щях да отида да ловя стриди покрай скалистия бряг. С теб бих обула бричове и бих се качила на върха на най-високата мачта. И някой ден малка главичка със копринена къдрава косица би могла да почива до гърдите ми.“

Нашето дете.

Тес потисна ридание. Тя не трябва да мисли за това, тъй като мисълта за нейната загуба би била твърде болезнена, за да може да я понесе. Изтривайки сълзите, които изскочиха на очите ѝ, тя бръкна дълбоко в джоба си и извади скулптурата на французина. Бързо, като че ли докосването я опари, тя сложи предмета в задния край на масата за писане, където не би могла да вижда призрачната му красота.

Все още не. Докато не спре да боли. Кое то, помисли си Тес, би могло да не стане никога.

От хола се чуха приглушени стъпки, последвани от смях, който бързо заглъхна.

Някой рязко почука на вратата.

Тес въздъхна, искаше само да бъде сама. Тя все още не беше достатъчно силна, за да се преструва, скривайки болката си.

Още веднъж чуването прозвуча в тихия коридор.

– Кой е?

– Само вашият най-верен обожател, контесо!

Сърцето на Тес подскочи. Поемайки си въздух тя изтича до вратата и я отвори рязко.

– Ашли? Това наистина ли си ти, немирнико?

Тя не можеше да повярва. Младият мъж, който стоеше пред нея, носеше жилетка от кафяв сатен и зелен жакет, изглеждаше твърде висок и елегантен, за да бъде нейният брат.

С бърза, предупреждаваща усмивка, Ашли я бутна вътре и затвори вратата.

– Не бих искал да разгласяваме, че ме виждаш за пръв път, нали? Не и след като Хобхауз си създаде толкова главоболия, за да накара всички да мислят, че си прекарала последните две седмици в Оксфорд при мен – бледозелените му очи се присвиха. – Но защо...

Тес го прекъсна, дръпвайки го в стол до бюрото ѝ.

– Първо ти трябва да ми кажеш всичко, Аш. Стаите ти удобни ли са? Намери ли приятни приятели? И какво става с учението ти?

Младият мъж се засмя кратко, очите му потъмняха.

– Това какъв вид разпит е? – виждайки, че веждата на сестра му се повдига ядосано, той вдигна рамене. – Е, добре, контесо, престани да се ядосваш за нищо. Аз не съм добър учен, но не смятам, че ти си очаквала, че ще бъда. Моите приятели са достатъчно добри. Що се отнася до моите стаи – аз ги виждам рядко, така че техните неудобства ме тревожат малко. Но аз искам да зная, какво правиш Тес. Предупреждавам те, нито една от твоите измислици няма да ме откаже, аз те познавам твърде добре, мила моя. Признавам си, че не можах да повярвам когато Хобхауз ми каза, че ти все още се занимаваш с дивите си маскаради.

Тес се обърна и започна да си играе с ножа за книги на бюрото, очите ѝ бяха много внимателни.

– Какво точно ти каза Хобхауз?

За момент деликатните черти на Ашли се стегнаха.

– Ужасно малко фактически. Само, че си била ангажирана в някакъв таен бизнес, била си ранена и се укриваш някъде, докато се възстановиш – гласът му стана сух. – Странно, ти ми изглеждаш самото здраве.

За момент Тес не проговори.

– Става, става въпрос за очите ми, разбираш ли. Аз загубих зрението си след... падане. Всичко се случи толкова неочаквано, че... – тя

заекваше, Тес знаеше това. Вземайки си дълбоко въздух тя се опита да бъде спокойна. – Звучи фантастично, зная това, но до миналата нощ аз не виждах нищо. След това, като че ли воал дръпнаха от очите ми – тя се засмя несигурно. – Аз самата трудно мога да го повярвам.

Ашли я изучаваше, седнал с кръстосани крака в ниско тапицирано с дамаска кресло.

– Има още, което ти не ми казваш, контесо? – каза той меко. – Аз те познавам твърде добре, за да ти повярвам. Какво се случи в действителност, докато те нямаше? И с кой прекара тези часове, възстановявайки се?

– По-добре е да не питаш, Аш. Има опасности – толкова много въпроси. Повярвай ми, аз щях да ти кажа, ако можех.

Еlegantният млад мъж пред нея изглеждаше неубеден.

– Каж ми поне кой се грижеше за теб. Трудно ми е да си представя Лисицата в ролята на болногледачка.

С вик Тес се извърна с ръка върху устата си. Очите ѝ бяха сивозелени езерца от болка.

– Не ме питай нищо повече, моя любов. Аз, аз не мога да говоря за това. Все още не, когато белезите са още нови. Може би, никога.

Устните на брат ѝ се извиха в тънка, самоиронизираща усмивка.

– Никога нищо не се променя, нали контесо? Ти винаги трябва да бъдеш силния, мълчалив пазач, а аз винаги слабия, глупав ученик, който трябва да бъде защитаван на всяка цена. Аз съм ужасно уморен от моята младенческа роля, чуваш ли? Само веднъж, защо не ми разрешиш да порасна? За Бога, аз имам врагове, които се отнасят към мен с повече уважение, отколкото ти! – той скочи на крака бъркайки надълбоко с юмруци в джобовете на жилетката си. – Когато ме видиш такъв какъвто съм – мъж, Тес, а не малко момче, тогава ще се радвам да продължим разговора. Дотогава – просто не си прави труда да ме търсиш!

Без да поглежда, той се обърна и излезе от стаята, оставяйки стреснатата, с побеляло лице Тес да гледа след него.

Беше ли вярно това? Наистина ли нейния брат беше пораснал, без тя да забележи? С очи втренчени в празния коридор Тес си задаваше въпроса как е могла да забърка такава ужасна каша от нещата, когато всичко към което се стремеше беше, да бъде добра.

– Нейна светлост, дукесата на Кренфорд – лицето на Пийл беше урок по непроницаемост, когато отвори вратата на кабинета на виконт

Рейвнхърст.

Зад него стоеше деликатна, белокоса дама, тя се държеше изправено и царствено. Облечените ѝ в ръкавици пръсти се стегнаха върху сива коприна. Неподвижни и мълчаливи двамата стояха и се изучаваха един друг.

– Мое мило момче – промълви накрая дукесата, голяма радост освети бледото ѝ лице. Говорейки протегна ръце към него.

– Лельо Виктория – промълви Рейвнхърст, придвижвайки се напред, за да хване нежните ѝ пръсти и да я доведе до стола. – Какво правиш тук, в Рай? Последният път, когато те видях ти беше обхваната от вихъра на сезона, като едва ти оставаше време за разнообразната ти благотворителна дейност.

– Какво правя тук, действително – хокаше го старата жена, докато тъмните ѝ очи бяха спрени на неговото лице.

– Грижиш се за племенника си? – имаше белег на примирение в гласа на Рейвнхърст.

– Грижа се за племенника си.

Тъмните очи на Дейн изучаваха с любов набразденото ѝ лице.

– Повече без дами за женитба влачени на буксир, моля те.

Дукесата издаде звук, който много наподобяваше сумтене.

– Една среща в Рейналх и ти никога не ме оставяш да я забравя. Предполагам, че една стара жена може да се погрижи за благополучието на единствения си жив родственик без да бъде наричана стара досадница.

Лицето на Рейвнхърст се озари от усмивка, която имаше незабавен ефект и смекчи острата линия на челюстта му.

– О, но аз много внимавах да не те нарека, ъ, стара досадница, лельо – палава светлинка просветна в очите му. – Щеше ли да има някаква полза, ако го бях направил?

Очите на дукесата светнаха.

– Нито на йота и ти добре го знаеш.

– Тогава трябва да има примирие. Ние ще пием чай и тогава ти трябва да ми разкажеш за всичко, което се е случило в Лондон след моето заминаване.

– Аз се надявах, че бихме могли да говорим за теб – каза дукесата, рязко прибирайки полите си. – Поне си напълнял малко, откакто те видях за последен път. Но не си спал добре – виждам го от бръчките около очите ти.

Рейвнхърст вдигна ръцете си протестирайки.

– Хайде, лельо. Аз съм почти на тридесет и шест години. Аз съм безнадежден случай вече.

– Никои не е ВЕЧЕ безнадежден случай – каза рязко жената. Очите ѝ изследваха лицето му. – Много ли е опасно тогава? – тя попита внимателно.

Рейвнхърст се вкамени.

– Инспектирайки Кралския Военен Канал е много досадно, но тере-на едва ли може да се нарече опасен, лельо.

– Аз говоря за действителните ти цели в Рай.

Очите на Дейн бяха безизразни.

– И каква е тази мисия, мой драги стар драконе?

– Не ме заблуждавай, момче – лицето на дукесата беше се изострило от предизвикателството. – Аз имам своите приятели в Адмиралтейството, не забравяй това. Ти си тук, да инспектираш съоръженията толкова, колкото и аз съм за това тук. Ти си лъжец, мило момче. Ти си наследил остроумието на баща си и чара на майка си, а тази жена можеше с чара си да измъкне златото на най-големия скъперник. Боя се, че при теб това е смъртоносна комбинация.

Очите на Рейвнхърст потъмняха, когато го заляха тъжни спомени. Но чувствата изчезнаха толкова бързо, колкото бяха дошли и неговата маска от ленива незаинтересованост си дойде отново на място. Той се поклони на дукесата леко и хладно.

– Такъв комплимент е необичаен за теб, лельо. Трудно бих могъл да си представя какво би могло да последва.

Дукесата замълча сваляйки си дългите ръкавици.

– Ако те попитам за истината, би ли ми я казал?

Устните на Рейвнхърст плътно се затвориха.

– Аз се страхувах от това. Но, като глупачка, знаех, че трябва да попитам – веждата на дукесата се повдигна с досада. – Ако жената не може да говори всичко, което си иска, на стари години, тогава какъв с мисълта да се живее толкова дълго? – с освободени пръсти тя сгъна ръкавиците си и изучаваше втренчено Дейн с едната вежда повдигната властно. – Кога ще се срещна с нея?

– С НЕЯ?

– Тази жена с която името ти се свързва.

Един мускул се стегна при челостта на Дейн.

– Може би ще бъдете достатъчно любезна да ме осветлите, ваша светлост. Боя се, че съм много изостанал от клюките на сезона.

– Лейди Патриция Ленъкс, разбира се. Според Лейди Джърси

официалното обявяване се очаква всеки ден – дукесата се усмихна без да ѝ убегне досадата, която се изписа на лицето на Рейвънхърст. ВСЕ ПО-ЗАИНТРИГУВАЩО, си помисли тя.

– Разбира се – лейди Патриция Ленъкс. – Колко нехайно от моя страна да не се сетя веднага.

– Наистина, Дейн, за кой друг бих могла да говоря? Не се опитвай да ми кажеш, че се въртиш около повече от една жена!

– Хайде лелю, със сигурност аз не мога да бъда държан отговорен за приказките на лениви хора с малки мозъци и дълги езици – устните му се свиха в самоирония за момент. – В края на краищата аз съм Дявола от Трафалгар. Без мен те няма да имат за какво да клюкарстват. Фактически те ми дължат някаква отплата за цялото забавление, което им доставям.

Тънките пръсти на дукесата се протегнаха, като че ли, за да го достигнат и след това се отпуснаха.

– Злочесто, вбесяващо същество.

– Бих могъл да кажа същото за вас, мадам – очите на Дейн се стесниха леко подигравателно.

– Така че нямаш намерение да ми кажеш нищо?

– Абсолютно нищо. Това би разрушило цялото ти удоволствие да откриеш сама истината.

Когато той говореше очите на дукесата започнаха да святкат с лек, порочен блясък.

– Да, мисля, че е така измамнико.

36.

Слънцето хвърляше сенки върху билото на далечните хълмове на Уелдън, когато Тес изкачваше стъпалата към каменните кули на манастира този следобед. В ръцете си държеше две сребърни шпаги, които бяха принадлежали на праядо ѝ, гравираните сребърни дръжки блестяха като огън на залязващото слънце.

Толкова малко неща беше запазила. Толкова малко неща баща ѝ не ѝ беше взел. Тези Тес не му беше позволила да ги намери и да заплати с тях за нощните си удоволствия с пииня разпътни жени.

Очите ѝ горяха с нефритови пламъчета и тя хвана по-здраво студения метал.

Решително ги хвана под мишница изкачвайки последните стъпала, които я заведоха до полуразрушените парапети. При ъгловата кула тя спря облягайки се на затоплена от слънцето гранитна колона, докато гледаше над простиращите се зелени морави и гори на Феърли.

Далече, до където погледа достигаше, се простираше земята на Лейтън, плодородно имение стигащо до едно лазурно заливче. НЕЙНАТА ЗЕМЯ или поне земята за която трябваше да се грижи, докато Ашли бъде в състояние да поеме нещата в свои ръце. Тес, сега си даде сметка, че брат ѝ беше по-близо до възможността да поеме тази отговорност отколкото беше смятала. Може би само нейната упоритост беше забавила този процес.

Какво би правила тогава, чудеше се тя? Да навлиза в самотна старост, енергията ѝ посветена на грижите около Ейнджъл? Да организира благотворителни тържества за ранените войници от войната?

Изражението на лицето ѝ стана мрачно за момент. Би могло да има повече, толкова много повече. Различен свят се появи за малко, загубено бъдеще – не веднъж, а два пъти.

Минута по-късно тя вдигна рязко глава и отхвърли назад дългите кестеняви къдрици около лицето си. Най-малкото, ще се погрижи Ейнджъл да се превърне в най-изискания и най-скъпия хан в Южна Англия.

Изведнъж дъхът ѝ пресека, големите ѝ планове бяха забравени, когато видя висока сянка да се промъква покрай група дървета близо до бялата градина. ДЖАК, помисли си тя, надявайки се, че той има някои отговори, тъй като тя изглежда имаше само въпроси.

И тогава нещо друго привлече вниманието на Тес, нисък,

приглушен тропот идваше от обратната страна. Мръщейки се, тя се обърна на юг, очите ѝ минаха покрай извивките в далечината на Рай и богатите поля, пресечени от канали, които блестяха огнено червени в последните лъчи на слънцето.

Тес се стегна като видя леки облачета от прах да плуват над очертаванията на пътя Уинчелси.

Беше самотна фигура на кон, приближаваща се бързо.

Някои от хората на Хоукинс?

Той беше стигнал почти до завоя за Феърли, когато стегна юздата на коня преди да се отправи по посипания с чакъл път.

Идваше точно срещу нея.

С рязък вик на изненада Тес се завъртя, с плътно прилепнала рапира, се отправи обратно по пътя, от който беше дошла. Взимаше по две стъпала наведнъж, все още носейки шпагите под мишница.

Твърде късно тя видя изправената стойка на самотния облечен в черно ездач, твърде късно видя и широките му рамене.

Кичура бели коси, които блестяха на слепоочията му.

ЕДИНСТВЕНИЯТ ЧОВЕК ПО-ОПАСЕН ЗА ЛИСИЦАТА И ОТ ЕЙМЪЗ ХОУКИНС, си помисли Тес панически.

Виконт Рейвънхърст. Нейният любовник. Човекът, който я предаде.

След малко, това слабо, с остри черти лице беше пред нея, което я изучаваше с полузатворени очи.

Лице от нейните сънища. Не, от нейните кошмари!

Няма никакво време! Тес си каза отчаяно. Джак ще излезе всеки момент от горичката.

С напрегнато лице от предизвикателството Тес вдигна блестящата си шпага.

– Слизай долу, мерзавце! Знам достатъчно за твоите престъпления – тя направи гласа си пронизителен, надявайки се, че това щеше да предупреди Джак.

Очите на Дейн отговориха на огъня на нейния поглед.

– Ето че слуховете са верни. Ти наистина си се върнала. И както винаги – мъжкарана. Ти беше в Оксфорд, нали? Както виждам нищо не е направил Оксфорд, за да те укроти – очите му я пронизваха и Тес имаше странното чувство, че проникваше до дъното на душата ѝ, забелязвайки паниката, както и усилията ѝ да я скрие.

– Обърни се и се върни по пътя, по който дойде, милорд. Томас е зад хълма и неговия пистолет ще ти върне разума, ако моята рапира не успее!

– Смели думи, мис Лейтън, но аз се надявам, че няма да си тръгвам все още – очите му се спряха на вената, която пулсираше на врата ѝ. – Ако беше толкова ловка, нямаше така отчаяно да стискаш тази рапира. Да, веднъж вече ми избяга, но това няма да се повтори. Този път няма да бъдеш толкова щастлива.

– Щастието, милорд, няма нищо общо с това! – Тес отбеляза смътно, че се беше порязал близо до лявото си око. – Истината е, че ти беше надигран. От една жена. Но както виждам никога няма да признаеш този факт.

– Ти определено показва находчивост при твоето бягство, драга моя. Това не мога да не ти го призная. Но това, което определено си спомням е гледката на твоите бели бедра проблясващи надолу по „Уочбел Стрийт“ – устните му се извиха подигравателно. – Предполагам, че половината мъжко население на Рай е споделило моето удоволствие от гледката.

Тес сподави възклицание.

– Ти арогантно, дебелокожо...

– Твоят невъздържан език също не се е променил. Където и да си прекарала последните седмици, то не е било в кротка компания. Не мисля, че си била в Оксфорд – добави смазващо Дейн.

Тес усети страх, знаейки, че Джак ще се появи на склона всяка минута. Трябваше да намери някакъв начин да отклони този натрапник.

Без да мисли много какво прави Тес извади една от шпагите към Рейвънхърст.

– Бий се с мен тогава и ще видим кой е арогантен, и кой не е. Да се знае, че не можеш да дойдеш в земите на Феърли без да бъдеш предизвикан на дуел.

Силни пръсти хванаха дръжката от гравирано сребро, правейки дълга, за да изпробват тежестта и баланса на рапирата.

– Аз мисля, че би могло да има по-добро състезание между нас, Тес.

– Сериозно се съмнявам.

– Можеш ли да се съмняваш? Дори сега? – каза той с дълбок и мрачен глас.

Нещо в резкия глас накара Тес да потрепери и да си спомни далечни гръмотевичи. За бурно море. За тъмна страст изпитана отново и отново.

Тя рязко тръсна глава, синьо-зелените ѝ очи блеснаха.

– Нима под това войнолюбиво твое поведение се крие страх,

милорд? Всичките тези приказки за твоята смелост не са ли били чиста глупост? Или си смел само в морето? – тя говореше, отчаяно надявайки се да отвлече погледа му от откритите пространства пред тях.

Устните на Рейвънхърст се стегнаха в твърда линия.

– Това е много неразумно от твоя страна, мила моя.

– Смели думи, милорд. Би ли си направил труда да докажеш думите си с дела?

Тъмните очи с цвят на нощта се съсредоточиха върху лицето на Тес, след това се плъзнаха по-надолу, вглеждайки се в рязкото повдигане и спадане на гърдите ѝ.

– И ако спечеля. Каква ще ми е наградата?

– Привилегията да се разхождаш из земята на Феърли необезпокояван.

– Интересна фраза – Дейн се облегна назад на седлото с иронична усмивка на устните си. – Но не достатъчно добра, боя се.

– Тогава назови ти наградата – отговори Тес бързо. – Тя няма голямо значение, тъй като нямаш шанс да спечелиш.

Мили Боже, той трябва да приеме предизвикателството ѝ!

Очите на Рейвънхърст потъмняха като чу думите ѝ.

– Много добре – каза той накрая, слизайки от коня си и завързвайки поводите му за едно дърво.

Изведнъж рапирата на Тес се издигна.

– Хайде! – думите бяха току-що излезли от устата ѝ, когато го накара да се върне обратно по склона и го насочи към покритата с чакъл тераса в далечния край на манастира, там където не се виждаше мястото откъдето Джек щеше да се появи от горичката. Нейните движения бяха плавни и бързи, метал се срещаше с метал, когато той отговаряше на бързите ѝ удари.

– Ти се дуелираш добре, драга моя, дори притеснена от полите. Китките са ти леки, имаш много остро зрение. Аз само се чудя... – каза той кратко, между ударите, – какви други, да ги наречем, качества, криеш ти.

– Можеш да бъдеш изненадан, милорд.

– О, съмнявам се. Ти забрави първото правило на войната – каза кратко той, докато тя го водеше към тесен завой на стълбите, който отиваха до покрива. – Никога не подценявай противника си.

Без предупреждение той отстъпи настрана и след това се впусна в светкавично нападение. Тес едва успя да отскочи настрана, когато неговата шпага се спусна върху нейната.

– Много умно, милорд. Но аз имам в запас няколко трика – докато говореше Тес се освободи, завъртя се и се качи на парапета, нейните детски полуботинки разпръснаха чакъл.

Рейвънхърст я следваше неуморно, карайки я да се изкачи към върха на стълбите и я направляваше към далечната стена на тавана. Със святащи саби той я притисна гърбом. Твърде скоро Тес почувства, че силата ѝ започва да изчезва.

Той я направляваше, без да показва и най-малката следа от напрежение. Тес видя, че той беше еднакво добър стратег и силен, безстрашен враг.

По дяволите! Този човек никога ли не намалява крачките си, за да си поеме дъх. Тес чувстваше потта да се стича по веждите ѝ, но не можеше да намали крачките, за да ги избърше. Китките и ръцете ѝ започнаха да пулсират, но тя отказваше да отстъпи.

Изведнъж виконтът се впусна рязко напред и с едно извиване на китката си изпрати блестящия метал да полети във въздуха. Занемяла, Тес наблюдаваше сребърното острие да проблясва във слънчевата светлина. Инстинктивно се спусна към загубеното си оръжие...

И попадна в празно пространство, тъй като без предупреждение част от старата стена поддаде и тя се видя да пропада към земята, намираща се на трийсет фута надолу.

Здрава ръка се протегна и хвана китката ѝ със сила, която ѝ се струваше, че ѝ откъсна рамото. Силни пръсти се впиха в дланта ѝ, повдигайки я към това, което беше останало от стената. Едва поемайки си въздух Тес риташе отчаяно, опитвайки се да намери пролука в стената, за да опре крака си на нея, но срещаше само изгладени от времето камъни под краката си.

През мъгла от болка почувства другата му ръка да сграбчва нейната и започна бавно да я придвижва по протежение на дупката, където по-рано имаше парапет.

– Внимателно! – заповяда Рейвънхърст, с напрегнат глас. – Опитай се да се придвижиш надясно. Там има издатина, на не повече от шест инча от десния ти крак.

Стискайки зъби, Тес се притисна към стената надясно, докато почувства, че кракът ѝ е попаднал на една издадена плочка. Ребрата на Тес изгаряха от болка, но тя пренебрегна всичко, освен това тясно парче скала. С намръщено лице виконтът се придвижваше с нея, насочвайки я по-близо до издатината. Тогава кракът ѝ се отпусна на плочката.

Минута по-късно Рейвънхърст я изтегли на покрива, където тя

падна кашляйки върху съборените камъни на разрушената стена.

Лицето на Рейвънхърст беше побеляло от гняв, когато той се навел над нея.

– Ти, малка глупачко! – изрева той. – Можеше да се пребиеш!

Едва съзвела се от страха си, Тес трепна пред силата на неговия гняв, но само, за да почувства как се възпламенява нейния в отговор.

– И какво общо има това с теб, ако беше станало така?

Грубо виконтът грабна ръката ѝ и я притисна към гърдите си, гняв бе изписан на напрегнатото му лице.

– Всичко твое ме засяга, жено! Има твърде много недовършени неща между нас, за да те оставя да се пребиеш падайки. Или шанса да спечелиш няма никаква цена за теб?

– Аз щях да спечеля! – отвърна Тес. – Всеки момент щях да те разгромя!

– Ти никога не се отказваш, нали? – изръмжа спасителя ѝ. – Ти ми напомняш за самият мен, за съжаление – за упоритостта и арогантния глупак, който бях, когато бях много по-млад. Когато победата все още означаваше нещо за мен.

– Ти ласкаеш себе си като виждаш някаква прилика между нас! – отвърна Тес. Изведнъж нейния протест замря като видя намерението на виконта. Едната му ръка се стегна на гърба ѝ, привличайки я по-близо, докато другата повдигна главата ѝ, за да срещне погледа му. Но преди да може да направи повече, ръката на Тес го зашлеви ядосано по лицето.

Очите на Рейвънхърст станаха студени и непроницаеми, изучавайки я с дивашка упоритост. Дърпайки се бясно, Тес се освободи и заотстъпва заднешком по чакъла, докато почувства стената зад гърба си.

– Стой настрана от мен! – предупреди тя. – Аз няма да падна в мръсните ти ръце вече никога.

Устните му се свиха.

– Упояването не беше моя работа, Тес, нещо за което щеше да си дадеш сметка, ако малко беше помислила. Що се отнася до това да те оставя на мира – това е последното нещо, което смятам да направя, малка дива котко – бавно Рейвънхърст се изправи, дългото му тяло хвърляше сянка върху нейното лице. Ботушите му скърцаха върху камъчетата идващи все по-близо.

Тес отстъпи назад до стената, давайки сметка, че няма начин да избяга от него. Ръцете ѝ започнаха да треперят и тя повдигна главата си предизвикателно.

Без да каже нито дума Рейвнхърст падна на едно коляно до нея, заравяйки дългите си пръсти в кестенявата ѝ коса. Неумолимо неговата прегръдка се стягаше, навеждайки назад главата ѝ, докато очите му оглеждаха лицето ѝ – святакши очи, румени бузи, и влажни, треперещи устни. Напразно тя се опитваше да освободи главата си, хватката му беше много здрава. Здраво хванатата ѝ глава гореше като че ли ножове се забождаха в нея.

– Аз ще те накарам да съжаляваш за това! – се закани тя, когато ръцете му хванаха нейните китки и ги наклониха към грубата стена. Въртейки главата си от ляво надясно, тя се бореше да се освободи от жестоката му хватка, докато той се приближаваше все повече и повече.

Изведнъж вече между тях нямаше никакво пространство, нямаше скривалище от излъчващата се топлина на голямото му тяло.

Устата му се прилепи върху устните на Тес, прекъсвайки резките ѝ думи, въздуха, а накрая и нейния разум.

Тес се бореше диво да се освободи, докато той я целуваше и вмъкна езика между устните ѝ, за да почувства бариерата на зъбите ѝ.

Всичко в неговото докосване беше огнено – устата му беше на разгневен, изискващ мъжкар. Тя чувстваше натиска на ръката му върху гърба си, силата на бедрата му притиснати към ханша ѝ. Потрепери, чувствайки горещината на тялото на виконта да изгаря кожата ѝ през дрехата.

Всичко в него беше твърдо и гладно.

И определено опасно.

Накъсан вик се откъсна от устните на Тес.

– Спри! Ти си... ти си лудо!

Смътно, с възпламенена кръв, сърцето ѝ биеше лудо. Тя го чу да издава вопъл някъде дълбоко в гърлото му.

– Да, луд – луд за тебе! Аз би трябвало да те взема тук и сега – изръмжа той срещу нея, устните му я хапеха и галеха яростно. – Жено, аз спасих живота ти. Ти ми дължиш нещо за това!

– Аз не ти дължа нищо, морски подлизурко. Пусни ме да си отида!

Очите му се присвиха.

– Ти го чувстваш, нали, Тес Лейтън? – изръмжа той. – Целият този огън, който и аз чувствам.

Единственият отговор на Тес беше да си върти главата, борейки се напразно, за да намери част от тялото му, в която да забие зъбите си.

– Да, аз виждам блясъка на страстта в очите ти, дивият удар на твоя пулс. Този огън изгаря и теб толкова, колкото и мен. – Хващайки китките ѝ в една ръка, Рейвнхърст обхвана почервенелите ѝ бузи. Палците

му бавно погалиха устните, влажни и подути от целувките му. – Цялата жена – гореща и гладна. За мен. За удоволствието, което аз мога да ти дам. Защо не искаш да го признаеш? – попита той дрезгаво.

Тес се бореше отчаяно, но го чувстваше плътно до себе си, бедро до бедро, гърди до гърди, нейното безумно дърпане само приближаваше телата им още повече. И тогава тя се задави, чувствайки твърдостта на неговата мъжественост, която изгаряше бедрата ѝ като нагорещена стомана.

Очите на Рейвънхърст бляскаха мрачно, присвивайки се, като наблюдаваше появилите се червени петна по бузите на Тес.

– Ти ми причини болка, жено, болка, за която има само един начин на освобождаване – и това е да бъде уталожена от твоя сладострастен огън.

Бавно, хипнотизирайки я, той прокара възглавничката на палеца си по нейните подути, чувствителни устни. По никакъв начин Тес не можеше да контролира трепета, който я прониза като с нож при неговите ритмични погальвания.

Незабавно очите му блеснаха, като не пропускаха нищо от нейната реакция.

Ридаейки Тес затвори очите си, борейки се с острата му наблюдателност, с която той я следеше, борейки се с еротичния спомен за техните слети тела, каквито бяха през онази нощ преди не много време.

Невъзможно! – крещеше умът ѝ. Той беше безжалостен враг и безсърдечен предател.

Дори, когато се съсредоточи върху тази мисъл, предателското ѝ сърце започна да бие неукротимо. Пулсът ѝ се ускори, див и горещ, пулсираше във вените.

– Никога няма да го получиш! – изкрещя тя, гневът и ужаса се бореха с нарастващото желание. Заедно с това се появи ужасното чувство на вина, че можеше да предаде Андре така. – Ти винаги ще чувстваш само моята омраза, подлецо! Омраза силна и студена като ветровете на Ламанш.

– Лъжкия – промълви виконтът дрезгаво.

Дъхът ѝ излизаше бърз и накъсан, тя се бореше да се отдръпне от него, за да проясни главата си. В същото време очите ѝ се движеха по своя собствена воля, спирайки се на тези твърди устни само на инчове от нейните.

Вена биеше на слепоочието ѝ.

Устата ѝ изведнъж пресъхна. Несъзнателно езика ѝ се подаде, за да

навлажни долната ѝ устна.

Изведнъж пръстите на Дейн се стегнаха, впивайки се в нежните ѝ китки.

– Аз ще получа целия твой огън и още нещо, Тес – изстена той. – И удоволствието ще бъде колкото твое, толкова и мое!

– Никога! Ти можеш да го получиш само насила, страхливецо и по никакъв друг начин – но в същото време тя знаеше, че това е лъжа. Мили Боже, как можеше в нея да е останало чувство към този мъж?

Очите му потъмняха.

– Аз съм бил дълго време по моретата, драга моя. Ти ми се присмиваш, когато си в опасност.

– Да ти се присмивам? Единственото ми желание е да се освободя от теб!

С намръщено лице той се взираше надолу към влажните, подути устни на Тес.

– Тогава престани да се движиш срещу мен или аз няма да отговарям за последствията. Твърде дълго време е минало откакто не съм лягал с жена – добави той рязко, гласът му дрезгав от желание. Като че ли, за да докаже това, неговите бедра се стегнаха, притискайки се към ханша ѝ.

Шокът от този интимен допир накара Тес да се задъха и да се отдръпне назад като опарена.

Мили Боже, тя беше като сух прахан, чакаща да бъде възпламенена от най-малката искра! Точно сега, тя си даде сметка, нейното тяло изгаряше от хиляди огънове, всеки един от които би бил достатъчен, за да ги подпали.

Но това биха били огньовете на яростта и отмъщението, а не на поряващата интимност и цялостното притежание, което тя беше опознала с нейния французин.

Усещането за това беше като ледена вода, блисната в лицето ѝ.

Бегла усмивка се появи на устните на Рейвънхърст.

– Откога не съм бил с жена с твоята сурова чувственост. Жена, която има лице на ангел и тяло на блудница от Уайтчепъл.

– Животно – изкрещя тя. – Аз няма да бъда повече обект на твоите жестоки домогвания.

– Но защо е цялата тази връва? Ти, моя мила, по твое собствено признание си свикнала с вниманието на мъжете. Нека да бъдем откровени. Аз те искам – и смятам да те имам – неговите очи се спряха на лицето ѝ, тъмни и неумолими. – Съвсем очевидно ти чувстваш същото,

въпреки че упорито се стараеш да го отречеш.

Тес повдигна безпомощно рамене, издавайки неразбираеми обиди.

– Аз... аз не чувствам нищо към теб – нищо освен презрение!

Очите му просто ѝ се подиграваха.

– Значи се връщаме към историята за Ледената кралица, така ли?

– Това не е никаква история, копеле. Просто един факт!

Рейвънхърст издаде неодобрителен звук.

– Какъв език, драга моя. Никога няма да си намериш съпруг по този начин. Но защо не подложим въпроса на проверка? – пръстите му се стегнаха, изпъвайки ръцете ѝ докато те бяха закотвени към каменната стена зад главата ѝ. Бавно и неумолимо той притисна коравото си тяло към нейното, докато тя се оказа като хваната в капан между твърдите камъни и непреклонните мускули.

Странен, давещ звук се откъсна от гърлото ѝ.

– С-спри!

– Може би, мила моя, ако първо ми кажеш къде наистина си била. Ти си била в Оксфорд толкова, колкото и аз съм бил... – очите на Рейвънхърст потъмняха за момент, – на луната.

ТОЙ ЗНАЕШЕ! – помисли панически Тес, изучавайки твърдата линия на челюстта му. – **ПО НЯКАКЪВ НАЧИН ТОЙ ЗНАЕШЕ!**

– Кое те кара да мислиш, че аз... аз не съм била в Оксфорд, ти арогантен мошенико?

– Добре направено, мила моя, изиграно с подходящия тон на негодувание. Но всяко потрепване на твоите очи, всяко прескачане на пулса, издава твоята тайна и вина – пръстите му се стегнаха. – С мъж, разбира се. Но той можа ли да направи кожата ти да гори, както аз мога? Възпламеняваш ли се при неговото докосване, както когато си под мен?

– Няма да ти кажа нищо, гад!

– Той толкова скоро ли се умори от коприненото ти тяло? Или ТИ, може би, се умори от неговото внимание? Каква е истината, ТЕС?

– Това, което съм правила, копеле, и каквото правя – не е твоя работа! Ти загуби правото си да се намесваш в живота ми още преди пет години, когато изчезна без да приемеш каквото и да е обяснение за това, което си видял – за което МИСЛЕШЕ, че си видял – в тази къща!

– Аз те видях в леглото с друг мъж, Тес – изстена Рейвънхърст, думите му бяха накъсани, като че ли идваха от дълбините на душата му. – Ръцете му бяха върху голата ти кожа, следите от зъбите му по гърдите ти. Ти беше едва на седемнайсет години и все пак аз те видях да се извиваш със страстта на най-закоравялата уличница. За Бога, какво бих

могъл да си помисля?

– Ти трябваше да си мислиш, че ме обичаш – с цялата твоя душа, дори повече от живота си. Или това обещание беше също лъжа, милорд?

– По това време аз вярвах, че е истина. Но тогава нямах представа колко жестоко моите чувства ще бъдат подложени на изпитание – гласът му спадна. – Слушам те, Тес. Каж ми какво се случи тази нощ.

Диво ридание се издигна в гърдите на Тес, заплашвайки да я задави. Смътни спомени и неясни сенки се движеха около нея.

– Аз... аз не мога да си спомня! Той би трябвало да ме е упоил, не видя ли? – тя потрепери, чувствайки още веднъж натиска на нанарявящите я пръсти, острата болка в бедрата си. – О, защо не ме оставиш просто сама? – изплака тя. – Защо трябва да се връщаш отново и да изваждаш цялата мръсна работа пак?

Очите на Рейвънхърст бяха непроницаеми.

– Защото, драга моя Тес, аз открих, че стига човек веднъж да му влезеш в кръвта, той никога не може да се освободи от теб. И защото аз не съм мечтал за нищо друго през тези пет дълги и горчиви години, освен за този момент – гласът му беше нисък и дрезгав, като че ли признанието за това му костваше много.

Изведнъж, през хаоса на нейните мисли. Тес забеляза тънкото острие на рапирата да блести в основата на стената, където Дейн я беше изтървал, когато тя падна.

Незабавно изви очи, уплашена, че той ще забележи надеждата, която блестеше там. Втрещвайки поглед над рамото му, тя се загледа над моравата към морето.

Тес замръзна, поемайки си въздух шумно.

– Какво има? – попита Рейвънхърст.

– Там – там в заливчето! Това е френската бригантина, пускаща котва посред бял ден.

– По дяволите! – изрева Дейн, освобождавайки я, за да се извърне рязко.

Останала без дъх, Тес атакува, триумфа пееше във вените ѝ. ТЯ УСПЯ!

В следващия момент острието на рапирата ѝ докосна бузата на виконта.

– Ти лукава малка...

– Бих те посъветвала да избираш думите си внимателно, милорд. Моята китка е много уморена и не бих искала да разхлабя хватката си и без да искам да оставя белег на тези красиви черти.

– Жено, ти играеш опасна игра. По-опасна отколкото можеш да си представиш.

– Както ти веднъж ми каза, това не е игра. Сега, движи се напред бавно и дръж ръцете си така, че да мога да ги виждам.

След моментно колебание, Рейвънхърст повдигна рамене и направи така, както му бяха казали, чувствайки острието срещу гърлото си.

Движейки се точно зад него, с очи отправени към лицето му, Тес го направляваше през покрива и след това стъпка по стъпка надолу по стълбата.

– Аз те подцених веднъж, виконт Рейвънхърст, но това не е грешка, която смятам да повторя, когато и да било.

С побелели устни, виконтът се движеше пред нея, със стегнати рамене, яростта бушуваща в кръвта му. Да бъде хванат в грешка от момиче, по дяволите! И с такъв очевиден номер! Той трябва да си е загубил ума.

Дейн се намръщи. Това със сигурност е вярно. Умът му категорично беше непостоянен, когато се касаеше за Тес Лейтън. Пет години не можах да променят това.

– По-добре е да вървиш, милорд. Има още много път до града.

– Ти няма да имаш винаги под ръка твоята шпага, Тес – изръмжа Рейвънхърст. – Пази си гърба, предупреждавам те! Някой ден ще забравиш и това ще бъде точно деня, който аз ще чакам.

Тес се насили да се засмее, опитвайки се да прикрие проблясъка на страх при неговите думи.

– Ти ще го направиш на дневна светлина, в един хан, пълен с хора? Мисля, че не! – тя се присмя. – Не допускам, въпреки че си много безсрамен, милорд.

Той я гледаше, очите му бяха страшни от заплахата.

– Много грешиш, драга моя.

Парче чакъл докосна леко терасата с толкова слаб звук, че нито Рейвънхърст, нито Тес обърнаха внимание, техните очи бяха впити един в друг с настръхнало предизвикателство.

Така че гласът, който се разнесе от сенките зад тях, ги изненада еднакво и двамата.

– За Бога, това сега е рядка гледка!

37.

– Виконт Рейв्हънхърст, струва ми се – промърмори високият с посребрени коси мъж на терасата. Черна тригълна шапка стоеше небрежно на къдравата му коса и тъмна маска с мустаци закриваше чертите му.

Единственото нещо, което се виждаше бяха чифт остри черни очи, които бяха съсредоточени върху Рейв्हънхърст.

„Значи това беше мъжът, който претърсваше околността, за да ме търси?“ – помисли си Лисицата. Може би е добре, че накрая се срещнаха, тъй като Джак имаше няколко въпроса към него.

– Смятам да взема от теб това, момиче. – Контрабандистът протегна ръка за папирата на Тес.

– Но...

– СЕГА, Тес. Виконтът е дошъл отдалече, за да говори с мен и най-малкото, което можем да направим, е да чуем какво има да каже, не мислиш ли?

Послушно Тес подаде сребърната папира на Лисицата, който я вдигна бавно до гърлото на Рейв्हънхърст.

– Така, ние накрая се срещнахме, виконт Рейв्हънхърст – със свободната си ръка контрабандистът повдигна шапката си и се поклони леко на виконта, като внимаваше папирата му да е насочена към врата на офицера. – Нима задълженията ви като специален пълномощник на Кралския Военен Канал ви оставят толкова свободно време, че имате възможност да се занимавате с моите незначителни неща?

– Ти си част от моите задължения, разбойнико, както добре знаеш – отговори Рейв्हънхърст сърдито. – Как можеш да се чудиш след като прибави убийства към престъпленията си?

– Моите престъпления, както ги нарекохте, може да включват много неща, но убийството не е едно от тях. И ти трябва да запомниш добре този факт, момко, иначе нашия разговор ще приключи, преди да е започнал. Движи се – ще разговаряме в тунелите, където няма да бъдем безпокоени.

Рейв्हънхърст стисна челюсти.

– Можеш да приключиш с мен тук, копеле, защото нямам никакво намерение да мръдна и на инч.

– О, такава ли била работата? И аз дойдох тука, въобразявайки си, че имаш нещо важно да ми казваш.

Устните на Рейв्हънхърст се стегнаха, докато се бореше с желанието да каже на контрабандиста, да върви по дяволите. Но Лисицата беше прав; той беше дошъл да търси този мъж, повече от съжаление и заповедите от Адмиралтейството имаха предимство пред каквито и да било лични желания, които той би могъл да има по въпроса.

По тази причина и само по тази причина, Рейв्हънхърст преглътна неизговорените клетви и кимна кратко.

– Много добре. Но това, което имам да ти кажа е само за твоите уши – очите му погледнаха над Тес.

– Аз оставам тук. – Тес кръстоса решително ръцете на гърдите си. – Нямам никакво намерение да напускам. Тази работа ме интересува толкова, колкото всеки един от вас.

Очите на Джак се стесниха в цепките на маската му.

– Девојката има право, Рейв्हънхърст. Нещо ми подсказва, че си открил вече нейния налудничав маскарад. Ако не я допуснем до нашата дискусия, можем само да я предизвикаме да направи нещо още по-лудо. От което, момиче, ти трябва да се откажеш на всяка цена – изръмжа Джак, – в противен случай ще почувстваш горещината на моите длани по гърба си.

Тес започна да протестира мърморейки, но Джак я прекъсна с твърд, предупреждаващ поглед.

– Свършено е, Тес. Трябва да възприемеш този факт. Повече за теб няма да има среднощни пътувания! Ако решиш с дебелия си глава да не ме послушаш, аз ще те накарам много да съжаляваш.

Веждите на Рейв्हънхърст се повдигнаха въпросително. Въпреки че ненавиждаше този човек, трябваше да се съгласи с Лисицата – поне по този въпрос. Но това едва ли беше разговора на любовник, за какъвто го смяташе. Не, мъжът третираше Тес с грубата загриженост на един чичо, а не с нежността на любовника!

– Аз сама правя своя избор – отсече Тес. – Точно както винаги съм правила. Ти нямаш никакви права над мен.

– Може би нямам. Но ти ще правиш така, както казвам, момиче – гласът на Лисицата се промени, стана твърд и студен при изричането на заповедта. Това беше глас, с който той никога досега не й беше говорил. Тес разбра това и не можа да потисне един малък трепет при този звук.

– Разбойникът е прав – каза Дейн. – Следващия път Хоукинс няма да направи пропуск. И ако не е Хоукинс, ще бъде някой друг. Някой млад офицер от митницата, когото го сърбят ръцете за тези хиляда фунта стерлинги награда, може би. Или много разговорлив съсед, който е

видял твърде много странни съвпадения. Аз мисля, че едва ли ще ти хареса да прекараш дори и една нощ под грижите на Хоукинс, мис Лейтън! – той произнесе името ѝ със студена формалност. – Той е от този тип хора, които ще изпитат удоволствие да изнамира начини, които ще те накарат да съжالياваш, че си го правила да изглежда глупак толкова дълго.

– Аз нямам никакво намерение да...

– Точно това е. Никой престъпник никога няма. Но по някакъв начин то се случва. Някоя нощ рефлексите ще ти изневерят. Ти правиш грешка, дори най-малката и тогава те хващат. Господ е срещу теб, както виждаш. Дори ТОЙ ще ти каже, че това е истина.

Устните на Джек образуваха една тънка тясна линия. След минута той кимна мрачно.

– Той има право, момиче. Въпреки че ми причинява болка да го призная.

Рейвънхърст повдигна рамене.

– Ще говорим ли или ще стоим тук да спорим цялата нощ? Входят за тунела трябва да е наблизно, мисля аз! – очите му разгледаха гранитната стена. – Предполагам, че е там.

Тес потисна възклицание. От кога той знаеше тайната ѝ?

Виконтът се усмихна мрачно.

– Аз и моите хора наблюдаваме това място от седмици, мис Лейтън. Има много малко неща, които аз не зная за Феърли или за теб – добави той.

– Върви и отвори тунела, момиче! – Джек измърмори след кратко колебание.

– Но той ще види...

– Твърде късно е за това. Той при всяко положение ще открие сам начина твърде скоро.

Тес си промърмори тихо. Дай им на мъжете да се съюзават срещу жена. Само да им дадеш няколко часа да прекарат заедно и ще направят съюз!

Обръщайки им гръб, тя търсеше, докато намери малък правоъгълен камък до основата на стената. Имаше леко изтракване. Минута по-късно се отвори врата в стената от камък.

Очите на Рейвънхърст я следяха, без да пропускат никаква подробност, включително нейния опит да скрие движенията си.

– Много умно, мис Лейтън, браво на теб. Можех да стоя точно срещу камъка и никога нямаше да разбера начина.

Тес си разреши малко усмивка.

– Но вие точно това сте НАПРАВИЛИ, милорд. В два случая, мисля аз.

Очите на Рейв्हънхърст й хвърлиха тъмен поглед, пълен с обещание за отмъщение.

Тес просто повдигна рамене, отхвърляйки кестенявите си къдрици върху раменете си и отвори вратата. Студен, застоен въздух лъхна от тунела. Както винаги тя потрепери, чувствайки пръстите на страха да си играят върху кожата й.

Защо не можеше да забрави? Защо кошмарите продължаваха да идват и да я преследват?

Мръщейки се тя тръсна глава, давайки си сметка, че двамата мъже бяха минали покрай нея в тунела.

След няколко минути бяха долу в малката стая с гранитни стени и свещ трептеше върху един обърнат варел.

– И така, виконт Рейв्हънхърст – каза Лисицата меко, облягайки се срещу студената каменна стена. – Сега може би ще ми кажете кое е така спешно, че ме търсите под дърво и камък? Или грешно съм разбрал характера ви? Или просто блясъка на златните гвинеи ви кара да тичате след мен?

За дълги минути виконтът стоеше неподвижно, изучавайки опонента си. Изражението на лицето му беше непроницаемо, но стягането на юмруците му говореше за вътрешен аргумент с огромна сила.

Очите на Тес се стесниха. Тя почувства, че нещо прищрака в ума й, почти като усещане за предупреждение.

Но тогава Рейв्हънхърст се обърна, продълговатото му лице беше в сянка и неуловимото чувство изчезна.

Потискайки проклятие, виконтът бръкна с ръце в джобовете и започна да крачи в тясното пространство.

– Действително златните гвинеи ме карат да вървя по стъпките ти.

Очите на Джак потъмняха; пръстите му се стегнаха върху рапирата.

Рейв्हънхърст позволи на устните му да се появи лека усмивка.

– О, аз нямам предвид наградата за твоето залавяне, човече. Аз търся златните гвинеи, предназначени за Франция, тези, които напускат този бряг под прикритието на нощта. По един или друг начин аз мисля да спра този, който е зад тази ужасна търговия, тъй като всеки товар продължава тази проклетата война, като купува хляб и оръжие за хората на Наполеон. Сега, специално ние не можем да си позволим... – с тихо проклятие Рейв्हънхърст потисна думите, които щеше да произнесе.

– Не спирай сега, момко. Кълна ти се, че започна да ме заинтересува.

– Аз вече казах повече от достатъчно, мошенико. Както те гледам при всяко положение ти си лидера на тази банда предатели.

Очите на Джак проблеснаха.

– Тогава всичките ти сметки са грешни! Моите хора пренасят бренди и коприна, а не гвинеите, за които говориш – контрабандистът се стегна. – Но ти вече го знаеше това, нали? Ти просто искаше да видиш моята реакция на обвинението – рязко върха на рапирата се надигна и одраска врата на Рейвънхърст. Малка капчица кръв се показа на мястото. – Ти си твърде нагъл за човек, който може всеки момент да срещне своя Създател.

Очите на Рейвънхърст не мигнаха.

– Аз не мисля... Джак, нали? – устните на виконта се усмигнаха триумфално когато шпагата на контрабандиста замръзна. – Ти имаш много голяма нужда от мен, за да ме убиеш. Поне ти, защото аз съм единствения, който може да ти помогне да намериш самозванец, който очерня името на Лисицата.

– Кое те кара да мислиш, че имам нужда от твоята помощ за това?

– Защото, ако можеше да намериш сам убиеца, ти щеше вече да си го направил. Не, в това нашите интереси съвпадат, тъй като аз търся същия човек, предателя, който организира превозването на злато за французите. Кой друг би имал толкова сериозно основание да те види мразен и отстранен? Да, нашият човек намира твоето присъствие тук за досадно препятствие за свободните му действия.

Рапирата на Лисицата потрепери и бавно се отстрани от гърлото на Рейвънхърст. Контрабандистът се засмя мрачно.

– Аз мога да посоча поне петдесет души, които биха искали да си отида и тази цифра ми идва наум без да се замислям сериозно по въпроса. Но ти ме интересува много и бих искал да продължиш – краят на острието на Лисицата все още се намираше на инчове от гърлото на виконта и това желание беше изказано, по някакъв начин, като кралска заповед.

– Много добре. Но първо... – в светлината на свещта чертите на лицето на Рейвънхърст бяха като издялани от студен мрамор. Много внимателно той отстрани рапирата от врата си. За секунда очите му проблеснаха към Тес, която беше седнала върху наръч слама близо до входа на тунела. Тогава с леко повдигане на раменете, той се впусна да разказва. – Аз търся предателя от седмици, но човекът е дяволски умен. Той се

държи винаги в сянка и не споделя плановете си с никой друг предварително. Хората му са няколко, избрани заради абсолютната им лоялност. И заради тяхната безпощадност бих добавил. И така ние не успяхме да внедрим агент в редиците им. Ние, разбира се, изпратихме наш човек заедно с товара злато – гласът на Рейвънхърст стана по-твърд. – Никой не доживя да каже какво е видял. Всички освен един млад офицер, наречен Торп, който беше намерен секунди преди смъртта му в заливчето на Феърли – очите му се повдигнаха, изучавайки лицето на Тес. – Ти си го спомняш, нали, мис Лейтън? Той едва ли беше по-възрастен от момче, и все пак, който е открил неговата идентичност не се е поколебал да разреже гърлото му. Неговите последни думи бяха за теб.

Тес почувства да я сковава страх. Тя добре помнеше русия млад човек. За две седмици той беше гост в Ейнджъл, обяснявайки присъствието си с големия си интерес към естествените науки и необикновената, флора на блатото.

Неговото поведение беше достатъчно добро, за да заблуди Тес, но не достатъчно, за да заблуди този, който е трябвало.

– О, да, Адмиралтейството потуши аферата много бързо – продължи Рейвънхърст. – Не би могло да постъпи по друг начин, за да не разбере копелето, че сме го подушили.

Тес преглътна. Нима Рейвънхърст обвинява нейния дом за смъртта на момчето?

– Но ти не можеш да вярваш, че...

– Аз не ВЯРВАМ в нищо, мис Лейтън – прекъсна я виконтът студено. – Обаче приемам, че ВСИЧКО е възможно. В края на краищата, тялото беше намерено в земите на Феърли. И имаше чести следи, че товари са се приземявали в околността, навсякъде, от Пет Левел до Кемб Сендс. Какво би могло да представлява по-добро скривалище от изоставена къща наблизко, поставена на възвишение, което дава поглед към целия бряг от Уинчелси до Дънджинес?

Тес скочи от мястото си, сърдити смарагдови искри проблясваха в очите ѝ.

– Достатъчно! Ти си противен и долен! Феърли никога не е използвана за такива цели. О, може би един или два пъти...

– Доста повече от един или два пъти, девойко – промърмори Джак.

– Защо се съгласяваш с него? – избухна Тес срещу Джак. – Той е твоят враг, както и мой! Ти трябва да го разбереш това.

Очите на Джак бяха непроницаеми зад маската му.

– Само смъртта е сигурна в този свят, момиче. Това значи, че

човекът, който днес е твой враг, утре може да ти бъде най-добрия приятел. Нека човекът да продължи.

Тес промърмори сърдито, потъвайки отново в сламата.

– Ти можеш да си спестиш разгорещената тирада, мис Лейтън. Напоследък дойдох до същия извод. В противен случай, може да си сигурна, че нямаше да съм тук и да разговарям с теб. Тъй като, моя мила, ти щеше да бъдеш в Дувър, в затвора и да чакаш присъдата си.

– Деца, деца – промърмори добродушно Лисицата. – Нека да не се караме. Ние се нуждаем от целия си ум, за да хванем този човек.

Пръстите на Тес се стегнаха в скута ѝ, като си припомни болезнен спомен.

– Той се нарича Орела, нали?

Два чифта изненадани очи се спряха на лицето ѝ.

– Как ти... – двамата мъже попитаха едновременно.

– Неговото име беше... беше споменато в мое присъствие. Не ме питайте повече от това. Значи това е мъжът, който вие търсите? – това вече не беше въпрос; ожесточеността и твърдостта в техните очи вече бяха отговорили на въпроса на Тес. – Как смятате да го хванете?

Никой от мъжете не бързаше да ѝ отговори, и двамата имаха тайни за криене.

Минаха напрегнати секунди. Рейвънхърст изучаваше Лисицата, опитвайки се да разбере, какво точно вече знаеше, и доколко би могъл да му се довери.

– Ти знаеш за следващото товарене? – попита той рязко.

Джак потвърди с глава.

– И ти имаш мястото на срещата?

– За съжаление, не. Но се надявам определено, че една среща тази нощ може да осветли някои детайли – усмивката му беше мрачна.

Изведнъж Рейвънхърст спря да се разхожда. Един мускул трепна при твърдата линия на челюстта му.

– Аз ще дойда с теб.

– Боя се, че е невъзможно. Ти ще бъдеш разпознат от километър, а след това и двамата ще ни хвърлят от края на някоя скала. Не, тази среща е само за мен. Но аз не бих се отказал от малко помощ преди срещата.

– Какъв вид помощ?

– Смятам, че тъй като Лисицата има вече двама самозванци – тук Джак отправи към Тес мрачен поглед, – той би могъл да има още един. Да, добър начин да се сложи прът в колелото на някой, който иска да

причинява зло.

Рейвънхърст изглеждаше неубеден.

– Как бих могъл да зная, че това не е просто уловка – че твоите хора не се крият в някоя изоставена пещера, чакайки да се отърват от мен?

– По една причина, момко. Аз имам твърде голяма нужда от теб, момко, за да те убия, точно както ти предположи. Що се отнася до останалото... – контрабандистът повдигна рамене. – Ти просто трябва да повярваш на моята дума.

– Виждам, че нямам голям избор – каза виконтът рязко.

Тес слушаше тази размяна на реплики с увеличаващо се недоверие. Наистина ли Джек смяташе да се споразумее с този арогантен, вбесяващ я офицер на Короната? Той трябва да е луд!

– На работа тогава! – Джек каза рязко, протягайки се, за да отмести един камък от стената. Тес наблюдаваше с широко отворени очи, как той извади черен вързоп, който подхвърли на Рейвънхърст. – Ще имаш нужда от това. Би трябвало да е тъмно вече и преди изгрева на луната. Най-доброто време за контрабандиста да бъде на път, нали. Сега слушай внимателно. Следвай пътя за Рай, докато дойдеш до разклонението точно зад Левъл. Той ще те заведе до вятърна мелница и там можеш да си починеш преди да се облечеш с по-безопасни дрехи. Да, появата ти навреме ще откаже всеки, който би могъл да помисли да ме последва.

– Не вярвам на това, което чувам! – извика Тес, скачайки на крака. – Цялата тази работа е лудост! Срещата, за която говориш, би могла да е капан, Джек. И откъде знаеш, че ТОЙ – тя погледна към Рейвънхърст подозрително, – не е изпратил предварително хора, които да се крият и да чакат ТЕБ?

– Трудни въпроси, момиче. Да, трудно е човек да е сигурен. Но истината е, че нямам избор. Също както и нашия виконт. Но при всяко положение ти трябва да останеш извън това, чуваш ли? Аз няма да поема твоята кръв на съвестта си.

– Но...

Очите на Джек бяха студени зад маската.

– Достатъчно, Тес. Останалото трябва да се предостави на нас.

С каменно лице Тес го гледаше. Кой беше той да ѝ дава нареждания? Тя просто ще изчака докато те тръгнат и тогава...

– Дори и не мисли за това, момиче. Ако ти не стоиш настрана тази нощ, аз ще продължа да яздя и никога няма да се върна. Това е обещание, да знаеш.

Един поглед към твърдите очи на Джек беше достатъчен да убеди

Тес, че Лисицата смяташе да изпълни всяка своя дума. Ако тя не послушаше, никога вече нямаше да го види.

Това беше може би единствения аргумент, който можеше да я убеди.

Със стиснати устни Тес кимна, обръщайки се ядосано към стената.

Смътно чу шумоленето на дрехи. Тя се обърна и премигна, когато видя две идентични фигури, всяка облечена от главата до петите в черно, с черни маски и триъгълна шапка. Очите ѝ се присвиха като се опитваше да ги различи. Да, Рейвънхърст би трябвало да е от нейната лява страна, тъй като той беше с няколко инча по-висок и с по-широки рамене от Джак. Но разликата беше съвсем малка. И в тъмнината, яздейки бърз кон...

– Да, моите дрехи ти отиват, както виждам. Настоявам да не си наумиш да я узурпираш за постоянно. Сега, бих помолил за пет минути преди да тръгнеш и ти.

Джак се обърна. Бавно, като насън, Тес стана на крака, със замъгленни очи.

– Запомни какво казах, момиче. Без повече номера – Джак погали леко с един пръст бледите бузи на Тес. – Но защо си с такова мрачно лице? Аз ще бъда внимателен и ще се върна преди да залезе луната, обещавам ти.

Тес стисна устни, за да потуши риданието, което се надигаше в гърлото ѝ.

Още едно довиждане след толкова много други.

Бързо, като че ли можеше да си промени намерението, контрабандистът вдигна ръката ѝ до устните си и я целуна силно по дланта.

– Не плачи за мен. Тес Лейтън. Аз не го заслужавам. При това няма пушка в Англия, която да може да ме свали.

Това не беше нищо друго освен перчене, а и двамата го знаеха. Но може би перченето беше това, което беше запазило живота на Ромни Лисицата през всичките тези години, името му вече беше станало легенда по южното крайбрежие.

За него се говореше с благоговение от тези, които беше спасил от глад чрез хвърлянето на една торбичка със злато през отворения прозорец.

Името му се изговаряше като молитва от тези, които намираха хляб и сирене и един-два заека пред вратата си на разсъмване.

– На добър път – промълви Тес с треперещи устни, когато той се обърна и излезе от тунела в нощта.

Тя чу тихото скърцане на ботушите му върху камъчетата. Някъде високо отгоре се чу тихо изсвирване. Въздухът се размърда за секунда и погали бузите ѝ като въздишка.

След това вече него го нямаше.

В срещуположния ъгъл на малката стая Дейн стоеше и наблюдаваше, кръвта му кипеше от ярост. Погледът, който си бяха разменили, беше достатъчен, за да го убеди, че ги свързваше нещо много по-интимно от бизнес.

Той сподави проклятие, изхвърляйки мисълта от главата си. Тази нощ той не можеше да си позволи никакво разсейване. Дегизира се като проклетата Лисица! За Бога, би трябвало да го застрелят за глупостта му, ако не, нещо друго.

С мрачно лице под маската си той се отправи към тъмния вход на тунела, където Тес все още стоеше като замръзнала.

– Аз също те напускам сега. Сигурен съм, че моето тръгване няма да ти причини болката, която изпита за Лисицата. Но също като Лисицата, аз ще те видя отново. По-скоро отколкото ти би искала, предполагам.

Нещо проблесна дълбоко в сапфирените му очи, тъмен пламък на страст, който изчезна толкова бързо, че Тес се чудеше дали не си го беше въобразила.

И тогава виконът също изчезна в нощта.

Тя им даде време да се отдалечат на достатъчно разстояние преди да ги последва в тунела, мислите ѝ бяха в хаос, сърцето ѝ беше учестено.

Вървеше през нощното мълчание, през склона и надолу към голямата къща, обувките ѝ шумоляха по росната трева. Над главата ѝ луната се изкачваше от облак на облак, едно бледо сияние за сребърен воал от облаци. Някъде наблизко един бухал извика веднъж. Тес чу диво драскане с нокти и след това острия, ужасен вик на малко нощно създание.

Рязко звукът прекъсна.

Бухалът го беше убил.

Потрепервайки тя се забърза към тъмната къща. Зад нея се чу леко шумолене и тя се обърна рязко, вглеждайки се в тъмните сенки. Тъмна сянка изплува от нощта към нея, разперила криле тя кацна на рамото ѝ.

– Безопасно убежище до сутринта – извика пронизителен глас.

Тес изпусна дълга въздишка.

– Максимилиан, ти лоша, лоша птицо. Какво правиш тук?

Но тя вече знаеше. Максимилиан беше бягал от Ейнджъл дузина пъти и всеки път намираще пътя си за тук, във Феърли. Тес въздъхна погалвайки птицата на раменете ѝ. Поне ще има компания през дългите часове до изгрев слънце.

Тя почти беше стигнала до покритите с лоза стълби, когато Максимилиан се стегна. Неговия остър клон я удари по рамото.

– Какво има сега, ти лошо същество?

От далечната страна на хълмовете зад високите стени на манастира се чува резки експлозивни от мускет.

Един изстрел. Два. След това трети.

– Мили Боже, не... – пръстите на Тес се впиха в дланта ѝ.

– Пробойна на подветрената стена! Внимавайте за носа на кораба! – извика Максимилиан рязко.

От нощта не идваше никакъв отговор. Само вятърът шумолеше през тревата и листата на дърветата.

Студена, твърда буца от страх се сви в стомаха на Тес. С омекнали колене тя седна долу на стъпалата готова да чака, изведнъж благодарна на успокояващата я тежина на тялото на Максимилиан на нейното рамо.

Тя не знаеше, че тази вечер бяха допуснали една ужасна грешка в техните планове. И името на грешката беше l'Aigle.

Орелът.

Тес не трябваше да чака дълго.

Тя го чу, преди да го види. Той идваше бързо, без да обръща внимание на това, кой може да го види.

Тес се вкамени наблюдавайки хълма.

Висока, стройна фигура се зададе от тъмнината, облечен в черно, тригълната му шапка небрежно сложена. ДЖАК ИЛИ РЕЙВЪНХЪРСТ? – си мислеше тя диво, чувствайки сърцето ѝ да бие лудо в ребрата ѝ.

Той вече беше подминал манастира, странно наведен като яздеше.

– Това... това ти ли си, Джак? – сърцето ѝ биеше в гърдите така високо, че тя едва можа да чуе собствения си въпрос.

Скоростта на фигурата се ускори. Той беше близо сега. Тес можеше да види твърдата резка на устните му под маската. КОЙ? – се чудеше тя диво, не смеейки да диша.

С побеляло лице се взираше в тъмнината.

– Дейн? – тя питаше.

Фигурата спря само на няколко инча от нея, след това падна бавно на едно коляно, дишането му дрезгаво и накъсано.

– Казах, че... ще се върна, момиче. Луната е още на небето.

На рамото на Тес, Максимилиан изкрещя веднъж, дълго и пронизително, докато Лисицата се свлече на студената земя.

38.

Със силно биешо сърце Тес скъса маската от лицето му.

– Джак, о, Джак, какво ти се е случило? – зъбите й изтракаха при вида на побелелите му изострени черти. Устните му образуваха една твърда линия, очите му бяха като стъклени.

– Получих едно топче, момиче. А може би и повече, боя се. Някой... чакаше в горичката. Спрях при бялата градина. Нямаше време...

– Шшт – заповяда Тес дрезгаво, полуповдигайки го и полувлачейки го нагоре по стълбите, за да влязат в къщата. Тя трябва да намери топла вода и чисти кърпи. Сега, къде ги беше оставила последния път?

– Остави, момиче. Моето време изтече. Просто ме остави да поседя за минута. Трябва... да си взема дъх. Имам да ти казвам неща.

Пръстите му се впиха в рамото на Тес, когато се облегна с цялата си тежест на нея. Потискайки ридание Тес успя да го настани на канапето до прозореца.

Пръстите й трепереха, тя свали наметалото му и замръзна като видя разкъсаната му риза, преди толкова фина и бяла, а сега почерняла от кръв. Все повече изтичаше всяка секунда, гъста и тъмна, от дупката в гърдите му.

Тес изстена накъсано, поклащайки се. НЕ, НЕ! – умът й крещеше отново и отново.

– Загърни ме – с плаща около мен, момиче – Джак промълви през стиснатите си зъби. – Трябва да ти кажа...

Очите му намериха лицето й. Той потрепери силно и след това устата му се затвори в твърда линия. Когато той заговори отново, го правеше с огромни усилия.

– Седни, Тес. Слушай ме сега, тъй като имам малко останало време – Той поклати глава като видя протеста да се оформя на устните й. – Сега няма време за лъжи, момиче. Той беше твърде дяволски умен. Чакаше... кажи на Рейвънхърст – той спря с побеляло лице, борейки се за дъха си. – Рансли и още един. Внимавай... внимавай за крилото. Не се доверявай на никого.

Очите на контрабандиста се замъглиха за момент, но той поклати глава, борейки се с болките.

– Не е какъвто изглежда, твоя виконт.

Тес поклати глава, не искайки да чуе каквото и да било от това.

– Не говори по този начин, Джак. Ти ще... ти ще...

– Ще си отида скоро – той довърши. – Но аз не искам сълзи, чуваш ли? Имах добър живот. Имам редки спомени да отнеса със себе си, където и да отида. И най-добрите са от теб, момиче – още веднъж очите му потъмняха. – И от нея. Тя беше по-сладка от всяка жена, която съм срещал. Да, по-фино същество никога не е имало на тази земя – неговите пронизителни, тъмни очи се спряха на лицето на Тес.

– Аз ѝ обещах да не ти казвам, но ще наруша това обещание сега. Ти заслужаваш да знаеш – пръстите му се обвиха около китката ѝ, стегнато, почти плахо.

– Ти никога не си била негова, момиче. Не, ти си кръв от моята кръв, ти си плът от плътта ми. И аз те обичам от самото начало, когато ти си пое накъсано въздух. Моя сладка, сладка Тес. Моя, мое чедо.

Дъхът на Тес пресека. Невъзможно! Сърцето ѝ подскочи в гърдите. Главата ѝ се завъртя.

И изведнъж всичко стана ясно. Това обясняваше толкова много неща – жестокостта на Едуард Лейтън към нея. Мълчаливата болка на майка ѝ. Загрижеността, която Джак винаги беше показвал към нея.

– Никога не е имало нищо долно, девойко. Аз я познавах много преди ТОЙ да я беше забелязал. Но като глупак, аз смятах, че нашето положение много се различаваше и я оставих да се изплъзне. Когато разумът ми дойде и се върнах към нея, тя вече си беше отишла, принудена да се омъжи заради дълговете на баща си – той затвори очите си за момент и спазъм го разтърси. – Колко горда щеше да бъде от теб, момиче. Ти никога не му се поддаде нито на инч. Да, ти имаш всичкия огън, който тя искаше да притежаваш. Това беше най-малкото поне, което можах да направя за теб.

Хиляди въпроси напиряха върху устните на Тес, но тя си даде сметка, че няма да има време да ги зададе.

Мъжът с посребрени коси изстена, борейки се със своята болка. След дълги минути очите му се отвориха.

– Виж... в комина на Ейнджъл. Писма – речник.

– ДЖАК!

Контрабандистът дишаше накъсано. Пръстите му започнаха да се отпускат около китката ѝ.

– Не, Джак! Т-ТАТКО! – сълзите падаха като гореща киселина върху бузите ѝ. Още не, моля ти се! Толкова много неща искам да знам. Толкова много неща тя не е казала.

Тя току-що го беше намерила и сега трябваше да го загуби.

– Шшт, момиче – каза нежно баща ѝ. – Остави ме да си отида сега. Уморен... толкова уморен. И аз – имам странното чувство, че тя ще ме чака – гримаса стегна чертите на лицето му за момент. – Джоба на наметалото. Вземи го... нейно.

С безчувствени, треперещи пръсти Тес претърсваше наметалото, потискайки ридание при вида на гъстата кръв, която срещаше навсякъде. Дълбоко в джоба тя напипа очертанията на малък, твърд предмет. Мръщейки се, тя измъкна пръстен – една единствена перла, заобиколена от малки сапфири.

– Тя – много те обичаше, момиче. Помни това. И ако срещнеш любов – држ я здраво. Не – ох – не я оставяй да си отиде, както ние направихме.

Тес се наведе по-ниско, прегръщайки го, докато сълзите ѝ капеха по неговите бледи бузи.

– Обичам те, татко. Винаги съм те обичала.

Устните му се извиха леко, след това силен трепет премина през него, изпъвайки го като тетива.

– На добър път, моя дъще – той промълви. – Безопасно пристанище преди зазоряване, нали, Макс?

На рамото на Тес голямата птица се обади, бавно и протяжно.

Гигантът с посребрени коси потрепери още веднъж и не помръдна повече.

Рейвнхърст чу първия изстрел от мускета точно като заобикаляше хълма. Обръщайки се на седлото си, той се опита да определи посоката.

Отново се чу далечната експлозия, след това отново и отново.

По дяволите! Те идваха от Фьърли.

С рязко проклетие той хвана юздите на коня и се върна обратно по пътя. Дори когато препускаше във вятъра, пръстите му се стегнаха с юздите, той се страхуваше, че е закъснял твърде много.

– Тес?

Тя не е била в тунела. Той отиде там първо, страхувайки се, че ще намери кръв по земята и безжизненото ѝ тяло.

Вместо това той не намери нищо.

Отново промълви нейното име, стоейки в основата на стълбата към покрива на манастира. Никакъв отговор.

Той се отпрати към смълчаната къща. Защо никъде нямаше

светлина? Беше ли малката глупачка нарушила обещанието си, което даде на Лисицата и може би е тръгнала след него? Тези далечни изстрели за нея ли бяха?

Ръцете на Рейвънхърст се стегнаха в юмруци. За момент чернилка го заслепи. Тогава той поклати рязко глава.

По-бързо, по дяволите.

Той прогърмя надолу по склона, стъпките му като гръмотевица, очите му фиксирани в тъмната къща, която му се подиграваше с мълчанието си.

Той се изкачи бегом по стълбите и изтръгна резето. Защо няма светлини? – той продължаваше да се пита. Къде би могла да бъде тя?

Антретото беше обвито в тъмнина и той изпсува, спъвайки се в малък сандък точно зад вратата.

Изведнъж той се смрази, виждайки лек сив лъч в края на коридора.

Гърлото му се сви болезнено.

– Тес?

Все още нямаше никакъв отговор.

С пръсти върху мускета в джоба на наметалото му, Рейвънхърст се придвижи безшумно надолу по коридора към смътно очертаващия се правоъгълник.

Точно пред вратата той се спря, подготвяйки себе си за опасности, които го очакваха, каквито и да бяха те.

Или така той мислеше.

Но нищо не можеше да го подготви за мрачната картина, която видя, когато прекрачи прага.

Среброкосия гигант, с пепеляви и неподвижни черти на лицето опънал се на кадифеното канапе. Една красавица с кестенява коса, с блуждаещи очи, свила глава в скута си мълвеше нежни думи за успокоение и окуражаване.

Думи, който Рейвънхърст разбра изведнъж, че Лисицата няма никога да чуе.

Студена вълна на съжаление го обля, изненадвайки го със силата си. Мъжът беше престъпник, той напомни на себе си, може би предател на неговата страна. Така, че защо чувства тази – празнота, да, това беше единствената подходяща дума. Като че ли нещо важно беше откраднато от света.

Безшумно той отиде по-близо, очите му върху лицето, което сега лежеше без маска, лице познато по някакъв начин. Мръщейки се, Рейвънхърст изучаваше гордия нос на Лисицата, щедрата му уста, бледите

му бузи.

Бузите му дори сега, обхванати от прегръдката на смъртта, не бяха толкова бледи като тези на Тес.

Пръстите на Рейвнхърст се стегнаха върху пистолета му когато безпощадна вълна от ревност го заля, изгаряйки го като киселина. Той отвори устата си, за да заговори, само, за да я затвори отново, чувствайки да го прерязва като с бръснач самопрезрение. Да ревнува от умрял мъж, за Бога!

Той не можеше да направи нищо за Лисицата сега, нито можеше да каже нещо успокоително на жената, страдаща до безжизненото му тяло.

Не, единственото нещо, което Рейвнхърст можеше да й даде беше интимността на няколко спокойни минути с нейния контрабандист, последните, които можеше да има.

Той се обърна, готов да си тръгва, когато пронизителен вик от тъмния ъгъл го стресна.

Смътна, овална сянка излетя от тъмнината и кацна на рамото на Тес с неясно очертани смарагдови крила.

Какво по дяволите, този проклет папагал, правеше тук? – чудеше се Рейвнхърст.

– Отивай си! – каза рязко Тес с пронизващи очи, когато накрая вдигна поглед от Джак. – Той спи, не виждаш ли? Той има нужда... от сън. Това е всичко.

Един мускул трепна в каменната линия на челюстта на Рейвнхърст. В този момент той прозря през гордата й външност болката и отрицанието. Твърде добре той знаеше какво чувства тя, тъй като кръвта на неин близък беше по пръстите й, безжизненото тяло със студена, голяма тежест в ръцете й.

Един спомен го застигна като експлозия на оръдие.

Той премигна, усещайки пушек да закрива очите му, чувайки ужасени викове, когато палубата се подпали.

Изведнъж видението си отиде, така внезапно както беше дошло. И той знаеше какво трябва да направи.

– Спи, да. Но той ще спи по-добре, ако го оставиш долу, Тес. Да, така – внимателно той повдигна безжизнените й пръсти от гърдите на контрабандиста. – Така е по-добре. На него така ще му хареса. Само малко... – много внимателно той повдигна главата на Лисицата и нагласи тялото на възглавниците.

Тес потрепери. Дълга въздишка се откъсна от стиснатите й устни. Бавно тя се изправи на крака, лицето й лишено от емоции, студена

маска на перфектна перла. Изведнъж Рейвънхърст видя бледата сребърна линия на сълзи по бузите ѝ.

– Той... той ми каза да не се доверявам на никой – промълви тя. – Може ти да си чакал в горичката? – ръцете ѝ се свиха в юмруци. – Може би твоят куршум го повали? – гласът ѝ се извиси до пронизителен вик. – Ти толкова дълго го искаше. Мили Боже, тази нощ ти накрая имаше своя шанс!

Изведнъж тя се хвърли срещу него, ръцете ѝ нанасяха яростни удари върху раменете му, врата му и ръцете му.

Една вена пулсираше на слепоочието на Рейвънхърст когато пръстите ѝ одраскаха бузите му, оставяйки бразди. И все пак той не помръдна, нито се извърна настрани, давайки възможност на яростните ѝ нападения да го достигат безпрепятствено.

– Отиде си... отиде си, когато аз току-що го бях намерила – плачеше Тес хълцайки. Сухо ридание се откъсна от устните ѝ. – О, Боже, защо не мога да умра и аз?

Пръстите на Рейвънхърст обвиха китките ѝ и се стегнаха грубо.

– Да, той си отиде, Тес, но аз нямам нищо общо с това. И ти имаш целия си живот пред тебе – живот, толкова добър, колкото си го направиш сама. Остави го да си отиде. Той не би искал това от теб.

– Откъде ТИ знаеш, какво би искал той? – попита Тес, миглите ѝ потъмнели от сълзите. – Той беше... той беше МОЯ баща!

Рейвънхърст си пое шумно дъх. Нейният баща? Очите му се присвиха изучавайки гордата линия на носа на Тес и безкомпромисната линия на брадичката ѝ.

Да, тази жена беше наистина дъщеря на Лисицата, видя той сега, когато я разглеждаше подробно. И това значи...

Мръщейки се той се опита да потисне яростната вълна на надежда, която избухна през него.

Но първо имаше да се зададат хиляди въпроси и един предател да бъде сравнен със земята.

– Кой беше той? Каза ли ти Лисицата нещо? – питаше Рейвънхърст, дърпайки ръцете ѝ настоятелно.

За момент Тес го изучаваше, очите и подивели и нефокусирани. След това, тръсвайки глава тя започна да се бори срещу него.

– Ти... ти ме нараняваш!

Изведнъж пръстите на Рейвънхърст се охлабиха, но той не я освободи.

– Мисли, по дяволите! Важно е. Ако не за мен, тогава направи го за

него! За твоята страна. Аз ще хвана човека, който направи това, можеш да бъдеш сигурна, но аз имам нужда от твоята помощ, Тес!

Грубостта в гласа му накара Тес да премига, очите ѝ изучавайки лицето му. Но тя не можеше съвсем да разбере какво казваше той. Гласът му изглеждаше приглушен, като че ли идваше от голямо разстояние.

Рейвнхърст си пое рязко въздух. Когато заговори отново, гласът му беше бавен и много ясен.

– Каж ми всичко, което той ти каза.

– Аз... той... – един трепет премина през нея и тя притисна очите си.

За секунда ѝ се стори, че усети слабия дъх на лавандула. Мириса на нейната майка...

Сляпо Тес разтърси главата си, отблъсквайки съблазнителното успокоение на този познат мирис. Пръстите ѝ притиснаха очертанията на пръстена, който Джак ѝ беше дал, сега намиращ се на сигурно място на средния пръст на дясната ѝ ръка.

АЗ НЕ СЪМ ЛУДА – си каза яростно. **АЗ НЕ СЪМ ЛУДА.**

Когато отвори отново очите си, техните синьо-зелени дълбини бяха плувнали в сълзи, но студени и ясни.

– Тогава ще ти кажа. Той каза, че е бил Рансли и един друг. Не се доверявай на никой, каза той. Внимавай за... – веждата ѝ се повдигна като се мъчеше да си спомни последното предупреждение на Джак. – Внимавай за крилото. Да, мисля, че той каза това – тя поклати глава. – Но би могло да бъде „пръстен“. Няма... няма никакъв смисъл.

Покашлянето на Рейвнхърст ѝ показа, че и той мисли същото.

– И той не каза нищо друго? – гласът му беше дрезгав от разочарование, правейки го да изглежда още по-дрезгав, отколкото той искаше.

– Само още едно нещо – очите на Тес обвиняваха. – ТИ. Той каза, че ти не си каквото изглеждаш. Какво имаше той предвид?

Устните на Рейвнхърст се извиха в самоиронична усмивка.

– Може би, че аз съм някой, на който можеш да разчиташ, въпреки, че ти се опитваш да го отречеш. Може би, че... – той изпсува дълго и приглушено, преглъщайки назад думите, които щеше да каже. Твърде скоро, помисли си той мрачно. – В едно нещо те уверявам. Лисицата ще язди отново. И той няма да спре да язди, докато не хвана човека, който стои зад това престъпление. Но първо... – пръстите на Рейвнхърст хванаха брадичката на Тес бавно повдигайки лицето ѝ, за да срещне погледа му. – Аз трябва да го погребам, Тес. По-късно аз ще намеря свещеник... моята леля ще се погрижи за това, надявам се. Но засега, къде?

– В бялата градина – тя отговори меко. – Той би искал това. Това беше мястото, което тя обичаше най-много. Да, в нейната бяла градина... – гласът ѝ изневери. Тя премига изведнъж, очите ѝ пълни със сълзи докато проучваха лицето на Рейвънхърст. – Благодаря ти! – каза тя просто.

Това не бяха думите, които той очакваше да чуе, не представляваха дори една малка част от това, което би искал да чуе от нея, но бяха достатъчни.

Засега.

– Имаш ли...

– Ще намеря всичко, от което имаш нужда – каза меко Тес и след това си беше отишла.

Очите, които я изгледаха в гърба, бяха тъмни и призрачни, препълнени с мъка, която Рейвънхърст обикновено така внимателно криеше.

От всеки. Дори от себе си.

Той дойде да ѝ каже, когато беше свършил.

Тя стоеше там, където я беше оставил, в износено кадифено кресло в средата на предния салон, стаята гола и странна с отдавна продадената си мебел.

Колко различна изглеждаше тази стая през нощта преди пет години, помисли си Рейвънхърст. Тогава свещите горяха в техните свещници и редица от прадеди гледаха арогантно от техните портрети върху покритите с коприна стени.

Как гордостта се беше провалила. И след това се чудеше дали думите се отнасяха за Тес или за него.

Лъч от сребро се промъкваше през голите прозорци без пердета, това беше единствената светлина в тази стая на сенките.

Лицето на Тес, когато той застана пред нея, беше прозрачно и странно непроницаемо.

– Една последна услуга – промълви тя. Ръцете ѝ трепереха както лежах в скута ѝ.

Тъмните вежди на Рейвънхърст се повдигнаха. Странно напрежение го обхвана при тъмнината, която се събираше в очите ѝ.

– Ти... ти каза, че мога да ти се доверявам. – За момент гласът на Тес се прекъсна и след това тя продължи бездиханно бързо. – Докажи ми го.

Тя стана, пръстите ѝ се протегнаха към мускулестите му рамене,

плахи отначало, след това по-смели. Имаше нещо диво в нейното лице, остро мъчение, което запали огънове в замъглените му очи.

– Мили Боже всемогъщи... – Рейвънхърст започна да диша учестено когато ръцете ѝ докоснаха откритата кожа на врата му.

Огън. Мъчение след мъчение. Чисто, опияняващо удоволствие.

– Сега, Дейн.

Рейвънхърст изпусва мрачно. Той не можеше. Това би значело най-жестоко да се възползва от нея. Това би било много опасно. Би било...

Сладки и неопикуемо меки, знаеше той, бяха нейните устни, които докосваха изпънатата дъга на врата му.

Той почувства грубо стягане в слабините, знаейки, че не би било нищо друго освен огромно удоволствие и болезнена радост да я люби сега, след горчивата им раздяла.

Да, неопикуемо удоволствие да я има сега, да прекара мост през пропастта, която ги разделяше с неми, неразрушими връзки.

Трепет премина през него. Пръстите ѝ го галеха по гърдите, откопчавайки първото копче на врата му.

– Тес... – промърмори той дрезгаво.

Като насън тя откопча първото кръгче от слонова кост, след това се наведе за следващото, знаейки, че не можеше да спре да мисли за това, което правеше. Това беше хазарт, който не почиваше на нищо друго освен на един неуловим спомен.

Хазарт и нещо много по-опасно. Но вече възпламеняването на кръвта ѝ я правеше неспособна да мисли за каквото и да било друго.

НЕ ГО ПРАВИ! – викаше нейния объркан мозък, но нейното тяло я караше да продължава, нашепвайки много по-различна истина. Може би нейното тяло винаги е знаело истината, въпреки че, чрез предателския си разум тя се бореше да го отрече.

Сега тя си спомни. Часове на мъчение и удоволствие. Часове на доверие и споделяне.

Двама мъже. В действителност един?

Мазолести пръсти хванаха китката ѝ, държейки я неподвижна.

– Защо... – с проклетие Рейвънхърст прочисти сухото си гърло и започна отново. – Защо правиш това, Тес?

Очите на Тес проблясваха, странни и котешки в осветеното от луната овал на лицето ѝ.

– ЗАЩО? Наистина ли имаш нужда да ме питаш за това? – гласът ѝ беше леко подигравателен. Много нежно тя се приближи по-близо до него, докато техните тела се докоснаха, докосване толкова слабо и

съблазнително като първата целувка на влюбени.

– Спи, Тес – изстена Рейвънхърст, но при нейното докосване огъня в слабините му се възпламени извън контрол. Той до болка жадуваше да я повали под себе си и да я изпълни. Безкрайно и грубо и с изключителна грижа.

Докато нямаше повече никакви думи. Докато нямаше никакви въпроси и никакви ужасни отговори. Над всичко, без лъжи.

– Каж ми – промълви тя, с отдръпната назад глава, косата ѝ блестящ облак около тях.

В снопа лунна светлина острите, ъгловати черти на лицето на Рейвънхърст изглеждаха издялани от мрамор. Той не можеше. Той не трябваше – не дори сега.

Тес чакаше напълно замряла.

– Gwellan-karet¹⁵.

Думите изригнаха между тях с нежна сила, увисвайки като кама в напрегнатото мълчание, което изпълни стаята.

Тес се изсмя веднъж, накъсан, рязък звук.

– Или може би, Андре, сега когато зная твоята тъмна тайна, ти не ме искаш повече?

Грубите китки на Рейвънхърст сграбчиха китките ѝ, докосване – брутално и все пак странно внимателно.

– Gwerhez vari¹⁶ – промърмори той, притегляйки я към гърдите си. – О, аз те искам, малката, и те искам откакто за първи път те видях да се криеш в розовата градинка във Феърли преди пет години, твоите очи, оживени от зеления огън, твоята коса като тъмен пламък около раменете ти. Мили Боже, никога не съм преставал да те желая.

Неговите думи падаха върху Тес, ослепявайки я под планината от болка и грубо предателство. До последния момент тя се надяваше, че е сгрещила.

Но повече не.

Тя отпусна главата си назад, див, задавящ я смях се изтръгна от устните ѝ.

– Не, Тес – мърмореше той. – Недей.

Тя беше над него сега и тъмнината беше по-лоша от всичко, което тя беше познала през нейните дни и нощи на слепота. Тогава тя беше имала светлина, светлината на Андре и надеждата, която той ѝ беше

15. Най-мила моя – Б.пр.

16. Света Дево – Б.пр.

дал.

– Андре льо Брикс – каза тя. – Капитан и корсар. Само още една лъжа върху всички други. Мили Боже, ти не си по-различен от моя... от човека, който претендираше да ми е баща!

– Не е лъжа – промърмори Рейвънхърст. – Фредерик Дейн Андре Джордан Льо Брикс Сент Пиер. Моята майка беше Льо Брикс от Морбихан. Къщата беше нейна, Тес. И аз никога не съм водил там друга жена. Само теб – бързината правеше гласа му дрезгав.

Познат сега и опасно скъп, съблазнителен с всяка сричка, която произнасяше.

Буен смях разтърси нежните рамене на Тес. Дори сега той искаше да я убеди в своята невинност, след като разруши последната ѝ капка надежда, изтривайки с един удар дългите години на нейното възстановяване. Накрая той беше направил точно това, за което се беше заканил френския корсар, даде си тя сметка смътно.

Той беше стигнал до душата ѝ и беше откъснал сърцето от гърдите ѝ.

То беше негово, Тес го знаеше сега. Дали на Дейн или на Андре нямаше никаква разлика. Сърцето ѝ винаги е било негово.

Изведнъж тя се раздвижи, лицето ѝ обляно от сълзи, които блестяха като сребърни, докато се извиваше и бореше, попадайки в лъча лунна светлина.

– Не ти беше достатъчно да предадеш един път, нали? Не, ти трябваше да повториш своята перфидност. Мръсен, гаден лъжец! Не, убиец, това си ти, защото ти уби Андре!

– Престани, Тес. Андре все още съществува. Той е едната част от мен, гласът на моята младост, радостта на капитана при своя шурвал. Но ти не можеш да го имаш без мен. Такъв е животът, Тес: доброто не може винаги да се отделя от лошото. Това е, което не можеш да приемеш, нали?

Тя не отговори, очите ѝ бяха бездънни, тъмни от безкрайната болка.

– Това беше лоша игра – начин да се върнеш при мен и да получиш отговорите, от които ти имаше нужда за твоето гадно Адмиралтейство. Дори ако то – гласът ѝ беше разрушен от ридания, – дори ако то означаваше да ме предадеш с разяждащото страдание на надеждата. Мили Боже, защо си ме научил да се надявам отново?

Незабелязано се разнесе шум от криле от близките сенки. Минута по-късно Максимилиан изплува от тъмнината в снопа лунна светлина,

топка от алено червено и смарагдово и когато закачи главата на Рейвънхърст. Изненаданият виконт се наведе псувайки.

Незабавно Тес видя своя шанс и се възползва, освобождавайки се от здравата му хватка и вдигайки коляното си с всичка сила нагоре.

Също, както беше направила онзи ден в кухнята, Рейвънхърст се преви надве и рухна едва поемайки си въздух на голия под. Вълни от агония разкъсваха слабините му, но въпреки всичко той се бореше да говори.

– По дяволите, Тес. Охxxx. Чакай...

– Твърде късно – тя извика диво, очите ѝ изглеждаха сребърни от сълзите. – Андре... Дейн, каквото и име да си избереш сега, за да се криеш, няма значение! Ти ме предаде за последен път. Ще се постарая да нямаш друг шанс.

С лице, обтегнато от болката, виконтът я наблюдаваше да се олюлява, след това се обърна и тръгна към вратата.

– ЧАКАЙ... – той едва успя да промърмори дрезгаво.

Но Тес не почака и не можеше да почака. Обутите ѝ в чехли крака излязоха от стаята, техния шум толкова мек, че не можеше да прикрие дивото ридание, което излизаше от стиснатите ѝ устни.

39.

Луната беше високо, бледия сърп се движеше закриван от облаци, когато Тес зави по „Мърмейд Стрийт“. Мълчаливо тя забеляза, че влажна мъгла беше излязла от блатото, донасяйки море от пронизващ хлад и призрачна мъглявина, която оставаше капки по паважа.

Тя беше взела коня на Рейвънхърст без да се колебае за секунда, потресена от смъртта на Джек и ужасното разкритие за идентичността на Андре. Всяко сърдито потропване на копитата, всяка крачка напред, като че ли ѝ се подиграваше.

ТВЪРДЕ КЪСНО, изглежда, че те казваха. ТВЪРДЕ КЪСНО. ТВЪРДЕ КЪСНО.

С побеляло лице тя чуваше шумоленето на невидими неща зад гърба ѝ в тъмнината.

О, да, демоните бяха много наблизко тази нощ.

Джем, младият коняр, можеше да бъде извинен за страха, който го обзе, когато тя нахлу в тихата конюшня няколко минути по-късно, кестенявата ѝ коса представляваше объркано кълбо около призрачното ѝ лице, очите ѝ тъмни езера от болка, самата Валкирия.

Вече знаеше какво трябва да се направи и това трябваше да стане скоро.

Десет минути по-късно Тес хвърли последните си дрехи в старата си кожена чанта и след това я затвори, молейки се да може да избегне срещата с Ашли. Някой ден тя може да му обясни, но не тази нощ, докато челюстите на Ада стояха отворени пред нея.

Тази нощ тя трябваше да мисли само за оцеляване. На каквато и да е цена.

– Мис Лейтън?

По дяволите! Тес замръзна без да обръща главата си. Гласът беше мек, повелителен и съвсем непознат.

– Моля ви... не си отивайте. Аз... аз имам да ви дам нещо.

– Отивайте си! – каза Тес безжизнено.

Гласът продължи решително, като че ли се страхуваше, че ако спре никога не може да започне отново.

– Това е нещо, което съм носила пет години и през цялото това време, то ме разстройваше – жената шепнеше накъсано. – Моля – вие трябва да го вземете.

Нещо от отчаянието в този стар глас проникна през мъглата от болка до Тес. Бавно тя се обърна мръщейки се на малката, с посребрена коса жена, която стоеше така изправена на вратата.

– Коя сте вие? Какво искате от мен? – попита тя уморено.

Лицето на дукесата на Кренфорд беше обтегнато от болка.

– Вие знаете моя племенник. Много добре, мисля – тъмните ѝ очи пронизваха лицето на Тес и зад него, дълбоко във всеки ъгъл на измъчената ѝ душа. – Вие бихте могла да бъдете всичко, от което той има нужда. Ако само... – ръката ѝ измъкна от дълбоките гънки на полите ѝ един плик, който тя подаде на Тес. – Ваш е. Аз сега знам колко жестоко се държах като го пазах от вас.

Тес не помръдна, взирайки се няма в правоъгълника от тънка хартия. Значи това беше лелята на Рейвънхърст, Дукесата на Кренфорд. Преди пет години той беше говорил за нея с грубо, покровителствено отношение.

Ръцете на жената се свиваха и отпускаха на кръста ѝ.

– Вземете го, моля. Дори сега той не знае, че аз задържах това писмо. Той го изпрати в навечерието на Трафалгар чрез един мой стар приятел от Адмиралтейството. Аз знаех, че трябва да е много важно за него, за да се възползва от семейните връзки, нещо, което той винаги много упорито отказваше да направи – слабите ѝ ръце трепереха и за момент Тес се уплаши, че жената ще припадне.

Бързо се придвижи напред, съпроводи дукесата до стола и след това наля чаша с вода на страничната масичка.

– Изпийте това, ваша светлост – добави тя след моментно колебание.

Проницателните очи се вдигнаха, спирайки се на лицето на Тес.

Очи също като неговите. Мравки полазиха по гърба на Тес, носейки със себе си и вълна от заслепяваща болка.

Слаби, деликатни пръсти хванаха ръката на Тес.

– Той никога не е знаел, трябва да ми вярвате. Това беше заради моето... моето проклето вмешателство. Аз мислех, че това ще го направи по-силен, по-защитен в идващия конфликт, ако той мислеше, че всичко между вас е свършило. Тогава нищо няма да го разсейва и да го прави уязвим. Затова му казах, че съм ви дала писмото лично и съм видяла как го късате и хвърляте парчетата в лицето ми – очите ѝ се затвори за момент. – Господ да ми е на помощ, аз мислех, че така беше правилно да постъпя. Как съжалявам оттогава до сега!

Лицето на Тес преbledня. Още един шок след толкова много други.

Пъстрите очи, така близки, сега се отвориха и изучаваха Тес умолително.

– Това променя всичко, не виждате ли? Той се опита да се свърже с вас – да обясни, да планира за бъдещето, което той силно желаше, вместо всичко, което се случи. Да, моя мила, той ми каза дори за това. Той беше полулуд тази нощ, мисля аз и аз се страхувах, че мога да го успокоя само като ви отстраня от ума му завинаги. Изглежда съм била само глупава, намесваща се стара глупачка – очите на дукесата светеха от сълзите, когато тя притисна писмото към ръката на Тес. – Прочети го за себе си, моя мила. Прочети го сега, тъй като той се нуждае от теб – повече отколкото можеш да си представиш. Той е загубил всичко друго. Може би е близо да загуби и себе си.

Гърдите на Тес се повдигаха и спадаха неравномерно.

ОТВОРИ ГО – настояваше един мек глас. ОТГОВОРЪТ Е ТАМ, ВСИЧКО, НА КОЕТО СИ СЕ НАДЯВАЛА. ПРОЧЕТИ ГО.

Пръстите ѝ се стегнаха върху плика от тънка хартия. Тя погледна надолу и видя нейното име изписано със силен почерк, решителен и твърд като човека, който го беше написал. Почерка на Дейн, болезнено познат.

Една сълза падна върху избелялото мастило, превръщайки го в сиво езерце.

Жестоко съблазнителна, надеждата се възпламени в нея.

С ниско ридание Тес пусна долу писмото и се отдръпна, като от края на Ада, изкушавана повече, отколкото можеше да си помисли, че е възможно.

– Не би могло да има никаква разлика – промълви тя. – Нищо не може да се промени. – Да се надява сега... да чувства отново... – тя прехапа устната си когато я обзе спазъм от съжаление. – Мили Боже, повече не!

Хващайки торбата си, тя се отправи към вратата, всяка стъпка ѝ струваше много, лицето ѝ опънато от напрежение.

– Н-не ме следвайте. Н-не... не правете нищо повече! Вече... е много късно, не виждате ли? За всички нас.

Придвижвайки се сяло, Тес едва забеляза жената, която стоеше точно отвън в хола.

Толкова близо беше дошла до това да го загуби, мислеше си французойката, наблюдавайки красавицата с кестенява коса да минава през хола.

Тогава смарагдовите очи на Даниел се стесниха.

Но това беше нейния шанс, пуснат в скута ѝ. Тя нямаше да го изпусне както тази глупава, упорита англичанка смяташе да направи.

С мрачно лице тя заби пръстите си като на граблива птица в дланта си докато не се показаха сълзи в очите ѝ. Тогава, докато сребърните капки още блестяха там тя влезе бързо в тихата стая.

– Ваша светлост, простете ми – тя започна бързо с ръка на гърдите си. – Аз не мога да чакам повече. Аз трябва да говоря или да умра... – вопъл трептеше на алените ѝ устни. – Не за мен. Не и дори за вашия племенник. Заради детето идвам при вас да ви моля за помощ. За НАШЕТО дете.

На площадката, където се беше върнала, след като остави бележка за Ашли, Тес се вкамени, лицето ѝ стана смъртно бяло при думите на французойката.

Ако тя имаше някакви останали колебания, то тези думи ги оставиха настрана.

Сега не би могло да има връщане назад.

Правоъгълник от светлина се изливаше от кабинета на лорд Ленъкс, когато Тес пристигна с конете си един час по-късно. Тя бързо скочи от кабриолета си и предаде юздите на разтревожения Джем.

– Всичко ще бъде наред, Джем, уверявам те. Лорд Ленъкс ще ме докара по-късно. – Пръстите ѝ трепереха от двойния ефект на вълнението и изтощението, но Тес се радваше да чуе, че нейната несигурност не пролича в гласа ѝ. – Върни се в Ейнджъл сега.

– Добре, мис Тес – той се намръщи още повече. – Ако сте сигурна, въпреки че не смея да си помисля какво ще каже господин Хобхауз когато...

– ВЪРВИ, Джем – този път това беше заповед.

Поклащайки глава, младежа се качи обратно на кабриолета и пришпори конете напред. Минута по-късно те завиха надолу по дългата, обградена с дървета улица, копитата им вдигаха призрачни вълни от мъгла, докато изчезваха в нощта.

Във внезапното мълчание, което настъпи след тяхното тръгване Тес изпита неистово желание да извика момчето обратно. Но беше твърде късно да променя решението си, знаеше тя. Със стиснати устни се изкачи по широките мраморни стълби и почука бързо.

Слуга със спящи очи се появи след няколко минути, изглеждащ очевидно недоволен от това късно посещение.

– Аз съм тук, за да видя Лорд Ленъкс – заяви Тес повелително, добре давайки си сметка колко странно изглежда нейното присъствие в такъв час.

Повдигайки гъстите си вежди слугата я огледа от горе до долу, от разпиляната ѝ коса и прашно наметало до износената чанта, която стоеше до нея на стъпалата. Очите му бяха подигравателни.

– И за кой да съобщя, ако обичате? Ако приемем, разбира се, че негово превъзходителство си е в къщи, което аз не съм потвърдил.

Тес повдигна брадичката си по-високо, но тя потъна в нови съмнения. Какво ще стане, ако лорда не си беше в къщи? Какво ако той беше с компания?

Трябваше да бъде тази нощ! Ако тя не го направи сега, Тес знаеше, че никога отново няма да събере сили, за да го извърши.

Слугата не се помръдваше, отказвайки да го направи, докато не знае името.

– Мис Лейтън – отговори Тес студено. – Възнамерявате ли да ме държите да чакам тук цялата нощ? – попита тя.

Тъмните очи проблеснаха. Почти потайно, помисли си Тес, когато мъжът се обърна и я въведе вътре. Без да каже нито дума той я заведе до малка стая без прозорци, след това я остави, затваряйки внимателно вратата зад себе си. Но стъпките му, даде си тя сметка, се движеха в обратната посока на кабинета на лорд Ленъкс. Тъй като беше идвала тук за някои срещи или парти за танци, Тес беше запозната със стаите на този етаж.

Странен пламък от облекчение я стопли при мисълта, че тя можеше да отложи въпросите и това е което я накара да отвори сама вратата и да отиде да търси лорд Ленъкс.

Тъй като тя ставаше все по-слаба, Тес знаеше това. Бързо, преди да е променила мнението си тя тръгна надолу по тихия коридор.

Тя намери посоката лесно. Твърде лесно. Твърде скоро.

Тя повдигна слабия си бял юмрук, за да почука, студена топка на съжаление се стегна в нея, притискайки сърцето ѝ болезнено. Продължавай, тя си каза рязко, очите ѝ пълни с болка.

Далече надолу по коридора тя чу шум от приближаващи се стъпки.

Пръстите ѝ хванаха студеното метално резе. Усмивайки се насила тя отвори вратата на кабинета, с готово извинение на езика си.

С една странна яснота Тес забеляза елегантната мебелировка на стаята и мъжа седнал пред едно изключително красиво гравирано бюро от розово дърво, с писалка в ръка и няколко тънки хартии и пликове

пред него. Той тъкмо слагаше червен печат на един от пликовете, използвайки пръстена си, за да запечата топлия восък.

Изведнъж лорд Ленъкс се обърна, русите му вежди издигнати рязко нагоре. Странно, помисли си Тес, но тя никога преди не беше забелязала колко светла беше косата му.

– Моля да ме извините, милорд, за това, че ви се натрапвам толкова късно вечерта.

Зелените очи се стоплиха.

– Мис Лейтън? – каза той, като че ли не вярваше, че видението пред него беше действително.

– Това е – каза Тес, като се надяваше, че е най-веселият ѝ тон. Изведнъж чувствайки настойчивия му поглед тя прокара пръсти по библиотеката до вратата. – По някакъв начин сте променили стаята. Нови завеси, може би?

– Нови столове – бавно лорда сложи плика на бюрото си и стана грациозно на крака. – Ново бюро. Нови тапети. Но по някакъв начин – промърмори той, движейки се из стаята, – аз не мога да повярвам, че сте дошли в този късен час, за да разговаряме за моята мебелировка.

Гърлото ѝ се стегна, като че ли топка застана в него. КАЖИ МУ, твърд глас настояваше. СЕГА, БЕЗ ДА ОТЛАГАШ!

Тя преглътна.

– Драга, имаш ли намерение да ми кажеш защо си дошла или аз трябва да гадая? – той протегна ръка към ръцете ѝ, хващайки нежно китките ѝ докато изучаваше лицето ѝ.

Тес подскочи нервно, тъй като студения метал от пръстена му докосна кожата ѝ. СЪВЗЕМИ СЕ, мислеше си тя.

Пръстите на лорд Ленъкс се стегнаха леко.

– Да, мила моя? – попита той меко.

Сърцето ѝ започна да бие силно.

– Аз... аз... – Тес прочисти гърлото си. – За да ви видя, милорд. Това е, за да дам вашия отговор – най-накрая успя да каже тя.

Блясък на изненада премина през очите на Ленъкс.

– Не бих искал да има недоразумение, мила моя Тес. Тогава значи ли това, че аз ще бъда най-щастливия човек?

Имаше ли някаква формалност в тона му? Тес се чудеше смътно. Няма значение. Това беше част от невъзможните случки от тази нощ. Утре всичко ще бъде отново нормално. Да, утре...

Русите вежди се повдигнаха леко.

Тес се изчерви, давайки си сметка, че той все още чака нейния

отговор.

– Да, искам да кажа, моя отговор е да. Аз ще се омъжа за вас, милорд.

Бавно лорд Ленъкс повдигна отворената ѝ длан към устните си, очите му фиксирани в нейното лице.

– Мое мило момиче – промълви той галейки с устни кожата ѝ.

Кожата на Тес настръхна, ту гореща, ту студена. Тя почувства нервен кикот да се надига в гърлото ѝ и едва успя да го потуши. Хипнотизирана тя наблюдаваше как пръстите на Ленъкс се стягат, затваряйки дланта ѝ, докато зъбите му докосваха чувствителната ѝ кожа.

Лек трепет премина през нея. Тя погледна нагоре, за да види очите на лорда върху нея, остри от скритите желания.

– Да дойдеш при мен на лунна светлина. Ти разпалваш най-топлиите ми чувства, мила моя, предупреждавам те. Аз съм чакал твърде дълго време, за да чуя тези думи – по-дълго отколкото ти знаеш.

– Т-това е така, но тази причина – защото сте чакал много дълго, затова аз дойдох, за да ви кажа незабавно.

– Много умно от твоя страна – устните на лорда правеха малки кръгчета върху дланта ѝ. При всяко интимно движение Тес примигваше, болезнено давайки си сметка, че не беше Рейвънхърст, който я докосваше така.

Тя затвори очите си, уплашена, че той може да види черното отчаяние, което я обземаше. Но тя не смееше да се помръдне, дори най-леко, от страх, че ще издаде себе си. МИЛИ БОЖЕ, молеше се тя безмълвно, НЕКА ДА ГО УБЕДЯ. И НЕКА БЪРЗО ДА СВЪРШИ.

Тихият звук на неговото дишане накара Тес да отвори очи. Лицето му беше успокоено сега, огньовете грижливо потушени. Бавно той освободи ръката ѝ.

– Ти ми доставяш удоволствие с твоя отговор, мила моя. И също стремителния начин, по който ми го съобщаваш. Да, ти ме правиш най-щастливия от мъжете. Действително, мисля, че случая е подходящ за пийване.

Лордът се обърна и отиде до малко бюро, от което извади кристална гарафа и две чаши. Нервно, Тес заключи ръцете си, опитвайки се да се съсредоточи върху нещо – каквото и да е – за да отклони вниманието си от чудовищността на деянието си, което току-що беше извършила.

Сляпо тя погледна настрани, очите ѝ попаднаха върху тънката хартия върху бюрото на Ленъкс. Зад гърба си тя чуваше звъна на чаши, последвани от шума на изливаща се течност.

15 JUN, беше датирано писмото. 15 юни. Значи той пишеше на някой, и то на френски. Очите на Тес се разшириха, когато отидоха по-надолу, виждайки числа след числа, без никакъв видим ред.

Може би някакви тайнствени финансови сделки, си помисли тя, премествайки погледа си към задната част на бюрото на Ленъкс, където стоеше един плик подпрян на мастилницата. Дебел и аленочервен, печата му привлече вниманието ѝ, медальон с птица в полет.

Много красиво, помисли си тя, както всичко което притежаваше лорда. Беше ли възможно той да я желаше по същия начин, като един предмет, който да прибави към колекцията си?

Пронизана болезнено от тази мисъл. Тес се намръщи леко и се наведе, за да повдигне малка нефритова фигурка от ъгъла на бюрото му.

– Отново се възхищаваш на моето обзавеждане? – устата на Ленъкс беше до ухото ѝ, толкова близо, че тя подскочи леко.

– Просто... просто тази скулптура. Тя е много красива. Но вие винаги сте имал изключителен вкус, милорд.

Като насън Тес видя две пълни чаши поставени на бюрото му. Минута по-късно ръцете на Симон обгърнаха раменете ѝ, устните му търсеха вената, която пулсираше на врата ѝ.

– Наистина ли? – промърмори той.

Докосването му беше леко и закачливо отначало, но скоро стана по-настойтелно.

– И това ли е всичко, за което мислеше, мила моя?

Тес преглътна, опитвайки се да не мига. Очите ѝ се движеха непрекъснато около стаята. Тогава тя разбра картината на печата. Това беше граблива птица с разперени крила.

Този път тя се вкамени рязко и непогрешимо. Сърцето ѝ биеше болезнено в ребрата ѝ. Но, тя трябва да греша. Не би могло да бъде...

Бавно Ленъкс се изправи, пръстите му нежно галеха раменете ѝ. Без да бърза той я обърна към себе си с непроницаеми очи.

– Аз предполагам, че ще се върна скоро... – каза тя. – Тъй като аз имам... тъй като ние сме...

– Какво, ще си тръгнеш толкова скоро? И дори без да вдигнем тост за нашето бъдеще щастие? Не искам да чуя за това – усмихвайки се Ленъкс сложи хладкия кръг на чашата в ръката ѝ.

Сляпо тя докосна чашата си до неговата, след това я повдигна, за да преглътне безвкусната течност, която би трябвало да бъде много фино бренди. Напитката потече по гърлото ѝ като огън. Бързо тя отпи още.

Очите на лорд Ленъкс бяха топли, докато той изправаше чашата

си.

– Моя мила, мила Тес – мърмореше той, очите му не напускаха лицето ѝ, докато тя изпразваше своята чаша.

Нежно той взе дългия, хладен ствол на чашата от несигурните ѝ пръсти.

Тес премигна, олюлявайки се леко. Малки капки пот се показаха на веждата ѝ.

– Аз не чувствам...

Изведнъж ѝ стана много горещо, толкова горещо, колкото студена беше само преди минути. Стаята, завесите, лицето на лорд Ленъкс, всичко започна да се върти заедно пред очите ѝ.

ПАЗИ СЕ ОТ КРИЛОТО, беше казал Джак. **НЕ СЕ ДОВЕРЯВАЙ НА НИКОЙ.**

Твърде късно тя разбра предупреждението му.

Спокойно Ленъкс си играеше с пръстена на лявата си ръка. Релефно изрязана блестеше птица върху златния пръстен. Птица в полет.

ОРЕЛ...

– Какво да правя с теб, сладка моя?

Внимателният въпрос беше последното нещо, което Тес чу преди да я покрие тъмнината.

40.

Скъргането на колела по набраздена земя я събуди.

Защо беше така суха устата ѝ, чудеше се Тес? Защо е този металически вкус на езика ѝ? И защо въздуха върху лицето ѝ беше така усоеен и неподвижен?

Внезапно споменът се върна. Симон, усмихвайки се леко. Огненото захапване на брендито?

Упоена.

Още веднъж тя се изви, дървените колела тропаха някъде над главата ѝ. Къде беше тя сега? Тес се чудеше, отваряйки уста да закрещи.

Но не можеше, тъй като устата ѝ беше завързана с дебело парче. Тя размърда ръцете си само, за да разбере, че бяха завързани заедно на кръста ѝ. Вагонът се изви отново и главата ѝ падна с голяма сила на дървения под.

Сълзи се пророниха от ъгъла на окото на Тес.

Орела – Симон Ленъкс.

Ужас я сграбчи, кръвта ѝ изстина, както прилива на Ламанш през зимата. Как можа толкова да се излъже в този човек? След всичките тези месеци, тя нямаше и най-слабата представа за неговата ужасна двойственост.

Тес се намръщи от болката, връщайки се мислено отново в кабинета му и виещата се птица на пръстена му. Джек е знаел и се е опитал да я предупреди.

Но Симон Ленъкс беше убил Лисицата. И сега той знаеше, че тя беше видяла разобличаващия го документ с шифъра на бюрото му.

Отчаяно Тес се размърда в обвързалите я въжета. Но знаеше, че е безнадеждно. В завързането на възли, както и във всичко друго, което правеше Симон Ленъкс беше експерт.

Изведнъж колата се залюля и спря с остро изскърцване на спирачките. Някъде от дясно на Тес се чу изскърцване на седалка и след това приглушения тропот на крака.

Сърцето ѝ биеше лудо, когато чу вратата да се отваря. Висока, тъмна фигура се очерта трудно различима от нощта.

Тес не се помръдна, правейки се на заспала.

Дълги пръсти се плъзнаха по веждите и бузите ѝ, спирайки се на брадичката ѝ.

– Събуди се, Тес.

Как може този мек глас някога да е звучал привлекателно? – чудеше се тя, продължавайки да се прави, че спи. Всичко, което може да отклони вниманието му и може би да спечели няколко секунди...

Пръстите при брадичката ѝ се стегнаха до болезнено ощипване.

– Събуди се – този път думите бяха изръмжани.

Тес не можа да се пребори с треперенето, което премина през нея. Тя чу гласа на непознат човек, студен и ледено безличен. Гласът на мъж, който можеше да я убие без да се колебае нито секунда.

Тя въздъхна и размърда главата си, отваряйки бавно очи, сякаш току-що се събуждаше.

– Ааааа! – превръзката на устата не ѝ позволяваше друго, освен да издаде остър, приглушен звук.

– Така е по-добре – каза кратко лорд Ленъкс. – Не смятам да те нося, драга моя. Независимо от всичко това, което сме ние един за друг – добави той с ироничен тон. Ръцете му я хванаха за китките, изправяйки я да седне. – Излез!

Мигайки, Тес стъпи долу, очите ѝ се въртяха наляво и надясно. Само тъмнината я посрещна, ненарушена от каквато и да било светлина. Къде я бяха довели?

Псувайки тихо, Ленъкс я пусна да се препъва пред него. Имаше меко под краката ѝ – трева? Не е пясък, помисли си тя. Не е брега тогава. Добър знак, тъй като Тес нямаше никакво желание да бъде заведена отвъд Ламанш във Франция.

Изведнъж друга смразяваща мисъл проблесна през ума ѝ.

ТОЙ НЯМА ДА СИ ПРАВИ ТРУДА ДА Я ЗАКАРА ДО ФРАНЦИЯ. ТОЙ ИМАШЕ НАМЕРЕНИЕТО ДА СЕ ОСВОБОДИ ОТ НЕЯ ТУК.

– Не е много далеч, мила моя, само над онова възвишение. Но ти не познаваш това място, нали? То е моята малка тайна – или поне беше до нощта, когато твоя баща дойде да души наоколо. О, той изигра картите си добре, трябваше да му призная това. Първо той ругаше, след това се правеше на сърдит и след това ми предложи да използвам земята на Фейърли, когато исках, без да ми бъдат задавани никакви въпроси. Но това щеше да бъде твърде опасно. Тогава стана въпрос за неговата красива, дебелоглава дъщеря. Ти беше нещо като трън в мен, признавам си. За теб също изкушението беше голямо...

Тес се залюля вървейки сляпо пред него в тъмнината и почти падна. С рязка псувня Ленъкс я хвана за раменете и я блъсна напред по

росната трева. Очите ѝ, постепенно привиквайки с нощния пейзаж откриха в тъмнината сенките на няколко дървета. В краката ѝ, лежащата ниско долу мъгла се извиваше като неспокойни, фантомни пръсти.

Безизразният глас зад гърба ѝ продължаваше.

– Но тогава Лисицата се върна и аз открих вашия малък маскарад. Много смело, мила моя. Почти ти аплодирам. Дори Рансли не си даде сметка, че има Лисици. Но ти не можеше да се надяваш да ме излъжеш, тъй като познавам тези тунели, дори повече от баща ти – Ленъкс се изсмя тихо. – Да, тунелите бяха много удобни за наблюдение, да оставаш невидим – да откриваш тайните на нощта. Дори да си направя някои мои фантомни светлини.

Злоба се надигна в гърлото на Тес. **НО ЛЕЙТЪН НЕ БЕШЕ МОЯ БАЩА!** – искаше да изкрещи на мъжа зад нея. **ЛИСИЦАТА БЕШЕ, ВЪПРЕКИ ЧЕ ТИ УБИ И НЕГО!**

Само приглушено ридание проникна през дебелия превръзка на устата ѝ.

– Да, всичко това трябва да е нещо като шок за теб, боя се. Но когато ти нахълта в моя кабинет, не ми остави никакъв избор. Разбира се, при всяко положение, това беше въпрос само на време. Аз щях да е победа накрая и да се ожена за теб с цялата нужна помпозност за случая. Тогава някой ден, докато правиш визити в града, ти щеше да припаднеш. Твоята кожа щеше да е побледняла. В началото твоите приятели щяха да говорят, че си в деликатно положение. Но ти ще ставаш все по-слаба, вместо по-пълна. Умът ти ще започне да блуждае и ти ще започнеш да си въобразяваш... о, ужасни неща. И тогава за моя вечна и съкрушителна тъга, ти ще си отидеш от мен завинаги. Ужасен удар, разбира се. И ужасно много загубено ценно време. Този начин е много по-чист. Не си ли съгласна, моя любов?

Тес потрепери при хладната му безличност. Нямаше никаква злоба в гласа му, никаква емоция от какъвто и да било вид, само вледеняваща действителност.

– Както виждаш, това е въпрос на бизнес, на завързване на отвързаните краища. Защото е достатъчна една следа и аз съм мъртъв. Ти най-добре би могла да разбереш това, имайки предвид опасното си превъплъщение. Да, много умно изпълнено. Дори моята сестра не можа да повярва на това, за теб. Мога само да се чудя какво стана с тази бутилка бренди, която тя връчи на Рейвънхърст. Тя съдържахше забележителна смес от билки и тонизиращи вещества, за да го наречем, вдъхновяване на неговите чувства. И тя беше там напълно готова да го успокои с

коприненото си тяло готово и изцяло на разположение. Тя беше напълно понято разгневена, когато той не искаше да пие. Аз също бях разочарован, тъй като можеше да научи много от него в такова състояние – добави Ленъкс замислено.

Неговите дълги, нежни пръсти неумолимо бутеха Тес нагоре по склона към тъмна кула смътно очертаваща се на нощното небе.

МАНАСТИРА! Той влизаше от обратната страна, даде си сметка Тес, посока от която тя никога не идваше, тъй като беше по-далече от пътя и пътеката минаваше покрай ферма с особено голямо зло куче.

Кракът ѝ се спъна от един корен и тя падна напред в тревата. Болезнено ридание се промъкна под превръзката на устата ѝ.

– Стани! – заповяда Ленъкс рязко. Когато тя твърде бавно му се подчини, пръстите му се впиха в нежната кожа на ръцете ѝ издърпвайки я грубо на крака. – Ти сега не трябва да закъсняваш. Ние сме почти накрая на пътуването – безпощаден смях се изтръгна от устните му.

Тес се извърна блъскайки го. Но със завързани ръце не можеше да става дума за състезание. Псувайки, Ленъкс я блъсна напред, докато лицето ѝ срещна грапавата кора на едно дърво.

– Ще съжаляваш много, ако опиташ отново, мила моя, позволи ми да те уверя. Аз твърде дълго съм бил обвързан с тебе, но няма да бъда повече, ако ми противоречиш по някакъв начин – говорейки Ленъкс я притисна напред движейки бузите ѝ в твърдата кора на дървото докато Тес почувства, че кожата ѝ беше обелена.

– Дааааааа!

Пръстите не се разхлабиха.

– Разбираш ли ме сега?

Тес продължаваше да рита движена от чист ужас и гняв.

Коляното се заби в гърба ѝ, притискайки цялото ѝ тяло срещу дънера на дървото.

– Спри да се бориш! – заповяда той.

Студеният метал на пистолет се впи във врата ѝ.

Тес потрепери когато гърдите ѝ бяха притиснати срещу грубото стъбло. Той беше твърде силен за нея, за да се съпротивява, особено сега, когато знаеше, че той има пистолет. Трябваше да помисли за нещо друго.

С отпускането на раменете си тя спря да се бори.

Бавно пръстите на Симон се разхлабиха и коляното му падна.

– По-добре, мила моя. Много по-добре. Ние ще се разбираме заедно чудесно, мисля аз, докато помниш своето място в голямата схема на

нещата, което е много по-ниско отколкото ти се иска да повярваш – добави той с късо, сухо излайване вместо смях. – А сега ние пристигнахме, както виждам. Което значи...

Изведнъж Тес почувства, че той ѝ завързва широко парче плат през очите, стегнат във възел. Тя се извиваше яростно само, за да почувства пистолета да се опира в ребрата ѝ.

– Помни какво ти казах – изсъска Ленъкс. – Ако искаш да видиш любовника си жив, това е.

Малки камъчета изшумяха в краката ѝ, докато той я блъскаше по терасата зад манастира. Тес почувства студените пръсти на мъглата да се движат около глезените ѝ. Мили Боже, да не би Ленъкс да е хванал също и Рейвънхърст?

Водеше я нагоре по стълбите, по които тя се препъваше стъпало след стъпало, вятърът фучеше между камъните. Черните пръсти на страха се впиваха в ума на Тес, сърцето ѝ биеше лудо, когато тя се досети за единствения шанс да избяга.

Той смяташе, че тя не вижда и е дезориентирана под превръзката. Истина, и все пак не съвсем, тъй като дългите дни на слепота я бяха оставили с нова сила. Сега слухът ѝ беше изострен, очертавайки обстановката по звуковете. Надясно тя чуваше леко ехо, където се издигаше наблизостена стена, наляво пустата неподвижност на празно пространство.

Да, всичко беше така. Тя не беше забравила нищо. По някакъв начин трябва да се възползва от това знание сега, за да ѝ послужи за нейните цели.

Вятърът я блъсна, влажен и студен и Тес си даде сметка, че беше зад ъгловите кули, в центъра на покрива. Внимателно изчисли разстоянието между порутената стена отдясно и падналите камъни някъде отляво.

Прегръщайки слепотата, пронизвайки тъмнината, точно както я беше учил нейния французин да прави на борда на „Свобода“.

Това беше единствения ѝ шанс да оцелее.

Бързо Ленъкс я блъскаше напред, докато гърба ѝ срещна стена.

Тогавата той се протегна, за да развърже запушалката.

– Ти няма дълго да чакаш, мила моя. Той трябва да дойде тук всяка... а, това трябва да е Рансли сега, освен ако не греша. Да, перченето на този човек трудно може да бъде сбъркано. Той е станал почти неуправляем откакто му дадох този бизнес с това момиче в Епълдор. Боя се, че той се увлече по този вид работа.

– Р-Рансли е р-работил с теб? – устните на Тес бяха сухи и

напукани, но тя се насилваше да говори, надявайки се, че това може да донесе скъпоценни минути на забавяне.

– Един неприятен човек – каза лорд Ленъкс, – но перфектен във всичко, което прави. За съжаление Лисицата беше единствения човек, от който Ранели се боеше. Така че работата по неговото елиминиране се падна на мен. Много просто, обаче. Аз просто трябваше да стоя в горичката и да наблюдавам. Аз знаех, че той ще се върне, за да те види рано или късно. Признавам, че не очаквах да видя Рейвънхърст. Хубавата Даниел беше полезна, но това не включваше да се рови за информация за теб. Но, разбира се, колко нехайно от моя страна. Ти не си се запознавала с любовницата на виконта.

Дъхът на Тес спря. Французойката в Ейнджъл, тази, която носи дете от Дейн. Ревността я прониза за момент и след това нещо друго, което тя разпозна като яростно съжаление. Тя се беше надявала на нейно собствено дете някой ден.

Сега изглеждаше, че беше загубила шанса си.

СПРИ, МОМИЧЕ. ТАЗИ ИГРА ТЕПЪРВА ЩЕ СЕ ИГРАЕ.

Тес се смрази, чувайки този дрезгав глас като ехо сред хаоса от мисли в главата ѝ. **ДЖАК?**

Но Лисицата беше умрял. Със собствените си очи го беше видяла да умира. Никой не можеше сега да ѝ помогне.

Дълбоко отдолу се чува приглушени стъпки, прекъсвани от сподавени псувни. Малки камъчета се изсипваха върху плочите със сърдит звук.

– О-откога си знаел? – попита Тес. – За моя маскарад? – причиняваше ѝ болка говоренето, но тя успяваше някак си със сух и дрезгав глас.

– Преди около шест месеца. Хоукинс искаше да те хване, да кажем отдавна, но аз го накарах да чака, тъй като ти все още беше полезна.

– Хоукинс? – гласът на Тес беше изпълнен с недоверие. – ТОЙ се е включил в това... това престъпление?

– Неговото допускане до моята малка тайна беше необходимо зло. Още една слаба брънка във веригата – каза Ленъкс, почти като че ли беше забравил за нейното присъствие. – Да, аз по-скоро мисля... – той прекъсна с недовършено изречение, когато тежките ботуши се чува, че се изкачват по стълбите. – Така, че са тук най-накрая. Изпълнителен както винаги господин Рансли. Моите поздравления.

– О, това копеле не представляваше никаква трудност. Само че той не беше, където бяхте казали, че ще бъде. Хванах го на пътя за Рай и той беше твърде враждебен също. След няколко приятелски потупвания

поправи маниерите си – добави мъжа, блъскайки напред своя пленник. – Завързах му очите точно както ти каза, Орел.

За дълги минути двамата мъже се взираха един в друг, умора и нещо по-тъмно, по-примитивно се четеше на лицата им.

Рейвънхърст изръмжа нещо неразбираемо под превръзката си и Ленъкс се засмя слабо.

– Това беше дълга и досадна работа, Рейвънхърст, но накрая моите планове са към края си. Тези последни седмици ти ме разиграваше твърде отблизо, нещо, което се безпокоя, че не мога да толерирам – зелените очи на Ленъкс се възпламениха, горящи лицето му.

– Дейн? – попита Тес несигурно, отчаяно искайки да разбере какво беше станало. – Какво... какво си направил с него ти проклетата отрепко?

– Вашият виконт е малко замислен, драга моя. Но аз мисля да му сваля превръзката сега. Ще бъде забавно. Мисля, за няколкото минути, които ви остават – тези лишени от каквато и да било емоция думи шокираха Тес като покров.

– Да, има нещо много уместно в тази сцена, не сте ли съгласни? – се размисли Ленъкс. – ТОЙ има намордник; тя е сляпа. Точно както бяхте в Бретан, мила моя. О, да, аз знам всичко за тези дни. Тъй като бях там също, разбирате ли, зает с моите собствени дела. Въпреки че по това време не си давах сметка за идентичността на смелия капитан на „Свобода“. Жалко! – гласът му се стегна. – Сега тези задачи изискват моето лично внимание. Което, за съжаление за вас значи, че вашето понататъшно присъствие ще бъде определено досадно. Така, че трябва да бъдете, боя се, премахнати, приятели мои.

Тес се вцепени, когато чу, че Ленъкс се обръща леко. Гласът му стана студен и точен.

– Хвърли ги, Рансли. Първо момичето. Кавга между влюбени, тъжно ми е да призная, за съжаление, но такива неща се случват особено между двама толкова... дебелоглави като тези. И също има значение нестабилността на виконта. А, да, кошмари все още преследват Дявола от Трафалгар, боя се. За тях аз зная също, Рейвънхърст. Даниел е много добър източник на информация.

Тес чу тиха, сподавена псувня, последвана от разпръскване на чакъла и тогава Рансли изръмжа от болка, когато кости се срещнаха с кости. След това се чу друг сблъсък и този път Рейвънхърст изстена.

– Престанете, по дяволите! – извика Тес, кръвта ѝ кипеше от отчаяно желание за оцеляване. След цялото страдание, което беше познала, тя отказваше да бъде прекратено съществуването ѝ сега. Не от двуличен,

аморален предател като Орела. – Така ли постъпихте с баща ми, хвърлихте го от този покрив? Той никога не е имал инцидент на гърба на коня, тъй като беше отличен ездач. Това беше нещо, на което се чудех винаги. – Тес знаеше, че трябва да кара Ленъкс да говори. Може би през това време Дейн ще успее да се свърже от последните удари на Ранели.

Да, говоренето беше тяхната последна надежда.

– Наистина, мила моя, ти си толкова изобретателна – добави Ленъкс студено. – Говоренето няма да ти спести нищо. Но понеже това е нещо като последно желание предполагам, че трябва да отговоря на въпроса – той се засмя. – Не, аз просто сложих малка и доста лоша черупка, покрита с игли под седлото на коня. Той винаги предпочиташе това голямо черно животно и чудовището полудя, хвърляйки баща ти от скалите. Цялата работа беше свършена за няколко минути, оставяйки ми неприятната задача да го докарам по-близо до Фейрли, тъй като откриването на неговото тяло толкова близо до отвора на моя тунел би било изключително неудобно. Да – добави Ленъкс замислено, – твоят баща умря така, както беше живял – потейки се и ругаейки до последния момент.

Устните на Тес се събраха в тънка черта, представяйки си тази последна сцена.

– Но той не умря.

– Глупости, мила. Аз го видях със собствените си очи. Аз го носех нагоре по пътеката на скалите, помниш ли?

Имаше ли намек за напрежение в гласа на Ленъкс? – чудеше се Тес.

– Но моя баща не умря тази нощ. Той умря само преди няколко часа.

– Какъв патетичен опит за измама е това? Няма да стигнеш до никъде с тези глупости, предупреждавам те.

Тес наклони глава, чувайки леко шумолене някъде близо до лявата ѝ страна. Идваше ли Рейвънхърст най-после?

– Лейтън? – тя успя да се засмее студено. – Този човек не ми беше баща.

Тя позволи напрегнатото мълчание да продължи, представяйки си учудената физиономия на Ленъкс. Да, той беше човек, който не харесваше безпорядъка и изненадите.

– Не, моя баща беше човек с редки таланти и скрити умения. Той ме научи на всичко, което знаеше. Той беше Лисицата и това е неговият пистолет, който е насочен към вас от дясно на моя джоб – добави тя хладно.

– Ти си лъжкия – но имаше неопределено колебание преди Ленъкс да заговори отново. Тес можеше да почувства студената ярост на погледа му върху нея. – Да, лъжкия – това ти умееш до съвършенство.

– Ще трябва ли да направим нашия малък експеримент тогава? Не е честна сделката, със сигурност, тъй като аз съм заслепена от тази превръзка – добави Тес. – Но ти никога не си бил справедлив с никоя от твоите жертви, нали? Истинският отличителен белег на страхливеца.

– Животът с теб щеше да бъде интересен, мила моя – каза Ленъкс меко. – Аз почти съжалявам, че трябва да си откажа това удоволствие. Що се касае до експериментите, също трябва да откажа. Времето напредва и аз имам... инвестиции, да ги наречем... да защитавам – обувките му проскърцаха към нея. – Дай ми го – изръмжа той.

– Мисля, че няма! – сърцето на Тес биеше лудо в гърдите ѝ. За Бога, къде беше Дейн? Защо той не ѝ помагаше? Те имаха толкова малко останало време.

Тес застана неподвижно, чувайки лек шум. Беше ли това далечния тропот на конски копита? Томас, може би или Хобхауз?

– В този случай твоя приятел виконта ще отиде през ръба – по-скоро, отколкото бях планирал.

По дяволите! Изруга наум Тес. Този престъпник държеше всичките карти и той го знаеше. Но защо Рейвънхърст още мълчеше? Беше ли раната му по-тежка, отколкото тя си представяше?

Навън в тъмнината тропота стана по-силен, появи се ездач.

Гърлото на Тес пресъхна. Нямахме никакъв избор.

– Много добре. Остави го тук и аз ще ти подам оръжието. След това можеш да правиш каквото искаш с мен. За времето когато той ще може да се освободи ти и твоя скъпоценен златен товар ще бъдете надалече от тук.

Ленъкс се засмя тихо.

– Много хладнокръвно, мила моя. Винаги съм се възхищавал на жена, която знае как да изиграе лоша ръка, дори когато знае, че е безнадеждно. Сега дай ми пистолета и тогава ще разискваме съдбата на Рейвънхърст.

Тес поклати глава и се засмя.

– Трябва да ме смяташ за голяма глупачка, за да искаш такова нещо от мен. Без този пистолет аз съм безсилна.

Мълчаливо Ленъкс се приближи.

– Дори с този толкова много споменаван пистолет, който ще трябва тепърва да видя, ти си все още безсилна, мила моя. Тъй като един знак

от мен и Рансли ще хвърли виконта през тази порутена стена – странно напрежение се прокрадна в гласа на Ленъкс. – За Бога, ти наистина го обичаш, нали? Толкова много, че би се отказала от всичко заради него?

– Това не е твоя работа, мисля аз – каза Тес открито. – Любовта е чувство, което едва ли можеш да разбереш. Аз виждам това сега. За мое най-голямо съжаление, откритието идва твърде късно.

Ленъкс издаде сух звук.

– Не укорявай за това себе си, мила моя Тес. Моите действия бяха много добри и бяха свързани с много по-достъпни същества от теб – ботушите му се придвижиха по-наблизо, разпилявайки малките камъчета между тях.

– Стой там – изсъска Тес. – Предупреждавам те, аз ще стрелям. Аз не виждам, но слуха ми е много остър.

– А аз започвам да се отегчавам от този маскарад.

Тес почувства малки капчици пот по кожата си под дебелия превръзка на очите.

– Би ли искал да рискуваш живота си в такъв хазарт?

– Вярвам, че да.

Кон изцвили някъде надолу по склона към голямата къща. Надеждата се промъкна в сърцето на Тес.

– Много добре. Тъй като не ми оставяш никакъв избор...

Изведнъж, с приглушено ръмжене, Рейвънхърст експлодира от стената, където Рансли го държеше. С рязък удар в незащитения стомах на неговия пазач Рейвънхърст се освободи и се извърна към Ленъкс.

След това не последва нищо, освен мълчание.

С побеляло лице Тес се напрегна, за да чуе най-малкия шум от движение. Той дойде минута по-късно, два чифта крака хрусяха по покривата с камъни повърхност в центъра на покрива.

Смътно тя чу вятъра да свири някъде над хълмовете. Някъде бухал изкрещя, късо и пронизително.

Сега не се чуваха удари на копита, даде си сметка тя, беше се възцарила тишина.

Тя диво се извиваше във въжетата, които я държаха пленница, въртейки се и опитвайки се да достигне превръзката на очите си. Но ръцете ѝ останаха вързани, възлите така стегнати и неподдаващи се както преди. С къси, внимателни стъпки тя се движеше покрай стената, с гръб към студената стена, проправяйки си път към стъпалата.

Само ако можеше да стигне до Томас...

Зад нея ботушите скърцаха върху камъчетата, движейки се бавно в

кръг. Никой от мъжете не говореше, погълнат от тази последна борба на живот и смърт.

Тес пресметна, че почти е стигнала стъпалата.

– Томас? – промълви тя.

Една ръка обхвана леко раменете ѝ и след това я извърна.

– Благодаря на Бога – пое си въздух тя, облягайки се на това ниско, силно тяло.

Рамене твърде широки за Томас? Твърде здрави пръсти?

Тя почувства на врата си топъл, влажен дъх.

– Той добре ти го направи, нали, този Томас? Аз ще бъда още по-добър, красавице. Не се тревожи за това.

Вопъл се откъсна от гърлото на Тес, когато тези къси пръсти хванаха врата ѝ. Мили Боже, това беше Еймъз Хоукинс, който я държеше – и Хоукинс беше един от хората на Орела!

41.

Извивайки се, Тес се опита да избяга, само, за да се спъне на паднала плочка от гранит. В следващата минута Хоукинс я изправи на краката ѝ.

– Нека да оставим тези копелета да се бият на спокойствие. Ти и аз имаме по-важни неща, които да ни занимават, нали? – неговите твърди пръсти щипеха и опипваха гърдите, бедрата, стомаха ѝ.

Мили Боже, тя беше попаднала направо в ръцете му!

Зад Тес се чу силен рязък удар, който попадна на плът. Ленъкс изгруктя, изръмжавайки псувня.

Хоукинс извади ръката ѝ от джоба ѝ, откривайки само един стиснат юмрук.

– Добре го заблуди, нали? – устата му беше гореща и влажна на ухото ѝ. – Време е някой да даде на това копеле един или два урока. Но сега аз мисля да се заема с теб. Боже, аз вече почти ще експлодирам! – брутални и нахални пръстите му дърпаха полите ѝ, търсейки тайните недра на тялото ѝ.

Тес диво се извиваше и риташе, докато крака ѝ не срещна твърд мускул.

Хоукинс изстена от болка.

– Ти, малка вещице! Аз ще те науча да... – отворената му длан удари Тес по челюстта, изпращайки я с виене на свят на ръце и колене. – Да, тук и сега аз ще те взема. На четири крака, докато започнеш да ме молиш да спра. Само че аз няма да спра, разбираш ли? Аз ще вляза в теб отново и отново, докато се побъркаш! – гласът му се извиси, дрезгав от похот и от представата за собствените му развратни удоволствия.

Тес потисна ридание от болка и борейки се, за да стане.

Зад отворения кръг от камъни зад нея се чуваха къси, сподавени псувни. Още веднъж се чу удар и този път Рейвнхърст беше този, който изръмжа от болка.

Препъвайки се, тя се придвижваше назад по стената, чувайки Хоукинс да идва по-близо.

– Да, аз ще те стигна, кучко. И когато те...

Изведнъж пронизителен вик експлодира зад тях.

Отчаяни пръсти се впиваха в ронещи се камъни; извиващи се крака риташа срещу гранитните плочи.

След това прегракнал вик, последван от звука на тяло, строполяващо се над разрушения парапет и падащо на земята, дъжд от чакъл и откъртени камъни, посипващи се надолу.

Тес потисна вик. МИЛИ БОЖЕ, КОЙ ОТ ТЯХ!

Хоукинс спря да се движи.

Тес чу шумоленето на дрехи.

– А, ободрително упражнение.

ЛЕНЪКС! – помисли Тес, заливайки я тъмнина. Още веднъж той беше спечелил.

– НEEEEEEEEEEEEEE! – тя се хвърли диво към мястото, където тялото на Рейвнхърст беше паднало.

Но Ленъкс я хвана на ръба.

– Все още не, мила моя. Аз все още имам още едно нещо да свърша – той извади пръстена-печат с орела, от джоба си. – Скоро всеки ще говори за Рейвнхърст и ужасяващите неща, които той прави на тези нещастни жени. Да, кой би допуснал, че той ще се възползва по такъв начин от своя офис, затъвайки в такава поквара? И контрабандист също така – лорда изцъка с език. – Ужасна работа наистина. И ти, моя мила Тес, ти трябва да носиш неговата марка. Тогава аз ще сложа пръстена на неговия пръст, където ще бъде лесно за следователя да го намери.

Ръката на лорда се стегна на кръста на Тес. Жестоко той започна да забива острите ръбове на лицето на пръстена в дясната ѝ буза.

– Първият път с момчето, това беше грешка. Аз забравих за следата, която този пръстен оставя. Сега, какво беше името на момчето? Тори, да, така беше. Аз го намерих да души около края на моя тунел. Пресметнат риск за някои, който беше така очевидно правителствен агент, но в края на краищата, смъртта му ми беше забележително полезна. Когато неговото тяло беше открито в заливането на Феърли, където аз така внимателно го оставих, беше сигурно, че това ще хвърли подозрението върху теб, моя мила. Разбира се, аз се погрижих момчето да получи съобщение, което изглеждаше, че идва от теб и така неговите подозрения бяха предадени на офицера, който го намери точно преди да умре. Толкова съжалявам, моя мила, но нуждите на заека му диктуват да има повече от една дупка, както знаеш. Или Орела, едно гнездо – Ленъкс се засмя хладно. – Тогава ми дойде идеята – много блестяща, мисля аз. Защо да не оставям същата марка на всички свои жертви? Или на всички жертви на ЛИСИЦАТА, бих казал. Което значи на Рейвнхърст – Ленъкс продължи да цъка, докато студения метал се впиваше в нежната кожа на Тес.

– Нека да я имам първо, Ленъкс – молеше се Хоукинс дрезгаво. – Аз чаках от шест месеца, по дяволите. Ти обеща...

– Ти ще правиш това, което аз кажа! Аз имам бизнес да върша и много по-важни неща да взимам под внимание, отколкото твоите груби апетити. Иди долу и провери последния сандък. Рансли отиде да види, че шхуната е осигурена и готова да тръгне до един час.

Хоукинс изръмжа ниско, дълбоко в гърлото си.

– Не и този път, копеле! Този път аз ще я имам, по дяволите!

Изведнъж Тес беше отблъсната диво към другия край на покрива и силата на удара разхлаби въжетата на китките ѝ.

– Махай се, глупак!

В нощното мълчание звуците от тяхната битка се чуваха с учудваща сила. Изръмжавани псувни и диво грухтене ехтеше над разрушения покрив.

Със силно биешо сърце, Тес се сви, за да се предпази от отхвърчащите камъни. Твърде късно, си казваше тя наум. Винаги е било твърде късно.

Някъде наляво от нея битката продължаваше, но сега резултата не представляваше никакъв интерес за Тес. Като усойна мъгла болката проникваше в ума ѝ, ледени пръсти извиваха сърцето ѝ. Нищо не ѝ оставаше сега – тя беше загубила двама мъже в тялото на един.

ОЩЕ НЕ Е ЗАЛЯЗЛА ЛУНАТА, МОМИЧЕ. НЕ СИ ЛИ СПОМНЯШ МОЕТО ОБЕЩАНИЕ КЪМ ТЕБ?

С разпръснати мисли. Тес извиваше ръцете си, освобождавайки се от възлите и махайки изцяло въжетото. Тя би трябвало да чувства болка, но сега не чувстваше въобще нищо, само ужасна, задавяща празнота.

Тромаво пръстите ѝ се справиха с плата, завързан на очите ѝ.

О, ДЖАК, АКО САМО ЗНАЕХ ПО-РАНО. АКО САМО... АКО САМО...

Високо над главата ѝ идваше шепота на въздушните течения. Тес чу слаб шум от покрива. Бухалът си търси плячка, помисли си тя смътно.

Големите криле се вдигаха и падаха, сега шумът беше по-ясен.

Пронизителен птичи писък се чу над главата ѝ, последван от изплашения вик на Ленъкс и грубата псувня на Хоукинс.

Тес замръзна виждайки бранещите се повдигнати ръце, ударите на тъмните крила. Секунда по-късно целия подронен край на парапета подаде, избухвайки в облак от сива прах, погребвайки двамата слисани мъже под тон от гранит.

СВЪРШИ СЕ, помисли си Тес.

Парчета чакъл се впибах в краката ѝ и китките ѝ я боляха, където вѐжетата на Ленъкс бяха обелили нежната ѝ кожа, но тя не чувстваше нищо от това.

Нейното единствено истинско усещане беше за ужасна, изпразваща празнота, като че ли някой беше издълбал дупка дълбоко вътре в нея и съдържанието на тялото ѝ бавно се изливаше навън върху студения, твърд камък.

Да, беше свършило, но истината беше, че едва сега започваше. Сега времето се простираше пред нея, един безкраен, опустошителен поток от оловни дни и терзаещи нощи.

МИНУТИ. СЕКУНДИ. ЧАСОВЕ. Задавяйки я в голяма черна приливна вълна от време.

Поне преди тя имаше възможност да се успокоява с мисълта за Андре, да преследва различни мечти на далечния край на хоризонта. Сега дори слабия комфорт на това видение ѝ беше отказано...

С очи пусти от болка. Тес се облегна на останалите камъни до дупката на парапета, напълно мъртва отвътре. Над главата ѝ Максимилиан кръжеше, след това дойде да седне на стената до нея, тихо свиркайки.

Далече на изток тя видя над черната спирала на Рай, че небето беше започнало да просветлява, зацапано със сиво, което скоро ще се превърне в ивици розово и синьо. Слънцето ще се покаже зад блатото, водейки след себе си още един ден при вечната смяна на тъмнината със светлина.

Но засега оловните сенки оставаха, акрите земя на Феърли скрити под призрачните валма от мъгла, които се въртяха около живия плет и дърветата до тъмните камъни на манастира.

Така пронизващи и вцепеняващи като болката в сърцето на Тес.

Как щеше сега тя да продължи да живее, питаше се Тес, когато всичко за което мислеше беше Дейн? Когато нейните мисли крещяха да бъде с него, дори в смъртта?

На върха на разрушената стена Максимилиан размахваше крила, свирейки тихо, наслаждавайки се на играта на вятъра в перата му. Бавно Тес прокара пръсти по гърдите му, галейки го. Това, което правеше беше недостатъчно. В края на краищата птицата беше спасила живота ѝ.

Или това беше Джак, мислеше си тя, спомняйки си странните думи, които бяха преминали през ума ѝ.

Но това беше чисто въображение, разбира се.

Мъртвите мъже не говореха. И те сигурно не се качваха по стени.

– Безопасно пристанище преди зазоряване, момиче – изпя Максимилиан.

Не, за нея няма да има никакво безопасно пристанище, си помисли Тес. Но ще има живот и поне ползотворност.

Да, човек започва, предполагаше тя, просто стартирайки. Като сложи първо единия крак, след това другия, отново и отново, докато целия комплекс от удобни навици бъде възстановен.

Студен, влажен въздух от морето лъхна лицето ѝ, разпилявайки кестенявите ѝ къдри около бузите и раменете ѝ. ДЕЙН, ДЕЙН, плачеше душата ѝ. Борейки се да намери равновесие, Тес затвори очите си и вдъхна дълбоко въздух, дори когато се давеше от залялата я вълна на съжаление.

Знаейки, че този път няма да има французин, който да я измъкне от средата на Ламанш от тъмните води на нейната мъка.

Вятърът въздишаше през бялата градина и тъмната гора, разтърсвайки листата на дъба, докосвайки венчелистчетата на анемониите. И в този нежен, неспокоен вятър дойде лекия мирис на лавандула и лек смях.

ОТВОРИ ОЧИТЕ СИ, МОМИЧЕ, мълвеше нощта. НАМЕРИ СЪРЦЕТО СИ И ВЪРВИ НАТАМ, НАКЪДЕТО ТЕ ВОДИ ЛЮБОВТА. НЕ ПОЗВОЛЯВАЙ ДА ТИ СЕ ИЗПЛЪЗНЕ, КАКТО НИЕ НАПРАВИХМЕ.

С побеляло лице Тес заби пръсти в студения камък, сълзите се стичаха мълчаливо надолу по бузите ѝ.

Нагоре по хълма тя чу дивото боричкане на нощно създание, бързащо да завърши нощния си лов в последната минута преди светлината да се върне. Шумът стана по-силен; парчета чакъл се разпиляха по камъните на терасата ниско долу.

Изведнъж Максимилиан повдигна крилата си и се зарея през пробитата дупка на парапета, същество от аленочервено и смарагд срещу сиво предутринно небе.

Още веднъж Тес чу шум от камъчета. Ставайки, тя погледна надолу от ръба към кълбящата се мъгла.

Това, което видя, накара сърцето ѝ да се свие конвулсивно, пръстите ѝ се впиха в твърдия гранит.

Черна сянка се откъсна от мъглата, бавно надигайки се покрай каменната стена на манастира.

Със сподавен вик, Тес се наведе още над ръба, изпращайки дъжд от чакъл да се изсипва от стената.

– Достатъчно, малката – мъжът отдолу извика. – Да не би... да искаш... отново да ме убиеш? – Той се виждаше сега добре над мъглата.

Със сияещо лице, очите ѝ светещи от радост, Тес се наведе още, протягайки се за него.

– ДЕЙН!

Лицето му се повдигна, една вена пулсираше на слепоочието му. Имаше кръв по челото му; очите му, видя тя, бяха пълни с болка.

– Помогни ми... помогни ми да се кача, любов.

Хващайки ръката му, Тес му помогна да се изкачи, да прескочи рѣба и да дойде на покрива.

– Никога – охxxx – не се отказвай от надеждата, сърце мое. Това е нещото, което ни отличава от животните – виконт Рейвнхърст дишаше тежко, когато се сви до нея, с твърдо бедро протегнато през краката ѝ.

След минута той се изви към нея и я притегли надолу към себе си, косата ѝ се разпила като тъмна завеса около тях. Пръстите му намериха нейните и се вплетоха здраво, като че ли имаше нужда да убеди себе си, че този момент е действителност и всичко преди това е било сън.

– Това... това е бил Симон – изпъшка Тес. – През цялото време, Симон. Той уби и моя... моя... Лейтън – когато той откри, че тунела е бил използван за пренасяне на злато към скалите. Ленъкс е убил Джак също – нейните ръце се стегнаха конвулсивно.

Солена сълза падна върху техните сплетени пръсти.

– Прости ми, че мислех, че би могъл да си ти.

– Шшт, морска чайко – промълви Дейн. – Всичко... свърши вече – пръстите му се размърдаха, потъвайки дълбоко в косата ѝ и обхващайки врата ѝ покровителствено, когато през нея мина трепет.

Те бяха стигнали толкова близко до смъртта, мислеше си Тес. Толкова близко до това да загубят единственото нещо, което беше добро и вечно в този свят.

О, ДА, ДЖАК. АЗ НАМЕРИХ ТАЗИ ЛЮБОВ И АЗ ЩЕ Я СЛЕДВАМ, КЪДЕТО И ДА МЕ ВОДИ ТЯ. ОБЕЩАВАМ.

Пръстите на Дейн се движеха нежно, разтривайки и отстранявайки напрежението от раменете ѝ.

– Тихо, мое сърце. Всичко това е зад нас сега. Орелът никога вече няма да лети, защото той е убит от нашия пронизващ гълъб. Освен това – добави той, отмятайки назад дълъг кичур от кестенявата коса на Тес, – ти не си смятала да се отървеш от мен така лесно, нали? В края на краищата аз имам двама мъже вътре в мен. И точно сега и двамата искат да прекарат живота си с теб – каза той дрезгаво.

Тес го гледаше през воал от сълзи, любовта ѝ се изливаше в мощна вълна, достатъчна да погълне и двамата.

– Андре или Дейн, аз възнамерявам да те имам, милорд. Дори, ако това значи трима да споделят леглото ни.

Очите на Рейвънхърст се замъглиха.

– Аз смятах да подложя тази клетва на проверка много скоро, малката. Но първо идва малкия въпрос от твоето бягство от мен през нощта, без да ми кажеш дори довиждане. И се получи така, че аз трябваше да се чудя, че не съм опитомил красивата си жена.

– Аз не можех да остана, Дейн. Падриж чакаше, френските войници вече бяха на път към къщата. Щеше да бъде много опасно за всички вас, ако бях останала.

– Всичко е напълно вярно, но това не прави нещата по-различни за мен. И тогава твоето зрение се върна по пътя за към къщи – очите му леко проблясваха. – Да, аз имам моите начини да науча това, също. Мили Боже, колко съжалявам, че не бях там да споделя това с теб.

Зелени пламъчета танцуваха в дълбините на очите на Тес.

– О, но един страстен корсар има много по-важни неща да прави, отколкото да се грижи за омаломощени жени.

– Омаломощена? – промърмори нещо Рейвънхърст на бретонски тихо. – Ако беше още малко „омаломощена“, малката, ти щеше да ме убиеш! Или със шпага или чрез гранитен блок или с кинжала, който ти държеше насочен надолу към моята бедна глава.

Въпреки големите усилия, които положи, Тес откри, че усмивка озарява устните ѝ.

– Такава бедна глава, ти си напълно прав. Извинявам се за кинжала. Но за нищо друго, разбираш ли.

Един чифт замъглени очи се съсредоточиха върху устните ѝ и Тес почувства силата на този човек да я залива с горещи вълни.

– В Бретан ние имаме начин да се оправяме с такива неподатливи жени, ти знаеш ли това?

– Действително, милорд? – усмивката на Тес се разшири. – Ти ме плашиш. Да не би вие, бретонските мъже да използвате камшици или ножове?

– О, нещо много по-лошо – измърмори Рейвънхърст. – И твоето наказание, сърце мое, ще бъде дълго и много агонизиращо, уверявам те. Часове и часове от него – въздъхна той, доближавайки лицето си, за да докосне с устни линията на гърлото ѝ, ръба на високите ѝ скули, меката арка на горната ѝ устна. – Седмици и седмици – кадифения му език се

насочи към сенчестия център на устните ѝ, закачайки я, предизвиквайки взаимност. С изключителен контрол той влезе в нея, гореща и влажна и очакваща.

Дълбоко в гърлото си Тес изстена, запалена от една болезнена нужда, нейното тяло топейки се под него като восък, жаден за неговия отпечатък навсякъде.

Дейн обхвана звука с устата си, отговаряйки с негов вопъл, галейки устните ѝ жадно.

– О, аз мога да видя това да продължава с години, жено. И ти ще ме намериш определено изобретателен в моите методи, предупреждавам те.

Треперейки, Тес се предаде на неговите сексуални изисквания, съблазнена от разгорещени образи.

За двама мъже. Всеки един от тях буен и горд, всеки измъчен по свой начин.

НО ТОВА СА РАНИ, КОИТО СМЯТАМ ДА ИЗЛЕКУВАМ, МОЯ ЛЮБОВ, закле се тя мълчаливо. Секунда по-късно дори тази мисъл изчезна, когато тя беше отнесена от вихъра на желанието, което той предизвика.

Когато първите розови пръсти на зората се показаха над покривите на Рай скоро след това, огрявайки надолу този спокоен кът от Англия, имаше двама души, които не обърнаха никакво внимание, твърде заети от зората, която те вече си бяха създали, сигурни в увереността си, че тяхната любов ще посрещне още хиляда такива зори, не, хиляда хиляди от тях.

Над тях Максимилиан пристъпваше сериозно, изглеждайки самодоволен и много умен, минута преди да се зарее над зелените склонове на Феърли, много доволен. Той вече предчувстваше деликатните плодови парченца, които ще получи от Едуар за закуска.

Епилог

Те се ожениха след две седмици в старата църква на върха на „Учебел Стрийт“ при оглушителния звън на камбаните над блатото в равнините. Беше в разгара на лятото, дърветата облечени в алени цветове, тревата ярко зелена. Въздухът беше кристално чист и синьото небе безоблачно, пътувайки безпрепятствено по целия път до Франция.

Може би стигайки дори до един скалист, обветрен полуостров в Бретан, където висок кораб се поклащаше на котвата си и неговия екипаж зает с кърпенето на платната.

Всички хора харесват добрия скандал; и почти толкова и добрата сватба. Така че не беше изненадващо, че този ден целия Рай дойде при старата църква, за да почете едно събитие, което имаше изгледи да бъде и двете заедно.

Церемонията завърши, младоженската двойка пристъпи навън на слънчевата светлина. Шепотът престана и ръцете замръзнаха, когато двамата се обърнаха да се погледнат един друг.

Косата на младоженката разпиляна като бургундски пламък срещу малките перли, покриващи сатенената ѝ сватбена дреха. Още по-ярък беше любовния поглед, който освети лицето ѝ. Зеленият блясък в очите ѝ спря по средата на думата не една матрона.

В сив облак от крила летяха на юг ветрилоопашатите гълъби.

Но мъжът до ръката на Тес не забелязваше нищо от това, целия му поглед, цялото му същество беше фокусирано към трептящата красавица до него. Изведнъж неговите дълги, мазолести пръсти се стегнаха, като че ли се страхуваха, че той може да я загуби, като че ли се страхуваха от тежестта на толкова много щастие.

Неговата нова жена видя и се усмихна, погалвайки го с нежни пръсти по тъмния кичур коса, който беше паднал над веждите му.

– Моя любов! – промълви нежно, усмихвайки се на огъня, който запалиха нейните думи в нежните му кобалтови очи. – Завинаги, кълна се!

– И аз ти се кълна в същото, сърце мое. Дори и морска битка в Дюнгене не може да ме отдалечи от теб сега – устата му леко се втвърди. – Нито дори най-превъзходния товар от коприни и бренди може да ме убеди да те оставя да се измъкнеш към пясъците на Кемб повече.

Тес направи малка физиономия на недоволство.

– Дори нито веднъж? Представи си как лъва реве когато е хванал на

тиясно жертвата си.

– Лош пример, любима, тъй като лъвицата извършва убиването, докато нейния мързелив любовник просто се облагодетелствува от нейните усилия. А ти, моя жено с остър език няма да правиш нищо по-тежко от това да ме храниш с чай и омлети в леглото през следващия месец – един мускул помръдна на широкото му чело. – Заедно с други вид усилия, разбира се, които съм ти ги запланувал от пет години. Да, мила, аз смятам да не ти оставя никаква енергия въобще, за да не можеш да се присъединиш към своите приятели с лоша репутация на блатото.

– В такъв случай аз трябва да бъда МНОГО заета – каза Тес лукаво, галейки с пръст извивката на пълната долна устна на Рейвънхърст. – Готов ли си за това, чуда се?

Ръмженето, което избухна от гърлото на мъжа ѝ беше достатъчен отговор.

Звукът накара Тес да се усмихне широко, лъчезарно и свободно, като радостта ѝ се излъчваше като слънчева светлина от сияещото ѝ лице.

Зад гърба си те дочуха рязко кашляне.

– Още малко от това празнуване на стъпалата на църквата и дори моите значителни светски умения няма да бъдат достатъчни, за да ви спася от отлъчване от обществото – дукесата на Кренфорд, елегантна в сивия си сатен, стоеше на вратата на църквата, изучавайки ги сурово.

Само лекия блясък в нейните сини очи издаваше щастието ѝ.

Тес беше първата, която се раздвижи, повдигайки дългите си поли и връщайки се назад, за да поеме ръката на старата жена за топло ръкостискане.

– Вие направихте толкова много вече, ваша светлост. Как бихме могли да ви се отблагодарим?

Очите на старата жена светнаха за момент и тя поклати рязко глава.

– Не съм очаквала благодарности. Не, просто се погрижи да се задържи в къщи този мой пъргав племенник. Той сега е под твой контрол, моя мила. Благодаря на Добрия Бог – нейните изящни пръсти се стегнаха върху пръстите на Тес за момент и тя преглътна сълзите си.

Гласът на Тес се понижи. Това, което тя каза след това, беше предназначено само за ушите на дукесата.

– Има разлика, ваша светлост. Повече, отколкото можете да знаете. Що се отнася до писмото, това ще остане наша тайна. Това, което сте направили, сте го извършили от любов. Как бих могла да ви обвинявам за това?

Пръстите на дукесата потрепераха и една сълза се пророни от очите

й когато Тес се наведе надолу да целуне нейните хладни бузи.

– Мое мило, мило момиче – промълви тя.

След минута Рейвънхърст беше зад тях, очите му потъмнели от загаженост, когато той хвана другата ръка на дукесата.

– Измисляш някоя нова дяволия вече, нали? И ти си женена едва от пет минути, моя жено. Както виждам, ще трябва да те държа изкъсо.

– Дръзко нахално пале – каза дукесата, измъквайки крехките си пръсти от неговите, потупвайки го с ветрилото си. – Това бедно момиче ще има много работа докато те опитоми както виждам. Сега вървете и двамата, тъй като имате много по-важна работа от това да стоите и да разговаряте тук с една стара жена.

Рейвънхърст се наведе, за да я целуне по бледите ѝ бузи, тогава се изправи и погледна към жена си с целия огън на сърцето си, с цялата сила на жадуващата си душа, написана ясно върху лицето му.

Друга сълза се откъсна от окоото на дукесата и се присъедини към другата на бузата ѝ, когато наблюдаваше двойката да се обръща и да тръгва ръка за ръка по сивите, излъскани от времето камъни, където бяха минали преди тях толкова други нетърпеливи нозе.

– На добър път! – промълви дукесата, очите ѝ внезапно пълни с горещи, солени сълзи. Подсмърчайки рязко, тя бръкна с ръка в чантичката, която висеше но ръката ѝ и извади елегантна бродирана кърпичка.

С обърнато настрана лице тя се бореше през цялото време със сълзите, които заплашваха да се излеят по лицето ѝ всеки момент. Хората се изливаха от църквата сега, техните приглушени коментари се чуваха като минаваха.

– ... много, много красиви. Да, женитбата ще ѝ се отрази много добре. Децата също, разбира се...

– ... Лорд Ленъкс, на всичкото отгоре. Винаги съм казвал, че имаше нещо твърде излъскано в този човек...

– ... Дяволът от Трафалгар, не знаехте ли? Но изглежда, че най-после се е установил. Такава булка като неговата няма да го остави да прави каквото си иска. Ще бъде голям глупак, във всеки случай, ако го прави с жена като тази, която го чака в къщи.

Дукесата подсмъркна рязко, протягайки се за носната си кърпичка с едната ръка и избърсвайки бързо очите си със другата. Изведнъж пред очите ѝ се появиха лъснати до блясък черни ботуши.

Бялото парче плат беше повдигнато и подадено в разтрепераните ѝ пръсти.

– Ако позволите да бъда толкова нахален.

Бавно старата жена се изправи, очите ѝ се съсредоточиха върху високия, рус мъж, който стоеше до нея, широките му рамене бяха обхванати от бутилково зелен жакет, а бричовете му бяха с цвят на въглен.

– Ваша светлост! – неговите остри сини очи огледаха бързо лицето ѝ, без да пропускат нищо.

– Лошо нещо – укора на дукесата остана неизяснен дали се отнасяше за носната ѝ кърпа или за мъжа, който стоеше пред нея. С решително движение тя прибра обратно в чантичката си бялото парче плат. Тогава отдръпна назад глава като изучаваше мъжа пред нея замислено. – Тони Морланд – ти, млад хаймана!

Мъжът пред нея премигна. Само няколко души в Англия си позволяваха да се обръщат към него с такива думи, но дукесата на Кренфорд беше една от тях.

Тя знаеше това.

Усмивка освети чертите на лицето на старата жена.

– Не мисля, че сме се виждали от тази тъмна афера при лейди Херъуд миналата година. Ужасна сбирщина от хора. Но моя племенник не ми каза, че вие идвате – нейният тон даде да се разбере, че Морланд трябваше да ѝ се представи веднага след пристигането си.

– Аз пристигнах снощи, боя се – Тони се изкашля леко. – Спешни дела, разбирате ли?

Старата жена каза:

– Дойдохте за последната вечер за довиждане, нали? Добро бургундско и лоши жени, по всяка вероятност – тя се опита да изглежда строга, но не ѝ се отдаде и завърши като изглеждаше стара и много деликатна кръстница от приказките.

Морланд се усмихна, след това се обърна, за да хвърли замислен поглед на новата виконтеса.

– Аз мисля, че Рейвънхърст си е намерил жената, която му трябва. Що се отнася до отпразнуването, то не беше нещо повече от една бутилка бренди и малко пури – усмивката му се разшири. – Бъдете доволна, че не бяхте там, ваша светлост. Лош навик, уверявам ви.

– Кой навик, жените, тютюна или брендито? – отвърна бързо в отговор дукесата. Веждите ѝ се повдигнаха изведнъж. – И когато говорим за лоши навици, не бяхте ли погълнати твърде много от фарото в лейди Херъуд?

– Всъщност беше пикет. И мястото беше при лорд Лемингтън.

Дукесата махна небрежно с ръка.

– Почти същото, ти спечели доста пари от мен тази нощ, мое

момче.

– Триста шейсет и една лири – промърмори Морланд.

– Значи имаш глава за картите, нали? И за други неща също, ако не греша – умните й очи изучаваха Морланд за момент. Защо момчето не се беше оженило досега? – чудеше се дукесата. – Тези неща с дълги крака и голямо количество руси къдри. Продължаваш ли да играеш и днес?

Изражението на лицето на Морланд беше самата невинност.

– За кои? Жените или картите?

– За картите, ти нахален млад празноглавецо.

– Бих могъл да си помисля за една игра, ако залозите са каквито трябва, разбира се.

– Надменно хлапе – изведнъж дукесата хвана Морланд за ръката. – Аз нямам нищо по-добро за днес – тя вече крачеше напред с прояснено лице, самочувствието й възстановено. – Аз съм сигурна, че този умен Хобхауз може да ни намери карти и маса за нас.

Морланд изпрати секретна усмивка надолу към побелялата й глава.

– Мисля, че да.

Той беше забелязал болката и самотата й въпреки отчаяните й опити да ги скрие. Наблюдавайки смеещите се младоженци как изчезват зад ъгъла, Морланд си мислеше, че разбира точно чувствата на дукесата.

Чувствата обхванаха продълговатото му лице. След това той повдигна леко рамене и обърна внимателните си очи към дукесата.

– Много добре, ваша светлост, но аз играя, за да спечеля, предупреждавам ви.

– Разбира се, моето момче. Защо някой би играл, освен, за да спечели?

Очите й се стесниха, докато тя проучваше красивото лице на компанията си, умът й вече зает със своите пресмятания. Да, крайно време беше лорда да се ожени и да си има наследник. Неговият баща беше много нестабилен, но този млад мъж беше направен от по-твърд материал, реши тя.

Да видим, мислеше си тя, най-голямата издънка на Стетфийлд. Красива фигура – на него ще му хареса. Но не, това същество беше безкрайно скучно. Този човек никога не би търпял досадна жена.

Разбира се и несравнимата черноока Амелия Егретон, успеха на настоящия сезон. Много впечатляващо същество и можеше да говори на всякакви теми. Но все пак около нея имаше някаква студенина, която можеше да отблъсне мъжа.

Докато умът й беше щастливо зает с особените изчисления,

дукесата на Кренфорд позволи на високия си компаньон да я хване под ръка и да я поведе към „Мърмейд Стрийт“.

Да, това беше чудесен ден за фаро, реши дукесата.

– Ожени се бързо, съжалявай бавно! – извика пронизителен глас, когато Дейн и Тес се обърнаха надолу по „Уочбел Стрийт“.

Зелени крила разцепиха въздуха и момент по-късно Максимилиан се приземи на рамото на Дейн. С наведена глава птицата се взираше във виконта.

– Карфици и игли, карфици и игли – извика папагала. – Когато мъжът се ожени, започват неприятностите му.

Рейвънхърст отхвърли назад главата си, смехът бучеше от гърдите му.

– За Бога, прав си, Максимилиан!

Зелени искрици блеснаха в очите на Тес.

– Надявам се да видя Едуар сега. Той предложи да прибави печени гълъби към менюто на Ейнджъл, но аз смятам да предложа нещо по-вкусно. Нещо със зелени крила и аленочервени гърди, ти лоша птицо!

Перата се наежиха, Максимилиан се размърда върху раменете на Рейвънхърст.

– Проклет французин! – извика той, след това полетя, петно от цветовете срещу тъмните покриви.

От устните на Тес се изтръгна смях.

– Невъзможно същество – тя мърмореше, клатейки глава. – Той беше птица на Джак, нали знаеш. Те бяха много близки. Аз се страхувах, че никога няма да се съвземе след... след смъртта на Джак. Странно е, но аз понякога мисля, че...

– Не, не ми казвай – произнесе Дейн. – Не мисля, че искам да чуя.

Очите на Тес проучаха лицето му.

– Но ако не беше Максимилиан, който избяга и дойде във Феърли...

Пръстите на Дейн се стегнаха на кръста ѝ.

– Не мисли за това, сърце мое. Всичко това свърши. Ленъкс го няма и проклетата му сестра е в немилост. Аз мисля, че тя е знаела само малка част от нещата, които брат ѝ е правил. Но нищо от това няма значение. Да, сега за нас ще има само слънчева светлина и смях, обещавам. И повече никаква нужда няма да имаш да спиш на запалена свещ, надявам се.

Тес се усмихна, представяйки си как ще обича и ще остарява с този мъж през дългите щастливи златни години, които лежаха пред тях. Борейки се, споделяйки, грижейки се, сърцата им свързани безотказно – дори когато болеше да обичаш толкова много.

Да, Тес не можеше да измисли по-добър начин от този, за да прекара следващите шестдесет години от живота си. Въпреки че реши да не казва на съпруга си това.

Поне не още.

– Тес!

Точно в този момент братът на Тес тръгна към тях от другия край на улицата.

– Скоро целият град ще бъде по стъпките ни – промърмори Рейвънхърст, притегляйки по-близо Тес и поставяйки нещо като усмивка на лицето си.

Но тази среща беше важна, виконтът знаеше, чувствайки изведнъж напрежението в ръката на Тес. И ако младия хашлак я наранеше, за Бога, той щеше...

– Много съм щастлив, че успях да ви срещна! Тази проклетата жена на Тредуел ме срещна на стълбите и не ме пускаше да тръгна. Преди това, изглежда никога нямаше време да... – очите на Ашли се присвиха, изучавайки лицето на Тес. – Аз съм голям глупак, Тес. След всичко, което си направила... Аз... аз не знам как да те помоля да ми простиш.

НО АЗ ЗНАМ, мислеше си Рейвънхърст. МНОГО БЪРЗО, ЗА ДА БЪДА САМ С ЖЕНА СИ. Но той не каза нищо от това, защото виждаше устните на Тес да потреперват.

– Аз сега разбирам – продължи брат й. – За нашето... за Едуард Лейтън. За Джек. За Бога, той беше добър човек, нали?

Тес се усмихна на Ашли само с лек намек на тъга в очите й. Тъй като Джек щеше винаги да бъде с нея, тя знаеше това. Винаги среброкосият контрабандист, който беше превзел сърцето й преди десет години.

– Такъв беше той, Ашли – каза Тес нежно, стискайки бързо ръката на брат си, безкрайно доволна, че тяхната битка беше свършила.

– Сега тръгвай – нареди елегантния млад мъж. – И каквото и да правиш, бъди щастлива! – очите му потърсиха очите на Рейвънхърст. – Вие ще се погрижите за това, нали, милорд?

АКО МОГА ДА НАМЕРЯ МИНУТА, В КОЯТО ДА ОСТАНА НАСАМЕ С НЕЯ, ЩЕ ГО НАПРАВЯ, мислеше Дейн раздражено. Но усмивката, с която се обърна към Тес беше пълна с топлина и безкрайно обещание.

– Това ще направя, Ашли – каза той нежно, без да отделя очите си от лицето на Тес. – Това ще направя.

– Много добре, аз ще си тръгна тогава.

Под пръстите си Дейн почувства, че ръката на Тес започна да се отпуска. Той се усмихна като я чу да въздъхва. Сега, ако можеше само неговите проблеми да се решат така лесно.

Изведнъж очите му се втвърдиха. Той изръмжа ниско проклятие.

– Какво има – попита Тес разтревожено.

– Тази ужасна жена Тредуел! С ужасния си син и ужасния си съпруг. Идват насам. За Бога, ако само каже една дума, аз ще...

Очите на Тес се обърнаха наляво и потайна усмивка се появи на устните ѝ.

– Следвай ме – нареди тя, теглейки мъжа си към тесния отвор на алеята пред тях.

– Какво...

– Шшт, или те ще ни видят.

Там, в шепота на лекия летен вятър тя притисна гърба си към хладната, сенчеста стена на тунела Нийдълс и притегли мъжа си в ръцете си, навеждайки главата му, за да може да го целуне.

– Целуни ме, Андре льо Брикс или аз съм отдала сърцето си на непостоянен мъж?

Бръчка помрачи красивото лице на Рейвънхърст.

– Към какво се стремиш, жено?

Тес се усмихна загадъчно и погали устните му със своите.

В следващия момент Рейвънхърст забрави въпроса си и всичко останало освен топлата мекота на устните на жена му. С вопъл той зарови пръстите си в нейната коса и я притисна към твърдите си гърди.

– О, мила моя, колко ми липсваше. Аз ти казах, че не трябва повече да правим това, преди викария да не ни стегне в клопката си, защото не исках да ти давам шанс отново да ми избягаш. Но сега... – здравите му пръсти се извиха на гърба на Тес, галейки я, откривайки отново хилядите удоволствия от това, че просто я докосва.

Замаяна от своите желания, Тес остави главата ѝ да падне назад, очите ѝ замечтани върху бронзовото лице на съпруга ѝ.

– Но аз не искам да избягам, моя любов – тя дишаше накъсано. – И сега след като СМЕ женени... – с наведена глава тя го изучаваше под спуснатите си клепки. Розовият ѝ език облиза леко нежните ѝ устни.

Рейвънхърст изстена, чувствайки желанието да го пронизва като нажежено острие.

– Мисълта за всичките неща, които смятам да ти направя, добавят инчове към моята анатомия, малката. Много болезнени инчове.

Тес помръдна ханша си, усещайки топлината на члена му.

– Недей повече, жено – промълви той предупреждаващо.

Със смях неговата зеленоока съпруга се изтръгна от прегръдката му и тръгна надолу по тунела.

– Какво в името на... – ядосания глас на Дейн силно звучеше, когато той се плъзна в сенките след нея.

Тес освободи тухлата за прикритие и отвори скритата врата на тунела си, повдигайки полите си и навлизайки в тъмнината.

Мъжът ѝ се вмъкна след нея след минута с намръщено лице.

– Значи така, моята палавница ме измъква от преследвачите. Аз си помислих, че трябва да е нещо такова. Ти си много умна, почти вещица – очите на Рейвънхърст потъмняха, когато Тес протегна ръцете си към него, сладък глад горящ в блестящите ѝ очи.

– Това беше най-краткия път, моя любов. И аз открих, че съм станала ужасно развратна и не искам да чакам нито секунда повече, за да правя всички неща, за които съм си мечтала.

Със силен вопъл, Рейвънхърст затвори вратата и след това се отпрати бавно към жена си.

– Това ли искаш, морска чайко? Наистина?

– Разбира се, аз имах предвид да отворя стария комин, както каза Джак. Моята майка е оставила там дневник за мен, разбираш ли. Аз предполагам, че можем да се качим горе и...

Със силно проклетие Рейвънхърст я притисна срещу твърдото си тяло, очите му горещи и изпиващи.

– Ужасна жена си, жено. Ти можеш да изкусиш търпението и на светец! Ти знаеш много добре какво имам предвид.

– Наистина ли? – очите на Тес потъмняха от внезапна несигурност. – Ти би могъл да си избереш от множеството, Дейн. Аз съм сигурна, че има хиляди добре възпитани жени, които силно желаят да те имат. Ти знаеш, че няма да застана на пътя ти – само лекия трепет в гласа ѝ издаваше чувствата ѝ.

– Да стоиш на пътя ми? **СТОИШ НА ПЪТЯ МИ?** – изрева виконът. – Аз не ИСКАМ никоя друга, за Бога! Една зеленоока, с коса с цвят на бренди, изкусителка – е всичкото, с което мога да се справя. **ПОВЕЧЕ** от това, с което мога да се справя, започвам да мисля – очите му се стесниха до тъмни ивици. – Да не би тази жена Тредуел да се е намесила отново? Да не би моята леля...

– Не, нищо от тези неща, моя любов. Само че...

Със сподавено проклятие Рейвънхърст притегли жена си близко и я накара да замълчи по същия начин, по който мъжете са карали жените им да замълчат от незапомнени времена. С твърди и жадни устни той взе устата ѝ в своята, разделяйки я с езика си, изстенвайки когато почувства нежната горещина да му отговори.

– Пресвета Дево, но ти си сладка. Още, моя малка. Нека да умрем от тази сладост!

Със сръчни пръсти той започна да проучва редицата от малки копчета на гърба ѝ. В същия момент Тес атакува перфектния възел на връзката на врата му. Сатенът шумеше срещу твърдото сукно, те се бореха да се освободят един друг, жадни за докосването на кожа срещу гола кожа.

– Моя сладка любов – въздишаше Тес.

– О, щастие! – мърмореше Рейвънхърст.

Направо там в хладния тунел, с елегантния си жакет, захвърлен в безформена маса в праха на земята, Рейвънхърст положи жена си под себе си и я изпълни с целия огън и сила на неговата любов, докато тя впи жадни пръсти в гърба му и захленчи.

– Да, морска чайко. По този начин... аххххх умирам!

– Сладки небеса, Дейн. Аз... охххххх, моля те?

И там, също в мрачния тунел, героят на Трафалгар с твърдото лице накрая се чувства в къщи със сладкото „Добре дошъл“, за което винаги беше жадувал. Оръдия, предатели и кораби бяха забравени, той мълвеше тъмни любовни думи на бретонски срещу кожата като слонова кост на Тес и откри, че тези тормозещи го спомени си бяха отишли, изгорени от огньовете, които горяха в очите на жена му, когато тя трепереше и се извиваше под него, завличайки ги двамата във вихъра на бурята.

Давещи се в любов.

Благодарейки на Създателя си, че им даде втори шанс.

Часове по-късно когато луната изпращаше сребърни лъчи и се показа зад хоризонта, старият Томас правеше последна обиколка, за да инспектира остатъците от разрушената стена на манастира.

Слугата се вкамени, гъстите му вежди се повдигнаха въпросително. Ето го отново смехът близо до бялата градина.

Той се извъртя с присвити очи. Но той не видя нищо, така както

никога не виждаше нищо.

Сваляйки старата си шапка стария човек се почеса раздражено. Стращни глупости, тези приказки за гласове и светлини.

Това беше само вятърът, въздишайки из горичката, разбира се. Да, не повече от ехото на старите камъни от падащи парчета чакъл.

С повдигане на рамене Томас тръгна надолу по хълма към къщата си.

Странно място е това, си помисли той за хиляден път. Поне младата господарка беше женена сега и нейния морски капитан няма да ѝ остави много време да се скита тук в сенките. Да, сватба, която трябваше да стане отдавна, мислеше си стария слуга, усмивка осветявайки набръчканото му лице.

С очи, заети да търсят фенера на прозореца си, Томас не видя блещукащата светлина, която се издигаше над върха на хълма.

– Падриж и екипажа на „Свобода“ ти изпращат това, заедно със съжаленията си, че не са могли да присъстват на церемонията. Тя би била твърде опасна дори за такива мошеници като тях.

Луната се движеше през море от облаци, когато Тес и Дейн прекосяваха зелените поля под разрушената стена на манастира, ръка за ръка, с лекия галещ летен вятър по лицата им.

С повдигнати вежди Тес взе кожената кутия, която Дейн ѝ подаваше. Вътре, положена в гнездо от алено кадифе тя видя сложена висулка на тежка сребърна верига.

– „Qui voit Droix sa joie“ – четеше Дейн. – „Който види острова Гроа вижда собствената си радост.“ Дори триковете на Даниел не могат да ни отнемат това – очите му се присвиха изведнъж. – Леля ми каза за тези нейни измислици. Просто още една лъжа в големия ѝ арсенал на лъжи. Ти знаеш това, нали, мое сърце?

Тес се усмихна на Дейн.

– Дукесата ми каза нещо подобно, въпреки, че ѝ беше дяволски трудно. Вярвам, че това е било първия път в живота ѝ, когато тя се е почувствала със завързан език.

Устните на Дейн се извиха от смях.

– Бих искал да съм бил там, за да чуя.

– Нахално младо кученце – скара се Тес, имитирайки тона на дукесата съвсем точно.

– Каква радост ми носиш, малката – каза дрезгаво съпругът ѝ, като повдигна внимателно блестящата коса на Тес и постави сребърното колче около врата ѝ. – И тези, също, са твои – каза той нежно,

притискайки двете костенуркови игли за коса в нежната длан на жена си. – Боя се, че трябваше да поправа тази, която изгърва в спалнята ми. Изглежда ти си щедра с подаръците си, моя любов – ти остави своя символ на двама мъже – очите му потъмняха. – И двамата ти предложиха в отговор сърцата си – пръстите му се стегнаха, обхващайки ръката ѝ. – Те и двамата съм аз, боя се, Тес. В морето аз съм жизнен и щастлив, твърде често ставам неспокоен на сушата. Да, боя се, че на брега, аз съм чудовище, сърце мое. И скоро Адмиралтейството ще почука отново с някоя спешна задача или може би с нова команда. Ще бъде ли твърде много, ако те помоля да се присъединиш към мен?

Пръстите на Тес очертаха деликатните контури на иглите за коса.

– Аз утре ще продам Феърли и ще те последвам на борда на „Свобода“, моя любов – тя не се поколеба, въпреки че сърцето ѝ леко потрепера при мисълта да се откаже от тези стари развалини.

Но Тес не се нуждаеше от камъни – тя знаеше това сега.

– Предполагам, че твоят екипаж трябва да свикне с жена, която да ги безпокои между въжетата и платната.

Дейн изучаваше лицето ѝ, все още неубеден.

– Нека просто да кажем – добави Тес, очите ѝ блестяха лукаво, – че животът с Андре льо Брикс ще има, тъъ, своите компенсации.

Един нежен пръст се спря в тъмния кичур коса на врата на Дейн.

– Много приятна компенсация.

Съпругът ѝ изръмжа дълбоко в гърлото си, очите му станаха замъглени.

– Ти ме правиш безкрайно щастлив, gwellan-karet. И аз смятам да те задържа, всеки ден от нашия живот.

Устните на Тес се извиха.

– О, добре ще бъде да го направиш, милорд, защото аз познавам един смел френски капитан, който би бил твърде доволен да заеме твое-то място.

Смях се появи на устните ѝ, когато мъжът ѝ я хвана в силните си ръце и започнаха да се изкачват по хълма към бялата градина.

– Дейн?

– Достатъчно с тези шеги, жено – изръмжа той. – Преди да свърши тази нощ аз ще те направя послушна жена.

И там до древната горичка, под немигащото сребърно око на луната той отново я направи своя жена. Не чрез църквата, но по стария начин на природата и земята, притежавайки я изцяло и безотказно, докато техния дъх не се смеси и техния пулс беше едновременно, докато тя стана

сърце от сърцето му и кръв от кръвта му.

Първият път беше за забравяне, Рейвънхърст промълви на жената в ръцете му. Вторият път беше за изгаряне. И третият, окъпан в сребърна светлина и огньовете от блатото, беше завинаги.

Около тях се носеше тежкия парфюм на лилии и цъфтящ през нощта жасмин и, странно наистина, мириса на лавандула, въпреки че никъде наблизко не растеше на лавандула.

Завладени от собствената си радост, никой от тях не забеляза слабата светлина, която блещукаше около градината.

– Най-накрая, моя красавице – като че ли вятърът шептеше. – Да си ходим в къщи, момиче. Ние имаме дълги години пред себе си.

Сладък, весел смях потрепери във вятъра за момент, след това нежно затихна.

И с течение на времето порасна дърво в центъра на тази мирна земя и от това дърво порасна роза.

В хладните летни нощи, когато вятърът вее остро и настоятелно от пристанището, листата се вълнуват и трептят шептейки на вятъра.

И понякога, когато мъглата се извие от блатото като призраци на стари любовници, пътници се кълнат, че чуват далечен смях и долавят призрания мирис на лавандула.

В точно такива нощи, когато дърветата са осветени от странни, трептящи светлини, които блуждаят над блатото, един славей идва да пее в гъстите клони на това дърво, гласът му неопикуемо сладък и тъжен, така че всеки, който минава да забави стъпките си и да слуша в сънен захлас.

И розите под краката на птицата, човек почти би могъл да се закълне, са черни.

КРАЙ

Бележки от автора

Драги читателю,

Надявам се, че сте изпитали удоволствието от историята на Тес и Дейн, така както аз изпитах удоволствие да я разкажа. Опитах се да се придържам към историческите факти и да представя различните гледни точки за контрабандата по време на Наполеоновите войни.

Общественото мнение често беше на страната на свободните търговци, специално в бедните райони като Уелдън Кенб и Съсекс, където контрабандата е предлагала изход от нищетата. В 1823 г. писателят Чарлз Лемб изрази мнението, че контрабандиста беше единствения честен крадец, тъй като той ограбва „само държавния приход – една абстракция на която никога не съм държал много“.

Общественото мнение също беше изкушено да бъде на страната на контрабандиста, поради популярната реакция към непрекъснато увеличаващите се високи вносни мита за такива стоки, като чай, френски коняк, джин, тютюн и коприна. Тези мита осигурявали нужните доходи, за да може Англия да води дългите си и скъпо струващи войни с Наполеон.

Контрабандата на златни гвинеи за Франция е било едно изключително изгодно, както и опасно, занимание; контрабандистите от Дил и Фолкстоун се специализирали в тази търговия. Техните леки, бързи галери са можели да стигнат от Дил до Дюнкерк за пет часа при оптимални условия.

Векът е бил бурен; можели са да бъдат намерени контрабандисти в буквално всяка крайбрежна част на страната и големи, мощни банди не са се колебаели да атакуват всеки, който се е осмелявал да им се противопостави. Ромни Лисицата, разбира се, е измислен образ.

Тайната акция на Полуострова, на която лорд Морланд се позовава е един исторически факт. Когато сър Артър Уелсли стъпил на португалския бряг през 1809 г. неговата войска от 25 000 души се сблъскала с френските 200 000. В блестящ план, английският командващ /отскоро виконт Уелингтън/ наредил завършването на две големи фортификационни линии при Торе Ведре, където той наредил да се оттегли неговата армия през октомври 1910 г. Там, добре снабдяван той чакал докато французите умирали от глад, болести и засади. Когато французите се оттеглили четири месеца по-късно те били загубили около 20 000 души.

Акциите на Уелингтън при линиите на Торе Ведра били решаващи за изхода на кампанията на Полуострова. Ако подробности от този план бяха стигнали до френските уши предварително, изходът от войната е можел да бъде съвсем друг.

Вълнуващи хора в един вълнуващ век.

Надявам се, че съм им отдала дължимото в „Черната роза“.

Ако искате да получите подписана книга или копие от последната информация за предстоящите за издаване мои книги, герои от предишни книги и интересни факти открити при моите изследвания, моля изпратете плик с марка и Вашия адрес на:

Ще се радвам да чуя за Вас.

С най-добри пожелания

КРАЙ

© 1991 Кристина Скай
© Анастасия Паскалева, превод от английски

Christina Skye
The Black Rose, 1991

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:
Кристина Скай. Черната роза
ИК „Арекс“
Редактор: Михаил Петров
Коректор: Илиана Мирчева
Оформление: Брокеридж

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11931>]